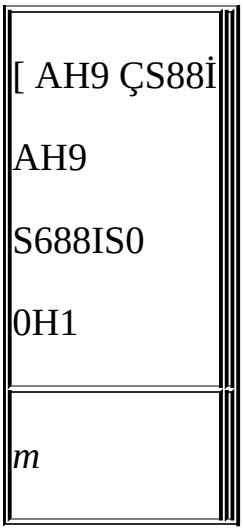

B&S
rakamlar daima aldatır...
ÖLÜM SERGİSİ
BELINDA BAUER
indigo kitap

Gözünüzü bir kere katilden ayırırsanız bir daha hiç göremezsiniz

^ '^Kâriyeri her geçen gün kötüye giden Eve Singer'ın

Sansasyonel cinayet haberlerine ihtiyacı vardı, çünkül ardır onu televizyon başında yarı ölü vaziyette izleyf ^ıseyirc il eri artık ondan sıkılıyordu. Birkaç ceset bulura televizyonda sergilemeliydi...

Katillerin de cesetlere ihtiyacı vardı

^Öyfölki son günlerde etrafta dolaşan bir katil, cesetlerin >vâieta ölümü sergiler gibi halka açık yerlerde bırakıyoj| , hatta halkın gözü önünde bir sanatçı gibi kurbanlarına öldürüyordu. Amacı, sanatını tüm dünyaya duyurmaktı -İvei bu katili merak etti, kariyerinde aradığı başarıl ayağına gelmişti. Katilin iletişime geçme yöntemlerim anladıktan sonra onunla buluşmaya karar verdi fakat *m* fV; kararını katilin iki takıntısını öğrendikten sonra değiştirmesi çok kolay olmayacaktı.

iv? Birincisi cinayetler halkın gözü önünde olacaktı, < İkincisi ise Eve'in ta kendisiydi.

ISBN 978-605-9144-91-9

D /indigokitap /¡ndisokitap G}/indigokitap

2 9 786059 144919

\r

"Seri katillerin profillerini eksiksiz çizen Bauer, Ölüm Sergisi nde takıntıları olan bir katili ve kariyeri kötüye giden bir muhabirin köşe kapmacasını anlatmış. İlk sayfadan itibaren köşenizi seçmelisiniz."

New York Times

"Birçok psikolojik gerilim ustası gibi Bauer'de cinayetlerin ardındaki psikolojiyi anlatmakta ustalaşmış ve bunları yazarken risk almaktan da korkmuyor. Kurguları klasik korku kitaplarından çok

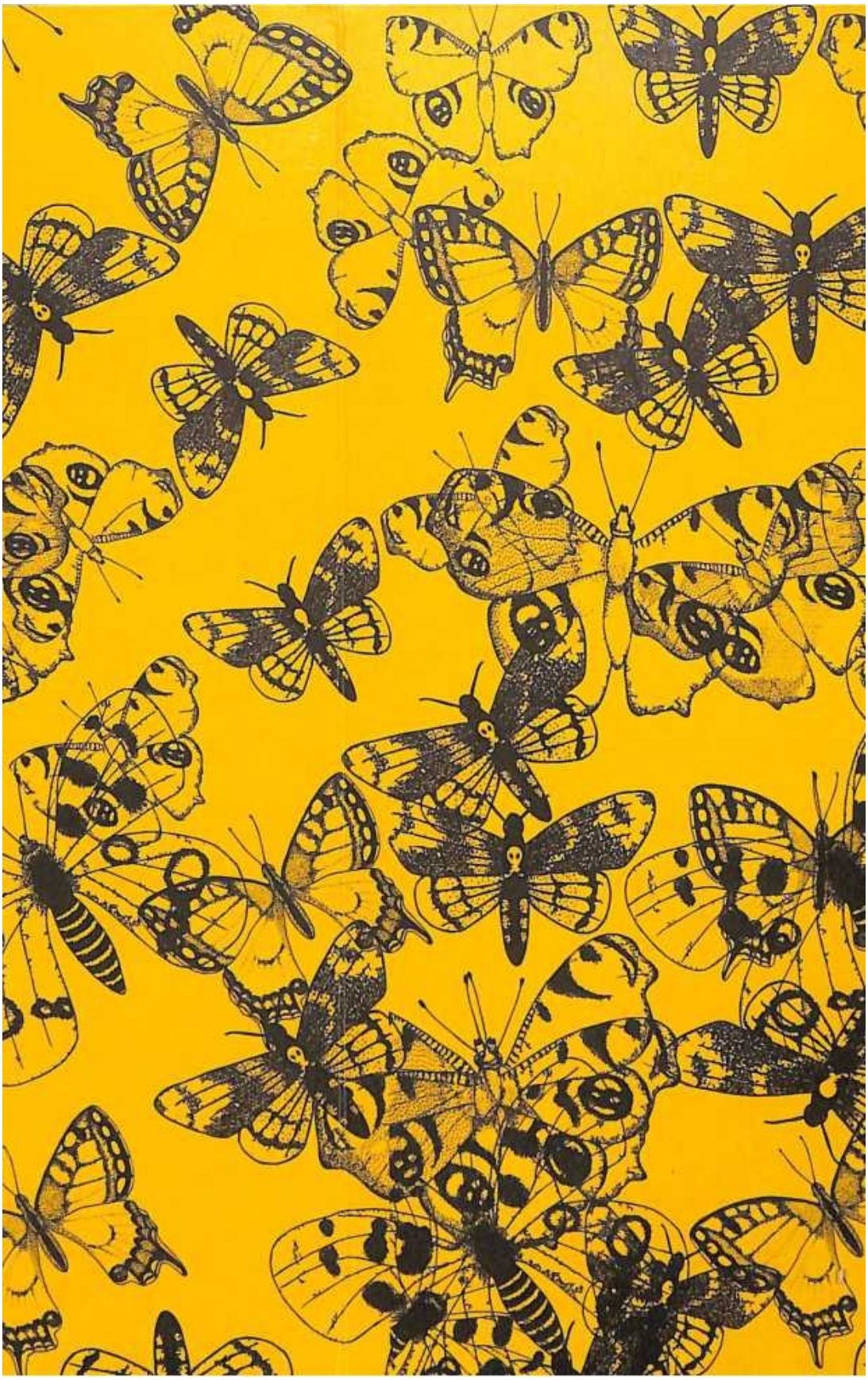
farklı olan Bauer, atmosferiyle tüm polisiye-gerilim severlere hitap ediyor." Kirkus Reviews

cama.

SERGİSİ

BELINDA

BAUER

Ölüm Sergisi Belinda Bauer

Baskı: Nisan 2017 ISBN: 978-605-9144-91-9 Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © Belinda Bauer

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla tndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Orijinal Adı: The Beautiful Dead Çevirmen: Filiz Tülek Erdurak Editör: Büşra Kanoğlu Kapak Tasarımı: Yasin öksüz

Baskı

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 34191

İNDİGO KİTAP YAYIN. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ. Oruçreis Mah. Tekstilkent Cad. No: 10 D:Z07 Esenler/İSTANBUL Tel: 0 212 438 17 83 • Fax: 0 212 438 17 84 www.indigokitap.com • info@indigokitap.com

ÖLÜM SERGİSİ

BELINDA BAUER

Çeviren: Filiz Tülek

İNDİGO KİTAP

Cardiff Poker Turnuvasına cömertliği ve birlikte attığımız tüm kahkahalar için

teşekkürler...

ite.

Sadece ölümün beraberinde getirebileceği güzelliğe yakından bakın.

Medusa'nın Salını inceleyin. Solgun bedenlerin parçalara ayrılmış kalasların üzerinde canhıraş uzanışını, sımsıkı sıkılmış yumruklan, dünyanın korkutucu yüzüne dönük kapalı gözleri hatırlayın. Sonunda huzura ulaşanlann yüzlerine yansıyan sakinliği görün. Hayatta kalan şansızlarınyüzlerindeki saldırganlığa yakından

baktn.

ölümün Bakiresine sarıldığı o anı inceleyin. Ölümün etlerinin, kemiklerinin üzerinde çürüyüşünü izleyin. Bakirenin bir taraftan başını gösterişsiz bir korkuyla ölümden uzağa çevirirken, diğer taraftan onu tek koluyla nasıl sardığına yakından baktn. öfkeli kaplan arenada yanlarına yaklaşırken, işkence görerek ölmüş iki kurbanın yüzlerini inceleyin. Güzelliklerini seyredin. İlk pençe vücutlarına indiğinde bile sakin kalan yüzlerine, varolmanın ıstırabının geçeceğini ve diğer tarafta hep birlikte olacaklarını bilmenin verdiği huzurla birbirlerine kenetlenen ellerine yakından

bakın.

Büyük bir sanatçı, bizi bir hayattan diğerine nasıl yönlendireceğini çok iyi bilir. Eski ustalar bunu beyaz ve seçkin ellerle, solgun yanaklara kapanan kirpiklerle, yas tutan metanetli insanlarla,

trajik kahramanlarla yaptılar. Kim böyle hatırlanmak istemezi Kim bu dünyadan daha iyi bir dünyada ebedi yaşamın tadını çıkarmak istemez? Kim bu kadar

güzel olmak istemez?

Dürüst olun, sevgili okurlar. Bu durumda ölmeyi kim istemez?

BİRİNCİ BÖLÜM *1*

1 Aralık

Layla Martinin ayakkabıları ayağını çok acıtıyordu. Bu ayakkabıları perşembe günü, serçe parmaklarını zorlamasına rağmen almıştı. Üstelik 130 pound, yani maaşının üçte birini ödeyerek. Layla ayaklarını alıştırmak için bu ayakkabıları perşembe ve cuma akşamları evde kendine peynirli tost ve çay yaparken giymişti. Cumartesi günü işe giderken de aynı ayakkabılar ayağındaydı. Hâlbuki sekizinci kattaki ofisinde, hatta muhtemelen tüm binada ondan başka kimse olmayacağını biliyordu. Ayaklarını pazartesi gününe hazırlaması gerekiyordu, çünkü işe yeni başlayan hesap yöneticisinin cam duvarlı ofisinin önünden en az yirmi defa geçmeyi planlıyordu. Adamın spor bir arabası ve harika bir poposu vardı, ayrıca yüksek topuklar Layla'nın bacaklarını muhteşem gösteriyordu. Ama şimdi aynı topuklu ayakkabılarla koşmak zorundaydı. Hayatını kurtarmak için durmadan koşmak zorundaydı.

Yeni aldığı topuklu ayakkabıların makineli tüfeği andıran tıkırtısı merdiven boşluğunda çınlarken Layla Martin bir taraftan gözü dönmüş bir adam tarafından kovalanmanın korkusunu yaşıyor, diğer taraftan tüm umutsuzluğuyla işe kot, kazak ve spor ayakkabıdan oluşan her zamanki hafta sonu kıyafetiyle gelmiş olmayı umuyordu. Çünkü orada, tam da o anda, ayakkabıları ölümle yaşam arasındaki ince çizgi için çok büyük anlam ifade ediyordu...

Adam açık plan ofisin hemen karşısında belirdi. Layla Martin elinde tuttuğu dosyadan kafasını kaldırınca onu asansörün önünde dikilirken gördü. Aynı anda hem şaşırdı hem de biraz korktu. Londra'nın ortasında, güpegündüz ne olabilirdi ki? Aptalca bir korku olduğuna karar verdi. Ama sekizinci katta yalnızdı ve bu her şeyi değiştirebilirdi.

Sıradan görünümlü bir adamdı. Bir tuhaflık görünmüyordu. Muhtemelen kargocuydu ya da binanın içinde kaybolmuştu.

"Merhaba..." dedi Layla. "Yardımcı olabilir miyim? Kimsi-nız?

"Ben senin dostunum." dedi adam. "Ben vahşi değilim."

Layla kaşlarını çattı. "Ne dediniz?"

O sırada adam cevabını eldivenli elini paltosunun cebine sokup bir bıçak

çıkartarak verdi.

Layla Martin daha önce hiç böyle bir tehlikeyle karşı karşıya kalmamıştı ama ne yapması gerektiği ile ilgili tereddüdü sadece birkaç saniye sürdü. Hemen ayağa fırladı, çantasını kaptı ve koşmaya başladı.

Adam asansörün önünde durduğu için, yönünü merdivenlere çevirdi...

Layla bağırmadı. Sesinin merdiven boşluğunda çaresizce yankılanması onu daha çok korkutmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Panik yapmamaya, düşünmemeye çalışıyordu. Dengesini kaybedip düşmemek için siyah plastik bir malzemeyle kaplanmış tırabzanlara tutunarak, o lanet olası ayakkabılar ne kadarına izin verirse, o kadar hızlı koştu. Gözleri ayağının altındaki basamaklara odaklanmıştı. Koşarken uzun sarı saçları savrulup ağzına giriyor, çantası kaburgalarına çarpıyordu.

Dördüncü katta birileri olabilirdi. Bir keresinde bu katın asansöründe hafta sonu çalışmaktan nefret ettiğini söyleyen bir kadınla karşılaşmıştı.

Layla dördüncü katın giriş kapısında durakladı, nefes nefesey-di. İçerideki ofiste biri olup olmadığını anlamak ve bir ses duyabilmek için kendini sessiz olmaya zorladı. Hiçbir şey duyamadı. Kimse yoktu. Belki o adam peşinden gelmiyordu. Belki de zaten böyle bir planı yoktu. Belki yanında bıçak da yoktu.

Ama vardt...

Layla yavaşça aşağıya doğru baktı. Dizleri titriyor, ayakları ateşe basmış gibi yanıyordu. Üzerinde kocaman bir 4 rakamının bulunduğu yangın çıkış kapısını ittirdi ve temkinli bir adım attı.

“Merhaba!”

Bu sırada asansörün kapısı açıldı. Adam içerideydi. Hâlâ sakin ve hareketsizdi, hâlâ elinde bir bıçak vardı. Evet, elinde gelişigüzel bir şekilde tuttuğu bıçaktan başka bir şey değildi. Adam gülümsedi.

Layla yaşadığı şaşkınlık ve korkunun etkisiyle titremeye başladı. Başına bunun geldiğine inanamıyordu. Bulunduğu yerden çantasını adamın kafasına doğru sallayınca ağzına kadar dolu olan çantanın içinden birkaç şey fırladı. Adam kafasını öne eğip geriye çekildi. Layla merdiven boşluğuna geri döndü ve

tekrar aşağı doğru koşmaya başladı.

Diğer kata geldiğinde yeni aldığı ayakkabıları ayağından fırlattı.

Böylesi daha iyiydi.

Layla sporcu değildi ama genç ve zayıftı, ayrıca o lanet ayakkabılar olmadan daha hızlıydı. Artık ritmini bulmuştu. Ayakları basamaklara neredeyse hiç değmiyordu. Aynı anda beş altı basamak birden iniyor, sadece dönüşlerde tırabzanlardan destek alıyordu. Arkasında bir yerlerde bir kapının kapandığını duydu. Ama ses oldukça uzaktan geliyordu.

O adama yakalanmayacak». O adam Layla'yı yakalayamayacaktı. Layla kaçmayı başaracaktı!

Boğazını zorlayan hıçkırıklar ritmini kaybetmiş çok sesli bir şarkıyı andırıyordu. Çoraplı ayakları yerde kayıyordu ama Layla bunu hızlanmak için kullanmayı başarmıştı. İşe yarıyordu! Artık her şey kontrol altındaydı.

Koş, zıpla, kay, dön... Koş, zıpla, kay, dön...

Layla kendini bir korku treninde gibi hissediyordu ancak yaşadığı korku bundan çok daha fazlaydı. Yine de sorun değildi, çünkü sonunda her şey yoluna girecekti.

Layla içinde yükselen manik depresif kahkahayla birlikte, üzerinde Z yazan kapıyı açtı ve zemin kattaki geniş, aydınlık, parlak cilalı lobi alanına ulaştı. Çıkışı o kadar hızlı döndü ki hızla kayıp büyük bir gürültüyle sağ tarafının üzerine düştü ama kendini hemen toparlayıp ayağa kalktı.

Kapı oradaydı.

Kaçış çok yakındı. Elini uzaksa tutabileceği kadar yakın...

Kaçış muhteşem bir manzara gibiydi.

Coldharbour yeni bir binaydı ve lobisi parlak cam duvarlarla çevriliydi. Mermer zeminler hâlâ taş tozu kokuyordu, ön duvar tamamen füme gri camdı ve dışarıdan kimse içeriyi göremiyor-du ama Layla içeriden 30 metre uzağındaki Oxford Caddesi'nde

Noel telaşındaki insanların çamura bulanmış karlı kaldırımda yürüdüğünü görebiliyordu.

Layla kapıya doğru koşup elini çantasının içine daldırdı, el yordamıyla ve alışılmadık bir telaşla çantanın içinde anahtarlarını bulmaya çalıştı. Anahtarlarını bulmak zorundaydı.

Hafta sonları içeri girdikten sonra kapıyı kilidemek zorunda-lardı. Güvenlik maliyederini kısmak için böyle bir önlem alınmıştı. Cimri herifler. Bu olaydan sonra da maliyederi kısmak isteyecekler miydi acaba?

Layla arkasında bir kapının açıldığını duydu, arkasını döndü ve adamın merdiven boşluğunun girişinde durduğunu gördü.

Ona doğru gelmiyordu, koşmuyordu; sadece duruyor ve onun kaçışını izliyordu.

Layla tıpkı bir büyücü gibi avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Canın cehenneme! Canın cehenneme!”

Sonra adama arkasını döndü. Zihinsel olarak dışarıdaydı. Güvendeydi.

Neredeydi bu anahtarlar?

Sonra sesini duydu. O tanıdık metal parçasının tıngırtısı kulağa ne kadar da güzel geliyordu. Layla bir anda kendini Oxford Caddesi’nin çamurlu görkemi içinde hayal etti. Oradaydı. Sahte sarışın kadının ve Gotik giyimli kızının yanından geçip kalabalık kaldırıma adım atıyordu. Elindeki ucuz çiçek buketi ile sırtını cam duvara yaslayıp bir sağına bir soluna bakarak hayatındaki özel kişiyi bekleyen genç adama çarpıp koşmaya başlıyordu. Sıcak yanaklarında eriyen soğuk kar tanelerinin ıslaklığını şimdiden hissedebiliyordu...

O anda anahtar sesinin arkasından geldiğini fark etti. Elini çantasından çıkarmadan, yavaşça etrafına baktı. Anahtarları o adamın elindeydi.

Belki adamın kafasına vurmak için çantasını salladığında yere savrulan eşyalar arasında anahtarlar da vardı. Belki anahtarlarını çantasına hiç koymamıştı ve o adam onları masasının üzerinden almıştı.

Anahtarların adamın eline nasıl geçtiğinin bir önemi yoktu. Artık onun

elindeydi. Layla’nın değil.

Adam belli belirsiz gülümsedi ve anahtarları havaya atıp tuttu. Avcunun içine düşen anahtarlar birbirine çarpan bozuk paralar gibi ses çıkardı. Layla olduğu yerden ev arkadaşı Dougie’nin Old Kent Yolundaki benzin istasyonundan satın aldığı anahtarlığı görebiliyordu. Lisa Simpson bıçaklı adamın deri eldivenli parmaklarının arasına kurulmuş rahatça oturuyordu.

O adam Layla’yı bilerek buraya kadar sürüklemişti. Bunu şimdi anlayabiliyordu. Ama artık çok geçti.

Onu sekizinci katta öldürebilirdi. Onu dördüncü katta öldürebilirdi. Onu merdiven boşluğunda yakalayabilir ve oracıkta öldürebilirdi. Ama adam hiçbirini yapmamış ve Layla’yı aptal bir koyun gibi buraya sürüklemişti.

Layla adamın yüzünü görebiliyordu, o yüzü unutması mümkün değildi. O adam Layla’yı tam da buraya, olmasını istediği yere kadar getirmiş; insanların önünden geçtiği bu aydınlık cam duvarın karşısına dikmişti.

“Cesur ol...” dedi adam. “Ben vahşi değilim.” Çok yüksek sesle konuşmamasına rağmen, sesi boş mermer lobinin her yerini kaplıyor, dört bir yandan Layla’nın kulağına doluyordu.

Adam anahtarları cebine koydu ve yavaş yavaş Layla’ya doğru yürümeye başladı. Bıçak adamın aşağı sarkıttığı elinde gelişigüzel bir şekilde sallanıyor, hafif bir rüzgâr gibi uğultular çıkartıyordu. Ya da Layla’ya öyle geliyordu.

“Seni cezalandırmak için gelmedim.”

Layla arkasını döndü ve tüm gücüyle kapıyı yumruklamaya başladı. Bina yeniydi. Hiçbir şey kımıldamıyor, çatırdamıyordu. O ruhsuz cam tüm sesi yutuyor ve geri vermiyordu.

Layla yirmi dört yıl önceki ilk nefesinden beri bu kadar derin bir nefes almamıştı. Nefes aldı, çünkü tüm gücüyle çığlık atması gerekiyordu. Ama lobide yankılanan ses beyaz aptal bir farenin çıkardığı boğuk bir cik sesinden öteye gidemedi. Bir kez daha denedi ama boğazı o kadar kuruydu ki attığı çığlık bir türlü istediği etkiyi yaratmıyordu.

Layla birden korkuya teslim olup sırtını soğuk cama, hemen ötesinde güvenle

dolaşan insanların bir santimetre uzağına yasladı ve bıçaklı adamın yanına gelmesini bekledi. Ve adam Layla'nın yanına geldi.

"Seni kollarımda rahatça uyutmak için geldim." diye mırıldandı nazikçe.

Layla son saniyeye kadar öleceğine ya da öldürüleceğine inanmadı. Bir şeylerin, birilerinin onu kurtaracağını biliyordu. Ama olmadı. Kimse onu kurtaramadı.

Bıçak genç kadının tenine saplandı. Kanı katilinin ellerini ısıtarak akmaya başladı.

Kadın önce yerde bir balık gibi çırpındı. Ama sonra anladı, sakinleşti ve olması gerekeni yaptı. Öldü.

Tüm güzelliğiyle öldü.

Anlamlı gözleriyle son ana kadar katilinin yüzünü inceledi ve kendini ölüme teslim etti.

Katilinin ruhunu doyurmak için, kendi ruhunu azat etti.

Katilin kalbi uzun zamandan sonra ilk defa atmaya başladı. Rahatlamıştı, boş lobide avazı çıktığı kadar bağırdı ve "Teşekkür ederim." diye hıçkırdı genç kadının kanayan kulağına. "Teşekkür ederim."

Bunu tekrar yapacağını biliyordu.

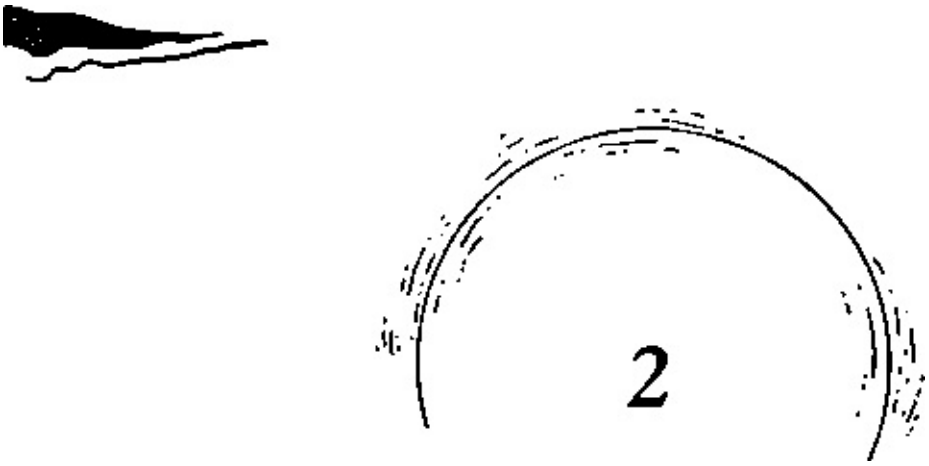
İstiyordu.

Buna ihtiyacı vardı.

Sabırsızlanıyordu.

I

2

Eve Singer sabah kahvaltıda yediklerini ışıldayan beyaz klozetin içine kustu. Tost ve acılı ezme. Parlak siyah parkelerin üzerine diz çöktü ve düz siyah saçlarını tek eliyle ensesinde toplayıp yanağını klozetin kenarına yasladı ve dün gece yediği Çin yemeğini kusup kusmayacağını görmek için beklemeye koyuldu. Midesi bu konuyla meşgulken, gözleri klozetin kenarındaki kelimelere takılıp kaldı: Armitage Shanks. Kalitenin adı.

Eve ¡Witness News'de çalışmaya başladığından beri sayısız kez klozete küsmüştü ama aralarında en çok Armitage Shanks'ı seviyordu. O öğürüp kusarken Armitage Shanks ona arkadaşlık ediyor ve porselenden yapılmış serin elleriyle başını destekliyordu. Tabii Bayan Twyfords ile Bay Imperial'ın da hakkını yememek lazımdı. İsimlerini belli belirsiz hatırladığı daha az bilinen klozet markalarıyla arkadaşlık etmişliği vardı ama Shanks klozetlerine kusarken kendini evinde hissediyordu.

Cinayet muhabiri olmak heyecan vericiydi ama Eve, kan görmeye dayanamıyordu. Üç yıldır çok sayıda korkunç cinayet sahnesine şahit olduğunu için kusma tekniklerini geliştirmek için fazlasıyla fırsat bulmuştu. Bugünkü tek kelimeyle mükemmeldi.

Tek taraflı cam yüzünden Oxford Caddesinden hiçbir şey görememişti, o yüzden de kameraya haberin anonsunu yaptıktan sonra gözdağı ve tatlı dil karışımından oluşan tekniğini devreye sokarak çaylak bir polisin koruduğu yan kapıdan kimseye çaktırmadan içeri girmişti. Eve'in birlikte çalıştığı kameraman arkadaşı Joe Ward bu tekniğe göz-dil tekniği adını takmıştı.

Polis içeri girmesine izin vermişti ama Eve karşılaştığı manzara karşısında burada olmaktan nefret etmişti. Ceset kaldırılmıştı ama binanın içindeki kan

Eve’in kendisini berbat hissetmesi için yeterliydi. Olay yerinde haddinden fazla kan vardı. Cam duvarlar kan lekeleriyle doluydu; yerde ise geniş, soğuk, kahverengi bir göl oluşmuştu. Sanki birileri devasa ellerle genç kadim kavramış ve diş macununu sıkar gibi içini boşaltmıştı. Yerde kırmızı ayak izlerinin oluşturduğu bir yol vardı, belli ki katil kan gölünün içinden geçip mermerlerin üzerinde yürüyerek kapıya doğru ilerlemişti.

Eve olay yerindeki kan gölünü hatırlayınca klozete eğilip tekrar öğürdü, sonra alnını soğuk porselene yasladı ve derin nefes alarak yıldızları ve midillileri düşünmeye çalıştı. Bu mesleğin insana kişisel bir tatmin yaşattığı doğruydu ama ölüler, ceset torbaları ve kan lekeleri ile iç içe çalışmak hiç kolay değildi.

Eve, yirmi dokuz yaşındaydı ama böyle günlerde kendini 40 gibi hissediyordu. Midesindeki ülser bu tarz gergin anlarda hemen kendini gösteriyordu. Muhtemelen ülserdi. Eve ülser olmasını umuyordu çünkü asıl teşhis için henüz doktora gitmeye fırsat bulamamıştı.

“iyi misin?” diye sordu tuvalet kapısının dışından bir erkek sesi.

Eve kafasını hafifçe kaldırdı. Bu adam ne durumda olursa olsun Eve’i sinirlendirmeyi başarıyordu.

“Sence iyi miyim?”

Eve tekrar kafasını klozete yasladı, ensesinin soğuk soğuk terlediğini hissedebiliyordu.

Lanet olası Guy Smith.

Eve hassas bir insandı ve insanların bunu bilmesinden nefret ediyordu. Bu meslekte sert olmak zorundaydınız. Eğer yeteri kadar sert değilseniz, kendinizi kapının önünde bulabilir ve yaralı bir ceylan muamelesi görebilirdiniz.

Özellikle de kadınsanız.

Eve tükürdü ve porselen klozetin içine bakıp yüzünü ekşitti. Belli ki midesi paydos etmeye karar vermişti. Yavaşça ayağa kalktı, sifonu çekti ve tuvaletin kapısını açtı.

News 24/7 kanalında görev yapan Guy Smith kulis ışıklı aynanın önünde

kaşlarını düzeltiyordu.

Eve ağzını çalkaladı, yüzünü yıkadı, sonra havluluktan birkaç kâğıt havlu çekti.

“Berbat bir durum, değil mi?” dedi Guy.

Eve aynadaki yansımasına üstünkörü bir bakış attı ve “Dün akşam yediğim körili Hint yemeği midemi rahatsız etti, hepsi bu.” dedi sert bir ifadeyle.

Guy Smith sinsice gülümsedi ve başparmağı ile kapıyı işaret etti. “Yanlış anladın sanırım. İşlenen cinayetten bahsediyordum. Berbat bir durum.”

Eve kuşkulu bir ifadeyle Guy’a baktı. Bu adama hiç güvenmiyordu. Ergen bir kız kadar kibirliydi ve su gibi yalan söylüyordu. Ayrıca sanki ruha açılan pencere memelerden geçiyormuş gibi, konuşurken sürekli Eve’nin göğüslerine bakıyordu. Eve elindeki kâğıt havluları buruşturup sinirle çöp tenekesine attı.

“Burada ne yapıyorsun Guy?”

Guy omuz silkti. “Özgür bir dünyada yaşıyoruz, istediğim yere girip çıkabilirim.”

“Burası kadınlar tuvaleti, biliyorsun değil mi?”

Guy başparmağını diliyle ıslattı ve serseri bir tavırla kaşlarını son bir kez daha düzeltti. “Sen her zaman bu kadar asabi misin?”

“Evet.”

Eve şık siyah pantolonunun dizlerini düzeltti ve Guy ı arkasında bırakmayı umarak dışarı çıktı.

Ama Guy’ın vazgeçmeye niyeti yoktu, Eve’in arkasından polis ve adli tıp ekiplerinin doldurduğu lobi alanına kadar geldi. Saat bir hayli ilerlemişti. Oxford Caddesi’nin Noel ışıkları cam duvarların ardında ışıl ışıl parlıyordu.

Kahverengi kan gölünün yanında iki polis hararetle bir şeyler konuşuyordu. Polislerden biri Baş Komiser Huw Rees’di. Muhabirlerden pek hoşlanmadığı herkes tarafından biliniyordu. Eve onların yanına yaklaşmamaya özen göstererek duvara yakın bir yerde kısa bir süre bekledi, sonra hiç ses çıkarmadan dışarı

çıktı.

Eve'in arkasından dışarı çıkan Guy duraklamadan yürümeye devam ederken, Eve durdu ve içeri girmesine izin veren genç polis memuruna gülümsedi. "Teşekkür ederim." dedi. "Size bir içki borçluyum." Sonra elini çantasına daldırdı. Polis memuru muhtemelen onun kim olduğunu biliyordu ama Eve yine de kendini tanıtma gereği duydu. "Benim adım Eve. Buyurun, bu da benim kartvizitim."

Şık bir kartvizitti. Eve kendi tasarlamıştı. Siyah zemin üzerinde beyaz yazılar yazılıydı ve köşede tek bir kan damlası vardı.

EVE SINGER iWTTNESS NEWS CİNAYET MUHABİRİ

"Teşekkürler." dedi polis memuru.

"Cep telefonum arkada yazıyor. Eğer ilginç bir detaya rasdar-sanız, beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz."

"Tamam..." dedi genç polis hevesle. "Ararım."

Eve polisin onu arayacağını biliyordu. Her zaman ararlardı. Onlar buldukları detayları Eve ile paylaşır, Eve de karşılığında onlara içki ısmarlar, suç savaşlarında aynı tarafta olduklarını hissettirmeye çalışırdı. Bu sayede de bir suç işlendiğinde aradıkları ilk kişi her zaman Eve olurdu. İçeriden insanların dosduğunu kazanmadan bu işi yapamazdı. Polisler, ambulans görevlileri, adli tıp çalışanları, mübaşirler. Eve habercilere yasak olan yerlere girebilmek için bir serbest geçiş kartına, bir göz ve bir kafa işaretine ihtiyaç duyduğu zamanlarda bu kişileri güvenlik ağı olarak görüyordu. Meslektaşlarından sıyrılması gereken zamanlarda. Geçen Noel Mandy Flynn isimli bir ambulans şoförüne hediye ettiği pembe şarap sayesinde bugün Mandy ona ölen kızın ismini söylemişti. iWitness News gece haberlerinde Layla Martin nin fotoğrafını kullanırken, News 24/7 haberi verirken "yirmi dört yaşındaki genç kadın" ifadesini kullanacaktı. Eve böylece bir adım öne geçmiş ve işini garanti altına almış olacaktı.

En azından birkaç günlüğüne daha.

Eve önünde uzanan bir iki saati zihninden geçirdi. Neler yapılması gerektiğini, kimlerin aranması gerektiğini düşündü. Bayan Solomon listenin başındaydı. Eve gece yarısından önce eve gidemeyecekti ve bu, bakıcıya hızla mesai parası

ödemesi gerektiği anlamına geliyordu. Ama yapacak bir şey yoktu. Ortada bir cinayet söz konusuydu. Eve tüm bunları düşünürken Guy Smith yanında belirdi ve "ölen kadının kimliği belli mi?" diye sordu.

Eve sadece omuz silkti. Onun başarılı olabilmesi için, Guy Smith'in başarısız olması gerekiyordu. Eve özünde bu tarz bir insan değildi ama bu mesleğin dünyasında işler bu şekilde yürüyordu.

Saat beş buçuktu, hava çoktan kararmıştı. Oxford Caddesi'ni kaplayan Noel ışıkları ortama film setini andıran bir hava veriyor; alışveriş yapmaya çıkanların ve ofis partilerinden ayrılanla-nn oluşturduğu meraklı kalabalığın cinayetin işlendiği binanın önünde bir şeyler görebilme umuduyla gösterdiği çaba Noel ışıklarının altında bir film karesini andırıyordu. Hâlbuki o cinayetin görülesi hiçbir yanı yoktu.

"Taksiye birlikte binelim mi?" diye sordu Guy, yoldan geçen bir taksiye el ederken. "Benim maymun haber vermeden basıp gitmiş."

Kameramanının gittiğini anlatmak istiyordu. Joe da gitmişti ama Eve için sorun değildi. Eve kamera önündeki haberini her zaman kusmadan önce sunuyordu.

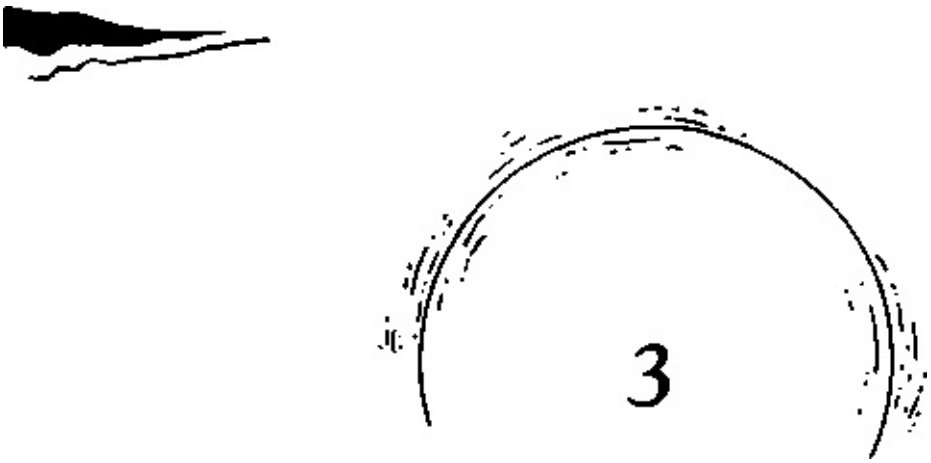
"Seninle aynı yöne gitmiyorum." dedi Eve. Gerçekten de doğruydu. Sabah bültenine yetiştirmek için yeni bir Layla Martin paketi hazırlaması ve bunun için de ofise geri dönmesi gerekiyordu.

"Belki ben seninle aynı yöne gidiyorumdur." dedi Guy göz kırparak.

Eve bu durumdan pek etkilenmiyordu. Guy ın flört çabaları son derece anlamsızdı. Her şeyden önce Eve onun tipi değildi. Bunu biliyordu çünkü geçen seneki NTS ödül töreninde onu sürekli kıkırdayan ve partiyi sarhoş bitirip eve çıplak ayakla dönen genç bir kızla görmüştü.

Siyah bir taksi önlerinde durdu ve Guy davetkâr bir tavırla kapıyı açtı.

"İyi geceler." dedi Eve. Sonra bir Noel kartını andıran sokağın ışıkları altında yürümeye başladı.

Eve, Osterley istasyonundan yirmi dakikalık bir yürüyüş sonrasında orta sınıfa ait yan müstakil evlerin sıralandığı sessiz sokaklara ulaştı. Burası öyle bir yerdi ki yaşayanlar kırmızı telefon kulübesinin başına bir şeyler geldiğinde birlikte hareket etmekten hiç çekinmezdi ama diğer taraftan kimse kimsenin evine gitmeyi aklının ucundan bile geçirmezdi. Kaldırımlar kardan temizlenmiş ve tuzlanmıştı. Evlerin ön camları yanıp sönen Noel ışıklarıyla süslenmişti, kapılarda ise çam kozalağından süsler ve üzerinde "Noel Baba, Bize de Uğra!" yazan esprili tabelalar asılıydı. Bu kapı süsleri Paskalya'da tavşan ve yumurta, Cadılar Bayramı'nda ise balkabağı temasına dönüşürdü.

Eve bu yolda yürürken kendini otuz dakikalık bir metro yolculuğunun ardından Narnia'ya giriş yapacakmış gibi hissederdi. Ama buranın Narnia'dan bir farkı vardı. Isleworth'ün gökyüzü gün doğumundan gece 11'e kadar her iki dakikada bir Heathrow Havaalanı'na iniş yapan uçakların kulakları sağır eden gürültüsüyle kaplanırdı. Uçaklar çok alçaktan ve yavaş uçarlardı, hatta çoğu zaman iniş takımları bile görünürdü. Her uçak arasında gökyüzünü öyle derin bir sessizlik kaplardı ki bir sonraki uçuşun şiddeti insanı yerinden hoplatırdı. Buradan ev alanların bu du-

ruma dayanamayıp kısa bir süre taşındığı olurdu. Kalmayı tercih edenler ise tıpkı denizdeki gemiciler gibi zamanla bu gürültülü ritimle yaşamaya alışırdı. Uçak sesinden etkilenmeyip deliksiz uyur ama bir bebek ağlamasına hemen uyanırlardı. İki dakikalık döngüler halinde konuşup gürültüyü bastırmak için seslerini yükseltme zahmetine girmez, cümlenin ortasında konuşmaya ara verip uçak gürültüsü sona erdikten sonra mükemmel bir zamanlamayla konuşmaya başlar veya cümlelerini mimiklerle ya da gülümseyerek tamamlarlardı. Ağaçların hemen üzerinden geçerek sokaklara kanat açan uçakları artık fark etmiyorlardı bile. Eğer uçaklar rotalarını değiştirip başka bir yerden havaalanına ulaşmaya

başlasaydı, Isleworth ve Hounslow sakinlerinin hayatlarında büyük bir boşluk hissedeceklerine ve bu boşluğa kolay kolay alı-şamayacaklarına hiç şüphe yoktu.

Eve günün büyük bir kısmını Layla Martin cinayetiyle iç içe geçirmişti ve uçaklar geçmediği zaman ortamı kaplayan sessizlik bir anda ona ürkütücü gelmeye başlamıştı. Şaşırtıcı bir sessizlikti.

Sinir bozucuydu.

Kısa aralıklarla gelen keskin uçak gürültüsüne alışan kulakları bu sessizlik karşısında daha da hassaslaştı.

İşte bu yüzden uzaktan gelen ayak seslerini rahatlıkla duyabildi.

Sesler arkasındaydı ama çok yakından gelmiyordu, bu yüzden dönüp kim olduğuna bakma gereği duymadı. Evine beş dakikadan az bir mesafedeydi. Bu yolu binlerce kez yürümüştü. Burası sonun sokağıydı; bu evlerde yaşayanlar onun komşularıydı. Biraz ilerideki sokak lambası, kırmızı telefon kulübesi ona aitti.

Eve bunları düşününce kendini güvende hissetti.

Ohh...

Adımlarını biraz hızlandırdı ve bunu gecenin soğukluğuna, tatsızlığına ve bir an önce evde olmak istemesine bağladı. Haberini yaptığı cinayet henüz çok tazeydi, kendini tedirgin hissetmesi bu yüzdendi. Yoksa korkacak bir şey yoktu.

Eve ile birlikte arkasındaki ayak sesleri de hızlandı.

Daha da sertleşti.

Daha da duyulur hale geldi.

Daha da yakınlaştı.

O kadar yakınlaştı ki Eve bu defa arkasındaki adama (erkek olması gerekiyordu; zaten hep erkek olurdu) dönüp bakma ihtiyacı hissetti. Korktuğunu belli etmemeye çalışa. Aslında korkuyordu ve iyice gerilmişti ama neden öyle değilmiş gibi davranmaya çalıştığını bilmiyordu. Genç annelerin ellerinde bebek

arabalarıyla çocuklarını okuldan almaya gittiği öğle saaderinde, trafik harıl harıl akarken arkasında birinin olduğunu hissetse nasıl paniğe kapılmazsa, şu anda da öyle rahat görünmek isdyordu... Şu anda saatin gecenin biri olduğunu, herkesin uyuduğunu, sokak lambalarının park halindeki arabaların arasında, ağaçların arkasında garip gölgeler oluşturduğunu görmek, düşünmek, gerilmek istemiyordu.

Biraz daha hızlandı.

Arkasındaki adam da aynı şekilde.

Eve'in kalbi göğüs kafesini zorlamaya başladı.

Eğer bu adam ona zarar vermek istemeseydi bu şekilde davranmazdı, öyle değil mi? Niyeti en iyi ihtimalle onu korkutmak olmasa, gecenin bir yarısında yalnız bir kadının bu kadar yakınından yürümezdi. Kimse bu kadar aptal, bu kadar şuursuz olamazdı, değil mi?

Bu adam ne yaptığım biliyordu.

Eve 100 metre ileride evinin önündeki sokak lambasının aydınlattığı çitleri görebiliyordu. Çitlerin etrafını saran bitkiler öyle

düzensizdi ki komşularının bakımlı bahçeleri arasında hemen göze çarpıyordu.

Eve hemen elektrikli bir çim budama makinesi almalıydı. Ya da kendine çim budama makinesi olan bir sevgili bulmalıydı.

Gözlerini bahçedeki kurtbağrı ağacına sabitledi. Kalbi boğazına ve başına baskı yaparak tüm hızıyla atarken, Eve zihinsel olarak o bahçeye ulaşmıştı.

Ayak sesleri hemen arkasındaydı. Adam ona ancak kötü niyetli birinin yapacağı kadar çok yaklaşmıştı. Bu yakınlıktan Eve'in yün atkısının püsküllerine yapışabilir ve tüm gücüyle atkıyı aşağı çekebilirdi...

Bu yakınlıktan onu rahatlıkla öldürebilirdi.

Eve evine ulaşmayı başaramayacaktı.

Birkaç saniye içinde mantığının geriye kalan son zerresi ile eve olan açısını ve

uzaklığını hesapladı ve derin bir umutsuzluğun içine düştü; mantığı ona evine, bahçesine, kapısına, geleceğine ulaşamayacağını söylüyordu.

Eve bu kesinlik karşısında avazı çıktığı kadar bağırmamak için kendini zor tuttu.

Ama bağırmak yerine katiliyle yüz yüze gelmek için arkasını döndü.
“Affedersiniz?”

Adam aniden durdu, durmasa çarpışacaklardı.

Kapüşonunu gözlerine kadar çektiği siyah bir mont giymiş, yüzünün yarısını siyah bir atkıyla kapatmıştı.

“Sizden bir şey rica edebilir miyim?”

Eve ne söyleyeceği üzerine hiç düşünmemişti ama kelimeler bir anda ağzından dökülüvermişti işte! Sesinin bu kadar sakin çıkması çok şaşırtıcıydı. Aslında tüm bedeni derin bir korku ile yanıp tutuşuyordu ama sesi hiç dalgalanmamış, hatta çatlama-

mıştı bile. Sanki öğlen saatleriydi, sanki hava aydınlıktı, sanki yanından bebek arabalı anneler geçiyordu.

Sonra birden kendini gülümserken buldu. “Bu saatte buralar pek tekin değil...” dedi. Sözcükler soğuk havada öylece asılı kaldı. Normal bir insan bir şeyler söylerdi. Gülümser, kafasını sallar, “haklısınız” derdi, “bu saatte buralar pek tekin değil.” Ama bu adam hiçbir şey söylemiyordu. Eve beyninin uyuştuğunu hissediyordu ama ağzı iş başındaydı. “Sakıncası yoksa benimle eve kadar yürür müsünüz?”

Adam bir anda irkilip geri çekildi. Sokak lambasının ışığı gözlerine küçük bir parıltı düşürdü. “Evim hemen şurada.” dedi Eve telaşla. “Eğer bana eşlik ederseniz, kendimi daha güvende hissedeceğim.” Bu aptalca fikre nereden kapıldığını bilmiyordu ama söz ağızdan çıkmıştı bir kere. Geri almanın bir yolu yoktu.

Adam sarsılmış gibi görünüyordu; önce öne, sonra arkaya doğru davrandı.

Ya koşup gidecekti.

Ya da saldırıya hazırlanıyordu.

Ama ikisini de yapmadı. Eve atkısının altından mırıltıya yakın bir ses suydu. “Tamam.” dedi adam.

“Teşekkürler.” dedi Eve.

İçgüdüleri adamın bacaklarının arasına okkalı bir tekme indirip kaçması için onu zorluyordu... Ama Eve bunu yapmadı ve hafifçe yana doğru çekilip küçük bir kafa işaretiyle adamı yanma davet etti.

Bir anlık tereddüdün ardından adam Eve’in yanına adım attı.

Birlikte sessizce yürümeye başladılar. Kırmızı telefon kulübesini, sokak lambasını, bakımsız çitleri geçtikten sonra evin küçük ahşap bahçe kapısının önüne geldiler. Mucize gibiydi.

Eve hızlı bir hamleyle bahçe kapısını açtı ve içeri girdi.

Adam oradaydı, hiç hareket etmeden bekliyordu.

“Teşekkür ederim.” dedi Eve. “Çok naziksiniz.”

Adam bir an tereddüt ettikten sonra belli belirsiz kafasını salladı ve “Evet...” dedi.

“O zaman iyi geceler.”

Adam cevap vermedi.

“Mutlu Noeller.”

Adam cevap vermedi.

Eve derin bir nefes aldı ve hiç korkmamış, normal bir insan gibi görünmeye çalışarak sırtını adama döndü.

İçindeki gürültülü korkuyla birlikte bahçeden evin giriş kapısına doğru hızlı adımlarla yürürken teni karıncalanmaya başladı. Elini cebine soktu ve anahtarlarını avcunun içine aldı. Anahtarlardan birini iki parmağının arasında sıkıştırdı, bir hamle yapması durumunda adamın yüzünü anahtarla parçalamaya

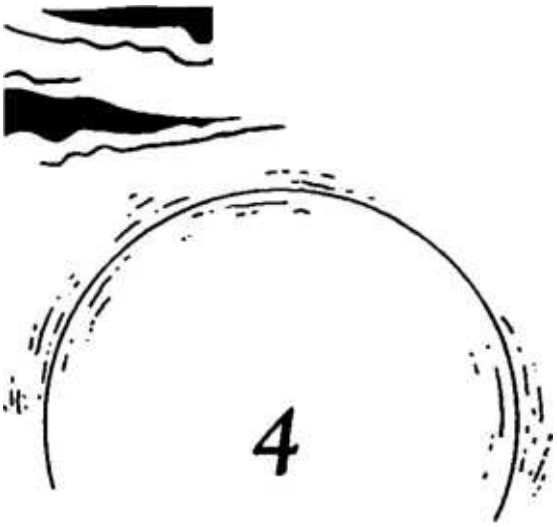
hazırdı.

Sonra birden ahşap bahçe kapısının gıcırdadığını duydu, adamın kapıdan içeri girdiği ve bahçeye adım attığını anladı. Alnının yere yapıştığını, sırtında katilinin ağırlığını hissettiğini, sert toprağının kokusunu duyduğunu, soğuk çimlerin yanağına değdiğini şimdiden hayal edebiliyordu...

Anahtarlarını daha sıkı kavrayarak yüzünü bahçe kapısına çevirdi.

Tehlikeyi içinde hissederek, korku içinde.

Ama gitmişti. Adam gitmişti.

Eve evine girdi, arkasını döndü, anahtar ve kilit kapının kapanması için yeterli değilmiş gibi sırtını kapıya yasladı. Kısa, kesik nefesler alıyor; bacaklarını hissetmiyordu.

ön odadan televizyonun sesi geliyordu. Kulağına saçma bir müzik, bir sitcom kahkahası çalındı.

Uzunca bir süre göğüs kafesini zorlayan kalp atışlarını dinledi. Sonra yavaşça kapıdan çekildi. Artık evindeydi. Güvendeydi. Ve bacakları yerindeydi.

Gece gece yaşadıkları birden gözüne aptalca geldi.

Kendi kendine kıkırdadı.

Zavallı adam! Deli gibi davranarak muhtemelen adamın ödünü patlatmıştı. Birden dönüp ondan eve kadar birlikte yürümesini istemek düpedüz delilikti. Adamın bu saçma teklif karşısında öylece kalakalması gayet normaldi. Yaptığı gerçekten delilikti!

Eve kendi kendine bir kez daha güldü. Hâlâ titriyordu ama kendini daha iyi hissediyordu.

Korku yavaş yavaş ruhunu ve bedenini terk ederken atkısını, eldivenlerini ve paltosunu çıkardı, ön odaya doğru yürüdü.

Bayan Solomon kanepede oturmuş, mavi ve şekilsiz bir şeyler örüyordu. Oldukça iri bir kadındı, bir kadına göre biraz fazla bıyığı vardı. Bembeyaz kolları o kadar tombuldu ki yoğrulmaya hazır bir hamuru andırıyordu.

“Merhaba...” dedi Eve fısıldayarak. “Uyudu mu?”

“Şimdi uyudu.” dedi Bayan Solomon imalı bir şekilde. Bu ima kazandığı paranın her kuruşunu hak ettiği anlamını taşıyordu, saat gece yarısını beş dakika geçmişti ama yine de Eve fazla mesai konusunda Bayan Solomon a zorluk çıkarmamalıydı.

Hâlbuki Eve’in zorluk çıkarmaya ne niyeti ne de hali vardı. Kendisini çok yorgun hissediyordu. Bayan Solomon’a teşekkür etti, parasını ödedi, temkinli ve tedirgin bir şekilde kapıyı açtı. Ama dışarıda kimse yoktu. Kimse elinde baltayla Bayan Solomon u ortadan ikiye ayırmak için beklemiyordu. Kimse Bayan Solomon u öldürdükten sonra onu da öldürmek için eve girmeye çalışmayacaktı.

Tabii ki dışarıda kimse yoktu. Onunla birlikte eve kadar yürüyen adam tamamen masumdu. Tamamen sıradandı. Kafayı yemiş gibi davranan biri varsa, o da Eve’in ta kendisiydi!

Layla Martin cinayeti onu fazlasıyla sarsmıştı.

Yine de Bayan Solomon un arkasından kapıyı birkaç kez kilitledi. Sonra termostatın ısısını düşürdü, ellerini sızlatacak kadar soğuk bir bardak su içti.

îyi geceler dilemek için Munchkin isimli hamsterını kafesten çıkartıp yüzüne yaklaştırdı. Munchkin nin bıyıkları Eve’in yanaklarını gıdıkladı. Kafesine döner

dönmez tekerleğine koşan Munchkin çalıntı bir arabayla yol alıyormuş gibi telaşla tekerleğin içinde koşmaya başladı. Eve ışıklan kapattı ve küçük kaçağın ciyaklamaları eşliğinde üst kata çıktı.

Nasıl olduğuna bakmak için babasının odasına gitti. Duncan Singer gün geçtikçe daha da küçülüyordu. Hâlbuki eskiden ne kadar kocaman bir adamdı. Şişman değildi ama yapılıydı. Hayat doluydu, enerjikti, cömertti, komik hikâyeler anlatmayı çok severdi. Ama şimdi yatağında küçücük görünüyordu. Eski elbiseleri küçük geliyordu ve artık erkek çocuk reyonlarından giyinmek zorundaydı. Duncan ağzı hafif aralık bir şekilde sırt üstü yatıyordu ama horlamıyordu.

Sadece derin derin nefes alıyor, derin derin nefes veriyordu.

Kırışıklıklar gözlerinin etrafındaki kaz ayakları ile birleşerek yüzünden aşağı doğru dikey yollar oluşturuyordu. Saçları inceliyor ve ağarıyordu. Teni de aynı şekilde...

Elli beş yaşındaydı ama yetmiş gibi görünüyordu.

Yatağının yanındaki parmaklıklar yukarı kaldırılmıştı. Bu, düşmemesi için alınmış bir önlem değildi, babası bugüne kadar hiç yatağından düşmemişti ama uyurgezerliğe başlamıştı. Parmaklıkların onur kırıcı olduğu doğruydu ama etkili oldukları da yadsınamazdı.

Eve babasının yanına oturdu.

Onu uyandırmak istemiyordu ama yine de elini tuttu.

Elleri hiç küçülmemişti. Hâlâ büyük, işçi eli gibi kaba elleri vardı. Babası o ellerle nice evler tamir etmişti; kızının kanlı dizlerini temizlemiş, nice kadehler kaldırmıştı. O ellerle köpeğine oyun oynaması için kim bilir kaç çubuk fırlatmıştı. Şimdi aynı eller bir kaşığı tutmakta, bir pantolonun düğmelerini iliklemekte zorlanıyordu.

Eve bu ellere ne zaman baksa aklına babasının, Eve'in yedi yaşındayken okulda katıldığı koşu yarışı ile ilgili ne kadar endişelendiğini hatırlıyordu. Babası Eve'in çok yavaş koşacağından ve sonuncu geleceğinden, çok hızlı koşup düşeceğinden, yaralanacağından, diskalifiye edileceğinden ama en çok da öleceğinden endişeleniyordu. Karısı birkaç ay önce ani bir şekilde hayata

gözlerini yumup onları yapayalnız bıraktıktan sonra kızının da ölmesi fikri onu çok korkutuyordu...

Uğultulu hoparlörlerden yarışın anonsu yapıldığında, Eve yaşadığı strese dayanamayıp birkaç damla gözyaşı dökmüştü.

Babası onun bu halini görünce saçlarını gözlerinin önünden çekip burnunu silmiş ve "Kazanmak zorunda değilsin Eve, sadece bitiş çizgisini geçene kadar koşmaya devam et." demişti.

Bu söz Eve'i çok rahatlatmıştı. Babası ondan kazanmasını beklemiyordu, kaybetmesi umurunda bile değildi. Eve hayatında ilk defa o gün başarısızlıklarının babasının ona duyduğu sevgiyi ve verdiği değeri değiştirmeyeceğini anlamıştı. Babası cümlesini bitirdikten sonra Eve anladığını belirtmek için kafasını sallamıştı. Gerçekten de babasının ne demek istediğini anlamıştı ve önünde uzanan görevin basitliği karşısında artık çok daha sakindi.

Herkes bitiş çizgisini görene kadar koşmaya devam edebilirdi, Eve bile! Bunda hiçbir zorluk yoktu.

Sonra yarış başlamıştı. Eve o kadar hızlı, o kadar hatasız koşmuştu ki ilk turu başarıyla tamamlamıştı; sonra hızlı bir dönüş yapmış ve başlangıç çizgisine doğru nefes nefese, sessizce koşmaya devam etmişti. İkinci tura döndüğünde diğer çocukların ona yaklaştığını görmekten korkarak arkasına bakmaya cesaret edemeden koşmuştu.

Eve sadece koşmaya devam etmişti. İkinci turu da tamamlayıp bitiş çizgisini birincilikle geçtikten sonra hızını kesmeden bu kez babasının kollarına doğru koşmuştu. Duncan Singer onu kucaklamış ve çimenlerin üstünü süsleyen papatyalardan öteye, umut saçan güneş ışıklarına doğru kaldırmıştı. Aynı büyük, aynı sert ellerle...

O günden sonra bu onların hayat felsefesi oldu.

Sadece devam et.

Maggie Singer'ın ölümünü takip eden aylar, hatta yıllar boyunca yaptıkları şey tam olarak buydu. Neye, neden devam ettiklerini bilmiyorlardı ama başka seçenekleri yoktu.

Durmamak. Bırakmamak. Vazgeçmemek.

Duncan Singer çalışmaya, üretmeye, onlara bir yuva, bir hayat kurmaya devam etmişti. Küçük erkek kardeşi Stuart her şeye o kadar güzel devam etmişti ki Eve onu iki senede bir görür olmuştu. Stuart, Aberdeen'de yaşıyor, teçhizat işleri üzerine çalışıyordu. Eve'in hiç tanışmadığı, ismi Rachel ya da Ruby gibi R harfi ile başlayan bir kız arkadaşı vardı.

Eve ¡Witness Nevvs'deki işine başlayana kadar hayatına bu şekilde devam etmişti. Medya sektörüne el atan arkadaşlarının çoğu yerel radyolarda sürünürken Eve'in iWitness Nevvs'e kabul edilmesi harika bir haberdi. Babası bunu duyunca tıpkı seneler önceki koşu yarışının sonunda olduğu gibi ona kocaman sarılmış ve "Komik, büyük kulaklar!" demişti.

Eve bunu duyunca gülmüş ve ne demek istediğini sormuştu. Babası boş gözlerle bakmaya başlayınca, Eve cümleyi tekrar etmek zorunda kalmıştı. Babası bu kez kahkahalara boğulmuş ve "Hiç fikrim yok." diye karşılık vermişti.

O zaman bu söz ikisine de çok komik gelmişti çünkü o zaman her şey bambaşkaydı...

Eve o yıl içinde Londra'nın kuzeyinde yer alan Camden semtindeki kanal manzaralı ve alternatif dekorlu evini kapatıp, bir daha sonsuza kadar dönmeyeceğini düşündüğü baba evine yerleşmişti. İlk başlarda bu durum karşısında kendini kötü hissediyordu ama artık aradan üç yıl geçmişti ve Eve bu durumu kabullenmişti. Hatta bu durumu rahadatıcı bulduğu zamanlar bile oluyordu. Gözünü gençliğinin pop yıldızlarına ve çocukken oynadığı pelüş ayılara açtığında, bazen 14 yaşına geri dönmüş bir şekilde uyanıyordu. Aynı sabahların akşamında ise kendi olduğundan daha yaşlı hissederek uykuya dalıyordu.

Eve ayağa kalktı, yatağın ucundaki ekoseli battaniyeyi aldı ve kollarının üşümemesi için babasının üzerine örttü. Bu battaniye aile yadigârıydı. Senelerdir yanlarından hiç eksik olmamıştı. Sadece kokusu bile Eve'e çocukluğunun güneşli günlerini hatırlatmaya yetiyordu.

Eve küçükken babasının taba rengi deri koltuklan olan Triumph marka klasik bir arabası vardı. Babası kızının rahat etmesi için koltuğu arkaya yatırır, üzerine bu battaniyeyi serer ve en sevdikleri şarkıyı mırıldandırdı. Eve şarkıyı belli belirsiz hatırlıyordu.

Gökyüzünde kuşlar dans ediyor...

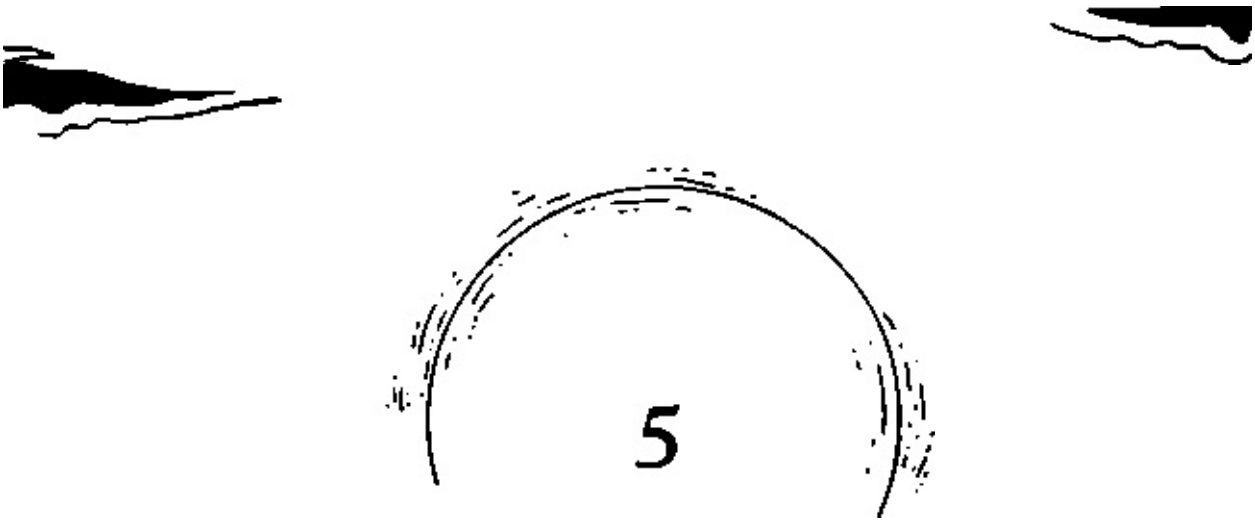
Eve tekrar çocukluk günlerine geri dönmek, o arabanın arka koltuğunda uyumak, yanağının altında çatlamış derinin pürüzlerini hissetmek istiyordu. Annesinin elini omzuna koymasını, babasının neşe içinde araba kullanmasını istiyordu. Acaba babası o günlerde onları arabayla nereye götürüyordu? Kim bilirdi? Ve ne fark ederdi? Babaları başlarında olduğu sürece hepsi güvendeydi. Nereye gittiklerinin ne önemi olabilirdi?

Babası hastalandığından beri Eve kendini hiç güvende hissetmemişti ve bu duyguyu her şeyden çok özlüyordu.

“Seni seviyorum baba.” diye fısıldadı.

Babası önce göz kapaklarını oynattı, sonra gözlerini açtı ve bir an durakladıktan sonra gülümsedi.

Eve’in kim olduğunu hatırlıyormuş gibi.

Katil College Sokağı’ndaki bahçeden hızla ayrıldı.

Ne yapıyordu böyle?

Geri dönmesi gerekiyordu. Geri dönmesi, kapıdan girmesi, buz tutmuş bahçe yolunda yürümesi ve o kadının işini bitirmesi gerekiyordu. Ama yapamıyordu işte.

Neden?

Nerede olduğuna, nereye gittiğine bakmadan yürümeye devam etti. Hiçbir şey umurunda değildi. Kafası karışıktı, şaşkındı.

Az önce ona ne olmuştu? Bilmiyordu. Bilmiyordu!

O kadını Oxford Caddesi'nde görmüştü. Olay yerinin önüne üşüşüp şaşkınlık içinde içeriyi görmeye çalışan insanların yanında.

Onda, o muhabir kadında bir şey vardı. Bir bağlantı. Ne olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek bir şey vardı, o da bu meçhul bağlantının ona mutluluk verdiğiydi.

Ve umut.

Kadını ofisine kadar takip etmişti. Sonra cebinde kesin bıçağıyla ofisten çıkışını beklemiş, beklemişti. Ofisten çıktığını görünce peşine takılıp onu neredeyse evine kadar takip etmeye

Ölüm Sergim

devam etmişti. Neredeyse! Kadın arkasını dönüp onunla konuşana kadar...

Sizden bir ¡ey rica edebilir miyim?

Sanki onu tanıyormuş gibi! Sanki o sıradan bir adammış gibi! Sanki ona güveniyormuş gibi!

Katil karlı yolda, bir sokak lambasının altında durdu.

O kadın ona güvenmişti! Ona güvenmişti!

Yere düşemeyecek kadar küçük kar kristalleri lambanın beyaz ışığında yıldız tozu gibi dönerken, katil elini hissiz kalbine götürdü.

Hayatı boyunca kimse ona güvenmemişti, annesi bile. Ama bu kadın ona güvenmişti, hem de hayatı pahasına. Bir dakika önce varlığı ölüme yakınken, bir dakika sonra katile bahşedilen bir hediyeye dönüşmüştü.

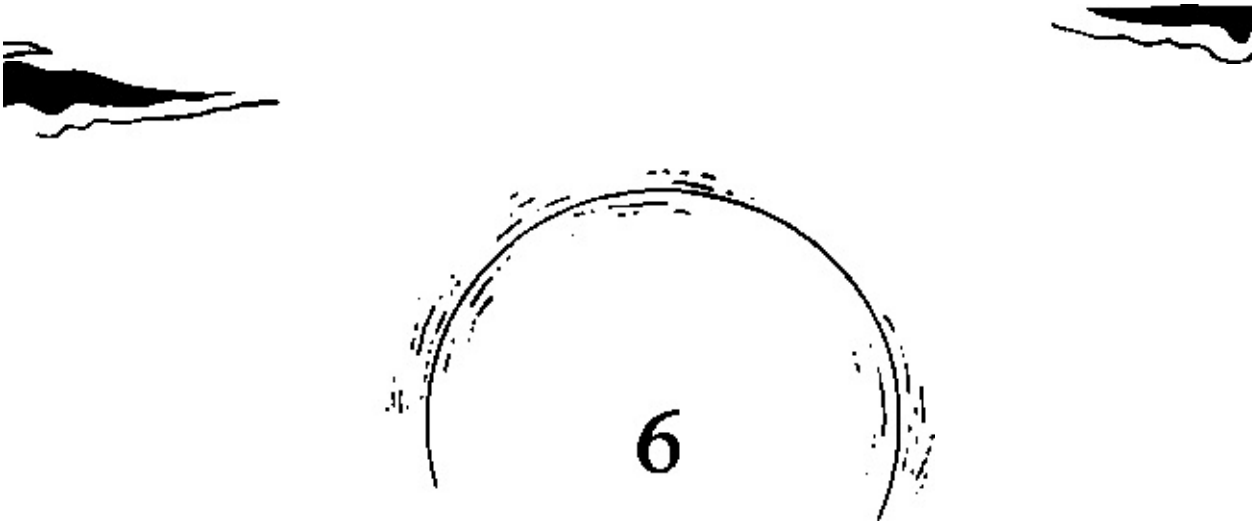
O kadın hayatını katilinin avuçlarına bırakmıştı.

Katil avuçlarının ortasında duran hayatı almamış, sahibine geri vermişti!

Katil o kadına, o ana kadar içinde taşıdığını bilemediği bir merhamet duygusuyla yaklaşmıştı.

Bütün bunların ardında sorulacak tek bir soru vardı.

Neden?

- 2 Aralık
- 5 Aralık
- 9 Aralık
- 10 Aralık
- 11 Aralık
- 13 Aralık
- 15 Aralık
- 17 Aralık
- 18 Aralık
- 22 Aralık
- Noel

2 ***Aralık***

“ "P\ uyduğuma göre yine kendini tuvalete kapatmışsın.”

Ross Tobin haber odasının kapısına yaslandı ve her gün içmekte ısrar ettiği iki paket sigara yüzünden sararmış dişlerini göstererek sırıttı. Ross sigara konusunda saldırgan bir tavır sergiliyordu. İş yeri içinde sigara içmenin yasaklanmasının ardından, otuz sigara olan günlük tüketimi kırka yükseltmişti. Artık ofis içinde sigara içemediği için, on saatlik mesainin dokuz saatini sokakta sigara içmek için dört kat merdiven inip çıkarak geçiriyordu. Fast food’Ia beslenip gece yarıları kebap yemesine rağmen, sürekli merdivenlerle haşır neşir olduğu ve aralıksız sigara içtiği için hiç kilo almıyordu. Eve Ross’un her an kalp krizi geçireceğinden endişe ediyordu ve bunu düşünen tek insan değildi. Kadınlar tuvaletinde keçeli kalemle grafiti şeklinde ***Ross Tobin=Yürûyen Nikotin*** yazıyordu ve temizlikçiler bile bu yazıyı silmiyordu.

“Sana kim söyledi?” diye sordu Eve. Joe’nun söylediğini hiç sanmıyordu ama söylediyse bunu onun burnundan fitil fitil getirecekti.

“Guy Smith kameramanına, kameraman Spor bölümündeki Gareth’e, Gareth de aşağı kattaki Terry ye söylemiş.”

Radyocu Terry. Eve derin bir iç çekti. Haber kanalında çalışmanın en büyük sıkıntısı buydu. Erkekler fazla dedikoducuydu.

“Oxford Caddesi cinayeti mi?” diye sordu Ross kafasıyla ekranı işaret ederek.

“Evet.” dedi Eve. “Haberdeki bilgileri güncelleyip olay yerine geri gideceğiz.”

Eve’in hazırladığı ilk haber canlı yayında yayınlanmıştı ama bir sonraki canlı yayına kadar yeni bilgilerin yer aldığı taze bir habere ihtiyaçları vardı.

“Polis kurbanın adını henüz açıklamadı ama iWitness News yaptığı araştırmalar sonucunda kurbanın adtntn Layla Martin olduğunu ortaya çıkardı. Layla Martin 24 yaşındaydı. Oxford Caddesindeki yeni Coldharbour binasının sekizinci katında faaliyet gösteren Launchtime Reklamcılıkta çalışıyordu. ”

Olay yerinin önünde haberi sunarken ışıltılı Noel ışıklan Eve’in arkasında

parlıyordu, televizyonun sesini kısan biri Eve'in o sırada Noel alışverişi ile ilgili bilgi verdiğini düşünebilirdi. Bu görüntü Eve'e Noel alışverişi yapması gerektiğini hatırlattı.

"Bu sefer biraz daha kanlı bir haber hazırlayacaksın, öyle değil mi?" diye sordu Ross. "İnsanlar kar küresinden fırlamış Noel Baba saçmalıkları değil, kan görmek istiyor."

Eve homurdandı. "Polislerin bu konuda ne kadar katı olduğunu biliyorsun. İçeri kamera sokulmasına izin vermiyorlar."

"Ne olmuş yani? Yanında cep telefonun yok mu?"

Eve derin bir iç daha çekti. Bir cinayetin kanlı görüntülerini yayınlayamayacaklarını ikisi de biliyordu.

"Yorgun musun?"

Eve Ross'un nezaketi karşısında gülümsedi ve omuz silkti. "Hayır, iyiyim."

"Eğer yorulduysan, Katie bayrağı senden devralabilir." Ross anında nezaketi bir kenara bırakmış, bir anda Eve'in sinirlerini tepesine çıkartmayı başarmıştı. Katie Merino kanala sekiz ay önce gelmişti. Eve ondan beş sene daha kıdemliydi. Katie akıllı ve çalışkan bir kızdı... ve sarışındı. Eve'in kariyer yolunda sarışın bir engele hiç ihtiyacı yoktu.

"Git başımdan."

Ross'un patlattığı kahkahanın ardından ekrandaki haberi birlikte izlemeye devam ettiler. ***"Bayan Martin o gün fazla mesaideydi ve bu fedakârlık onun hayatına mal oldu.*** "

Haberin tam bu noktasında, görevliler ellerinde ceset torbasıyla Eve'in hemen arkasındaki kapıdan çıkıp beklemekte olan ambulansa doğru ilerledi. "Her zamanki gibi zamanlaman muhteşem!" dedi Ross. Ekranda ambulansın kapıları kapanırken konuşmasına devam etti. "Ceset yerde yatarken görüntü alabildiniz mi?"

"Hayır Ross." diye cevap verdi Eve sabırla. "Çünkü Meksika'da değiliz."

“Bence yaşın ilerledikçe daha da hassaslaşıyorsun.” dedi Ross. Eve gülümsemesini ya da göz kırpmasını umarak Ross’a baktı ama aradığını bulamadı.

Eve dudaklarını büktü.

“Hemen bozulma.” dedi Ross, sigarasını sarmayı bitirip kapıya doğru yönelirken. “Bizim görevimiz insanlara istediğini vermek.”

Ross’un bahsettiği şey daha çok kan mıydı? Yoksa daha genç, daha sevimli muhabirleri mi kast ediyordu?

Her iki durumda da Eve, Ross’un muhtemelen haldi olduğunu biliyordu.

“Bugün yoldan geçenlerle röportaj yap.” dedi Ross tam kapıdayken. “Çok korktuğunu söyleyen kadınlarla konuş. Şehirde cinayet, Londra’nın azılı katili gibi ifâdeler kullan.”

“Tamam.” dedi Eve kafasını sallayarak. Ama içinden gözlerini devirdi.

“Röportaj yaptığın kadınlar güzel olsun.” dedi Ross. Sonra Eve’in anlamamış olma ihtimaline karşı gereksiz bir açıklama daha yapma gereği duydu. “Çirkin kadın istemiyorum.”

Eve bir kez daha olay yerindeydi. Cam duvarlı binanın önünde Joe’nun kamerasını ayarlamasını beklerken bir taraftan üfleyerek ellerini ısıtmaya çalışıyor, diğer taraftan bacaklarının hareketsiz kalmaması için olduğu yerde hafif hafif zıplıyor, utanç verici olduğunu bile bile yoldan geçen güzel, ekrana yakışacak kadınları süzüyordu.

“Daha çok var mı?”

“Bir saniyeee!”

Aralarında geçen bu diyalog oldukça manasızdı. Eve birlikte çalıştıkları süre içerisinde bu soruyu belki yüzlerce defa sormuş, her seferinde aynı cevabı almıştı.

“Ayaklarımı hissetmiyorum.” dedi Eve.

“Keşke kar botlarını giyseydin.” diye cevap verdi Joe, Eve’i baştan aşağı inceledikten sonra.

“Bu paltonun altına mı?” Eve yüzünü buruşturdu, Joe ona bakmadan gülümsedi. Joe gülümsediği zaman çok tatlı oluyordu çünkü bir ***National Geographic*** belgeselineline konu olacak kadar güzel gülümsüyordu. Bir doksanlık boyu, salaş kazağı ve sakalları da gülümsemesine ayrı bir hoşluk katıyordu. Bembeyaz dişleri, ciddi bakan gözleri vardı. Omzunda yazın giydiği tişörderden ucu görünen üzüm asması şeklinde bir dövme vardı. Elbette Eve dövmenin tümünü hiç görmemişti çünkü Joe ona göre fazla gençti. O olgun adamlardan hoşlanıyordu. En yakın arkadaşı Charlotte bunu her duyduğunda gözlerini deviriyor ve olgun erkeklerin asla göründüğü gibi olmadıklarını söylüyordu.

Eve bazen Charlotte’un haklı olabileceğini düşünüyordu. Son erkek arkadaşı otuz üç yaşındaydı ama başarılı bir randevunun bir şişe kırmızı şarap içip Xbox oynamaktan ibaret olduğunu sanıyordu. Eve Isleworth’e geri taşındıktan sonra sevgilisi kanaldaki yoğun çalışma şanlarını bahane edip onunla bağlan kopartmıştı ama Eve sorunun yoğun çalışmasından değil, kişisel sorumluluklarının olgun sevgilisine fazla geldiğinden kaynaklandığını düşünüyordu.

Eve bunun için onu suçlamazdı, bazen aynı sorumluluklar Eve’e bile çok ağır geliyordu.

“Sen kaç yaşındasın, Joe?”

“Yirmi altı. Neden sordun, sen kaç yaşındasın?”

“Bugün mü? Yüz üç yaşındayım.”

Joe, Eve’in yüzünü dikkatlice inceledikten sonra arkadaşı gerçekten yüz üç yaşında görünüyormuş gibi omuzlarını silkti.

Eve güldü. “Pisliksin!”

Joe gülümsedi ve ışık ölçeriyle ilgilenmeye devam etti. Bu sırada Eve otuz yaşında olmanın beraberinde nasıl bir duygu getireceğini merak etti çünkü Temmuz’da otuz yaşına girecekti. Prensipte otuz yaşında olmayı umursamıyordu. Charlotte ile birlikte otuz yaşın karşısına geçip nanik yapmaya kararlıydılar. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyor, otuz yaşına basar basmaz

kendini botoksun kollarına atan ve botoks yaptırmayı bıraktıkları anda depresyona giren kadınlara kahkahalarla gülüyorlardı.

Peki ama madem otuz yaşma girmeyi hiç umursamıyordu, o zaman neden Joe'ya yirmi dokuz yaşında olduğunu söyleyemiyordu?

Eve, iWitness'deki işe kabul edilmesinde genç ve etkileyici oluşunun etkisi bulunduğunu biliyordu. Elbette bu onun yetenekli olmadığı anlamına gelmiyordu; sadece bu sayede yaşça ondan daha büyük, daha tecrübeli ve yetenekli olan gazetecilerin önüne geçtiğinin farkındaydı. Eve üniversitedeyken 40'lı yaşlarında hâlâ kameraların önünde olan birkaç kadın vardı; hatta kendine iyi bakan, güzel yaşlanmış 50 yaşında kadınlara rastlandığı bile oluyordu. Ama artık yoktu.

Görünen oydu ki erkekler saçları ağardıkça daha tecrübeli sayılırken, aynı durumda olan kadınlar görünmez hale getiriliyordu.

Eve işinde iyiydi ama hep daha fazlası için çalışması veya ***Neıvsnight***'ın dikkatini çekecek kadar sert bir hamle yapması gerektiğini biliyordu.

Bir zamanlar Eve'in böyle tutkuları vardı...

Ama babasıyla birlikte yaşamaya başlayınca, Eve işteki mevcut konumuna küçük bir çocuğun battaniyesine sarıldığı gibi sarılmış; evde üzerine binen sorumlulukların gerginliğiyle işinde yükselmekten korkar olmuştu. Her seferinde önüne serilen şansı görmezden gelmiş ve sonunda her an kovulma endişesiyle baş başa kalmıştı.

Eve'in kovulmaması gerekiyordu. İşte bu yüzden ne zaman yeni bir suç işlense diğer kanallardaki muhabirlerin birkaç adım önüne geçmek için elinden gelenin iki katını yapmaya çalışıyordu ama kendisini vahşet sınırlarının gerisinde durmaktan da alamıyordu.

Bir sonraki olayda, diyordu her defasında kendine. Ama olmuyordu. "Bir sonraki olayı" her defasında aynı duygularla karşılıyordu.

Ve devam ediyordu.

Her seferinde ona uzatılan zarfı alıyor ama yeni bir hayatın davetiyesi olan o zarfı bir türlü açamıyordu...

“Bu cinayet tüylerimi ürpertiyor.” dedi Joe, Eve’in düşüncelerini yarıda keserek. Eve gözlerini kırpıştırarak etrafına baktı.

“Ne dedin?”

“Bu cinayet tüylerimi ürpertiyor, diyorum.” diye tekrar etti Joe.

“Tüylerini mi ürpertiyor? Ciddi olamazsın!” diye homurdandı Eve. “Dev gibisin, sana kolay kolay bir şey olmaz, merak etme.”

“Çok ciddiyim.” dedi Joe kamerasının ışığını kontrol ederken. “Düşünsene, camın arkasındasın, dışarıda Noel alışverişi yapan insanlar uzansan dokunabileceğin kadar yakın ama psikopatın teki seni bir balık gibi avlıyor ve sen kimseye sesini duyuramıyorsun.”

Eve aynı şeyi defalarca düşünmüştü. Düşünmemiş olması mümkün değildi ama hiç düşünmemiş gibi yapmayı tercih ediyordu. Birden bütün tüyleri diken diken oldu ama bunun sebebi içine işleyen soğuk değildi. Hemen konuyu değiştirdi. “Noel alışverişini yaptın mı?”

Joe milyonuncu defa ışığını kontrol etti. “Evet.”

“Hepsini bitirdin mi?”

“Evet. Sen?”

“Hayır.”

Eve alışveriş yapmaya başlamamıştı bile. Babasına ve Tem-muz’a kadar göremeyeceğini bildiği halde erkek kardeşine hediye alması gerekiyordu. Bir de Charlotte ve Joe vardı tabii. Joe hiçbir Noel’de onu hediyesiz bırakmazdı.

“Bana ne aldın?” diye sordu ama Joe’nun söylemeyeceğini biliyordu.

“Hiçbir şey.” diye cevap verdi Joe kafasını kaldırmadan.

“Yalan söylüyorsun.”

Joe, Eve’in yüzüne baktı ve tek kaşını kaldırdı. “O zaman neden soruyorsun?”

Eve Noel alışverişine ne zaman vakit ayırabileceğini bilmiyordu. Bir an herkese

aynı şeyi hediye etmeyi düşündü. Bir hayır kurumundan onlar adına keçi evlat edinebilirdi. Birkaç yıl önce Charlotte onun adına bir keçi evlat edindiğini söylemişti, Eve hemen ardından Oxfam'dan ekinde benekli bir kuklayı andıran sevimli bir keçi resmi bulunan bir teşekkür ve bilgilendirme maili almıştı. İki arkadaş bunun çok anlamlı bir hediye olduğu konusunda hem fikir kalmıştı; düzenli olarak bunu yapmak konusunda anlaşmış ama bir daha hiç yapmamışlardı.

Joe'ya keçi hediye edemezdi. Aslında kimseye keçi hediye edemezdi.

"Lanet olsun."

Joe önce anlamsızca Eve'in suratına baktı ama Guy Smith tam omzunda belirince ne demek istediğini anladı.

Guy yapay bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve parmağıyla Eve'i işaret etti. "Hey! Sen Şeytan filmindeki o kız değil misin?"

"Çok komiksin Guy. Üstelik içinde bulunduğumuz gündeme de çok sadıksın. Ah, bu arada meslektaşına duyduğun profesyonel saygı için de ayrıca teşekkür ederim."

"Yapma ama..." diye homurdandı Guy. "Bu kadar asabi olmak zorunda mısın? Sana hiç şaka yapamayacak mıyım?"

Eve onu duymazdan geldi. "Daha çok var mı?"

"Bir saniyeee!"

"Bu cinayetle ilgili bayağı yol kat ettim." diye devam etti Guy. "Ölen kızın iletişimde olduğu kişileri buldum. Komşular, arkadaşlar vesaire."

Eve Guy ın doğruyu söyleyip söylemediğinden emin olmadı. Malum, Guy Smith dünyanın en parlak ve en çalışkan muhabiri değildi. İyi bir şey yakaladıysa, bu mutlaka kucağına düşmüş olmalıydı. ölen kızın sözde Facebook arkadaşlarından birkaçının haber merkezini aramış olması ihtimaller dâhilindeydi.
İnsani görevlerini yerine getirme bahanesiyle kızın fotoğraflarını kanala satmış olabilirlerdi.

Şanslı herif.

“Kızın adresini öğrenmişsindir herhalde?” diye sordu Guy. Elbette olta atıyordu ama Eve bu tufaya düşecek kadar tecrübesiz değildi.

“Öğrendim, teşekkürler.”

“Ah. harika.” Guy ın şaşırdığı ve hayal kırıklığına uğradığı her halinden belli oluyordu. “Biraz ileride küçük bir kafe var. İşin bittiğinde birlikte bir kahve içelim mi? özür mahiyetinde?”

“Kim özür dileyecek?” diye sordu Eve şüpheli bir tavırla.

“Tabii ki ben.”

“Tamam olur. Ben Americano içerim.”

“Süper!” dedi Guy neşe içinde.

“Sanırım Joe da sıcak çikolatayı tercih eder.”

“Tamam.” dedi Guy. Eve’in son sözü neşesine gölge düşürmüştü. Ağır adımlarla yanlarından ayrıldı.

Joe otuz iki dişini göstererek sırıttı. “Çok adisin.”

Eve de aynı şekilde gülümsedi. “Ben adiyim, o da çok sinsi. Hayatta her şey karşılıklı.”

Joe kafasını iki yana salladı ve “Hazır mısın?” diye sordu.

Eve Joe’ya cevap vermedi çünkü o anda aklına muhteşem bir fikir gelmişti.

“Hey Guy!” diye seslendi. Rakibi dönüp sokaktan geçen insanların kafalarının üzerinden kendisine bakınca devam etti. “Ölen kızın erkek arkadaşından haberin var değil mi?”

Guy ın yüzünden anlık bir gölge geçti. Bağırmak zorunda kalmamak için kararsız adımlarla Eve’in yanına geri geldi. “Erkek arkadaşı mı?”

“Evet. Aslında haberlerimizin aynı olmasını istemem. Takdir edersin ki bu çok klişe olur. Ama sanırım polisler bu konunun üzerine gidecek. Sonuçta tüm olası şüphelileri araştırmak zorundalar.”

“Evet tabii...” dedi Guy aralarındaki mesafeyi daha da kapatarak. “Adamın adı neydi?” diye sordu, parmaklarını havada şık-latıp hatırlamaya çalışıyormuş gibi yaparak.

“Mark Franco.”

“Tabii ya...” dedi Guy. “ölen kızın arkadaşlarından biri adamın adını bana söylemişti. Ealing’de oturuyordu, değil mi?”

Eve çantasından not defterini çıkarttı ve sayfaları çevirmeye başladı. “Evi Blackfriars Köprüsü’nün yakınlarındaymış. Polis henüz kendisine ulaşamamış ama biz ikimiz birlikte ararsak, onu kısa süre içinde bulabiliriz. Ne dersin?”

“İyi fikir.” dedi Guy.

“O zaman kahvemizi içtikten sonra başlarız.” Guy onaylar şekilde el salladı ve karların üzerinde hızlı adımlar atarak kafeye doğru ilerledi.

Joe, gözünü kameranın vizörüne dayadı. Eve boğazını temizledi ve arkasına baktı. “Kapı görüşünü engellemiyor muyum, değil mi?”

“Hayır, durduğun yer gayet iyi.” dedi Joe. “Hazır olduğunda başlayabiliriz.”

Eve haberi tek seferde, mükemmel şekilde sundu.

Ardından her zamanki gibi, olası aksiliklere karşı yedek bir çekim daha yapıtılar.

Eve cinayet haberi karşısında çok korktuğunu söyleyen birkaç güzel kadına mikrofon uzattı. Bu işi de bitirdikten sonra, Joe’nun ekipmanlarını toparlamasına yardım etti. İkisi birlikte çamura dönmüş karlı kaldırımda yürüyerek sıcak ve sevimli kafeye doğru ilerlediler.

Guy Smith ortalarda görünmüyordu. Her yere baktılar. Joe son çare olarak erkekler tuvaletine bile baktı ama orada da değildi. Tuvaletten dönüşte “Lanet olsun.” dedi parmaklarını şıklata-rak. “O adi herif kesin ölen kızın erkek arkadaşını bizden önce bulmak için Blackfriars’a gitti! Keşke ona söylemeseydin, Eve. Arkamızdan iş çevireceğini biliyordum.”

“Sana o herifin çok sinsi olduğunu söylemiştim.” dedi Eve. “Ama boş ver. Şimdi ben sana bir sıcak çikolata ısmarlayayım, sonra birlikte Layla Martin’in ailesinin

basın toplantısına gidelim.”

Joe hâlâ çok sinirliydi. “Pislik, düzenbaz, alçak herif.”

“Ve salak. Salak demeyi unuttun.”

“Bence biz hemen...” Joe birden durdu ve kaşlarını çatıp alaycı bir tavırla Eve’e baktı. “Sen bana bu erkek arkadaş meselesinden hiç bahsetmedin.”

Eve takınabileceği en masum ifadeyle Joe’nun yüzüne baktı. “Bahsetmedim mi?”

“Dur bir saniye...” dedi Joe. “Marco Franco kim?”

Eve arkadaşına göz kırptı. “Öpüştüğüm ilk çocuk.”

Guy Smith olmayan erkek arkadaşın peşinden Blackfriars’a gidince, Layla Martin’in ailesinin düzenlediği basın toplantısına yetişemedi. Basın toplantısında Layla Martin’in annesi o kadar çok ağladı ki küçük kızı onun adına konuşmak zorunda kaldı. Bayan Martin toplantı boyunca elindeki açık gri pelüş tavşanı hiç bırakmadı. Aile üyelerinin hiçbiri tavşandan bahsetmeyince kimse sevimli oyuncağın adını ve onlar için ne anlam ifade ettiğini soramadı. Toplantıya yumuşak sesi ve sert burnuyla Galli Komiser Huw Rees başkanlık etti.

Baş komiser söylenmesi beklenen her şeyi söyledi. Bunun bir trajedi ve kabul edilemez bir vahşet olduğunu belirtti. Olayla ilgili bir bilgisi ya da tanıklığı olanların polisle iletişime geçmesini rica etti. Ama tüm söyledikleri bir yana ortada yok sayılamayacak bir gerçek vardı: Polis Layla Martin’i kimin öldürdüğü ile ilgili elle tutulur hiçbir bilgiye sahip değildi.

Eve esnerken ağzını eliyle kapattı ve odaya göz gezdirdi.

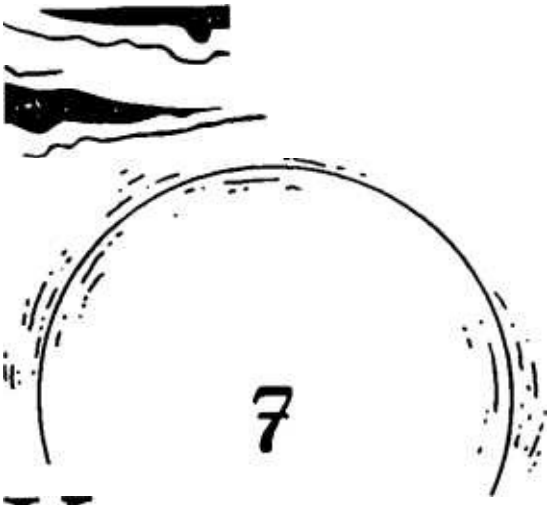
Bugün bu odada Layla Martin konuşuluyordu. Yarınsa sıra başka bir cesede, ağlayan başka bir aileye, çaresiz bir başka polis memuruna gelecekti.

İsimler değişecek ama izleyicilerin iştahı hiç azalmayacaktı.

Ve Eve bu durumdan hiç şikâyetçi değildi.

Hiçbir şey cinayet kadar ses getirmiyordu ve Eve evinin kredisini bu cinayetler

sayesinde ödüyordu.

Katil, Eve Singer’ın sunduğu haberi başa sarıp defalarca izledi.

Haberi izlerken çıplak bacaklarında yumuşacık bir his bırakan altın rengi brokar kumaşla kaplanmış Fransız stilinde, eski bir koltukta oturuyordu.

Bu, evdeki tek koltuktu. Şöminenin ateşi ve televizyon dışında eve ışık veren başka hiçbir şey yoktu.

Büyük, loş odanın duvarlarına üçlü gruplar halinde tablolar asılıydı. Tabloların ahşap çerçeveleri ateşte çok iyi yanıyordu, boyaların yağı ise ateşin harlanmasına yardımcı oluyordu. Yanan tablolar şöminenin içinde kahverengi bir yağ tabakası, evin içinde ise çok ağır bir koku bırakıyordu. Ama katil artık buna alışmıştı, özellikle kokuyu hiç fark etmiyordu. Evde çerçeve içinde birkaç fotoğraf da vardı ama her şeyden, kitaplardan bile önce yakılacak ilk şey tablolardı ve iki kıştır onu sıcak tutmak konusundaki başarıları tartışılamazdı.

Katil çayından bir yudum aldı. Çayını içtiği fincan o kadar şıktı ki üzerindeki desenler şöminenin ateşinde göz alıcı güzellikte görünüyordu. Flora Danica marka bir fincandı. Üzerinde bir taç deseni ve dikenli bitkilerin birbirine geçerek oluşturduğu bir

V harfi vardı, bir de markanın “Her çiçeğe bir diken” şeklindeki mottosu yazılıydı.

Bu fincan büyük bir takımın parçasıydı.

Çok büyük.

Çorba kâseleri, kayık sosluklar, servis tepsileri, suplalar, üç farklı boyda tatlı tabakları. Yirmi parçalık kusursuz bir servis takımı. Katil takımın tüm parçalarını satmıştı. Diğer demirbaş eşyalarla birlikte. Hepsini.

Yavaş yavaş. Tek tek.

Aile yadigârlarını hayattayken elden çıkaracağı aklına bile gelmezdi.

Ama en azından hayattaydı.

Zaten bir insanın hayattayken gerçekten ihtiyacı olan şeyler nelerdi? Bir fincan. Bir koltuk. Bir bıçak, bir çatal, bir kaşık.

Katil bazen başkalarına ait olan şeyleri çalardı. Bunu hırsızlık için değil, artık satın almaya gücünün olmadığı bazı ihtiyaçları temin etmek için yapardı. Bu ihtiyaçlar elzem olduğu için, örneğin komşusunun elektriğinden faydalanmak için tavan arasından kendine hat çekmişti.

Peki başka? Bunlar dışında çok az şeye ihtiyacı vardı!

Bir deftere, bir kaleme.

Muz ve çikolataya.

Televizyona...

Televizyon ekranında cinayet haberini sunan Eve Singer'ı ve kendi elleriyle öldürdüğü kadının konulduğu ceset torbasını seyretti. Muhteşem bir uyumla hareket ettiler. Eve, görevliler ceset torbasını kapıdan çıkartırken yana doğru kaydı. Torbanın içindeki ceset sağa doğru yuvarlanırken, Eve sola doğru adım attı.

Omzunun üzerinden kameraya baktı, siyah saçları solgun yanaklarının üzerine savruldu...

Katil onu neden öldürmemişti? Sorunun cevabını merak ederek haberi başa sarıp

tekrar izledi, bu sırada ceset torbasının siyah naylon dokusunun ölen kızın tenine değdiğini hayal etti. Kendi elleriyle delik deşik ettiği o ten artık çok güzel, ölümsüz bir boyuttaydı ve bu onun eseriydi.

Katil ekrandaki görüntüleri izlemeye devam ederken, parmakları göğsüne doğru kıvrılarak inen kalın yara izinin üzerinde dolaştı.

Bu sırada torbanın içindeki ceset sola doğru yuvarlanırken, Eve sağa doğru adım attı.

Sonra Eve bir adım sola.

Ceset torbası bir tık sağa.

Kameraman her kimse çok iyi bir görüş gözü vardı, Eve Singer ise dili son derece ustaca kullanıyordu. Eve haberi sunarken “korkutucu”, “katliam”, “tüyler ürpertici” gibi kelimelere yer vermişti. Katil Eve’in kullandığı “ruhsuz” ve “manyak” gibi kelimeleri çok uygun bulmadı ama yine de onu affetti. O gerçekçi bir adamdı. Muhabirlerin haberlerde böyle şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Aksi halde cinayetin ruh sağlığı bozuk ve uyuşturucu bağımlısı bir kişi tarafından işlendiği sanılabilir, herkesin katil olabileceği imajı doğabilirdi. Bir komşu. Bir sütçü. Bir çocuk bakıcısı...

Haberlerde insanlara doğruyu söyleyemezlerdi yoksa insanlar panikleyebilirdi. Sıradan insanlar.

Bir kez daha...

Eve bir adım sola.

Ceset torbası bir tık sağa.

Hayatta kalan ile ölümle tanışan... Bu iki kadın bir koreogra-finin parçasıymış gibi birlikte enfes bir performans sergiliyordu.

Eve Singer ceset torbasına baktı, sonra çekingen bir ifadeyle gözlerini katiline çevirdi.

Ekranda Eve ile göz göze gelince, katilin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Tüm odada yankılanan bir çığlık attı, dizlerinin üzerine çöktü, kollarını açtı ve

sevimsiz bir âşık gibi televizyonu kucakladı.

Katil bu bakışı biliyordu! Eve Singer, College Sokağı'nın gümüşi ışıkları altında da ona böyle bakmıştı. Başını aynı şekilde eğmiş, saçlarını aynı şekilde savurmuştu. Birlikte yürümeyi teklif ettiğinde onu yanına aynı şekilde buyur etmişti... Evet, ona birlikte yürümeyi teklif etmişti.

Neden sorusunun cevabı işte buydu!

Katil ayağa kalktı, çıplaktı ve titriyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki birden bayılacak gibi oldu. Sanki hayat denilen şey parmaklarının ucundan başlayıp her yere kıvılcımlar saçıyor, dışarı çıkmak için ruhunun sağlam kapılarını olanca gücüyle zorluyordu.

Sonsuzluk ve ateşin kokusu birbirine karışmış durumdaydı.

Bir anda göğsüne keskin bir acı saplandı. Elini kalbine götürdü ve bağırdı. "HAYIR!"

Tenindeki dikişlerin tek tek attığını hissediyordu. Boğazından göbeğine kadar bir fermuar gibi inen yarayı korkulu gözlerle izlemeye başladı. Yaranın altında bir yabancının kalbini görmekten, ahşap parkelere o yabancının kanının akmasından korkuyordu. O yabancının yansımasında kendini bulmaktan, yere saçılan iç organlarının ortasında kalıp içinin boşaldığını görmekten kokuyordu.

Ben ölemem. Ben değil! Ben değili

Ama hiçbir şey olmadı.

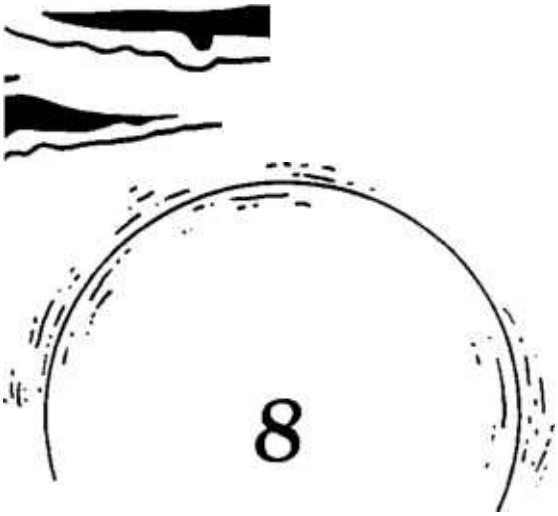
Katil inleyerek koltuğuna çöktü, titreyerek cenin pozisyonu aldı.

Hissettiği acı yavaş yavaş bedenini terk etmeye başladı. Kalp atışları normale döndü. Zamanın iyileştirici etkisiyle bir kez daha yüz yüze geldi...

Gece boyunca aynı haberi seyretmeyi sürdürdü. Her detayı hafızasına kaydetmek istiyordu. Derin ve deliksiz bir uykuya geçmeden önce o detayları hayal etmek istiyordu.

Katil şöminenin ateşi sönene kadar Eve Singer'ı izledi.

Gün doğmadan hemen önce üşüdüğünü fark edip ayağa kalktı ve şömineye bir tablo daha fırlattı.

4 ***Aralık***

Hava çok soğuktu. Eve'in taşıdığı alışveriş poşetleri yün eldivenlere rağmen ellerini acıtıyordu. Bay Elias, sokak lambasının ışığının altında elinde bir kürekle evinin önündeki kaldırıma biriken karları temizliyordu. Eve komşusunu görünce adımlarını yavaşlattı.

Eve, Bay Elias'tan nefret etmiyordu ama onu sevdiği de söylenemezdi. Bay Elias'ın bahçesinde havuz yoktu ama balık tutan bir cüce heykeli vardı. Yirmi beş yaşında bir Ford Mondeo'ya biniyordu. Karısı Eve'in Camden'de yaşadığı dönemde hayatını kaybetmişti. Eve adını hatırlayamıyordu ama hiçbir zaman mutlu görünmeyen bir kadın olduğu ve çok nadir konuştuğu hâlâ akimdaydı. Eve Bay Elias'ın ona kötü davrandığını, en iyi ihtimalle hayal kırıldığına uğrattığını düşünüyordu.

Eve ve Stuart çocukken bazen toplarını onun bahçesine kaçırırlardı ve Bay Elias'ın toplarını günlerce geri vermediği olurdu. Bir keresinde sırf uçurdukları model uçak onun serasına düştüğü diye Bay Elias'tan unutulmaz bir azar işitmişlerdi. Bay Elias aynı zamanda düzeyli ergen partilerinin de kâbusu hale gelmişti.

Sürekli sesi kısmaları için tacizde bulunmakla kalmayıp bir keresinde polisi bile aramıştı. Eve'in okul arkadaşları kapıda duran polislerin nezaretinde evden çil yavruları gibi dağılmak zorunda kalmıştı ki bu herkes için çok utanç vericiydi.

Bu olaydan sonra Eve, Bay Elias'tan olabildiği kadar uzak durmaya çalışmıştı.

Babasının yanına geri taşındıktan sonra ise Eve onunla yeni, daha resmi, daha yetişkin bir ilişki kurmuştu. Diyaloğu asgari düzeyde tutmak en iyisiydi. Eve onu çok sık görmüyor, gördüğünde ise Bay Elias'ın ona garip bir yoğunlukla, rahatsız edici bir dikkatle baktığını hissediyordu. Eve çocukluğundan beri tanıdığı yaşlı komşusunun sapık bir tarafı olduğunu düşünmek istemiyordu ama bunun doğru olabileceğinden de korkmuyor değildi. Hatta ona biraz daha cana yakın davranıp bunun doğruluğunu teyit etmekten daha çok korkuyordu.

Bay Elias her gün düzenli olarak kırmızı telefon kulübesini temizlemek için dışarı çıkıyordu. Eve bu rutini pencereden izliyor ve onunla yüz yüze gelmemeye çalışıyordu. Aylardır tek kelime etmişlikleri yoktu ve Eve bugün de bunun devam etmesini istiyordu. Bunda kendi kaldırımını temizlemediği için hissettiği suçluluk duygusunun etkisi vardı ama diyaloğa girmek istememesinin asıl sebebi ne konuşacaklarını harfi harfine biliyor olmasıydı.

Merhaba Eve.

Merhaba Bay Elias.

Çok soğuk değil mi? Dikkat et, donma.

Haha, evet. Tefekkürler.

Bu diyalogda gülünecek hiçbir şey olmamasına rağmen, Eve kendini zorla gülmeye çalışırken bulacaktı.

Noel beyaz geçecek, diyorlar.

Ya, ne güzel olur.

Hayır, hiç de güzel olmazdı. Ya da olurdu. Noel'in beyaz geçmesi ya da geçmemesi Eve'in umurunda bile değildi. Umursadığı tek şey beyin uyuşturucu etkiye sahip "beyaz Noel" temalı bu anlamsız konuşmayı yapmamaktı.

Bay Elias olduğu yerde doğruldu ve küreğine yaslandı. Kel kafasına birkaç kar tanesi üşüşmüştü.

İşini bitirmiş gibi görünüyordu.

Eve komşusunun bahçe kapısını açıp evine girmesini ve bir an önce ortadan kaybolmasını umarak, biraz oyalandı. Ama Bay Elias tekrar öne eğildi ve beyaz plastik bir çuvaldan kürekle aldığı tuzları buzlanmaması için kaldırıma serpiştirmeye başladı.

Eve bir sonraki uçağın geçişini beklemeyi düşündü. Gürültüden konuşamayacaklarına göre Eve hızlıca evine girebilir, bu karşılaşmayı sadece başıyla selam vererek geçiştirebilirdi. Ama Bay Elias bir anda başını kaldırdı, Eve'i gördü ve selam vermek için elini kaldırdı. Eve'in yürümeye devam etmekten başka şansı kalmamıştı.

"Merhaba Eve."

Eve cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Merhaba Bay Elias."

"Çok soğuk değil mi? Dikkat et, donma."

"Haha, evet. Teşekkürler."

Eve ikiyüzlülüğünden nefret ederek, kendini gülmeye zorladı.

"Radyoda duydum. Noel beyaz geçecek, diyorlar."

"Ya, ne güzel olur."

Eve komşusunun kaldırıma serpiştirdiği tuzların çizmelerinin altında çıtırdadığını hissetti. Sonra yönünü kendi çitlerinin yanında biriken kar dağına çevirdi. Adım atmasıyla birlikte ayağının kayması bir oldu. Yaşadığı bu küçük tehlikenin beraberinde getirdiği adrenalin tüm duyularını bir anda harekete geçirdi.

"Kendine dikkat et." dedi Bay Elias. "Yerler çok kayıyor, çok tehlikeli. Düşüp başını bir yerlere çarpabilirsin."

'Kes sesini!' dedi Eve içinden. Ama komşusuna, "Dikkat ederim, teşekkürler." demekten başka seçeneği yoktu. Biriken karları ittirerek bahçe kapısını açmaya çalıştı ve ayağı kaydığı için kendine sinirlendi. Çünkü bu, evinin önündeki karları temizlediği için Bay Elias'ı haklı, temizlemediği için Eve'i haksız duruma düşürmüştü. Çitleri berbat durumdaydı, çimler biçilmemişti, çiçek yatakları bakımsızlıktan birbirine geçmişti. Her şeyle kendisi ilgilenmezdi

ki! Zaten evin kredisini ödemek, Bayan Solomon'a para yetiştirmek, faturaları halletmek ve babasıyla ilgilenmek yeterince zordu. Bayan Elias'ın bunlardan haberi var mıydı acaba?

Eve'in ayağı bahçeye girişte tekrar kaydı. Bay Elias haklıydı, bu gerçekten çok tehlikeliydi.

efe.

"Neredesin?"

Eve iç çekti. Babası soru yağmuruna başladığında, henüz kapıyı bile kapatmamıştı.

Eve bazen kendi durumunu Robert Louis Stevenson ın romanındaki Dr Jekyll'in bir sabah Bay Hyde olarak uyanmasına benzetiyordu. Çünkü dışarıdan geldiği zaman tüm benliğini kapının önünde bırakıp tek görevi babasının kaçmasını, düşmesini ya da evi yakmasını önlemek olan başka bir insana dönüşüyordu.

ön odadaki televizyondan porno filmi andıran bir takım sesler geliyordu. Eve bunun porno film olmadığını biliyordu; bu sesler yumurta çırpıcı, plastik eldiven, rattan tabure gibi her gün kullandığımız eşyaların nasıl üretildiğini anlatan düşük bütçeli ***How It's Made*** isimli programa aitti. Eşyaların üretim aşamaları gösterilirken, arka fonda Bontempi marka bir orgdan gelen

düzensiz ritimler duyuluyordu. Eve programın tüm bölümlerini kaydetmişti, çünkü Duncan Singer ondan başka hiçbir şey seyretmiyordu.

"Neredesin?" Babası bozuk plak gibi aynı şeyi sorup duruyordu.

"Buradayım baba! Paltomu asıyorum."

"Selam tatlım." Bayan Solomon ön odadan çıktı, şekilsiz mavi örgüsünü geniş sarkık bir poşetin içine tıkıştırarak koridora doğru yürüdü.

Eve şapkasını, merdivenlerini, atkısını ve paltosunu çıkartırken, Bayan Solomon üzerini giymeye başladı, ikisinin bu hali gösteri için kıyafet değiştiren pantomim sanatçılarını andırıyordu. Bayan Solomon hazırlandıktan sonra Eve'e günlük rutin raporunu sundu.

“Bay Duncan öğle yemeğinde yulaf lapası yemek istedi ama ben ona mısır gevreği verdim. Umarım senin için sorun değildir.”

Sorun değildi. Eve cevap vermeden sadece kafasını salladı. Cevap vermesinin Bayan Solomon un gidiş süresini uzatmaktan başka bir şeye yaramayacağını biliyordu.

“Kitaptaki rafları tek tek yere indirdi, ben de oyalansın diye çok sesimi çıkartmadım.”

Babası bunu hep yapıyordu zaten.

Bayan Solomon botlarını giymek için güç bela portmantoya oturdu, kiloları yüzünden böyle hareketler nefes nefese kalmasına sebep oluyordu. “Kumandayı kırdı.”

Lanet olsun. Duncan Singer tamir ettiğini sanarak evdeki eşyaları bozmayı alışkanlık haline getirmişti.

“Yatağına yatmak istemedi.”

Bu durumda Bayan Solomon’un onu bir şekilde ikna etmesi gerekiyordu. Bunu kendisi de biliyordu ama bazen tembelliği

tutuyordu ve olması gereken yerde olması gereken çabayı göstermiyordu.

“Bu programı çok seviyor. O makinelerin, alederin nasıl yapıldığını seyretmeye bayılıyor.”

GlT HADİ! GİT, GİT, GİT!

Bayan Solomon sonunda gitti.

“Neredesin?” diye sordu Duncan Singer tekrar.

Eve hızlı adımlarla ön odaya doğru yürüdü. “Merhaba baba.”

Babası kaşlarım çattı ve “Sana demedim.” dedi sertçe.

Eve’in bu sözler karşısında her defasında canı yanıyordu.

“Maggie nerede?” diye devam etti Duncan Singer. Eve bir an tereddüt etti. Doktor böyle durumlarda dürüst olunması gerektiğinin altını çiziyor, gerçeklik sınırında kalması için babasına doğruları söylemenin önemli olduğunu belirtiyordu. Ama bir adama kaç kere karısının öldüğünü söyleyebilir, kaç defa onun yerle bir oluşunu seyredebilirdiniz? Eve bu gece babasını gerçeklerle üzmek istemediğine karar verdi.

“Annem banyoda.” dedi. “Benden akşam yemeği için masayı hazırlamamı istedi.”

Yemeklerini kucaklarına aldıkları tepsilerde yediler. Fileto balık, fırında fasulye ve tatlı olarak konserve meyve salatası.

Televizyonda yine aynı programı seyretmeye devam ettiler. Dondurma külahı, ayakkabı bağcığı ve çadır yapımı.

“Bayan Cole’un evinin elektrik tesisatını kurdum.” dedi Duncan birden.

“Sonunda.” diye cevap verdi Eve. Aksi halde, babası tesisata devam etmeye kalkacaktı.

Bu mesele tarihin tozlu raflarında kaybolmuştu ama babası her şeyi unutup zamanında yaptığı bu işi bir türlü unutmadığına göre, Bayan Cole’un evine elektrik tesisatı kurmanın destansı ve dikkate değer bir tarafı olmalıydı. Baba-kız düzenli olarak aynı konuşmayı yapıyordu.

Duncan Singer kafasını salladı. “Sonunda ne?”

“Sonunda Bayan Cole’un elektrik tesisatını kurmana sevindim.”

“Ah, evet. Bitirdim. Sonunda!”

Eve derin bir iç çekti. Duncan Singer artık kızının hayatının hiçbir alanına ilgi göstermiyordu. Eskiden kibar, sosyal bir adamdı ama artık etrafındaki diğer insanları umursayacak yeterliliğe sahip değildi.

Eve artık buna alışmıştı. Hayır, yalan söylüyordu. Hiç alışamamıştı. Alışamayacağını da biliyordu.

Müzikal bir tıkırtı eşliğinde çadır kazığı yapımını izlediler.

“Benim şeyim nerede?” Duncan bir an durakladı, sonra tekrar denedi. “Benim şeyim nerede?”

Ayaklarında eksik bir şey varmış gibi, ayakkabının içinden parmaklarını oynattı.

“Terliklerin mi?” diye sordu Eve.

“Hayır.”

“Çorapların mı?”

Duncan Singer gün içinde çoraplarını çok sık çıkartıyordu. Eve babasının çoraplarını pek çok kez çöp tenekesinden geri almak zorunda kalmıştı; bir defasında da dondurucuda bulmuş, ilk bakışta et parçası sanmış ama baklava desenini görünce işin aslını anlamıştı.

“Hayır.”

Duncan Singer ayakkabılarına baktı. “Şey. Hani böyle ip gibi olur. Bağlarım yürür, çözerim durur.” Babası kelimelerle oynama-

yı hep çok severdi. Eskiden elektrikçiydi ama her zaman çok kitap okurdu, üstelik Singer ailesinin Scrabble rekoru da ondaydı.

O sırada televizyonda birileri ayakkabı bağcığı’ dedi.

“Ayakkabı bağcığı!” Duncan tekrar ayaklarını işaret etti. “Ayakkabı bağcıklarım nerede?”

Eve babasının ayaklarına baktı. “Senin ayakkabıların bağcık-sız, baba.”

“Bağcıksızlar. Takunyalar. Japonlar...” dedi babası. “Kuzeyde çok Japon yaşıyor.” diyerek devam etti. “Çinliler daha çok More-cambe Körfezi’ni tercih ediyor.”

“Çin takunyası mı giymek istiyorsun?”

“Çinliler körfezde takunya yapmıyor, kum midyesi topluyor.”

Eve'in kafası karışmıştı. “Salyangoz mu demek istiyorsun?”

“Hayır, salyangoz değil. Kum midyesi. Az önce de söyledim!”

“Ah! Kum midyesi, tamam şimdi anladım.”

Eve ayağa kalktı. “Kum midyesi toplayan Çinlileri yatak odanın camından görebilirsin.”

“Gerçekten mi? Görebilir miyim?”

Tabu kı.

Merdivenlere doğru yürürken Duncan Singer her şeyi çoktan unutmuştu. Eve arkada, babası önde basamakları tek tek, yavaş yavaş çıkmaya koyuldular. Eve düşme ihtimaline karşı elini babasının sırtına koydu. Babasının dengesi fena değildi ama konsantrasyonu çok sıkıntılıydı. Bu yüzden sürekli tehlikelerin eşiğinden dönüyordu. Bir sene önce yine merdivenleri çıkarken birdenbire arkasını dönmüş ve Eve’i kızak olarak kullanarak basamaklardan aşağı kaymıştı.

“Kum midyesi toplayacak mıyız?”

“Sen kum midyesi sevmezsin ki.”

“Sevmez miyim?” Duncan kaşlarım çattı. “Ben sevdiğimi düşünmüştüm. Peki yılan balıklarını sever miyim?”

“Hayır.”

“Gerçekten mi? Çok garip.”

Duncan merdivenlerin yarısında durdu. Hiçbir şey söylemeden sadece başım hafifçe öne eğdi.

“Mola vermek ister misin, baba?” Eve neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak devam etti. “Herkes bazen molaya ihtiyaç duyar!”

Duncan gülmedi, zaten Eve de gülmesini beklemiyordu. Babasının birden titremeye başlayan nefesinden ağladığını anladı. “Baba?” Duncan gözlerini hırkasının koluna sildi ve kafasını salladı. Eve ne yapacağını şaşırmış durumdaydı. Yanına doğru adım atıp onu rahatlatmak istiyordu. Ama Murphy

yasası babasının şu anda nerede olduğunu unuttuğunu söylüyordu, aynı yasa Eve olduğu yerden ayrılırsa babasının düşeceğini de ekliyordu. O yüzden babasının yanına gitmek yerine bir eli tırabzanda, diğer eli babasının sırtında olduğu yerde kalakaldı. Eski gri hırkanın üzerinden babasının kaburgalarını hissedebiliyordu.

“Baba? Neyin var?”

“Özür dilerim.” dedi Duncan burnunu çekerek. “Sana yük olmak istemezdim.”

“Sen bana yük olmuyorsun! Saçmalama lütfen.”

“Sen bana çok iyi davranıyorsun ama ben sadece sana sorun çıkartıyorum.” Duncan tek eliyle gözlerini sildi, sonra diğer elini de tırabzandan çekti. Eve’in iki eli de babasının sırtındaydı ama babası ağırlığını değiştirince onu dik tutmak için fazladan kuvvet uygulamak zorunda kaldı.

“Bana yük olmuyorsun, baba. Seni seviyorum, ayrıca burada seninle birlikte yalamayı da çok seviyorum...”

Duncan kızının üzerine doğru sallanınca, Eve dengede kalmak için ayağının pozisyonunu değiştirdi. Sanki merdivenlerin başında ona yardım etmek için bekleyen biri varmış gibi omzunun üzerinden arkasına baktı. Tabii ki kimse yoktu.

“Tırabzanı tutabilir misin, baba?”

“Baba kim?”

“Tırabzanı tutabilir misin?”

“Ne?”

“Tırabzanı tutabilir misin? Lütfen merdivenleri çıkmaya devam et. Seni daha fazla tutamıyorum.”

“Ne?”

“İlerle!” diye bağırdı Eve. “İlerle!” Duncan sonunda eliyle tırabzanı tuttu ve ağır aksak bir adım attı.

Eve rahadayarak derin bir nefes aldı. Bir tehlikenin eşiğinden daha dönmüşlerdi.

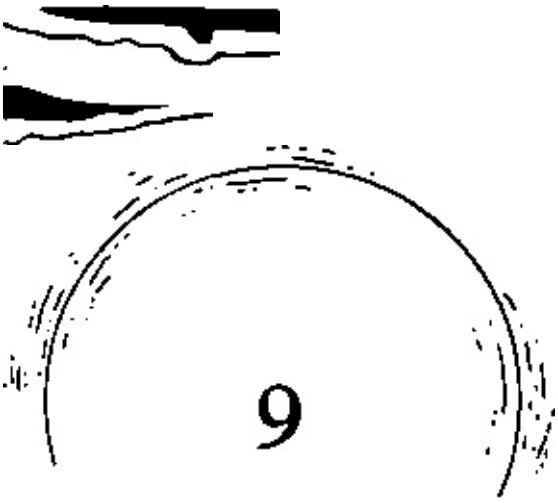
Son basamağa ulaşmak üzereyken, Duncan tekrar durdu.

“Yine ne oldu?” diye sordu Eve.

“Neden durduk?” diye yanıtladı Duncan.

“Ben durmadım, sen durdun.”

Duncan ayaklarını işaret etti. “Ayakkabı bağcıklarım nerede?”

S tan Reddy Everyman Sineması’nın köşesinde yakalandığı tipiye arkasını dönüp sırtını kamburlaştırdı ve yoldan geçen arabaların sıçrattığı çamurlardan kendini korumak için duvara yaslandı.

Liam Neeson’ın yeni filminin sinema önündeki kuyruğa değmesini umuyordu ama bundan çok emin değildi.

Stan çok büyük bir Liam Neeson hayranıydı ama ona karşı sabrı giderek azalıyordu.

Başarılı aktörlerin hepsi aynı şeyi yapıyordu. Sinema sahnesine yetenek ve cesaretle çıkıp bir anda şöhret oluyor, kısa bir süre sonra yeni Brando veya yeni De Niro olarak lanse ediliyorlardı. Gurur duyulacak bir sürü film çekiyorlardı. Bedenlerini hırpalamaktan, dizlerini kanatmaktan çekinmedikleri bu filmlerde hep iyi olanı savunan, yüce bir idealin peşinde her şeyi feda eden adamları canlandırıyorlardı. Bu filmler bir izleyici olarak sizi öyle etkisi altına alıyordu ki

en sevdiğiniz aktör ‘savaşa gidiyoruz’ dese hiç sorgusuz arkasından gidecek kadar tutkuyla doluyordunuz.

Ama sonra bu başarılı aktörlerin hepsi tembelleşiyordu.

Eninde sonunda iştahlarını, tutkularını ve katıksız dürüstlüklerini kaybediyor, bu işi sadece para için yapmaya başlıyorlardı.

Sonra sıra kötü yazılmış gişe bombası filmlere ve saçma sapan romantik komedilere geliyordu. Oscar’a bir adım daha yaklaşmak için bir akıl hastasını, bir engelliyi ya da derisi yüzülmüş bir adamı canlandırmak artık bir standart halini almıştı.

Tabii bir de çizgi film seslendirme meselesi vardı.

Stan’ın en nefret ettiği şey bir zamanlar taparcasına sevdiği aktörün devekuşuna veya sevimli bir balığa dönüşmesiydi.

Oynadığı tüm o komedi filmlerinden ve küçük rollerden sonra artık De Niro bile eski De Niro değildi; bu şekilde oyunculuk mirasını çarçur ediyor, her bu tarz rolde kendi efsanesinden biraz daha uzaklaşıyordu. Vakti zamanında Brando cephesinde de durum farklı değildi, ***Baba*** filminden sonra oyunculuğa dair herhangi bir iştahı kalmamış gibi görünüyordu. Zira kendine ait adada yanında esmer kızlarla gününü gün edip göbek büyütmekten başka bir şey yapmamıştı...

Stan şimdi aynı şeyin Liam’ın da başına gelmiş olmasından korkuyordu. Koca Adam. Fiziğiyle olduğu kadar zekâsıyla da adından söz ettiren, derin bakışlı bu sakin îrlandalı her seferinde aynı tarzda filmlerde rol alıyor, yaratıcı sürecini kendi elleriyle baltalıyordu. İşin acıklı tarafı her bir film bir öncekinden daha kötü oluyordu.

Stan bunun utanç verici bir durum olduğunu düşünüyordu.

Şanıyla emekli olup hayatının geri kalanını golf oynayarak geçiren o incelikli aktörler neredeydi?

Ya da kanserden ölenler?

Bir zamanlar tüm büyük aktörler kanserden ölürdü. Bogie, Gary Cooper, Steve

McQueen gibi.

Belki de şimdilerde Hollyvvood'un asıl sorunu buydu, artık kimse kanserden ölmüyordu.

Stan derin bir iç çekti. Kendi kendini bunaltmayı başarmıştı. Evine dönse daha iyi olacaktı. Nefret edeceğini bildiği bir film için neden bu karın altında sıra bekliyordu ki? Saatine baktı. Şimdi yola çıkarsa Archers kapanmadan bir ya da iki bira içebilirdi. Hem belki tavla oynayacak birilerini de bulabilirdi. Stan tavla liginde turnuvalara katılıyordu, dolayısıyla bardaki tavla severleri yenmekte pek zorlanmıyordu, üstelik bu sayede içtiği içecekleri de bedavaya getirebiliyordu.

Bazen turta kazandığı bile oluyordu.

Tam zihnini nedeştirip yola çıkmak üzereydi ki kuyruk ilerlemeye başladı. Stan bunu bir işaret olarak kabul etti ve kuyrukta kalmaya karar verdi. Ama önündeki adam telefonla Candy Crush oynadığı ve kuyruğun ilerlediği fark etmeyip olduğu yerde kazık gibi dikildiği için bu pek mümkün görünmüyordu.

"Pardon..." dedi Stan. Cevap alamayınca adamın omzuna parmağıyla dokundu.

"Ne var?" Adam son derece asabi bir tavırla arkasına döndü.

"Kuyruk ilerliyor." dedi Stan.

"Ağır ol bakalım, dostum."

Stan hemen geri çekildi. "Kabalaşmanıza gerek yok."

"O zaman sen de eline koluna hakim ol."

Stan bu beklenmedik tepki karşısında sersemledi. Omzunun üzerinden sıranın geri kalanına baktı. Hemen arkasındaki çift dik dik Stan'a bakıyor, onların arkasındaki insanlar ise öndeki sıranın ilerlediğini fark etmemiş gibi yapmaya çalışıyordu. Bir tatsızlık çıkması durumunda, kimsenin elini taşın altına koymayacağı belli oluyordu ve Stan'ın tek başına yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Adam kavga etmek için bir kıvılcım bekliyordu ama Stan o kıvılcımın sebep

olduğu yangına müdahale edecek bir adam değildi. Belki de bu yüzden itfaiyeci değil, acil yardım görevlisi olmuştu. Karşısındaki adamın boyu Stan'dan daha kısaydı ama ondan daha formda görünüyordu. Ayrıca Stan'dan yirmi yaş kadar daha gençti ve kesinlikle çok daha kavgacıydı.

Stan'ın kavga etmeye niyeti yoktu ama Liam Neeson ın eski filmlerindeki güzel anların hatırına kendinde bu kaba adama iki çift laf etme cesaretini bulabildi.

"Buraya film seyretmek için geldik." dedi. Kendine güvenen bir ses tonuyla konuşmaya çalıştıysa da sonuç cılız bir sesten öteye gidemedi.

"Seni durduran mı var?" diye çıkıştı adam. "Sana diyorum, cevap versene. Seni kim durduruyor?"

"Şey..diye başladı söze Stan. 'Sen durduruyorsun." diye devam edecekti ama korkup vazgeçti. Onun yerine sadece "Herkes sıranın ilerlemesini bekliyor." dedi.

"Ben de sıranın ilerlemesini bekliyorum." dedi adam. "Sen niye bu kadar panik yapıyorsun ki?"

"Panik yaptığım yok."

Bu cevapla birlikte adam elini havaya kaldırıp Stan'a vurur gibi yaptı. Stan korku içinde gözlerini kırpıştırıp içgüdüsel olarak geri çekilince kaldırıma doğru savruldu ve kendini sırasının dışında buldu.

"Al sana panik!" diye bağırdı adam. Sonra sıranın geri kalanına döndü. "Şu herife bakın da nasıl panik olunurmuş görün!" dedi ve pis kahkahalar atarak bilet gişesine doğru ilerledi. Sıradakiler itaatkâr bir tavırla adamın arkasında yürüdü. Bu sırada kimse dönüp Stan'a bakma zahmetine katlanmadı.

Bu sırada yanından bir araba geçti ve yoldaki bütün çamuru Stan'ın pantolonun arkasına sıçrattı. Stan derin bir iç çekti. Doğrudan eve gitmeliydi. Archers'a uğramadan. Zaten tavla için de bir hevesi kalmamıştı. Eve dönmeli ve hemen pantolonunu şömine ateşinin önüne aşmalıydı. Sonra belki klasik Ingiliz arabalarıyla ilgili kaydettiği belgeseli izlerdi. îngilizlerin araba üretmeyi bildiği yıllara ait bir belgeseldi. Bristol'ler, Jauguar'lar, TR7'den önceki Triumph'lar. En azından geçmiş onu hayal kırıklığına uğratmıyordu.

Ama neden eve gidecekti ki? Stan bu yeni düşünceyle birlikte kaşlarını çattı. Liam Neeson sırf geri zekâlı bir zibidi, beyinsiz bir maganda ona kaba davrandı diye eve döner miydi?

Hayır, diye düşündü Stan. Elbette Liam Neeson bu kuru gürültüye pabuç bırakmazdı.

O da öyle yapacaktı. Pantolonu ıslaktı ve üşümesine sebep oluyordu ama Stan yine de gişeden biletini aldı. Sonra tuvalete gidip 10 dakika boyunca el kurutma makinesinde pantolonunu kurutmaya çalıştı, ardından doluluk oranı oldukça düşük olan sinema salonuna girip yerine oturdu.

Stan film başladıktan sonra ‘keşke bu kadar zahmete girme-seydim.’ diye düşündü. Film aşırı gürültülüydü; abartılı şiddet sahneleriyle ve ‘ne alaka’ dedirten tutarsızlıklarla doluydu. Ön koridorda oturan iki geri zekâlının her kanlı ölüm sahnesinde kahkahalarla gülmesi Stan’ın tatsız sinema deneyimini daha da tatsızlaştırdı. Bir de üzerine biri koltuğunu iki defa sertçe tekmeleyince Stan iyice gerildi ve üçüncü tekmeyi başlamaya koyuldu.

Arka sırada oturanlardan birinin cep telefonundan yayılan ışık ise bardağı taşıran son damla oldu. Filmdeki toplu katliam sahnesinde bile cep telefonuyla uğraşmaktan vazgeçmediğine göre, dikkat süresi feci şekilde kısa olmalıydı.

Normal şartlarda Stan, hiçbir şey yapamazsa, arkasını dönüp bu saygısızlığın sahibine sert bakışlar atardı. Hatta belki bir şeyler de söylerdi. Ama bu gece bunu yapmayacaktı.

Bu gece sessiz direnişe geçmişti. Tepkisini oturarak gösterecekti.

Islak pantolonuna ve arkasındaki saygısıza rağmen doğrudan önüne bakıp filmi seyretmeye devam etti.

Arkasındaki saygısız katilin ta kendisiydi...

Kevin Barr ın boyu 1.65’di.

Bir erkeğe göre boyunun kısa olduğunu biliyordu ve etrafına saldırgan tavırlar sergileyerek bu durumun üstünü örtmeye çalışıyordu.

Barr saldırganlık konusunda o kadar tecrübeliydi ki hayatı sinir padamaları ve

sözlü saldırılardan ibaret hale gelmişti. Gazete almaya gittiğinde manşetlere küfür ederek satıcıyı korkutuyor; hamburger sipariş ederken olay çıkartıyor, gencecik tezgâhtarlara patates kızartmalarını derhal yenileriyle değiştirmelerini emrediyordu.

Böylece hiç kavga etmek zorunda kalmıyordu. İnsanlar onun yersiz öfkesi karşısında hemen geri çekiliyor, onunla gereksiz tartışmaya girmiyordu. Öfkesine nadiren karşılık verenler genelde sarhoşlar oluyordu ve bu onun için bir sorun teşkil etmiyordu çünkü sarhoş bir insanı dövmeyi çocuk oyuncağı olarak görüyordu.

Barr ın kendine olan güveni, korkuttuğu insanların gözündeki tedirginlikten besleniyordu.

Kuyrukta tartıştığı yaşlı herif de herkes gibi ondan korkmuştu. Sonuçta kimsenin bir başkasına fütursuzca dokunmaya hakkı

yoktu. Eğer biri kendinde bu hakkı görüyorsa, o zaman ağzının payını alırdı. En başta tavır koymak en iyisiydi.

O aşağılık herif sinema salonuna ışıldar kapandıktan sonra girmiş, önündeki sırada sendeleyerek yürümüş ve güç bela yerine oturmuştu. Bir elinde Ben & Jerry dondurma kabı, diğer elinde ise yırtık sinema bileti tutan adamın sinema ekranına düşen şişman gölgesi Barr’a atış poligonundaki hedefleri andırmıştı.

O herif lanet olası bir pislikti.

Barr adamın tartışmayı sürdürmesini ummuştu çünkü kat kat yükselen sinema salonunda onun arkasında oturmak ona 15 santimetrelik bir boy avantajı sağlamıştı. Ama adam arkasını dönmemişti. Olduğu yerde öylece oturup dondurmasını yerken Liam Neeson’ı seyretmekten başka hiçbir şey yapmamıştı. Çünkü o Barr’a tek bir kelime edemeyecek kadar korkak bir adamdı.

Stan filmin sonunda ekranda jenerik yazıları akmaya başlar başlamaz ayağa kalktı. Hayatındaki en kötü sinema deneyiminden bir an önce kurtulmak istiyordu. Pantolonu hâlâ nemli ama artık ılıktı. Kendini altına işemiş gibi hissediyordu. İç çekti, boş dondurma kabını eline aldı ve koltuğundan ayrılırken gayri ihtiyari arkasını döndü.

Ve bir anda irkildi.

Kuyrukta tartıştığı o moron arkasındaki sırada oturuyordu. Kollarını iki yana açmış, kirli botlarından birini önündeki koltuğun üzerine uzatmıştı. Gözleri yarı kapalıydı, dudaklarında ise pis bir gülümseme vardı. Stan adamın kötücül bakışlarını üzerinde hissetti ve gözlerini başka tarafa çevirdi.

Eğer adam bir şey söylerse, Stan onu duymamış gibi yapacaktı. Bugün istediği son şey aynı tartışmayı yeniden başlatmaktı. Ama adam hiçbir şey söylemedi. Hareket bile etmedi. Stan risk alıp adama bir kez daha baktı. Uyuyor gibi görünüyordu.

İnsanlara bulaşmaktan yorulmuş olmalıydı. Ama bu adamın duruşunda başka bir gariplik vardı. Stan yavaşladı ve adama biraz daha uzun baktı.

Adamın duruşu çok eğretiydi, insanda metruk bir evde tek başına kalmış hissi uyandırıyordu. Ekranda akan jenerik yazılarının bulanık ışığının yansıması bu görüntüyü daha merak uyandırıcı bir hale getiriyordu. Stan sonunda durakladı. Garip bir şekilde adamın duruşuna takılıp kalmıştı.

Adamın yarıya inmiş göz kapaklarının arasından görünen gözlerinde donuk bir ifade vardı. Yüzündeki pis gülümseme hiç değişmiyordu, dişleri aralıktı. Stan midesinin uyarı vermeye başladığını hissedince daha fazla dayanamadı.

Tek parmağıyla tedbirli bir şekilde adamın botunu dürtükledi ve “Hey, film bitti.” dedi.

Bot koltuğun üstünden yana doğru yuvarlandı, sonra adamın bacağı sert bir şekilde yere düştü.

Adamın bilinci yerinde değildi.

Stan hemen mesleki sorumluluklarını devreye soktu. Koltukların üzerinden atlayarak adamın yanına gitti; bir taraftan yardım için salondakilere bağırırken, diğer taraftan adamın şah damarından nabzının atıp atmadığını kontrol etti.

Nabzı atmıyordu.

Lanet olsun.

Bu işte bir terslik vardı. Şah damarını kontrol ederken adamın başı yana ya da arkaya düşmeye meyletmemişti. Kaskatı duruyordu. Çenesi göğsünde kilitlenip

kalmıştı sanki. Stan daha dikkadi bakınca dişlerinin arasında boşluk değil, başka bir şey olduğunu fark etti. Adamın ağzından siyah bir şey çıkmış, dişlerinin arasına sıkışmıştı. Acaba genzine bir şey mi kaçmıştı? Boğularak mı ölmüştü?

Stan adamın ağzının içindeki o siyah şeye dokundu ve irkilerek elini geri çekti.

Keskindi!

Çeliktendi.

“Bu ne böyle?” Stan elini adamın kafasının arkasına götürdü ve kafanın olağandışı şekilde kaskatı durmasının sebebinin enseden sokulmuş bir bıçak olduğunu fark etti.

Stan birden soğuk soğuk terlemeye başladı. Ne olduğunu anlamıştı. Nasıl veya neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama mekanizmayı, bıçağın ölüme giden yolda izlediği rotayı çözmüştü. Büyük ihtimalle bıçağın iki tarafı da keskindi. Büyük bir güçle ve kararlılıkla kafatasının altından sokulmuş, oksipital kemiklerin dar boşlukları arasından geçmiş, buradan geçerken omuriliği kesmiş, sonra boğazın arka kısmını hızla delmiş ve dişlerin kenetlenmesine fırsat vermeden ağızdan dışarı çıkmış olmalıydı.

Salondaki seyirciler ve yol gösterici çocuklar Stan’ın etrafına toplanmaya başladı. Stan birilerinin olanları telefonuna kaydettiğini fark etti. Normalde buna çok sinirlenirdi çünkü bir sonraki aşamanın videoyu YouTube’a koymak olduğunu biliyordu. Ama bugün bunu düşünmeye hiç vakti yoktu.

Tek parmağıyla adamın ensesindeki bıçağın sapına dokundu. Çok sertti. Geri çektiğinde parmağına serebrospinal sıvı bulaştığını gördü.

Kuyrukta tartıştığı aşağılık herif artık bu dünyada değildi, ölmüştü.

Stan üzülmüş gibi davranamadı. Eğer ille de bir şey hissetmesi gerekiyorsa, o da küçük bir suçluluk duygusu olabilirdi. Sonuçta o da bir insandı.

Stan ellerini ölü adamın kot pantolonuna sildi.

Ciddi bir ses tonuyla “Öldürülmüş.” dedi, elinde siyah bir poşet ve çöp toplama aparatıyla kalakalan korku içindeki yol gösterici kıza.

“Öldürülmüş mü?”

“Evet.” dedi Stan. “Bıçaklanmış.”

“Bıçaklanmış mı?”

“Evet.” diye cevap verdi Stan sabırla. “Birilerinin polisi araması gerekiyor.” Kız yerinden kıpırdamadı. O, film sonunda bu koltuklarda dondurma kapları ve Pepsi şişeleri bulmaya alışkındı. Ceset değil.

Olay yerine toplanan altı kişi polisi ilk arayan olmak için aceleyle telefonlara sarılırken, Stan cebinden kendi telefonunu çıkarttı ve sinema salonunun halıyla kaplı basamaklarını inerek parasının yetmediği ‘rahat’ kategorisindeki koltukların olduğu sıraya doğru ilerledi.

Koltuklardan birine oturdu ve Eve Singer’ın numarasını tuş-ladı.

ife.

Duncan Singer çalan telefonu kulağına götürdü. “Alo?”

Telefon kulağında tekrar çalınca irkildi. Telefonu kulağından çekip ekrana baktı ve tekrar kulağına tuttu. “Alo?”

Telefon bir kez daha çalınca Duncan irkilip kapat tuşuna bastı ve telefonu yastığın altına tıkıştırdı. Sonra kumandayı eline aldı ve ***How ItsMade***\ seyretmeye devam etti. Bu bölümde rattan sandalyelerin, cipslerin ve beysbol eldivenlerinin yapılışı anlatılıyordu. Rattan sandalyenin yapılışı ne kadar da meşakkatliydi.

“Bu kadar aptalca bir şey için ne kadar çok uğraşıyorlar.” diye mırıldandı Duncan, sonra kendi kendine kıkırdadı.

“Baba, arayan kim?”

Duncan kumandayı kulağına götürdü. “Alo?” Ama kimse cevap vermedi. Boş gözlerle kumandaya baktı. “Biri beni işletiyor herhalde!” Telefonu kapattığını sanarak kumandanın düğmelerinden birine basınca kanal değişti ve ekranda ***The Great British Bake*** O/fprogramı dönmeye başladı.

“Baba, benim. Telefonun çaldığını duydum. Kim aradı?”

Duncan kafasını sesin geldiği yöne çevirdi. Kapı eşiğinde genç bir kadın duruyordu. Üzerinde bornoz vardı; şişman değil, incecik bir kadındı.

“Telefon çaldı.” dedi Duncan.

“Biliyorum.” diye yanıt verdi Eve. “Kimmiş, bir şey söyledi mı?

“O sandalyeyi yapmak için bir parça ahşap buhar kazanında ısıtıldıktan sonra yirmi dört saat boyunca yüz yetmiş derecede bükülüyormuş. Böyle söyledi. Sen banyo mu yaptın?”

“Evet. Telefonum nerede?”

“Faturayı ödedin mi?”

“Telefon faturasını mı?”

“Su faturasını.”

“Evet.” dedi Eve. “Su faturasını ödedim.”

Duncan şaşırmış görünüyordu. Burası onun eviydi. Kimse onun banyosuna elini kolunu sallayarak giremezdi. Su faturasını ödemek, kimseye onun banyosunu kullanma hakkı vermezdi.

“Telefonum nerede baba?”

“Sen neden benim faturalarımı ödüyorsun? Sen evine gidip kendi faturalarını ödesene. Hem sen kime baba deyip diyorsun? Senin baban kim?”

Eve derin bir iç daha çekti. “Şensin. Sen benim babamsın. Benim adım Eve, senin kızınım.”

“Öyle mi? Bir kızım olduğunu bilmiyordum.”

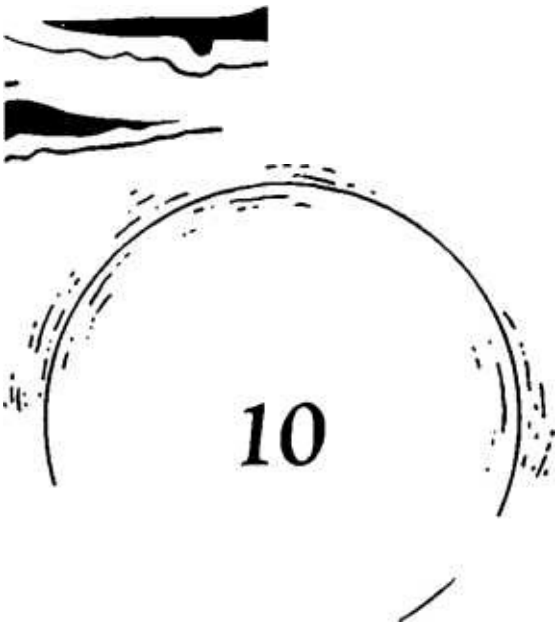
“Bir kızın, bir de oğlun var. Eve ve Stuart.”

“Öyle mi?” dedi Duncan tekrar. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de tanıştığımıza memnun oldum. Şimdi bana telefonu nereye koyduğunu söyler misin?”

“Buraya koydum. Al.” Duncan kumandayı Eve’e uzattı.

“BBC’yi ara.” dedi televizyonu işaret ederek. “Ekranda daha fazla lezbiyen görmek istemiyorum.”

5 ***Aralık***

Eve telefonunu ancak bir sonraki sabah bulabildi. Telefonu eline alır almaz Stan'ın bıraktığı sesli mesajı dinledi ve önemli bir hikâyenin başını kaçırdığını anladı.

Joe ile birlikte Baker Sokağı'ndaki sinemaya vardıklarında, üç başka haber ekibi çoktan olay yerine gelmişti.

"Lanet olsun!" dedi Eve, Joe arabayı sinemanın önüne park ederken, "inanamıyorum."

Joe hiçbir şey söylemedi. Bu durumu gurur meselesi yapacak bir adam değildi. Ama Eve bunu gurur meselesi yapmak zorundaydı. Eğer dün gece telefonunu açabilseydi, bu hikâyeye yetişmeye çalışan değil, başı çeken taraf olacaklarını biliyordu.

Yine de Stan Reddy onlara özel bir röportaj verdi ama Stan çok detaylı ve teknik bir dil kullandığı için röportajın ancak yarısı kullanılabilir nitelikteydi. Eve onu halkın anlayacağı dilde terimlerle konuşması konusunda uyarmasına rağmen, o 'serebrospinal sıvı parmaklarıma bulaştı' gibi tıp terimleri kullanmakta ısrar etmişti.

Yum.

Elbette anlattıkları arasında güzel detaylar da vardı. Birinin koltuğunu tekmelemesi ve arkadan gelen cep telefonu ışığı sinema ekranında yapay şiddet sahneleri dönerken acil yardım görevlisinin hemen arkasında verilen ölüm kalım mücadelesinin resmini canlı bir şekilde çizmeye yetiyordu.

Ellerinde fotoğraf yokken, Eve'in görevi izleyicilerin zihninde bir resim oluşturmaktı ve bunu son derece yetenekli bir şekilde yaptığına hiç şüphe yoktu.

Acil yardım görevlisinin koltuğuna atılan tekme kurbanın son çırpınışları mıydı?

Katil işlediği korkunç cinayeti videoya mı kaydetti?

Ve en güzeli şuydu: Arkanızda kimin oturduğunu biliyor musunuz?

Bunlar izleyicilerin kalbine korku düşürmek için özel olarak tasarlanmış cümlelerdi çünkü korku her zaman reyting garantiliydi.

Stan başka hiçbir kanala konuşmadığını söylemişti, muhtemelen bunda Noel'de Eve'den hediye olarak alacağı şarabın da etkisi vardı. Sonuç olarak hâlâ diğerlerinden bir sıfır öndeydiler. Ama sadece şimdilik.

Habercilerin sinemanın içine girmesine izin verilmiyordu. Hâlbuki amaç sadece lobiden ve bilet gişesinden genel görüntüler almaktı. Eve her şeyi kontrol altında tuttuğunu sanan ama daha kendi sivilceleriyle başa çıkmayı beceremeyen genç sinema görevlisiyle tartışarak zaman kaybederken, diğer kanalların muhabirleri de olay yerine akın etmeye başladı.

Eve bir an avazı çıktığı kadar bağırmak istedi.

Buraya dün gece gelmeleri gerekiyordu. Polisten bile önce burada olabilirlerdi. Sinema müdürünü veya biletçi kızı yakalayabilir, o anki şaşkınlıklarından yararlanıp içeri girmeyi başarabilirlerdi. Ama şimdi ellerinde binanın jenerik görüntülerinden ve posterlerin yakın çekim fotoğraflarından başka bir şey yoktu. Bu görüntüleri herkes çekebilirdi. Ceset torbası sinemadan çıkartılırken de herkes burada olacaktı. Guy Smith de buna dâhildi. Eve News 24/7'in arabasının hızla kaldırıma park ettiğini görünce, sıkıntı içinde yanaklarını şişirdi.

Guy arabadan indi, cama bakarak kravatını düzeltti ve kibirli adımlarla medya ordusunun arasına katıldı.

"Sen hâlâ kusmadın mı?" diye sordu Guy.

"Sen hâlâ Mark Franco yu bulamadın mı?" diye yanıt verdi Eve.

"Kabul ediyorum, beni ters köşeye yatırdın." diye devam etti Guy. "Ama en azından bir önceki hayatında Napolyon'un tadımcısı olduğunu iddia eden yaşlı bir adamla tanıştım."

"Sevindim, o zaman günün boşa geçmemiş sayılır."

Joe homurdanmaya başlayınca Guy ona ters bir bakış fırlattı, sonra flörtöz olduğunu sandığı bir tavırla Eve'in yün atkısının püskülleri ile oynamaya başladı. Kendini etkileyici sanıyordu ama aslında çok iticiydi.

“Sen bir önceki hayatında neydin Eve?”

“Bir önceki hayatımda da asabiydim Guy.” Eve atkısını sert bir hareketle Guy’ın elinden kurtardı ve eliyle paltosunu düzeltti.

“Tamam, sakin ol.”

Eve zaten sakindi ve sakinken birinin ona sakin olmasını söylemesinden hiç hoşlanmıyordu. Biraz daha karşı karşıya kalsalar, Guy denen densizin Eve’in poposuna vurup sen o küçük beynini böyle şeylerle yorma’ gibi cümleler de kurması çok olasıydı. Eve sakinliğini kaybetmeyi o zamana saklıyordu.

Bu sırada Joe birden araya girdi ve “Ross aradı, gitmemiz lazım.” dedi.

Eve isteksiz bir şekilde Joe’un arkasından iWitness haber aracına doğru yürüdü. Ama Guy ın vazgeçmeye niyeti yoktu, sanki rakip değil, ekibin bir parçasıymış gibi yanlarında bitiverdi.

“Haydi ama Eve. İzin ver de sana bir içki ısmarlayayım.”

Eve, Guy’ın yüzüne bile bakmadı. “Olur. Erkek arkadaşım da gelebilir mi?”

“Senin erkek arkadaşın yok. Bunu herkes biliyor.”

“Gerçekten mi? Mike benim hayal ürünüm olduğunu duyduğunda çok üzülecek.”

“Demek erkek arkadaşının adı Mike. Peki burcu ne?”

"Oğlak.”

“Annesinin adı ne?”

"Sylvia.”

“Sana geçen sene Noel’de ne hediye aldı?”

Eve parmağını boynundaki ince altın zincirin ucunda duran kalp şeklindeki madalyona götürdü. Bunu ona yirmi yedinci doğum gününde babası almıştı. Babasının hatırladığı son doğum günüydü.

Şimdi bir kızı olduğunu bile hatırlayamıyordu.

Guy m yüzü düştü. Ama sadece bir saniyeliğine. Sonra hemen kendini toparladı ve Eve'i tam arabaya binerken yakaladı.

Eve, Guy Smith'i hafife aldığını düşünmeye başlamıştı. Kesinlikle çok ısrara bir adamdı ve iyi bir muhabirin en önemli özelliği de buydu.

Guy, Eve'in kulağına eğildi ve sesini planlı bir şekilde alçaltarak "Eğer lezbiyensen, sırrını benimle paylaşabilirsin. Merak

etme, kimseye söylemem." dedi. Sonra da çocuk gibi dudaklarına fermuar çekti.

Eve Guy'ın dev bir sekoya ağacını kestiğini duysa ancak ona bu kadar sert bakabilirdi.

Ama Eve'in sert bakışları Guy ın üzerinde hiç etki yaratmadı. "Tamam." dedi sanki normal ve faydalı bir diyaloğun içindelermiş gibi. "Mike denen şu meçhul sevgili olmasaydı, benimle çıkar miydin?"

"Hayır."

"Neden?"

Eve normalde insanlara kaba davranmayı sevmiyordu. Ama Guy Smith karşısındakinin nezaketini emen ve sonra da tüm nezaketsizliğiyle yere tüküren bir adamdı. Ona kibar davranmaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Eve bu düşüncelerle arabanın kapısını açtı ve Gûya döndü. "Çünkü daha iyisini yapabileceğimi düşünüyorum."

Yola çıktıklarında Eve sinirden kuduruyordu.

"O pislik herifin bana ne dediğini duydun mu?"

"Duydum." diye cevap verdi Joe.

"Lezbiyensem ona söyleyebilirmişim. Densize bak! Değilim ama böyle adamlar yüzünden keşke olsaydım diye düşünüyorum!"

"Biliyorum." dedi Joe ve kahkahalarla gülmeye başladı.

“Bildiğini biliyorum!” diye bağırdı Eve, sonra o da kahkahalara boğuldu.

Doğruydu; Joe onu herkesten daha iyi tanıyordu. Son yıllarda birlikte çok fazla zaman geçirmişlerdi. Bu arabada, dışarıda, alakasız binaların içinde, haber odasında. Kameranın ışıkları sönünce birbirlerine bakıp gülüştükleri sayısız an vardı. Çektikleri haberleri izleyip yorum yaparken ya da ofisteki Noel partisi için çekim hatalarından oluşan bir video hazırlarken kahkahalara boğulmuşlukları vardı. Canary Wharf’ın önündeki kopuk bacağın üzerine bir martının konuşuna, Guy Smith’in basın bülteni okurken dudaklarını sessizce kıpırdatışına birlikte şahit olmuşlardı. Eve “sorgu hakimi” sözcüğünü aynı cümlenin içinde defalarca kullanınca bu durumla birlikte dalga geçmişlerdi.

Eve tüm bunları aklına getirince, gerginliğinin dağılmaya başladığını hissetti.

“Rose ne istiyormuş?”

“Hiçbir şey. Ross aramadı. Sen Guy m suratını yumruklamadan önce gitsek iyi olur diye düşündüm.”

“Ama gidemeyiz ki Joe! Daha ceset torbasının sinemadan çıkarılışını çekmedik.”

“Ama ben kurbanın adını ve adresini öğrendim.”

İşte bu güzel haberdi. “Nasıl yani? Gerçekten mi?”

Joe kafasını salladı. “Kevin Barr. Adres buraya çok yakın, Pad-dington’da.”

“Sen bunu nasıl öğrendin?”

“Ricky ağzından kaçırdı. Olay yeri inceleme ekibi çalışmaya daha yeni başladı. Bence biz o arada gidip kurbanın ailesi ile görüşebilir ve birkaç görüntü alabiliriz. Ceset torbasının çıkarılmasına daha çok var. O zamana kadar dönmüş oluruz.”

“Ricky kim?” dedi Eve kaşlarını çatarak.

“Guy’ın kameramanı.” Joe gözlerini devirdi. “Tanrım, siz bizi gerçekten maymun olarak görüyorsunuz, değil mi?”

“Evet.” dedi Eve sakin bir ses tonuyla. “Ama sen maymunların kralısın.”

Bu sırada Eve’in telefonu çaldı. Arayan Ross’du.

“Ceset torbasını çektiniz mi?”

Merhaba demek yok. ***Nasılsın*** diye sormak yok. ***Yaptığınız özel röportaj için teşekkürler*** diyerek takdir etmek yok. Ceset torbasını çektiniz mi? Ross’un ilgilendiği tek şey buydu.

“Henüz değil.” diye yanıt verdi Eve. “Özel röportajı nasıl buldun?”

“İyi, iyi.” dedi Ross geçiştirmeye çalışarak. Acil yardım görevlisi Stan seksi ya da sarışın olsaydı röportaja böyle ilgisiz kalmayacağı kesindi.

Ya da ölü olsaydı.

“Şimdi neredesiniz?”

“Kurbanın ailesinin adresine ulaştık. Onların yanına gidip geri döneceğiz.”

“Tamam.” dedi Ross. “Ama sakın ceset torbasını kaçırmayın.”

Eve telefonu kapattı ve Joe’ya döndü. “Ricky neden durup dururken bizimle bu bilgiyi paylaşma gereği duydu acaba?”

Joe omuzlarını silkti. “Maymun kardeşliği.”

Eve gülümsedi ve “Gerçekten herkes benim erkek arkadaşım olmadığını biliyor mu?” diye sordu.

“Neredeyse herkes.” diye cevap verdi Joe.

Eve kafasını salladı ve başparmağının tırnağını kemirmeye başladı. “Peki, herkes benim lezbiyen olduğumu mu düşünüyor?”

“Tabii ki...” dedi Joe alaycı bir tavırla. “Ben hariç.”

ife.

Ricky nin Joe’ya verdiği adrese gidince karşılarında altı dairelik bir apartman buldular. Apartman Praed Caddesi’nin sonundaki bir hamburgercinin üzerinde

yer alıyordu. Hamburgerciden yayılan koku Eve'i yağlı ve tuzlu yemeklerin damgasını vurduğu

öğrencilik günlerine geri götürdü. O günleri hatırlayınca Eve'in ağzı sulandı.

Kapının yanındaki panelde altı adet zil vardı, her birinin üzerinde apartmanda oturanların soyadı yazılıydı. En tepedeki zilin üzerinde ise yeşil kalemle "Barr" yazıyordu.

Eve derin bir nefes aldı. Yıllardır o kadar çok tanımadığı kapı çalmak zorunda kalmıştı ki! Güne diğer insanlar gibi başlayıp çok farklı bir şekilde bitiren ailelerin kapılarını çalmak, onlar acı içinde kavurulurken burunlarına mikrofon uzatmak kolay değildi. Yaslı ailenin mikrofona maruz kalan ilk üyesi ile konuşmaya çalışmak daha da fenaydı. Ama muhabirlerin fazla seçeneği yoktu. O kapıyı çalmaktan çekinirlerse, kovulmayı göze almak zorun-dalardı.

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum." dedi Eve.

"Ben de... " diye cevap verdi Joe.

"Evet ama insanlar senden nefret etmiyor. Neden bilmiyorum ama sinir oldukları kişi kameramanlar değil, muhabirler oluyor."

Joe ciddiyetle kafasını salladı. "Çünkü maymunlar sadece sahiplerinin tefinde dans eder."

Eve kendini tutamayıp kıkırdadı, sonra yüzüne ağırbaşlı bir ifade yerleştirmeye çalıştı. "Beni güldürme! Ciddi durmam lazım, Joe. İnsanlar acı çekiyor, sen de beni güldürüyorsun!"

"Pardon."

Eve en üstteki dairenin zilini çaldı, önce cevap veren olmadı. "Hadi ama üzgünsünüz biliyorum ama kapıyı açmanız gerek." dedi soğukkanlılıkla. Kalbi ile aldı arasında buzlanmış bir çivinin gidip geldiğini hissetmeye başlayarak zili tekrar çaldı.

Megafondan önce hışırtı geldi, sonra bir adamın sesi duyuldu. "Ne var?"

"Merhaba. Bay Barr ile mi konuşuyorum?"

“Evet.”

“Kevin Barr’ın babasısınız, değil mi?”

“Evet.”

“Bay Barr sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Ben ¡Witness News muhabiri Eve Singer. İzniniz olursa, sizinle biraz konuşmak istiyordum.”

Kısa ve uğultulu bir aranın ardından megafondan Bay Barr’ın sesi duyuldu. “Aşağı geliyorum.”

Eve ve Joe umutlu gözlerle birbirlerine bakıp beklemeye koyuldular.

Bu sırada tekrar kar yağmaya başladı. Eve banliyölerde kar yağışını seviyordu çünkü banliyöde kar masalsı bir atmosfere kavuşmak anlamına geliyordu ama Londra’nın merkezi için aynı şey geçerli değildi. Kar merkezde can sıkıcı bir ıslaklık ve kasvede eş anlamlıydı. Banliyöde kar taneleri yere düştükleri anda başlarına gelecekleri biliyormuş gibi, ağır ağır yağıyorlardı. Haklıydılar. Ama ne kadar erteleseler de eninde sonunda talihsiz kaderleri ile buluşmak zorundaydılar. Praed Caddesi’nde de durum tam olarak buydu. Kar tanelerinin mağazaların önüne yığılmış yeşil plastik geri dönüşüm poşetlerinin üzerine yavaş yavaş düşmekten başka çareleri yoktu.

Ayak sesleri apartman kapısına yaklaşmaya başladı.

Eve derin bir nefes aldı.

Kapıyı orta yaşlı, kısa boylu, hafif toplu bir adam açtı; üzerindeki kırmızı tulum eşofman ile Yosemite Sam’i andırıyordu.

“Bay Barr?”

“Evet.”

“Sizi rahatsız ettiğimiz için gerçekten çok özür dileriz...”

Adam hiçbir şey söylemedi. Öylece yüzlerine baktı, sonra elindeki bir kova dolusu suyu Eve ve Joe’nun üzerine boşalttı.

“Sizi pis akbabalar!” dedi ve kapıyı suratlarına kapattı.

“Lanet olsun!” diye bağırdı Joe. Hemen arkasını döndü ve içgüdüsel olarak kamerasını kontrol etti. Eve’in ağzı açık kalmıştı. Buz gibi suyun düğmelerin arasında geçip göğüslerine, oradan da göbeğine doğru indiğini hissediyor; şaşkın gözlerle paltosuna bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

“Kamera ayvayı yedi.” dedi Joe. Sonra Eve’e baktı. “Sen iyi

• • i»

mısın?

Eve yavaşça kafasını salladı. “Piç herif!” diye mırıldanıp tekrar zile uzandı.

Joe uzanıp Eve’in elini tuttu. “Boş ver, çalma.”

“Ne demek çalma ya!” Eve o sinirle Joe’un elini ittirdi, işaret parmağını zile dayadı ve hiç çekmedi.

Apartman kapısı tekrar açıldı.

“Şansını zorlayacağını söylemişti.” dedi Bay Barr.

“Kim? Kim söyledi?”

“O şerefsiz muhabir arkadaşın söyledi.” diye cevap verdi Bay Barr. “Şimdi bunu da al bakalım...”

İkinci kova su Eve’in yüzünün tam ortasında patladı.

«te.

Eve masalardan birinin kenarına çöktü ve saçlarını ofiste bulduğu bezlerden biriyle kurulamaya çalıştı.

“Bence Guy Smith ile bir süre takıl.” dedi Joe. “Böylece hayatı ikimiz için de kolaylaştırmış olursun.”

“Bence Guy Smith ile sen takıl.” diye cevap verdi Eve. “Böylece hayatı benim

için kolaylaştırmış olursun.”

Eve’in kıyafetleri haber odasındaki radyatörlerde asılıydı. Üzerine her zaman çekmecesinde tuttuğu ama hiçbir zaman kullanmadığı spor kıyafederi giymişti. Likra tayt, göbeği açıkta bırakan bir tişört ve Joe’nun kazağı.

“Özür dilerim.” dedi Joe ciddiyetini takınarak. “Bu işte bir bit yeniği olduğunu anlamalıydım.”

“Sorun değil. Ben işin içinde bir saçmalık olduğunu anlamıştım ama yine de gittim. Sence hangimiz daha aptalız?”

«p »

ben.

“Kesinlikle. Üstelik beni o zili bir daha çalmamam konusunda uyarmıştın.”

“Evet, uyarmıştım.” dedi Joe alaycı bir tavırla iç çekerek. “Bu da kulağına küpe olsun.”

“Evet.” diye yanıtladı Eve itaatkâr bir şekilde. “Bundan sonra senin sözünden çıkmayacağım.”

“Ceset torbasını çekememişsiniz!”

Eve ve Joe konuşmayı yarıda kesip aynı anda sesin geldiği yöne baktı. Ross ağzından dumanlar çıkararak odanın içinde dört dönüyordu.

“Yapabileceğimiz bir şey yoktu. Kamera su aldı.” dedi Joe.

“Evet.” diyerek araya girdi Eve. “Biz de çok ıslandık. Ateşim çıkmak üzere.”

“Ebola olsan bile, umurumda değil! Size işinizi yapmanız için para ödeniyor, dolayısıyla ben de işinizi düzgün yapmanızı bekliyorum.”

“Bu hiç adil değil!” dedi Eve. “Biz işimizi yaptık. Hem de gayet iyi bir iş çıkardık. Yaptığımız özel röportaj sadece bizim kanalda yayınlanacak.”

“İzleyiciler ceset torbasını görmek istiyor. Onun dışında başka hiçbir şeyi umursamıyorlar.”

“Saçmalık.”

“Ah, öyle mi? O zaman sana güzel bir haberim var. Konuyla ilgili şikâyet almaya başladık bile.”

“Buna inanmıyorum.”

“İster inan, ister inanma. Kanalı arayıp şikâyette bulunan insanlar var.”

“Kim bir televizyon kanalını arayıp ceset torbasını göremediğinden şikâyet eder ki?”

“Ben! İzleyici olsam ben de aynen böyle yapardım.”

Eve ve Joe duyduklarına inanamıyordu. Ross omuz silkti. “Aynı kare içinde güzel bir muhabir ve ceset torbası görmenin izleyiciler için merak uyandırıcı bir tarafı var. Ve gayet iyi biliyorum ki böyle düşünen tek kişi ben değilim.”

“Özür dilerim.” dedi Eve alaycı bir ses tonuyla. “Görevimin senin sapkın ihtiyaçlarını karşılamak olduğunu bilmiyordum.”

“O zaman sana sözleşmeni kontrol etmeni öneririm.” diye çıkıştı Ross. “Kamera ne durumda?”

“Havalı kurutucuda.” diye cevap verdi Joe. “Biraz şaftı kaydı. Kendine gelmeye çalışıyor.”

“Eğer kamera bozulursa, masrafları senin maaşından keserim.”

Ross son sözünü söyledikten sonra ayaklarını yere vurarak kapıya doğru yürümeye başladı.

“Kevin Barr’ın ailesi konusunda ne yapmamızı istiyorsun?” diye seslendi Eve arkasından.

Ross, Eve’e baktı ve geriye doğru birkaç adım attı. “Ailenin canı cehenneme!” dedi, “ölen adamın kafasındaki bıçakla çekilmiş

X-ray görüntüsünü istiyorum. Yüzüme boş boş baktığına göre ne dediğimi anlamadın. Hani köpekler çivi tuttuğunda doktorlar midenin görüntüsü alır ya,

işte onların cinayet versiyonunu istiyorum.”

Ross çift kanatlı kapıdan hışımla çıkınca, Eve ve Joe ne diyeceklerini bilemez halde uzun uzun birbirlerine baktı.

“Aşağılık herif.” dedi Eve.

“Hem de nasıl...” diye cevap verdi Joe. “Aşağılık ötesi bir herif.”

“X-ray görüntüsünü nasıl bulacağız?”

Joe “boş ver” der gibi elini havaya salladı. “Laf olsun diye konuşuyor. Zaten X-ray görüntüsüne ulaşabilmemiz çok zor.”

Eve cesaretini toplayıp bir öneride bulunmaya karar verdi. “Adli tıp kurumunda çalışan Janey bize yardım edemez mi acaba?”

Joe Janey’i iki kez dışarı çıkartmış, ikisinden de hüsranla dönmüştü. “Sanmıyorum.”

“Neden? Aranızda kötü bir şey mi oldu?”

“Hayır. Sadece... birbirimize çok uygun olmadığınızı gördüm.”

“Üzüldüm.” dedi Eve, Joe’un kolunu sıvazlayarak.

“Ben hiç üzülmedim.” diyerek omuz silkti Joe.

Bu sırada arkalarından başka bir ses duyuldu. “Size içiniz ısınsın diye çorba getirdim.”

Katie Merino elinde iki strafor kâseyle yanlarına geldi.

“Teşekkürler.” dedi Eve.

“Yanımda fâzla kazak var, istersen sana ödünç verebilirim.” Katie Eve’den iki beden daha küçüktü ama bu, çok nazik bir öneride bulunduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Teşekkürler.” diyerek araya girdi Joe. “Ama senin kazağın bana küçük gelir.”

Katie güldü, elini Joe’un pazısına götürdü ve hafifçe sıktı. “Bence de...” dedi ve masasına geri döndü.

“Bence yaptığı kibar bir hareketti.” dedi Joe, Katie’nin arkasından.

“Olabilir.” Eve Katie’nin kibarlığına kafa yoracak ruh halinde değildi.

Bu sırada duvarda asılı duran ekranlarda altı haberleri dönmeye başladı. “Bizden başka herkes ceset torbasının görüntüsünü almış!”

Siniri ikiye katlanan Ross bu defa içeri girmeden kapının önünde bağırmayı tercih etmişti. Eve derin bir iç çekti ve radyatörün üzerindeki kıyafetlere dokundu. Hâlâ nemliydiler. Eve diğer taraflarının da kuruması için kıyafederi ters çevirirken, “Bu işten nefret ediyorum.” diye söylendi kendi kendine. Gerçekten böyle hissediyordu.

“Ne oldu?” Eve’in söylediği söz Joe’un dikkatinden kaçmamıştı.

“Hiçbir şey'yok.”

“Ben ciddiyim. Daha önce de haber kaçırdığımız oldu. Sende başka bir şey var. Söyle bakalım, ne oldu?”

Eve sessizce başını iki yana salladı. Joe’ya güveniyordu ama ona hayatının merkezindeki sorunları anlatamazdı. Eğer anlatırsa, Joe onun yardıma muhtaç zavallı bir kadın olduğunu düşünebilirdi. Ayrıca sorunları konusunda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Hal böyleyken, Joe’ya hayatını anlatmanın ne anlamı vardı ki? Sonuçta hiçbir şey sona ermeyecek, hiçbir şey düzelmeyecekti.
O yüzden böyle devam etmek en iyisiydi.

Eve elini nemli paltosunun üzerine koydu. “Kıyafetlerim neredeyse kurumuş. Ben eve gidiyorum.”

“Trafiğin en yoğun olduğu saatte mi?” diye sordu Joe, dehşete düşmüş numarası yaparak. İşten zamanında çıkmak hep duydukları ama asla gözleriyle görmedikleri bir efsane gibiydi ve nadiren işten zamanında çıkabildikleri için, “zaten trafiğin en yoğun olduğu saat” kendilerini kanırmak için yaptıkları bir şakaya dönüşmüştü.

Eve buruk bir şekilde gülümsedi.

“Eve gitme...” diye devam etti Joe. “Birlikte akşam yemeğine çıkalım.”

“Akşam yemeğine mi?” Eve bu teklif karşısında şaşırmıştı. Joe ile sokak büfelerinde ve arabaların içinde sayısız sandviç yemişlerdi ama hiç birlikte özel bir akşam yemeğine çıkmamışlardı.

“Neden olmasın?” dedi Joe. “Saçma sapan bir gün geçirdik, bence güzel bir yemek ve bir şişe şarap keyfimizi yerine getirebilir, ne dersin?”

“Gelemem.” dedi Eve. “Teşekkürler ama benim...”

*... **saçlarımı kurutmam gerekiyor?***

“... Noel alışverişime başlamam gerekiyor.”

Eve neden yalan söylediğini bilmiyordu. Joe’nun babasının hastalığından haberi yoktu. Aslında doktor ve Bayan Solomon dışında kimsenin haberi yoktu. Aptalcaydı ama Duncan Sin-ger’ın aldım kaybedişini insanlara karşı tek atımlık bir bahane olarak kullanmayı kendisine yediremiyordu çünkü durum çok daha karışık ve gerçekti.

O kadar gerçekti ki Eve her an gözyaşlarına boğulabilirdi.

“Ama teşekkürler.” dedi aceleyle. “Bir dahaki sefere kesin yapalım, olur mu?”

“Elbette. Bu arada illa ki yemeğe çıkmamıza gerek yok. Ne zaman istersen konuşabiliriz.”

Eve gülümsedi ve paltosunu giyerken omuzlarını silkti. “Teşekkürler Joe. Yarın görüşürüz.”

“İyi geceler.” dedi Joe, sonra eğildi ve Eve’i öptü.

İş arkadaşının yanağına kondurduğu bu öpücük Eve’de şok etkisi yarattı.

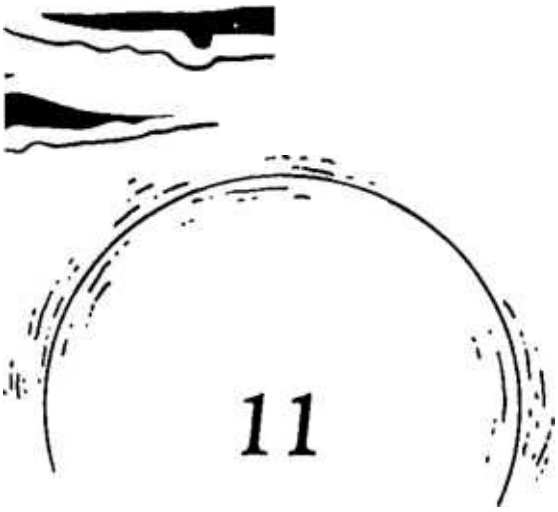
Metroyla Isleworth’e giderken Eve bu öpücüğü tekrar tekrar zihninde canlandırdı. Son derece resmi bir öpücüktü, ayrıca Joe ile arkadaşlardı ve Joe Eve’den küçüktü. Ama yıllardır bir erkek tarafından yanaktan bile olsa öpülmemişti ve bu arkadaşça öpücük yüzünden kendisini uzun, çok uzun zamandan sonra ilk defe Joe’yu (veya bir başkasını) arayıp sonu yatakta biten bir

geceye davet etmeyi hayal ederken buldu.

Bu konuda kendisini çok ham hissediyordu! Nereden başlaması gerekiyordu? Muhtemelen alkol uygun bir başlangıç noktası olabilirdi. Bir şişe şaraptan sonra bir erkekten iltifet duymaya başlayabilirdi... Eve hangi konuda iltifet duyabilirdi ki? Akşam yemeği için hazırladığı afrodizyak etkili tost ve fırında fasulyeye mi iltifatlar yağacaktı? Yemekten sonra erkek arkadaşıyla birlikte babasını merdivenlerden ittire ittire yukarı çıkarttıktan sonra, televizyon karşısına geçip ***Debbie Does Dallas'tan*** arda kalan müzikler eşliğinde eldiven yapımının aşamalarını mı seyredeceklerdi?

Eve metronun siyah penceresindeki yansımasına bakıp alaycı bir tavırla gülümsedi ve Joe'nun yanağına kondurduğu öpücüğü daha fazla düşünmemeye karar verdi.

Ve eve gidene kadar Joe'nun yanağına kondurduğu öpücüğü düşünüp durdu.

7 Aralık

Noel alışverişine gidiyoruz!"

Duncan Singer oturduğu kanepede kaşlarını çattı. "Benim işim var." dedi televizyonu işaret ederek. Her zamanki gibi ekranda ***How*** *It's* ***Made*** vardı. "Bu programı hiç izledin mi?"

''Evet." diye cevap verdi Eve.

“Ben izlememiştim. Çok güzel bir programmış. Bir sürü farklı şeyin nasıl yapıldığını gösteriyor.”

Bugünkü bölümün konusu şemsiyeler, cep bıçakları ve kovboy eyerleriydi. Eve bölümü sırf gelip geçerken en az on defa görmüştü ve kovboy eyeri yapmanın zorlu bir süreç gerektirdiğini biliyordu. Teneke levha, perçin çivisi ve kalın deri parçalarına ihtiyaç vardı. Düzgün bir görünüm elde edene kadar derilerin kenarlardan düzgünce kesilmesi ve tıraşlanması gerekiyordu. ***“Bu işleme sıyırarak işleme adı veriliyor.*** dedi Eve içinden. Televizyonda seslendirme yapan kişi de onunla aynı anda aynı şeyi söyledi.

“Haydi gel, baba. Çok eğlenceli olacak.”

Duncan kafasını kaldırdı ve sanki hiç tammıyormuş gibi boş gözlerle kızına baktı.

“Ne çok eğlenceli olacak?”

“Noel alışverişi.”

“Senin için eğlenceli olabilir ama benim için neden eğlenceli olsun ki?”

“Çünkü gideceğimiz yerde senin keyif alacağın bir sürü şey var. Mesela ışıklar ve hediyeler var. işimiz bitince bir kahve içmek için Charlotte ile buluşacağız. Lattenin yanma turta da sipariş ederiz. Üstelik bütün dükkânlarda neşeli Noel şarkıları söyleniyor. Sen Noel şarkılarını çok seversin.”

“Neşeli olan kim?” diye sordu Duncan Singer şüpheli bir ifadeyle.

Eve kıkırdadı. “Kimse değil, Noel şarkılarının neşeli olduğundan bahsediyorum.” dedi ve ‘God Rest Ye Merry Gendemen isimli şarkıyı söylemeye başladı.

Duncan Singer da şarkıya eşlik etti. Bütün sözleri hatırlıyordu ve hâlâ sesi çok vurgulu, çok güzeldi.

“O zaman...” diye güldü Eve. “Alışverişe gidip bu neşeli şarkıyı duymak istiyorsun, öyle değil mi?”

“Neşeli olan kim?” diye sordu Duncan Singer şüpheli bir ifadeyle.

“Ben gidip paltonu getireyim, baba.”

Eve portmantodan babasının paltosunu aldı. Kalın, gri, yün bir paltoydu. Çok eski ve çok ağırdı. Babası tüm hayatını bu paltoyla geçirmişti sanki.

Eve paltoyu oturma odasına götürdü ve babasına uzattı.

“Bu benim paltom mu?”

“Evet, senin palton. Haydi giy.”

Duncan Singer kızının sözünü dinledi ve paltosunu giydi. Paltonun ağırlığı yüzünden omuzları biraz aşağıya düştü.

“Bu paltonun içi çok sıcakmış.”

“Biliyorum.” diye cevap verdi Eve. “Ama dışarısı çok soğuk.”

“O zaman, dışarı çıkmamız gerek.”

Eve kendini tutamayıp bir kez daha güldü.

“Hiç komik değil.” diye çıkıştı Duncan. “Mantıklı bir şey söyledim.”

“Haklısın, özür dilerim.”

Eve kendi paltosunu, eldivenlerini, yün şapkasını ve onunla uyumlu atkısını takarken Duncan kapının hemen yanında onu bekledi. Eve çantasını aldı; cüzdanını, anahtarlarını ve telefonunu kontrol etti. Sonra göz kamaştıran parlaklıktaki bembeyaz karlara merhaba demeye hazırlanarak kapıyı açtı.

“Kar yağmış!” diye bağırdı Duncan gözlerini kırpıştırarak.

“Evet.” Kar gece boyunca yağmaya devam etmiş, aydınlık masmavi gökyüzünün altındaki her şeyi pürüzsüz bir hale getirmişti. “Dikkat et, yerler kayabilir.”

Duncan bahçeye doğru temkinli bir adım attı, karların üzerinde bot şeklinde 10 santimetrelik bir delik bıraktıktan sonra hemen ayağını geri çekti.

“Ayağımı kaybetmek istemiyorum.” dedi endişeli bir ses tonuyla.

“Ayağına bir şey olmayacak.” diye cevap verdi Eve. “İstersen koluma tutunabilirsin.”

Duncan kızının koluna tutundu ama Eve öne doğru bir adım atarken, babası yerinden kıpırdamadı.

“Hadi baba...”

Duncan Singer etrafını saran mükemmel pürüzsüzlükteki bembeyaz bahçeye baktı.

“Baba?”

“Ne var?”

“Noel alışverişine gidiyoruz.”

“Ah, evet.”

Duncan karda az önce bıraktığı izin üzerine bir adım attı, sonra diğer ayağını dikkatlice yanına koydu ve bir anda tekrar kilitlenip kaldı.

“Taksi geliyor.” dedi Eve.

“Bunun güvenli olduğunu düşünmüyorum. Sen bensiz git.”

“Alışverişe gitmek istemiyor musun?”

“İstemiyorum. Sırf bu paltoyu giydim diye dışarı çıktım.”

Eve ağlasa mı yoksa gülse mi, bilemiyordu. Görünen oydu ki Noel hediyelerini metro istasyonunun içindeki dükkânlardan birinden almak zorunda kalacaktı. O dükkânlarda ne bulabilirdi ki? Ancak kötü bir şişe şarap, bir poşet hazır çorba, bir kutu tampon. Harika!

Eve ne yapacağını bilemez halde karların içinde duran babasına baktı ve iç çekti. “Tamam. Haydi içeri girelim o zaman.”

Duncan tek ayağını kardan çekip geriye doğru bir adım attı, paspasın üzerine bastı ve kendini ters döndürerek eve girdi.

Eve kapıyı kapattı; yavaşça şapkasını, eldivenlerini ve atkısını çıkartıp derin bir iç çekerek koridordaki masanın üzerine bıraktı. Alışveriş, Charlotte, Latte, Noel ışıklan, şarkılar, turtalar. Hepsi bir anda gözünün önünden yok oldu.

Lanet olsun. Çağırdığı taksinin parasını ödemesi gerekiyordu.

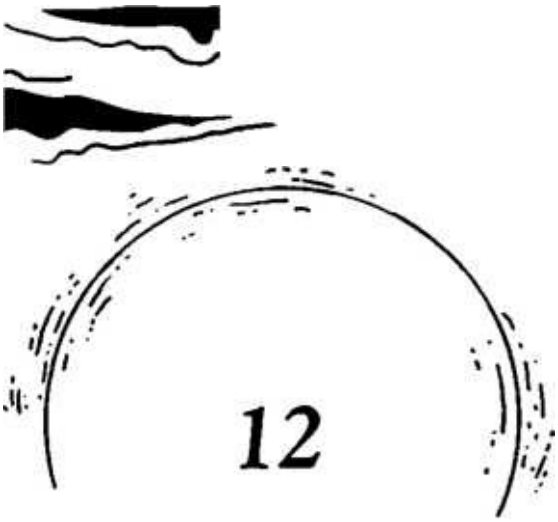
“Noel alışverişini yaptın mı?” diye sordu Duncan hiçbir şey olmamış gibi.

Eve bir an tereddüt ettikten sonra “Evet.” diye cevap verdi. “Bana ne aldın?”

“Ne almamı isterdin?”

“Takma göz.”

“Ne tesadüf!” dedi Eve yorgun ve bıkkın bir ses tonuyla. “Ben de sana takma göz almıştım.”

Katil tüm hayatı boyunca ölmeyi bekledi.

Çocukluğuna dair hatırladığı ilk anı göğsünde bir yabancının kalbiyle hastane odasında uyanmak, yanındaki doktorun, “Bu hayattaki günleri sayılı...” dediğini duymaktı.

Kulak misafiri olduğu bu sözcükler o andan sonra bir daha hiç aklından çıkmadı ve beraberinde kafa karışıklığı ile pek çok soru getirdi.

Doktorun sayılı günden kastı neydi? Ne kadar zamanı vardı? Bir hafta? Bir yıl?

On yıl? Bu zaman neye göre sayılıyordu? Ödünç aldığı bu hayatı geri ödemek zorunda mıydı? Sayılı günlerin sonu geldiğinde ne olacaktı?

Biraz daha hayat ödünç alabilecek miydi?

O günden sonra sürekli kalbi için endişelenerek yaşamaya başladı. Bazen kalbinin atmadığını hissettiği bile oluyordu! Sessiz bir odada hareketsiz bir şekilde oturduğunda kalp atışlarının sesini duymakta zorlanıyor, en küçük bir hareket belirtisi için avcunu göğsüne bastırmak zorunda kalıyordu. İşte o zamanlar içinde kalp yerine, cerrahi tamponlarla doldurulmuş bir delik olduğundan endişeleniyordu. Miskin kalbi sadece merdivenler-

den koşarak inip çıktığında atma zahmetine katlanıyordu, sonra hızını alamayıp çarpmaya devam ediyor, çocuğu kan ter içinde bırakıyor ve paniklemesine sebep oluyordu. Yine merdivenleri koşarak indiği günlerden birinde düşüp bayıldığı için ambulans çağrıldı ve doktor onu sert bir tavırla azarladı. Sanki kalbi ona ait değildi, sanki işi bittiğinde iade etmek üzere ödünç aldığı bir kalbi kullanıyordu...

O günden sonra bir daha koşmasına izin verilmedi.

Güne başlamak üzere giyinirken ya da banyoya girmek için soyunurken, çocuk parmağını göğsünün ortasından geçen kabarık kırmızı yara izinin üzerinde gezdiriyor, bazen de kanatana kadar kenarlarıyla oynuyordu. Dadılara yakalandığında ise her seferinde okkalı bir azar işitiyordu. Dadılar küçük çocuğu bileğinden yakalayıp koluna yapışıyor, sonra oyuncak bir bebek gibi sarsıyorlardı. ***'Yapmasam şunu! Neyin var senin?'*** diye bağırdıklarında çocuk hep sessiz kalıyordu çünkü neyi olduğunu o da bilmiyordu. Kendi göğsünde taşıdığı kalbe bile güvenemezken, neyi olduğunu nasıl bilebilirdi ki? Orada pembe bir pompa mı vardı yoksa eninde sonunda çalışmayı bırakacak yumruk şeklinde bir kas yığını mı? Hangisinin doğru olduğundan nasıl emin olabilirdi? Doktorlar her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu ama doktorların hepsi yalancıydı. Çocuk, anne ve babasının bakışlarındaki dalgınlıktan bir şeylerin ters gittiğini çok net şekilde anlayabiliyordu.

Altı yaşındayken annesine başına ne geldiğini sordu ama annesi bir anda gözyaşlarına boğuldu. Babası araya girip, "Anneni üzme." diye çıkışınca çocuk onlara bu soruyu bir daha hiç sormamaya karar verdi.

Anne ve babası ondan hep uzak duruyordu, sanki onu kaybedeceklerini bildikleri

için ona bağlanmak istemiyormuş gibi bir halleri vardı.

Bu uzaklık onunla beraber büyümeye devam etti. Yıllar boyunca ne onlar çocuğu anladı, ne de çocuk onları...

Her zaman zayıf ve güçsüz bir çocuktu ve hiç arkadaşı yoktu. Okulda ve parkta arkadaşları tarafından dışlanıyor, tartaklanıyordu. Kırk yılda bir eve arkadaşını davet ettiğinde kendi odasında bile aynı muameleyi görüyordu.

“Bir zorbanın içini açıp bak, içeride bir korkak olduğunu göreceksin.” diyordu babası her seferinde, hayatı boyunca hiç dışlanmamış olmanın verdiği kendine güvenle. Ama çocuk direnmeyi tercih etmedi ve bir süre sonra oyun oynamak için dışarı çıkmayı bıraktı.

Sekiz yaşında okula gitmeyi de bıraktı. Bu durum kimsenin umurunda olmadı. Onu hiç sahip olamayacağı bir geleceğe hazırlamanın ne anlamı vardı?

Çocuk günlerini kitap okuyarak ya da her harekette yankılanan evin içinde dolaşarak geçirmeye başladı. Tek arkadaşı nesilden nesle devreden aile yadigârı tablolardı. Gösterişli koridorda küçük bir Tintoretto vardı, duvarların her birinde aşk ve ölüme dair sahneler sergileniyordu. Piyanonun üzerindeki duvarda ise Bechstein ın ışıltısına zarar vermemek için siyah kadife çerçeveler içinde sergilenen hassas minyatürler yer alıyordu.

Çocuk bu tabloları kopyalamaya başladı. îlk önce tükenmez kalemle okul kitaplarına öylesine çizimler yapıyordu, sonrasında kendini geliştirdi ve teknik bir ressamın gözüne ulaşmayı başardı. Sonunda kendisini eskiz defterleri, kara kalemler, sonra tuvaller, boyalar, fırçalarla, bir şövaleyle çalışırken buldu.

Bir süre sonra kopyalamak kelimesi hafif kalmaya başladı. Sanat çocuğun içine işlemiş durumdaydı. Yemek yerken ya da su içerken tabloları gözleriyle okuyor, adeta onlarla besleniyordu. Duvarlarda ve kitaplarda gördüğü eserleri aç bir adam gibi

yalayıp yutuyor, karakalem ve boyalan ölümün kutsal tasvirine dönüştüren tarif edilmesi zor bir simyanın peşinden gidiyordu.

ölüm ve Bakire artık onun için bir ara öğündü; bu öğünün baş rolündeki güzel kızın yüzünde alçakgönüllü bir ifade vardı ama bu ifade bir iskeletten ibaret olan aşığına duyduğu arzuyu gizlemeye yetmiyordu. ***Aziz Sebastian’m Şehitliği*** çay

saatiydi; bir direğe bağlanarak oklarla öldürülmeye çalışılan yakışıklı adamın gözleri sonsuza kadar kalacağı cennete çevriliydi...

Akşam yemeğinin tüyler ürpertici güzellikteki efendisi ise babasının çalışma odasının duvarlarını saran ahşap çerçeveli ölüm Dansı'ydı. Ölüm Dansı, günlük hayatlarını yaşarken yolu bir cümbüş içinde Ölüm'le, onun kurnazlığıyla kesişen insanların hikâyesini anlatıyordu. Bir kumarbaz farkında olmadan hileli kartlarını Ölüm Meleği'ne dağıtıyordu, ölümün varlığından habersiz bir şövalye kendi mızrağının pususuna düşüyordu, yas tutan bir ağıtçı ise hayatını kaybeden kişiye üzülürken sıranın kendisine geldiğini fark etmiyordu, edemiyordu.

Gündüzleri tablonun içindeki zalimlik çocuğu heyecanlandırırken, geceleri rüyasına kâbus olarak giriyordu, ölüm Meleği kemikli parmaklarıyla bileğine yapışıyor ya da bir başkasına ait olan kalbi söküp almak için göğsüne doğru uzanıyordu. Çocuk kan ter içinde titreyerek uyanıyor, damarlarının hâlâ iç organlarına bağlı olduğunu görüp az da olsa rahatlıyordu...

Çocuk ailesini çok az görüyordu. Sürekli değişen dadılar tarafından denetleniyor, eğitimini bir bütün olarak hayata ya da sadece kendisine ilgi duymayan yetersiz öğretmenlerden aldığı özel dersler aracılığıyla sürdürüyordu.

Yine de hepsi bir domuz gibi homurdanan ve sürekli terleyen BayTreadwell'den daha iyiydi çünkü Treadwell ona alışılmışın dışında bir ilgi gösteriyordu...

Bir gün çocuk bir bıçak yardımıyla Bay Treadwell'in içini açıp babasının bahsettiği korkakla yüz yüze gelmeye çalıştı ama içeride sadece kan, dışarıda ise çığlıklar vardı. Ailesi çocuğun yeteri kadar eğitim aldığına karar verdi, nasıl olsa yeteri kadar parası ve iyi bir soyadı vardı. Artık başka bir öğretmen bulmaya gerek yoktu. Aile Bay TreadweH'den kurtulmak için Tintoretto'yu satmak zorunda kaldı. Duvarda Tintoretto'dan geriye kalan kare şeklindeki donuk boşluk, oğullarının onlara ne kadara mal olduğunun kalıcı bir işaret olarak hayadarına kazındı.

Ama bu, çocuğun umurunda bile değildi.

Çünkü Bay Treadwell kan damlaları eşliğinde merdivenlerden aşağı inerken, çocuğun miskin kalbi sonunda ritmini bulmuş ve hiç olmadığı kadar hızlı atmaya başlamıştı.

Çocuk o gün utanç içinde yatağının kenarına oturup gülmeye başladı. Sonunda

gerçekten hayatta olduğunu anlamanın verdiği keyifle dakikalarca güldü, güldü.

Bay Treadwell gittikten sonra, tuhaf bir şey oldu.

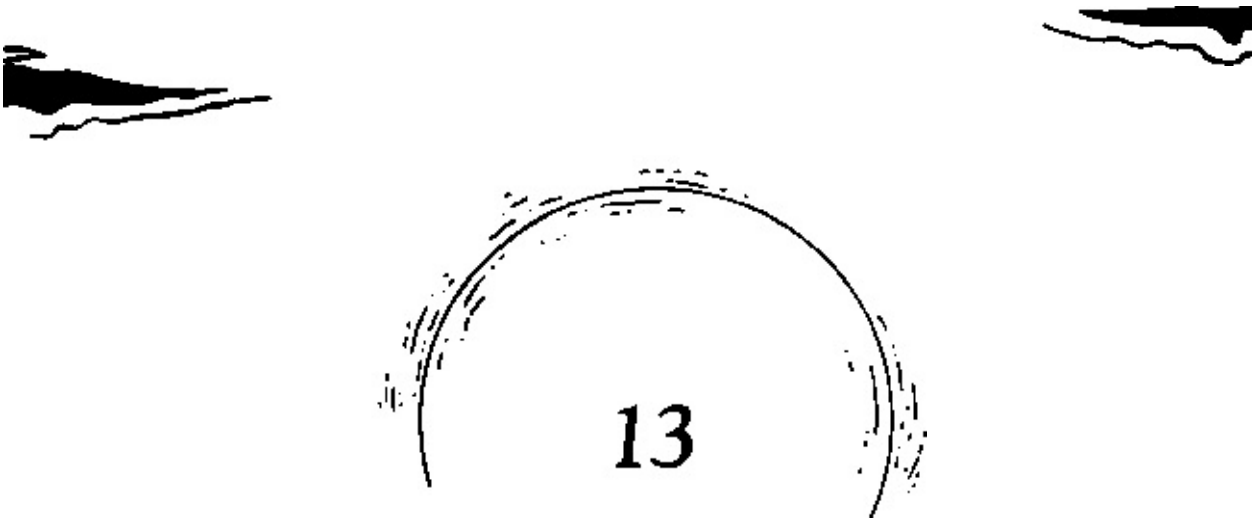
Çocuğun anneannesi öldü. Sonra dedesi öldü. Sonra babaannesi de öldü.

Hâlbuki çocuğun hepsinden önce ölmesi gerekiyordu! îlk başta kafası karıştı. Bu hiç mantıklı değildi. Sayılı günü kalan kişi kendisiydi. Ama sonra zihninde, ölen insanların bir şekilde onun yerini aldığına dair bir teori geliştirdi ve buna sıkıca tutundu. Kendine sorduğu, “Daha fazla hayat ödünç alabilir miyim?” sorusunun cevabını buldu. Hayatı ölen insanlardan ödünç alabilirdi. O insanlar onunla ölüm Meleği arasındaki kalkandı. İnsanlar öldükçe çocuk yaşayacaktı. Ergenliğe girdiği dönemde, başkalarının ölümünden keyif almaya başladı.

O yüzden babasının kuzeni Bershire golf sahasında yıldırım düşmesi sonucu hayatını kaybettiğinde hiç üzülmedi. Uzaktan

bir teyze Hyde Park’ta bir taksinin altında kaldığında hiçbir üzüntü hissetmedi. Babası ani bir damar tıkanıklığı yüzünden bu dünyayı terk ettiğinde de üzülmedi.

Üzüldüğü tek bir şey vardı: Bay Treadwell’i bıçakla kanattığı gün başladığı işi yarım bırakmamalıydı...

8 Aralık

Eve ofisten içeri girdiğinde, Joe onun masasında oturuyordu. Onu orada görmek Eve’i bir anda heyecanlandırdı.

Bu hiç normal değildi.

''Liseli kızlar gibi davranma!' diye çıkıştı kendine. ****Alt tarafi arkadaşça bir öpücüktü. '***

“Merhaba...” dedi Joe. “Alışverişini bitirdin mi?”

“Hayır.” diye cevap verdi Eve. “Başka bir işim çıktı, henüz alışverişe başlayamadım.”

Eve yerine oturdu ve dizüstü bilgisayarının açılmasını beklerken masanın üzerindeki dosyada biriken postalara göz atmaya başladı. Birkaç el ilanı ve abonelik kâğıdı dışında postayla gelen fazla bir şey yoktu, artık iletişimin çoğu elektronik postalar aracılığıyla sağlanıyordu. Eve dosyadaki kâğıtların arasında küçük beyaz bir zarf buldu, zarfın üzerinde şık bir el yazısıyla Eve’in ismi yazıyordu.

Joe zarfı eline aldı. “Hayran mektubu mu?”

“Muhtemelen Ross’dan gelmiştir.”

Eve hayran mektuplarını seviyordu. Zarfın üzerindeki el yazısına bakılırsa mektup yaşlı bir teyzeden geliyor olmalıydı. Muhtemelen Eve’in torununa ne kadar benzediğini söylemiş, saçlarına övgüler yağdırmıştı. Eve ayda en az bir defa benzer bir mektup alıyordu. Üzerinde kalpli ayıcıkların veya çiçeklerin olduğu kardar ve övgü dolu mektuplar genelde tatlı ve sempatik oluyordu.

Ama her zaman değil. Eve bir keresinde bir hayranından çok saçma bir paket almıştı. Bu kişi hiç üşenmeden Eve’in bir fotoğrafı üzerinde oynamalar yapmış, çıplak bir halde bacakları iki yana açılmış fotoğrafı sperme benzeyen iğrenç bir madde ile doldurulmuş bir kibrit kutusuna sarmıştı.

Gösteri dünyasına benzeyen başka bir dünya daha yoktu...

Joe zarfi yırtarak açtı ve içinden çıkan kâğıdı yüksek sesle okumaya başladı.

"Sevgili Eve Singer. Çalışmalarınızı büyük bir hayranlıkla takip ediyorum... ”

Joe okumaya ara verdi ve alaycı bir tavırla kaşlarını havaya kaldırdı.

“Çalışmalarınızı derken ikimizi kast ediyor herhalde.”

Eve aynı alaycılıkla elini havaya savurdu. “Bence mektubu yazan kişi çok zeki ve kibar biri. Ve tabii ki sadece beni kast ediyor.”

“Ağır ol bakalım.” dedi Joe. “Mektubu henüz bitirmedim. Adam ilerleyen satırlarda senden memelerinin fotokopisini yollamanı istiyor.”

Eve parmağıyla saatini işaret etti. “O zaman çabuk bitir, küçük maymun. Biliyorsun, fotokopi odasında her zaman çok sıra oluyor.”

Joe otuz iki dişini göstererek sırıttı ve mektubu okumaya devam etti.

“Ama yaptığınız son haberde kaçırdığınız bazı noktalar olabileceğini düşünüyorum.”

“Bir şey kaçırmak mı?” Eve kaşlarını çattı. “Mektubun sana gelmediğinden emin misin, Joe?”

“Ha ha.” Joe kâğıdın arkasına baktı. “Bu kadar. Başka bir şey yazmıyor.”

Eve zarfı ters çevirip hafifçe sallayınca avcunun içinde ldiçük bir flaş disk düştü.

“İşte...” dedi Joeya bakıp. “Kaçırdığın şey buymuş demek ki.”

“Çok komiksin.” diye cevap verdi Joe.

Flaş diskin içinde sadece bir dosya vardı. Eve dosyanın üzerine tıklayınca, bilgisayar ekranını simsiyah bir görüntü kapladı.

Eve bir an bunun bir virüs olduğunu ve o dosyaya tıklayarak virüsü bütün kanala bulaştırdığını düşündü ama değildi. Ekrandaki siyah görüntü bir videoya aitti. Karanlık bir ortamda dikey olarak çekilmiş videoda belli belirsiz bir adam görüntüsü vardı. Adam bir koltukta yayılarak oturuyordu.

Sıra sıra dizilmiş bu koltuklar...

Arka fonda bağrışmalar ve çığlıklar duyuluyordu. Sonra sahneyi titrek bir ışık aydınlatmaya başladı.

Eve bir anda beyninden vurulmuşa döndü. Sert bir hamleyle bilgisayarın

kapağını kapattı.

“Lanet olsun!” dedi. “Bu adam Kevin Barr.”

ifa

Birlikte Regazzoni’s’e gittiler. Burası Eve ve Joe’nun büyük zincirlere tercih ettikleri küçük bir kahve dükkânıydı. Regazzo-ni’s’de servis son derece karmaşık bir şekilde yapılıyordu, ışıklandırması kötüydü ve sandalyeleri çok sertti ama kahvesi tek keli-

meyle muhteşemdi. Ayrıca ortamdaki loşluk videonun tamamını izlemeleri için gerekli olan mahremiyeti sağlıyordu.

Videodaki görüntüde Kevin Barr ölüydü ama bu hali garip bir şekilde güzel görünüyordu. Sinema sahnesinin titrek ışığı koyu renkli kadife koltukların üzerinde süzülerek görüntüyü hafifçe dalgalandırıyordu. Kevin Barr’ın bir ayağı önündeki koltuğa uzanmıştı; kolları iki yana açık, başı öne eğikti. İçki masasında kahkahalar atarken ölmüş sarhoş bir adamı andırıyordu.

Gerçek ne olursa olsun, görüntü son derece dikkat çekici ve merak uyandırıcıydı.

Videoyu tekrar seyrettiler. “Bunu kim göndermiş olabilir?” diye fısıldadı Eve. “Acaba gönderen kişi görüntüyü satmak mı istiyor?”

“Eğer öyleyse, müzakere sanatı ile ilgili öğrenmesi gereken çok şey var.” diye cevap verdi Joe küçümser bir tavırla. Zarfı eline aldı ve daha yakından incelemeye başladı. “Ne bir iletişim bilgisi, ne de bir ödeme talebi. Hiçbir şey yok.”

Büyülenmiş bir şekilde videoyu izlemeye devam ettiler.

“Stan ilk müdahaleyi yaparken binlerinin telefonla görüntü aldığını söylemişti. Onlardan biri olmalı.”

Eve kafasını iki yana salladı. “Ama Stan adamı film bittikten sonra, sinemadan çıkmak üzereyken gördüğünü söylemişti. Bu videoda film hâlâ devam ediyor. Baksana, arkadan sesler geliyor.”

Regazzoni’s’deki çay kaşıklarının tıkırtısı ve kahve makinelerinin fokurtusu

filmde ateşlenen silahların ardında solup giderken, videoyu tekrar izlediler.

“Sanırım bu videoyu çeken katilin ta kendisi.” dedi Eve.

Joe kaşlarını çattı. “Peki ama çektiği videoyu neden sana gönderme gereği duydu ki?”

Eve omuz silkti. “Bir düşün bakalım, bir insan neden bir televizyon muhabirine bir şey gönderir?”

“Televizyonda yayınlanmasını istediği için.”

“Aynen öyle.”

“Ruh hastası, pislik.”

“Ne yapacağız peki?”

Eve bu durum karşısında duyduğu heyecanı gizlemekte zorlanıyordu. Bu video onun tüm geleceğini garanti altına alabilirdi. İçgüdüleri mutlak bir şekilde kulağına aynı şeyi fısıldıyordu. Soğukkanlı bir katil ona ulaşmıştı. Suçunu onunla paylaşmak istemişti. Henüz teni soğumamış kurbanının videosunu ona göndermişti...

İşte bu onun özlemini duyduğu kırılma noktasıydı. Daha iyi ve daha büyük adımlar atabilmek için karşısına çıkan bir fırsattı. Daha fazla para kazanmak için ona sunulmuş bir şanstı. Daha fazla para babasına daha iyi şartlarla bakabilmek, bir merdiven asansörü alabilmek, şehir dışında keyifli günler geçirebilmek, kendine daha çok vakit ayırarak spa masajına gidebilmek, bir kahvecide oturup iyi bir kitap okuyabilmek ve Bayan Solomon’un fazla mesai ücreti için endişelenmemek anlamına geliyordu...

Eve bir saniye içinde tüm bunları zihninden geçirirken, sağlamlığıyla övündüğü iradesinin yavaş yavaş gücünü kaydetmeye başladığını hissedebiliyordu. Sahilde uzanırken burnuna gelen tuz kokusunu duyabiliyor, yeni bir kitabın pürüzsüz sayfalarını elinin altında hayal edebiliyordu...

“Bu videoyu kullanamayız.” dedi Joe.

Gerçek bir bıçak kadar keskindi.

Elbette bu videoyu kullanamazlardı. Eve bunu gayet iyi biliyordu.

“Sence buna Ross’un karar vermesi gerekmiyor mu?”

Joe kafasını iki yana salladı. “Bunu Ross’a veremeyiz. Eğer görürse, hiç tereddüt etmeden kullanır.”

Eve bunu da gayet iyi biliyordu. Çünkü bu video habercilik açısından değer tadıyordu. Ama bir de ***basttı ahlak ilkeleri*** diye bir şey vardı.

“Eğer Ross bu görüntüyü ondan sakladığımızı öğrenirse, ikimizi de kapının önüne koyar.”

“Nereden öğrenecek ki? Bu videonun varlığını ikimizden başka kimse bilmiyor.”

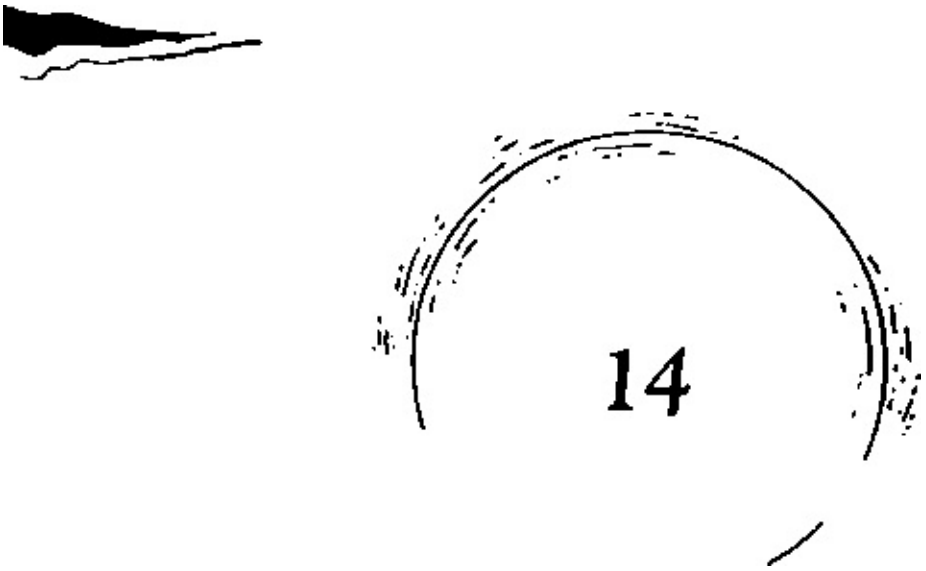
“Yanılıyorsun.” dedi Eve. “Videoyu gönderen kişi de biliyor. Diyelim ki biz bunu yayınlamadık; onun aynı videoyu bir başka kanala göndermeyeceğinden ve o kanalın görüntüyü yayınlamayacağından nasıl emin olacağız?”

Joe tekrar kafasını salladı. “Video sana gönderildi, Eve. O yüzden karar senin. Sadece, ben kendimi Kanndeşen Jack’e halkla ilişkiler hizmeti verirken bulmak istemiyorum.”

Gülümsüyordu ama gözlerindeki ciddiyeti fark etmemek imkânsızdı.

Eve Joe’nun haklı olduğunu biliyordu. Bilgisayarını yavaşça kapattı; aynı anda daha iyi bir hayata açılan o kapıyı kapattığının da farkındaydı.

Basın ilkelerinden nefret ediyordu!

14

Eve o gün eve erken geldi ve her saat başında kumandayı babasının elinden zorla alıp diğer kanallardaki haber bültenlerini seyretmeye çalıştı.

Video başka hiçbir kanalda yayınlanmıyordu. Bu, görüntünün başka kanalların eline geçmediği anlamına gelmiyordu; onlar da tıpkı Eve ve Joe gibi basın ahlakı çerçevesinde videoyu yayınlamama kararı almış olabilirlerdi.

Eve en azından bugünü rahat bir nefes alarak geçirebilirdi. Yaşadığı rahatlama öyle sarhoş ediciydi ki Eve videoyu dokuz haberlerinde de göremeyince, bunu bir Noel ağacı kurarak kutlamaya karar verdi. Geçen sene üşenip bu işe hiç girmemişti ama sonradan evde Noel ağacının eksikliğini fark edip kendi kendine şaşırmış ve pişman olmuştu.

Tavan arası fare pislikleriyle anıların birbirine karıştığı bir maden gibiydi. Eve bir el feneri yardımıyla yavaşça geçmişin tozlu yollarında ilerlemeye başladı. Yolda karşısına sallanan atı Neddy çıktı; yayları paslanmış, biraz da yaşlanmıştı sanki. Sonra Stuart'ın kramponlarıyla ve kırık kale direkleriyle karşılaştı. Hemen ardından annesinin kitaplarının sıralandığı bir kutu gördü; Collette, Betty MacDonald ve Kazuo Ishiguro'ya 'merhaba' dedi.

Babasının gitarı ise yolun en sonunda selamlanmayı bekliyordu.

Eve gitarı görünce içinden bir şeyler kopup gittiğini hissetti. Duncan Singer şu anda gitarıyla eski Beatles şarkıları çalıyor olmalıydı. Küçük sandalıyla balığa çıkmalı, en yakın arkadaşı Colin ile Black Sheep'de bira içmeli, kadeh tokuşturmalıydı. Colin ve Duncan yıllarca birlikte çalışmış, bir sürü güzel anı

birikmişlerdi. Onlar birlikte çok eğlenceli zaman geçiren bir ikiliydi, öyle ki Eve onları izlerken bazen kendini bir komedi gösterisinde gibi hissederdi. Birlikte çalıştıkları zamanlara dair sayısız hikâyeleri vardı; çöken tavanlar, prize sokulan parmaklar, alev alan halılar, üzerlerine atlayan şehvetli ev kadınlarından koşar adım kaçmalar ve daha neler neler... Ne kadar acı verici olursa olsun, sonu komik değilse hiçbir hikâye anlatılmaya değer değildi.

Duncan hastalandıktan sonra Colin bir iki kez onu görmeye gelmiş, bir daha hiç uğramıştı. Eve bunun için onu suçlamıyordu. İnsanlar akıl sağlığının bu kadar ince bir çizgiye sahip olduğunu görmekten hoşlanmıyor olabilirdi. Sonuçta bu, sonu komik bir hikâye değildi.

Noel ağacının bulunduğu kutu, ahşap bir kiriş ile tavan arasını Bay Elias'ın tavan arasından ayıran tuğla duvar arasında duruyordu. Kutunun içinde ayrı bir poşet içinde süsler ve ışıldar vardı.

Eve kutuyu kapıya kadar sürükledi, sonra eline alıp yavaşça merdivenleri indi ve oturma odasına geçip Noel ağacının parçalarını mukavva kutudan çıkarmaya başladı.

Oturma odasında televizyon seyreden Duncan şüpheli gözlerle kızına baktı.

"O ne?"

"Noel ağacımız baba. Hatırladın mı?"

"Hayır." diye çıkıştı Duncan. "Hayatımda hiç kutu içinde ağaç görmedim. Bence sen yanlış hatırlıyorsun."

Eve babasını duymazlıktan geldi ve ağaca konsantre oldu. Bu ağaç bu evde seneler boyunca sayısız Noel'e şahit olmuştu. Eve beş veya altı yaşındayken babasını Noel ağacını kurarken seyreder, ne kadar karmaşık bir iş olduğunu düşünürdü. Hâlbuki hiç karmaşık değildi. Ayaklıkları, gövdeyi ve dikenli dalları birbirine düzgünce monte ettikten sonra zor hiçbir tarafı yoktu. Eve kulağını hem ***How ItsMadem*** hem de gökyüzünde delik açan uçakların sesine kapattı ve kendine hipnotize edici bir ritim tutturup Noel ağacını 180 cm yüksekliğe ulaştırmayı başardı. Sonra ağacın etrafına yanıp sönen ışıklan vardı.

Sıra süsleri takmaya ve simleri serpiştirmeye geldiğinde, "İşte..." diye bağırdı Eve. "Noel ağacımızı birlikte süsleyelim mi baba?"

Eve arkasını döndü ama Duncan kanepede değildi.

“Baba?”

Sessizlik.

“Lanet olsun!” Eve’in aklına ilk gelen yer mutfaktı; ocağı ana vanadan kapatıp kapatmadığını hatırlamaya çalışarak mutfağa koştu. Ocağı kapatmıştı ama babası orada değildi. Tavada ayakkabı cilası kızartmaya ya da tost makinesini parçalarına ayırmaya çalışmıyordu.

En azından bu seferlik.

Lanet olsun. Eve koşarak alt kattaki tuvalete gitti. Duncan ın sadece çişi geldiyse sorun yoktu ama eğer kakasım yaptıysa sonrasındaki olası sıkıntılı durumların önüne geçmek gerekiyordu. Çünkü Duncan saatlerce klozete bakıp kalabilir, elini pis klozetin içine sokmaya çalışabilirdi...

Eve tuvaletin kapısını çaldı.

“Baba?”

Ses yoktu.

Panik içinde kapıyı açtı.

Babası içeride değildi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp babasının orada olmasını umarak banyoya daldı.

Ama Duncan orada da değildi.

“Baba!”

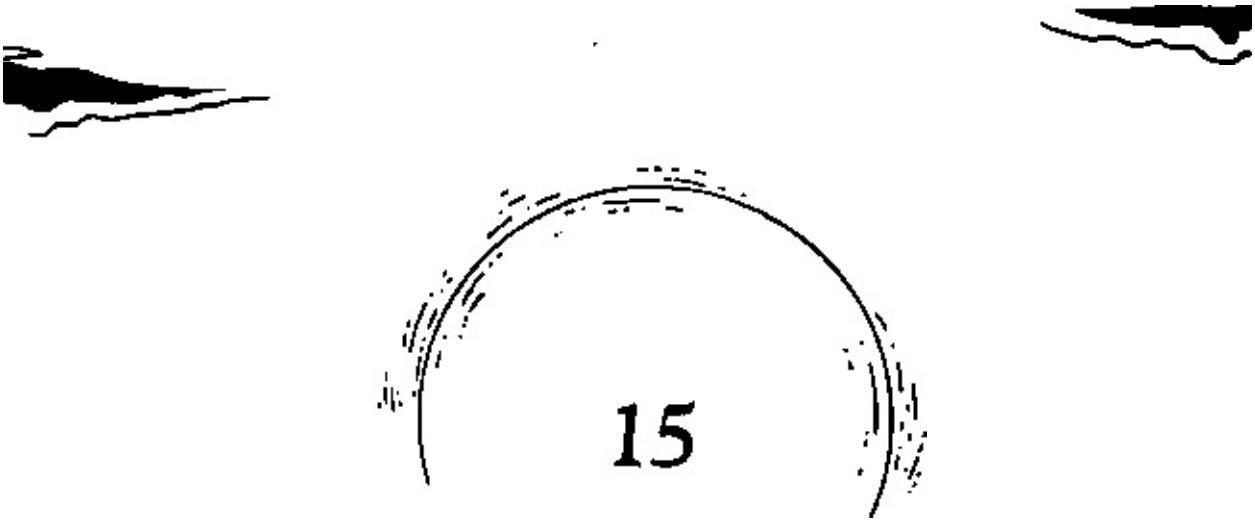
Eve telaş içinde odadan odaya koşturdu. Dolapların içinde, yatakların altına baktı. Babası daha önce hiç evin içinde saklan-mamıştt ama her gün başka bir ilk yaşadıkları için bunun bir önemi yoktu.

Eve tekrar aşağı inince babasının lastik botlarının portmantoda olmadığını gördü ve Duncan Singer’ın evden çıkıp gittiğini anladı.

Karların üzerindeki derin bot izleri bahçenin dışına kadar ilerliyor, belli bir yerden sonra kayboluyordu.

“Lanet olsun, lanet olsun, LANET OLSUN!”

Eve terliklerini ayağından fırlattı, çıplak ayaklarıyla soğuk çizmelerini giydi ve üzerine paltosunu almadan, babasını bulmak için gecenin karanlığına adım attı.

A bel Elias o kadar uzun zamandır College Sokağı’nda yaşıyordu ki başka bir yere gittiğinde bile üzerinden uçak geçiyormuş gibi 30 saniyelik aralar vererek konuşuyordu.

Bu alışkanlık deniz taşımacılığı üzerine uzmanlaşmış bir sigorta şirketinde çalışan Abel Elias’a mesleğinin ciddiyetine yakışır bir ağırbaşlılık katıyordu. Çalıştığı şirket büyük paralara büyük gemileri sigortalıyordu. Kayıplar sadece finansal sıkıntıları değil, insani trajedileri de beraberinde getiriyordu.

Bu gibi durumlarda kim bir geveze ile uğraşmak isterdi ki? Bu işin başında insanları, gemileri, kargoları, mürettebadarı ciddiye alacak ağırbaşlı biri olması gerekiyordu.

Derin derin düşünmek için her iki cümlede bir duraklayan Bay Elias bu iş için biçilmiş kaftandı; o, işin başındaysa her şey yolunda demekti.

Bay Elias karısının cenazesinde anma konuşması yaparken öyle doğru yerlerde, öyle yürekten aralar vermişti ki ölüm karşısında hissizleşmiş yaşlılar bile acıdan dizlerinin üzerine çöküp gözyaşlarına boğulmuştu.

Uzun lafin kısası, Bay Elias insanların kendisini dinlemesine ve itaat etmesine çok alışkındı. Sokaktaki kırmızı telefon kulübele-

rinin bakımını yapmak amacıyla para toplamak için komşularını ziyarete gittiğinde bile insanları sessizliğiyle ürkütüyordu. İnsanlar biraz da bu yüzden onun taleplerini geri çevirmeye korkuyordu.

Elbette Bay Elias'ın paraya ihtiyacı yoktu. Hatta para içinde yüzdüğü bile söylenebilirdi. İstese bin tane telefon kulübesinin bakımını kendi parasıyla başkalarına yaptırabilirdi. Ama o herkesin aidiyet duygusunu yaşamasını ve topluluk bilinciyle hareket etmeyi öğrenmesini istiyordu. Sokak sakinleri ise, Bay Elias'ın sessizliğinden tedirgin olsalar da başından beri onun bu girişimine saygı duyuyorlardı.

Bay Elias altmış altı yaşındaydı. İşini özlüyordu ama College Sokağı'mn nizamını sağlamak onun yeni işiydi. Çimleri biçecek olsa bile, işini ciddiye aldığını göstermek için her sabah gömleğini giyip kravatını takıyordu.

Telefon kulübelerinin bakımı dışında görevleri de vardı. Ne zaman bir sokak lambası patlasa, bir kaldırım kırılsa ya da hız tümseği gerekli olsa hemen belediye konseyi ile iletişime geçiyor; yanlış park eden arabaları veya yüksek sesle müzik dinleyenleri şikâyet etmek için polisi arıyordu. Bazen sırf çalan müzik kendi zevkine uymadı diye yüksek sesi bahane edip şikâyette bulunduğu da yok değildi.

Sonuç olarak College Sokağı'nda işler gayet yolundaydı ve bu büyük ölçüde Bay Elias'ın sayesindeydi.

Komşuların bu durum karşısındaki memnuniyeti giderek artıyordu. Bay Elias bundan emindi çünkü karısının vefatından sonra komşularından, özellikle de dul kadınlardan, teşekkür kartları almaya başlamıştı.

Hatta 56 numarada yaşayan Bayan Jamira onun için ev yapımı müsli bar bile pişirmişti. Müsli barlar takma dişleri için uygun olmasa da bu jest Bay Elias'ın çok hoşuna gitmişti.

Bay Elias tam yirmi beş yıldır Singer ailesinin yanındaki evde yaşıyordu. Duncan Singer çok bira içiyordu, çocukları ise top oyunlarını ve gürültülü partileri fazlaca seviyordu. Yani onların hayatı Bay Elias'a göre biraz fazla harekediydi ama yine de son derece seviyeli bir komşuluk ilişkileri vardı.

Duncan bir defasında Bay Elias'ın çim biçme makinesi tamir etmişti, ayrıca telefon kulübelerinin bakımı için her defasında üzerine düşeni Bay Elias'a takdim etmekten çekinmiyordu ama hiçbir zaman gerçek anlamda sosyalleşmedikleri gibi, derin bir sohbetin içinde de bulunmamışlardı.

Üç yıl önce bir gün Bay Elias para toplamak için kapıyı çaldığında karşısına Duncan yerine Eve çıkmış, artık bakım parasını kendisinin vereceğini söylemişti.

Bay Elias, Eve'i beş yaşından beri tanıyordu ve onu daha çok bahçeleri ayıran çitin üzerinde toplar, bumeranglar atıp maket uçaklar uçuran küçük bir çocuk olarak hatırlıyordu. Eve'i görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve kapıyı çaldığında karşısında etkileyici genç bir kadın görünce gerçekten çok şaşırmıştı. Eve ona bir televizyon kanalında çalıştığını söylemişti ama Bay Elias sadece BBC seyrettiği için televizyonda ona hiç denk gelmemişti. Eve babasının yardıma ihtiyacı olduğu için eve geri döndüğünü eklemiş, Bay Elias ise isterse ona yardımcı olabileceğinin altını çizmişti. Eve teşekkür etmiş ama ondan hiç yardım istememişti ve bu durum Bay Elias'ı biraz hayal kırıklığına uğratmıştı.

Çünkü Bay Elias yalnız bir adamdı ve Eve'in gelişiyle komşuluk ilişkilerinin daha samimi bir düzeyde yaşanabileceğini ummuştu.

Geçen üç yıl içinde Bay Elias, Duncan Singer ı neredeyse hiç görmemiş, onun yerine Eve Singer ın eve giriş çıkışlarını seyretmişti.

Erkek arkadaşı yok, hep tek başına, diye not düşmüştü kendine.

Kapıyı kapatıp lavantalarla dolu bahçe yolunda bir şampuan reklamındaki kadar bakımlı saçlarını savurarak yürürken, göğüsleri... Evet, Bay Elias komşusunun güzel göğüsleri olduğunu da düşünmüştü...

Abel Elias zampara bir adam değildi ama neticesinde hâlâ erkekti. Eve Singer hantal bir ergenden çekici bir kadına dönüşmüştü ve bir erkeğin burnunun dibindeki bu güzelliği fark etmemesi mümkün değildi.

Karısı Jennifer dört yıl önce ölmüştü ve bu süre zarfı içinde Bay Elias karısının fiziksel görüntüsünü neredeyse unutmuştu. Bazen karısının şöminenin üzerindeki fotoğrafına bakıp hatıralarındaki görüntüyle fotoğraftaki arasındaki uyuşmazlık karşısında şaşkınlığını gizleyemiyordu. Jennifer'm gözleri gerçekten birbirine bu kadar yakın mıydı? Dişlerinin arasını biraz ayrık mıydı sanki?

Saçları her zaman bu kadar demode miydi, diye soruyordu kendine. Bütün bunları daha önce fark etmemesine daha da şaşırıyordu.

Duncan Singer ın evden kaybolduğu gece Bay Elias'ın kapısı sertçe çalmaya başladı. Bir an Ahlak Polisi'nin onu bulduğunu ve sapıklık suçlamasıyla tutuklayacağını düşündü. Ama gelen polis değil, Eve Singer'dı. Üzerinde kot pantolon ve ince bir hırka vardı. Kollarını göğsünde birleştirmişti. Yanakları soğukta koşmaktan kıpkırmızı olmuştu.

"Merhaba Bay Elias. Babam evden kaçtı. Sanırım sizin evin etrafında bir yerlere gitti."

Eve kardaki geniş bot izlerini işaret etti. İzler Bay Elias'ın kapısından geçip bahçeye ilerliyor, oradan arka bahçeye doğru kıvrılıyordu. Muhtemelen Duncan pencerenin önünden geçmişti ama perdeler kapalı olduğu için Bay Elias onu fark etmemişti.

"Sizin için sakıncası yoksa arka bahçenize hızlıca göz atabilir miyim?"

"Elbette." dedi Bay Elias. "Bir dakika burada bekle. Üzerime hafif bir şeyler giyip sana yardım edeyim."

Eve utangaç bir tavırla zahmet vermek istemediğini söyledi ama Bay Elias zahmet olmayacağını belirtti. Sonuçta komşusunun babası kayıptı ve bakacakları yer sadece arka bahçe olsa da komşusuna yardımcı olmak Bay Elias'a kendisini faydalı hissettirecekti. Ayrıca bu, Temmuzdaki müsli bar olayından sonra başına gelen en heyecanlı şeydi.

Ya Duncan Singer bir yerlerde saklandıysa? Ya çitlerden adayıp Bay Speight'ın bahçesine geçtiyse? Bu çok tehlikeli olabilirdi çünkü Bay Speight'ın bahçesi eski saksılar ve kırık sera parçalarıyla dolu zorlu bir parkur gibiydi. Ya Duncan karın içinde düştüyse ve kalkamadıysa? Bay Elias bunu düşünüp aklına küreğin ve battaniyenin yerini not etti. Durum ne olursa olsun, Bay Elias harekete geçmeye hazırdı. Ama önce çoraplarını giymesi gerekiyordu, sonra çizmelerini, eldivenlerini, atkısını, şapkasını ve paltosunu...

Eve Bay Elias'ın hazırlanıp kapıdan çıkmasını bekledi. Bay Elias elinde nadiren kullanma fırsatı bulduğu Maglite el feneriyle arka bahçeye doğru ilerlemeye başladı. Eve onun arkasında kalmayı tercih etti.

Bay Elias birine liderlik etme fikrini çok sevdi. Yeniden bir şeylerle meşgul olmak güzeldi. Meşgul olduğu şey arka bahçede incelemelerde bulunmak gibi basit bir görev olsa da bu ona kendini 30 yaş daha genç hissettirdi.

Arka bahçe uzun ve sıkıcı bir şekilde dümdüzdü. Bay Elias bu düzlüğün her iki tarafına her dem yeşil çalılıklar dikerek arka bahçeye kendince bir sınır çizmişti. Duncan Singer ın bot izleri

bembeyaz karların üzerinde net bir şekilde görülebiliyordu. Yapmaları gereken tek şey bu izleri takip etmekti.

İlk alev çalısı sırasını geçtikten sonra, ev arkalarında kayboldu ve bir anda ağır, karla kaplı havada tamamen yalnız kaldılar.

“Kar bayağı tutmuş.” dedi Bay Elias. Sonra kurduğu cümlenin içinde bulundukları duruma uygun olmadığını fark edip çok utandı.

“Evet.” diye cevap verdi Eve.

Bay Elias komşusunu verdiği tek kelimelik cevap için suçlayamazdı. Söylediği şeyin hiçbir anlamı yoktu. Havadan sudan konuşmak da nereden çıkmıştı! Bundan daha saçma bir konu başlığı daha olamazdı.

“Yeni yılın ilk gününe kadar yağmaya devam edecekmiş, öyle diyorlar.” Bay Elias kendini durduramıyordu.

“Harika!” dedi Eve ama Bay Elias onun gerçekten böyle düşünmediğini biliyordu.

Haklıydı.

Bay Elias’ın sıcak komşuluk ilişkileri hayali yavaş yavaş solmaya başlıyordu.

Eve Singer eve döndüğünden beri, Bay Elias her yıl baba kıza Noel yemeğini birlikte yemeği teklif etmek için cesaret toplamaya çalışıyor, bunun için her seferinde aşırı büyük bir hindi ve yanına bolca garnitür satın alıyor ama hiçbir zaman kendinde bu cesareti bulamıyordu. Bu yüzden her yıl buzluk eski hindilerle dolup taşıyordu ve Bay Elias yeni yalnızlıklara yer açmak için Ağustos

ayında buzluğu temizlemek zorunda kalıyordu

Aslında Bay Elias sorunun ne olduğunu biliyordu. Artık insanlarla çok fazla diyalog kuramıyordu. Jennifer öldüğünden

beri. Aslında işini bıraktığından beri. Konuşacak kimsesi yoktu. Haftada bir sabahları gelen postacının onunla konuşacak zamanı varsa, kendini şanslı sayıyordu ama onunla yaptığı konuşmalar da genelde arabalar hakkında oluyordu ve Bay Elias'ın bu konuya özel bir ilgisi olmadığı için konuşma kendiliğinden son buluyordu. Her seferinde geyik muhabbeti konusunda kendisini geliştirmesi gerektiğine karar veriyor ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Eve Singer'ın bir gece ansızın kapısını çalıp bahçesindeki davetsiz misafiri aramak için ondan yardım isteyeceğini de bilemezdi. Bilseydi, hazırlık yapardı ama artık çok geçti. Elin-dekilerle idare etmek zorundaydı.

Söze girmek için fazla zamanı kalmamıştı çünkü çoktan kozalak ağaçlarının yanına gelmişlerdi.

"Ama olsun, en azından sıcak bir yaz geçirdik."

Bay Elias son cümlesiyle birlikte konuşma yeteneğini tamamen kaybettiğini hissetti. Dört yıldır dondurulmuş yemekler yiyip televizyonun karşısında pineklerken, bir gün insanlarla nasıl diyalog kurulacağını unutacağı aklına bile gelmişti. Konuşurken verdiği aralarda hâlâ sorun yoktu ama artık bu aralar arasındaki cümleleri kurmakta çok zorlanıyordu. Kozalak ağaçlarının sonuna gelmişlerdi, tek bir dönüşten sonra arka bahçedeki barakaya ulaşıp Duncan ı bulacaklardı. Bay Elias bir daha hiç Eve ile yalnız kalma şansını yakalayamayabilirdi. Bunu düşününce birden panikledi. İlginç bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Eve'in dikkatini çekmesi gerekiyordu. Akşam yemeğini yalnız yememek için değil, insanlık adına bunu yapmalıydı. Eve'e komşusunun sıkıcı, huysuz bir ihtiyar değil, bir insan olduğunu göstermeliydi. Onunla bir bağlantı kurmalıydı. Bütün bu duygular Bay Elias'ın üzerinde ağırlık yapmaya başladı. Hem ruhsal hem fiziksel olarak...

Ve yıllardır kurmayı beklediği cümle bir anda ağzından çıkıverdi. "Babanla birlikte Noel yemeğinde bana eşlik etmek ister misin?"

Tam bu sırada gökyüzünde Air India'ya ait bir uçak belirdi; Bay Elias'ın

ağzından çıkan kelimeleri aldı, parçalara ayırdı ve sessizce pudra pürüzlüğündeki karların üzerine serpiştirdi.

Bay Elias bir şey söylemişti.

Eve durdu ve komşusuna baktı. “Ne dediniz, sizi duyamadım.”

Bay Elias gökyüzünde tüm hantallığıyla ilerleyen uçağa baktı. “Hiçbir şey...” dedi elini havaya sallayarak. “Önemli bir şey değildi.”

Eve komşusuna belli belirsiz gülümsedi, ormangüllerin yanından dönerek yola devam etti ve babasını gördü. Duncan Singer çok az ileride barakanın kapısını açmaya çalışıyordu. Üzerinde sadece pantolon ve gömlek vardı. Kış mevsimiyle tek bağlantısı ayağındaki lastik botlardı.

Sonunda görev tamamlanmıştı.

“Baba?”

Eve öne doğu birkaç adım attı ve yavaşça babasının koluna dokundu. Duncan Singer aynı anda hışımla arkasını döndü ve kızının suratına okkalı bir yumruk indirdi.

“.PHOEBEr

y

A bel Elias ve karısının çocuğu yoktu.

Daha doğrusu Phoebe’den sonra olmamıştı.

Çünkü bir daha Phoebe gibi bir çocuğa sahip olmak çok zordu. Phoebe bir tomurcuk kadar güzel bir kızdı, koyu kahverengi bukleli saçları vardı ve doğduğu andan beri gülümsüyordu. Jennifer’ın oldukça karamsar bir kadın olan annesi bunun geçici bir durum olduğunu söylese de Jennifer ve Abel bunun tam aksini düşünüyordu. Phoebe gülmeyi çok sevdiğini aylar ilerledikçe attığı küçük kahkahalarla kanıtlamıştı, sonunda anneanne Gran-ny Bartlett bile durumu kabul etmek zorunda kalmıştı.

Phoebe her şeyi yaşıtlarından erken yapan bir bebekti. Oturmayı, yuvarlanmayı,

emeklenmeyi erken öğrenmişti.

Phoebe’nin kendine has bir emekleme tarzı vardı. Küçük bir yunus gibi göbeğinin ve dirseklerinin üzerinde sallanıyor, sonra beyaz bacaklarını makaslama yüzüyormuş gibi ileri doğru sürüyordu. Altı aylık olduğunda oturma odasının başından sonuna kadar bir tırtıl gibi ilerliyordu. Abel ve Jennifer sırf bu yüzden ona Küçük Solucan ismini takmıştı.

Bay Elias o dönemde deniz sigortacılığı alanında çalışmıyordu. öğretmenlik eğitimi alıyordu ve alanı coğrafyaydı. Babası

Dışişleri’nde çalıştığı için ailece Uzak Doğu ve Afrika’da çokça zaman geçirmişlerdi. Abel Elias dünyanın muhteşem bir yer olduğunu düşünüyordu ve bunu gelecek nesillere göstermenin heyecanını yaşıyordu. Coğrafya onun hayatına en uygun olan alandı.

Belli ki Küçük Solucan da tıpkı babası gibi dünyaya karşı derin bir merak duyuyordu çünkü başka diyarlara yolculuk etmek için çok beklememişti.

Abel ve Jennifer akşamları televizyonu kapatıp kızlarının halının üzerinde zafer çığlıkları eşliğinde kıvrılarak ilerleyişini, Abel’in her yıl yetiştirdiği beyaz sümbüllere uzanmaya çalışışını, bakır sehpanın ayaklarında kendi yansımasını görüp kahkahalar atışını, mobilyaların arkasına saklanıp ce-ee yapışını izlemeyi çok seviyordu. Phoebe bazen tüm bu harekediliğin içerisinde aniden durup gözünü duvarlara veya tavana dikiyor, “bir ayaklanayım, sıra size de gelecek” der gibi tombul kollarını havaya kaldırıyordu. Sonra gülmeye başlıyor, kafasını başka yöne çevirip neşe içinde hareket etmeye devam ediyordu. Jennifer ve Abel, “Acaba bu Küçük Solucanı küçük bir mendile sarıp doğayı mı bıraksak?” diye şakalaşmaktan keyif alıyordu. Abel, “Bilemiyorum...” diyordu endişeli numarası yaparak. “Bence ona bir iki ay daha şans tanıyalım.” Sonra gülüşüp birbirlerini öpüyor ve yere eğilip halıda kızlarıyla birlikte emeklemeye başlıyorlardı.

Abel Elias bir halının üzerinde emeklemeyeli tam 40 yıl olmuştu.

O günün üzerinden tam 40 yıl geçmişti.

Phoebe’nin dokuzuncu ayına girmesine birkaç gün vardı. Bir gece emeklerken şöminenin hemen yanında durdu ve kollarının üzerinde yükselerek anne babasına baktı.

Jennifer ve Abel, “Merhaba Küçük Solucan.” deyip gülümsedi ve aynı anda el çırptı.

Ama Küçük Solucan gülümsemedi. Gösterdiği çabanın etkisiyle kaşlarını çattı ve vücudunun üst kısmını kaldırmaya çalıştı.

"Ayağa kalkmaya çalışıyor!” dedi Jennifer kıkırdayarak.

“Aynen öyle.” diye cevap verdi Abel.

“Ona yardım edelim mi?”

“Kendisi başaracak, göreceksin. Seyret!”

Phoebe başarmak üzereydi. Önce yüzü biraz kızardı, sonra küçük kolları zorlanarak titredi ama sonra göbeğinin ve dirseklerinin değil, ellerinin ve ayaklarının üzerinde durmayı başardı. Poposu havadaydı, Phoebe ayağa kalkmak üzereydi!

Karı koca büyülenmiş bir şekilde, nefes almadan kızlarını izliyordu.

Tehlikenin kapıda olduğundan haberleri yoktu. Mutluydular.

Ama olmadı. Phoebe ayağa kalkamadı.

Bunda utanılacak bir şey yoktu. Bir tay, bir bebek, bir geyik yavrusu; hepsi ilk ayağa kalkmaya çalıştığında sendeleyip düşüyordu. Phoebe’nin başına gelen şey de tam olarak buydu. Gamze-li küçük elleri havadayken, ayaklarını dengede tutamıyordu.

Ama çok yaklaşmıştı. Birkaç denemeden sonra ayağa kalkmayı başaracaktı. Sonra yürüyecek, koşacak ve annesiyle babasını peşinden koşturacaktı...

Ama olmadı. Phoebe ayağa kalkamadı. Dengesini kaybetti ve yana doğu devrildi.

“Ah!”

Abel Elias kızını tutmak için tüm hızıyla ayağa fırladı ama ölüm ondan daha hızlıydı.

Phoebe büyük bir gürültüyle kafasını taş şöminenin kenarına çarptı.

Abel gözyaşlarını dindirmek için kızını kucağına aldı ama Phoebe ağlamıyordu. Bebeği, hayatının, hayatlarının ışığı artık bu dünyada değildi.

Ve sonra her şey değişti.

Bay Elias'ın hayal bile edemeyeceği kadar çok değişti. Bay Eli-as hayadannı yılları zorla sayarak geçireceklerini hayal bile edemezdi. Yılların keder İçinde, suçluluk duygusuyla, acıyla, giderek büyüyen bir boşlukla geçeceğini hayal bile edemezdi. Fotoğrafların çerçevelerden kaldırılacağım, kalp kırıklıklarının arasına ses geçirmez gergin bir perde çekileceğini, tüm hayatın bir sonraki hatayı bekleyerek geçeceğini hayal bile edemezdi.

O günden sonra Abel ve Jennifer bir daha hiç doğru düzgün konuşmadı. Sadece Phoebe ve kaybettikleri duygu hakkında değil, onları birbirine bağlayan hiçbir şey hakkında konuşmadılar.

Abel şömineli o evden taşınmak istediğini söyledi ve taşındı. Jennifer da onunla birlikte gitti. Birlikte yaşamak istediklerinden değil, başka ne yapacaklarını, nereye gideceklerini bilmediklerinden tekrar aynı eve taşındılar.

Jennifer bir mağazada işe başladı. Onun hakkında da hiç konuşmadı.

Abel deniz taşımacılığı konusunda uzman olan bir sigorta şirketinde işe başladı. Sigortacılık alanında hiçbir şey bilmediği için işe en alt kademeden başlamak zorunda kaldı. Artık öğretmenlik yapamaz, her gün çocuklarla iç içe olamazdı. Hiçbir gün. Deniz sigortacılığı ölümü bir sayı oyununa çeviriyordu, bu da Bay Eli-as'ın korkularından uzaklaşmasını sağlıyordu.

Hal böyleyken, Singer ailesinin küçük çocuklarıyla birlikte yanlarındaki eve taşınması işleri daha da zor hale getirdi.

Her çocuk ağlaması, çocuk havuzundan gelen her neşeli çığlık onlara kayıplarını hatırlatıyordu.

Tek çözüm kapı ve pencereleri sıkıca kapatmak, bahçede okul saatleri dışında vakit geçirmemek, yaz tatillerinde evden uzaklaşmaktı. Abel ve Jennifer Elias, Lake District'de geçirdikleri yirmi yaz boyunca hiç konuşmadı. Birbirlerine kurdukları cümleler ***'Harita nerede?'ve 'Yineyağmur başladı***'gibi klişelerin

ötesine geçemedi.

Jennifer'ın hafızasının zayıfladığını öğrendiğinde, Bay Elias onun yerinde olmayı çok istedi. Kızlarını kaybettiklerini unutan kişinin kendisi olmasını çok istediğini fark etti. "Keşke masa örtüsünün kenarına bakıp hiçbir şey hatırlamadan saader geçiren ben olsaydım." diye hayıflandı.

Jennifer öldükten sonra, hatırlamamak çok daha kolay hale geldi. Artık Bay Elias'ın uzun zamandır tanıdığı insanları unutması ve kendini tamamen başka bir insan gibi konumlandırması daha kolaydı. O artık College Sokağı'nı nizama sokan adamdı. Geçmişi değil, geleceği ve amacı olan bir adamdı.

Bay Elias babasından yumruk yiyen Eve Singer'ın arkasına geçip yere düşüşünü hafifletirken, gözünün önünde Phoebe vardı, önce kızının adını bağırdı, sonra da gözyaşlarına boğuldu.

Eve gözlerini açtığında yanında Bay Elias'ı gördü. Komşunun bulanık silueti gökyüzünden geçen uçağın ışıklarını gölgeliyordu.

Eve nefes almaya çalıştı, başaramayınca öksürmeye başladı. Bay Elias'ın kolu Eve'in başının altındaydı. Yavaşça Eve'in kalmasına yardım etti.

"Burnun kanıyor."

Eve tüm sersemliğiyle kafasını salladı. Burnundan akan kanların hırkasına ve siyah bir mürekkep gibi karların üzerine damladığını görebiliyordu.

Bay Elias cebinden çıkarttığı temiz bez mendili Eve'e uzattı. "Başını arkaya yatır."

Eve komşunun sözünü dinledi. Gerçekten bu pozisyon daha iyiydi.

"Kırılmış olabilir." dedi Bay Elias. "Hastaneye gitmen gereki-

»

yor.

"Ben iyiyim." diye cevap verdi Eve. Sonra aynı sersemlikte etrafına baktı.

Babası barakanın basamaklarında oturuyordu. Avcuna aldığı karları top haline getiriyor, yakın mesafeye atıyor ve bunu yaparken kızına hiç bakmıyordu.

“Ayağa kalkabilir misin?”

Eve kafasını salladı ama kalkabileceğinden pek emin değildi. Bay Elias’ın yardım etmesine izin verdi. Önce dizlerinin üzerinde doğruldu, sonra ayağa kalktı. Başı dönüyordu. Bay Elias durumu fark edip hemen Eve’in koluna girdi.

“Teşekkür ederim.” dedi Eve.

“Rica ederim. Haydi sizi evinize götüreyim.”

“Teşekkür ederim.”

Aslında Bay Elias onları kendi evine davet edebilirdi ama yapmadı. Eve ile birlikte önden yürüdüler, Duncan ise boynuna ip geçirilmiş bir inek gibi onları takip etti.

Singerların evine varınca Bay Elias arkalarından kapıyı kilitledi, anahtarı kilitten çekti ve Eve’in oturduğu mutfak masasına bıraktı.

“Ben gidip çay yapayım.”

Tam Ingilizlere özgü bir hareket, diye düşündü Eve. ***Sanki çay yaşanan her şeyi düzeltecekmiş gibi.*** Ama yine de birileri onunla ilgilendiği için minnettardı. Bu kişi Bay Elias olsa bile.

Üzerime hafif bir şeyler giyip hemen geleyim.

Bay Elias gerçekten böyle bir şey söylemiş miydi?

Cevap muhtemelen hayırdı. Eve beş yaşından beri Bay Elias’ı tanıyordu ve daha önce hiç böyle manasız bir cümle kurduğunu duymamıştı. Ayrıca Eve’e yardım etmesi, saçlarından karları temizlemesi, başı döndüğünde hemen koluna girmesi çok ince davranışlardı ve Bay Elias bunların hepsini babacan bir tavırla yapmıştı.

Galiba Eve yaşlı komşusu hakkında çok yanlış şeyler düşünmüştü. Bir an kendinden utandı.

Eve komşusunun ısıtıcıya su dolduruşunu izledi. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Eve kendini nasıl hissediyorsa, Bay Elias da öyle görünüyordu. Umarım bizim yüzümüzden hasta olmaz, diye düşündü Eve.

“Bu ısıtıcının fişi nerede?” diye sordu Bay Elias, ucu boş duran kabloyu göstererek.

Eve babasına baktı. “Baba, ısıtıcının fişini nereye koydun?”

“Güvenli bir yere.” dedi Duncan. Sonra arkasında erimiş kar izleri bırakarak mutfaktan çıktı. Muhtemelen televizyon başına geçecekti.

Eve derin bir iç çekti. “Hep aynı şeyi yapıyor. Evdeki elektronik aletleri tamir ettiğini sanırken, her şeyi bozuyor.”

“O zaman ben ocakta süt ısıtayım.” dedi Bay Elias. Dolaptan bir sos tenceresi çıkarttı ve işe koyuldu.

Eve’in onu durduracak enerjisi yoktu. Ellerine ve kan içindeki mendile baktı. Burnunun kanaması durmuştu ama ağrı yavaş yavaş gözlerine ve yanaklarına yayılıyordu. Eve yüzünün alev alev yandığını hissediyordu.

Bay Elias bir fincana sıcak süt doldurdu.

Eve fısıltıya yakın bir sesle “Teşekkür ederim.” dedi ve sütünden bir yudum aldı. Süt içmeyeli seneler olmuştu ama tadı çok

tanıdıktı. Bay Elias sütün içine bir çay kaşığı esmer şeker atarak tam da annesinin yaptığı gibi hazırlamıştı.

Bay Elias elinde kendi süt fincanıyla masaya oturdu. “Dun-can’ın bu kadar kötü olduğundan haberim yoktu.” dedi. Temkinli konuşmaya çalıştığı belliydi.

Eve babasını savunmak, komşusunu ortada kötü bir durum olmadığına ve bu kötü olmayan durumu gayet iyi idare ettiğine ikna etmek için ağzını açtı. Ama yapamadı. “Keşke bu gece ölseydi.”

Eve bunu söylediğine inanamıyordu. “Öyle demek istemedim.” dedi telaşla.

“Biliyorum.” diye karşılık verdi Bay Elias tüm nezaketiyle. “Hâlâ şokun

etkisindesin sanırım.”

Eve kafasını salladı. “Evet. Ben sadece... çok yorgunum. Yoksa gerçekten ben acımasız bir evlat değilim...”

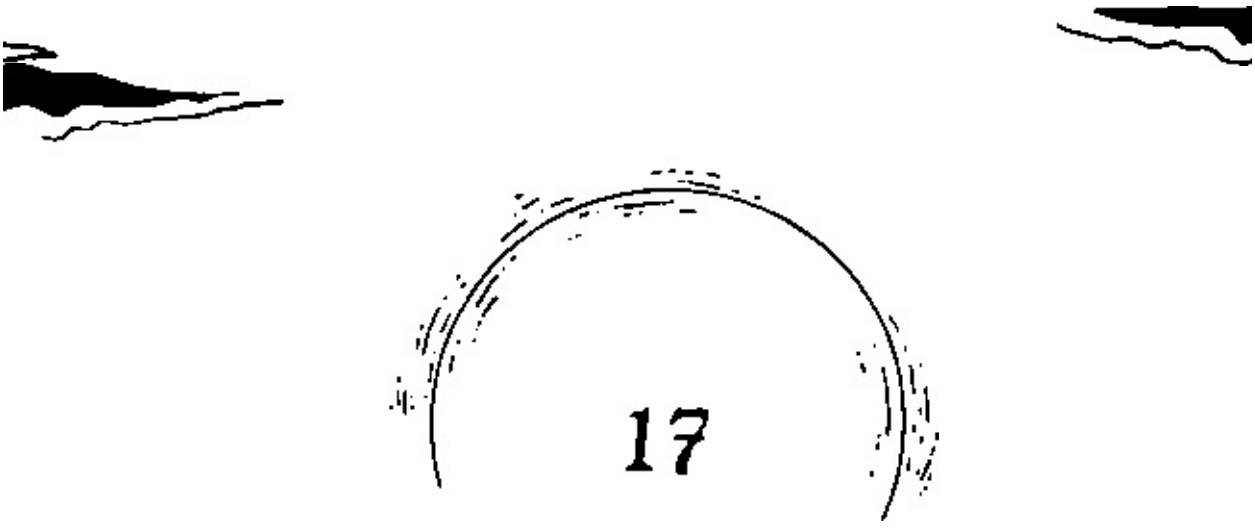
Gökyüzünü delen uçak öyle iyi bir zamanda geldi ki Eve konuşmasına devam etmek zorunda kalmadı. Bunu söyleyebildiğine hâlâ inanamıyordu. Böyle bir şeyi aklından geçirdiğine bile inanamıyordu. Evet, şok yüzünden böyle söylemişti. Aksi mümkün değildi. Babası yüzüne yumruk atıp onu yere sermişti. Burnunu kanatmıştı. Bunlar kolay şeyler değildi. Eve ne dediğini bilmiyordu.

İyi ki bunu Bay Elias dışında başka birine söylememişti!

Bu konuyu tartışmak, düşünmek, büyütmek istemiyordu. Sadece hayatına devam etmek ve başka şeylerden konuşmak istiyordu. Konunun ne olduğu önemli değildi.

O anda aklına bir şey geldi. Kaşlarını çattı. “Phoebe kim?”

Bay Elias durakladı, gülümsedi ve elini Eve’in elinin üzerine koydu. “Biraz daha süt ister misin?”

9 ***Aralık***

l\/afam elma gibi!

-*■ *-Eve uykusundan sıçrayarak uyandı. Hava henüz karanlık ve bunaltıcıydı. Yüzü acıyor, burnu çok pişmiş bir elma gibi her an ortadan ikiye ayrılacakmış gibi sızlıyordu.

Eve kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi, sonra sendeleyerek ayağa kalktı. Sersem gibiydi ve içinde kötü his vardı.

Babası hâlâ uyuyordu. Duncan'ın Bay Elias'ın bahçesine yaptığı beklenmeyen ziyaretten yorgun düştüğünü ve bugünü tüm gün uyuyarak sakin geçireceğini düşünmek insanın içini rahatlatıyordu ama Eve cevabın kestirilemez olduğunu biliyordu çünkü Duncan ın sağı solu hiç belli olmuyordu.

Eve babasının yatağının yanında dururken, dün gece olan olaylar, gerçeküstü bir hissizlikle tekrar gözünün önüne geldi.

Aslında Stuart'ı arayabilirdi ama bunun bir anlamı olmadığının farkındaydı. Hem ne söyleyecekti ki? Stu'nun işleri oldukça yoğundu, dolayısıyla yüzüne yediği yumruk kardeşinin öncelik listesinde üst sıralarda yer almayacaktı. Stuart durumu ciddiye

alıp Iskoçya'dan apar topar buraya gelse ne olacaktı? Ne yapabilecekti? Hiçbir şey. Gelecek, babasını görecek, sonra da kendi hayatına geri dönecekti. Eve ise kutusuna yepyeni bir kırgınlık daha ekleyerek kardeşinin arkasından öylece bakakalacaktı.

O yüzden ona anlatmanın bir anlamı yoktu.

Aslında kimseye anlatmanın bir anlamı yoktu. Yaşadığı şey utanç vericiydi. Eve, Joe'nun bile olanları bilmesini istemiyordu. Eğer anlatırsa, her şey ortalığa serilecekti. Pandora'nın kutusunu açmaya hiç gerek yoktu!

Bay Elias mecburen olaya dâhil olmuştu ve her şeyi biliyordu. O artık bir yabancı değil, Noel'de hediye alınacaklar listesine eklenen en yeni isimdi.

Eve'nin fazladan bir lanet hediye daha alması gerekiyordu...

Duncan yatağının içinde döndü ve bir çocuk gibi kulağını eliyle kapattı.

Keşke ölseydi.

Eve kurduğu cümleyi hatırlayınca yüzünün kızardığını hissetti ve bir kez daha kalpsizliğin cezası olan acının altında ezildi.

O çok kötü bir insandı. Çok, çok kötü evlattı.

Kendinden ne kadar utansa azdı.

Eve iç çekerek banyoya gitti ve aynada yüzünü incelemeye koyuldu. Burnu normalden iki kat daha büyük görünüyordu, gözlerinin altında ise morluklar oluşmaya başlamıştı. Eve tekrar iç çekerek dikkatle dişlerini fırçaladı, ağzını çalkalamak için öne doğru eğildiğinde bir an yüzünün ağır gelip lavaboya düşeceğinden endişe etti.

Ross onun bu halini görünce çok sinirlenecekti.

Bayan Solomon sabah yedi buçukta geldi.

Yedi buçuğu iki geçe, Eve'in telefonu çaldı. Arayan Joe'ydu. Eve arkadaşının merhaba' deyişinden kötü bir şey olduğunu anladı.

"Guy Smith X-ray görüntüsünü bulmuş."

«te.

Guy'ın yaptığı haber çok başarılı değildi ama zaten olması da gerekmiyordu çünkü X-ray görüntüsü tek başına yeteri kadar etkileyiciydi. Belli belirsiz bir kafatası, enseden saplanmış bir bıçak, iki göz yuvarı görmenin cinayet sonrasında insanları heyecanlandıracağına hiç şüphe yoktu. Televizyonculuk açısından altın değerinde bir görüntüydü. Otoyol kenarındaki acil durak yerinde alev alev yanan bir arabanın enkazını seyreden meraklı gözler bu görüntüyü de aynı merakla inceleyecekti.

Sabah toplantısında Ross Tobin, Eve'i herkesin önünde azarladı.

Bu Eve'in ilk azar işitişi değildi. Her muhabir en az bir kez azar işitmenin dayanılmaz hafifliğini yaşardı ve herkesin bununla kendine has bir baş etme

yöntemi vardı. Eve gerektiğinde suçlamaları kabul eder ama bağıran kişiye her hikâyenin iki tarafı olduğunu hatırlatmak için kendi hareketlerini de cesurca savunmayı ihmal etmezdi. Kızgın bir patronla konuşmak artık uzmanlık alanlarından biri hale gelmişti, buna Ross Tobin de dâhildi. Bazen azar işittiği konuyu içkili bir öğle yemeğinde konuşmayı teklif eder, ortamı yumuşatır, sonunda da hesabı patronuna ödetirdi!

Ama bu defa sadece oturdu ve dinledi. Ricky'nin Joe'ya söylediğine göre Guy Smith X-ray görüntüsünü elde etmek için adli tıp ekibindeki Janey ile yatmıştı. Bu durumda Eve'in yapabileceği bir şey yoktu, bununla birlikte Guy Smith'in izlediği yöntemi benimsemek onun açısından mümkün değildi.

Aslında bir savunması vardı ama dillendirmeye korkuyordu. Ross'un daha da kızacağından korkuyordu. İşini kaybetmekten ve Bayan Solomon a maaşını ödeyememekten korkuyordu. Babasını bakım evine yerleştirmek zorunda kalmaktan, aynı zamanda ona evde yeteri kadar iyi bakamamaktan korkuyordu. Bu durumun sonsuza kadar böyle devam edeceğinden, etmese de sonunun kötü olacağından korkuyordu.

Eve yedi yaşındayken, babasının koşu yarışının olduğu gün hayatını nasıl değiştirdiğini hatırladı ve birden aslında bugün de aynı şeyin olduğunu fark etti. Babası son üç yıl içinde yavaş yavaş kızının hayatını değiştirmişti ama bu defa en güçlü olması gereken zamanda onu her geçen gün daha korkak ve güçsüz bir insana dönüştürmüştü.

Eve'in sessiz ve savunmasız öylece oturmasından sıkılan Ross sonunda pes etti ve çareyi herkese görevlerini dağıtıp toplantıyı bitirmekte buldu.

Eve hariç herkese.

Sembolik olarak bu korkunç bir duyguydu.

Sana ihtiyacımız yok, demenin başka bir yoluydu ve herkes bunun farkındaydı. İş arkadaşları Eve ile göz teması kurmamaya çalışarak odadan çıktı.

"Ne oldu senin yüzüne? Seni bu halde nasıl ekrana çıkarmamı bekliyorsun?" diye çıkıştı Ross.

"Bilmiyorum." diye cevap verdi Eve.

“O zaman Katie şimdilik senin yerini alsın. Yüzün normale dönene kadar masa başında çalışacaksın ve insana benzemeden ekrana çıkmayacaksın.”

Eve haber odasına geri döndüğünde herkes öyle telaşlı ve yoğundu ki kimse onun gelişini fark etmedi bile.

Joe hariç. “İyi misin?”

“Tabii ki iyiyim.” diye cevap verdi Eve masasına otururken.

“Emin misin?” diye sordu Joe ve masanın kenarına tünedi.

“Evet, eminim. O geri zekâlının her söylediğini kafama takacak olsam yanmıştım.”

“Ben Ross’dan bahsetmiyorum.”

Eve bir anda kıpkırmızı oldu. Joe yüzünü kast ediyordu ama ona anlatamazdı. Daha içinden söylemeye bile cesaret edemiyordu: ***Babam yüzümü yumrukladı.*** Kulağa korkunç geliyordu.

En iyisi konuyu değiştirmekti. “Joe, Kevin Barr videosunu Ross’a vermemiz gerekiyor.”

Eve’in kelimeleri çürümekte olan bir kadavra etkisi yaratarak havada asılı kaldı.

Joe ona bakmadı. Masanın köşesinde oturmaya devam etti ve tüm dikkatini elindeki kıskaca verdi. Acaba Joe’nun sessizliği bunu Eve’den beklediği anlamına mı geliyordu? Eve, haksızlık ettiğini bile bile, bu konuda yanında olmadığı için bir an Joe’dan nefret etti.

Eve, Joe’dan karşı bir argüman bekleyerek küstahça çenesini yukarı kaldırdı. Joe’nun bu konuyu onunla tartışmasını, sonunda ikna olmasını ve sıkıntılı bir durum olmayacağını söyleyerek onu rahatlatmasını istiyordu...

Ama Joe hâlâ hiçbir şey söylemiyordu. Ortam dillendirilmeyen yargıların ağırlığı altında yerle bir olmak üzereydi.

“Senin için hava hoş tabii.” dedi sonunda Eve.

“Ne demek istiyorsun?”

“Sen ekran önünde değilsin, üstelik kadın da değilsin. Sen önümüzdeki yirmi sene içinde hâlâ aynı işi yapıyor olacaksın

ama ben bir sene daha devam edebilirsem kendimi şanslı hissedeceğim.”

Eve ne ağır konuşmak ne de arkadaşını düşmanı gibi konumlandırmak istiyordu ama artık çok geçti. Hem ağır konuşmuş hem de Joe’ya düşmanıymış gibi davranmıştı.

Keşke ona bu işe ne kadar ihtiyacı olduğunu anlatabilseydi. İşini kaybetmeyi göze alamayacağını nedenleri ile birlikte açık-layabilseydi. Ama zayıf gözükmekten çok korkuyordu, bu da kendisini yanlış ifade etmesine sebep oluyordu. Nasıl olacağını bilmiyordu ama her şeye yeniden başlamayı çok istiyordu.

Eve, Joe’ya baktı. Bir mucize olmasını ve arkadaşının içinden kurduğu beceriksiz cümleleri duymasını, aralarına giren çaresizliği bir an önce defetmesini istiyordu.

Joe, Eve’in yüzüne baksa belki ifadesinden her şeyi anlayabilirdi.

Ama yapmadı. “Tamam.” dedi gözünü uzakta bir noktaya sa-bideyerek.

Sonra ayağa kalktı ve arkasına bakmadan odadan çıkıp gitti.

«te.

Eve videoyu gösterince, Ross sevinçten deliye döndü, önce Eve’in yanağına yapışıp onu ıslak ıslak öptü, sonra kuklaya benzer hareketler yaparak garip garip dans etti. “Yok arak! Hadi be! Nasıl yani? Katil bize torpil mi geçti şimdi? Bize çektiği ölüm videosunu mu gönderdi? Tanrım, başımıza talih kuşu kondu! Biz dağa gidemedik ama dağ bize geldi! Avcunu yalamaya devam et 24/7! Hadi bee!”

Tahmin edileceği üzere, Ross videoyu kullandı.

iWitness News’in elde ettiği başarıyı daha video yayınlanma-dan duyan tabloid gazeteler ekran görüntülerinin haklarını satın almak için sıraya girdi.

Guy Smith’in X-ray haberi bir anda unutuldu ve hikâye çöp tenekesine atılmaya mahkûm oldu. Sonuçta katilin kendisi tarafından çekilmiş bir cinayet videosuyla kurbanın kafatasının X-ray görüntüsü karşılaştırılmazdı bile. Zira Guy ın büyük fedakârlık yaparak ele geçirdiği görüntü artık kimsenin gündeminde değildi. Dünya yerinde durmadan daima ileri gidiyor ve Eve bir şekilde bu temponun gerisinde kalmıyordu.

Video ana haber bülteninde yayınlanırken, Ross Tobin Eve’e döndü ve otuz iki dişini göstererek sırıttı.

“Bugün şanslı günündesin.”

Ama Eve hiç de öyle hissetmiyordu.

İşten çıkmadan önce, Joe’yu cep telefonundan üç defa aradı ama telefon her seferinde sesli mesaja düştü.

Sonunda dayanamayıp mesaj bıraktı ama Joe mesaja da geri dönmedi.

Eve akşam yemeği için omlet yaptı. Aslında niyeti fırında patatesli yumurta yapmaktı ama babası fırının ön panelindeki bütün düğmeleri söktüğü ve nereye koyduğunu hatırlamadığı için vazgeçmek zorunda kaldı. Eve düğmeleri bulamayıp nerede olduklarını sorunca babası sürekli aynı şeyi söyleyip durdu.

“Merak etme, güvendeler. Gayet iyiler.”

Duncan omletine hiç dokunmadı. Sanki cheddar peyniri yerine keçi peyniri kullanması için Eve’in başının etini yiyen o değildi.

“Niye yemiyorsun? Neyini beğenmedin?”

“Hiçbir şeyini beğenmedim.” Duncan tabağını parmağıyla yavaş yavaş masanın ucuna kadar ittirince, omlet kendini bir anda yerde buldu.

"Siktir."

Eve omleti eliyle yerden topladı ve sinir içinde çöp tenekesine fırlattı. Bu sırada ayakkabısına bir miktar yumurta yapışıp kaldı.

“Küfür etme.” dedi Duncan. “Küfür etmekten hiç hoşlanmıyorum.”

“Ben de senin yemekleri yere atmandan hiç hoşlanmıyorum.”

“Ben o çamur gibi gözüken şeyi yemem.”

“Yemezsen yeme!”

“Yemeyeceğim zaten. Çok da umurumdaydı.”

Eve eline bir bez alıp yere çömeldi ve yere dökülen yemekleri yalayarak temizleyecek bir köpeğinin olmasını diledi. Eve çocukken bir köpekleri vardı. Airedale teriyeriydi ve adı Arnie’y-di. Oturduğu zaman bütün kanepeyi kaplayan Arnie öyle kötü osuruyordu ki onunla aynı odada bulunanlar nereye kaçacağını şaşırıyordu.

Galiba köpek pek akıllıca bir fikir değildi.

Eve elindeki bezi çöp tenekesindeki omletin üzerine fırlattı.

Babasının böyle günleri oluyordu ama neyse ki çok sık değildi. Duncan bu şekilde çözümsüz davrandığı zaman Eve babasıyla arasında bir bağ kurmakta zorlanıyor, tahammülsüzleşiyor ve babasının yaptıklarını hiçbir şekilde komik bulamıyordu.

“Peki ne yemek istiyorsun?” diye sordu öfkeyle.

“Yerfıstığı ezmesi.”

Eve babasına granola ve bal uzattı ama Duncan bu durumdan pek memnun görünmüyordu. Yüzünü ekşitti ve elindeki kaşığa baktı.

“Niye öyle bakıyorsun?” diye çıkıştı Eve. “Görmüyor musun, onun içinde de yer fıstığı var.”

“Hı-hı. Ben de yedim.”

Bu sırada Eve’in telefonu oturma odasındaki çantada çalmaya başladı.

Eve telefonuna cevap vermeyecekti çünkü babası o kadar saldırgan bir tavır içindeydi ki onu bir saniye bile yalnız bırakmak istemiyordu.

Sonra fikir değiştirdi. Telefona cevap verecekti çünkü babası o kadar saldırgan

bir tavır içindeydi ki ondan bir saniye de olsa uzaklaşmak istiyordu.

“Alo?”

“Merhaba Eve.”

Telefonun diğer ucundaki ses bir erkeğe aitti, önce ‘Merhaba* dedi, sonra sustu. Bu sessizlik çok sinir bozucuydu.

Eve bu saçmalığa sadece iki saniye dayanabildi.

“Kimsiniz?”

“Tahmin et.”

“Of, benim böyle şeylere hiç vaktim yok.”

Telefondaki adam boğuk bir kahkaha attı. “Böyle söyleyeceğini biliyordum, Eve.”

Acaba Guy onu işletmeye çalışıyor olabilir miydi? Ama ses Guy’ınkine hiç benzemiyordu...

“Neyse ne!” diye çıkıştı Eve. “Kim olduğunuzu söylemezseniz telefonu kapatmak zorunda kalacağım.”

Sessizlik.

Eve telefonu kapatmak üzereydi ki adam tekrar söze girdi.

“Sana bir video gönderdim.”

Eve bir anda nefessiz kaldı. “Ne?”

Aslında adamın ne dediğini gayet iyi duymuştu. Sadece babasına bakan kız rolünden çıkıp muhabir rolüne girebilmesi için biraz zamana ihtiyacı vardı. Ancak o şekilde adamın söylediklerini olması gereken şekilde değerlendirebilirdi.

“Ne?” diye sordu tekrar.

“Sana gönderdiğim videoyu yayınlamana sevindim. Televizyonda daha iyi görünüyor. Aslında her şey televizyonda daha iyi görünüyor, öyle değil mi?”

Adamın düzgün, sakin ve kendine güvenli bir ses tonu vardı.

“Ormanda düşen bir ağaç düşün...” dedi gülerek. “Eğer o ağacı televizyonda görmezsek, gerçekten düştüğüne nasıl inanırız?”

“S.. se...sen o videoyu nereden buldun?” diye sordu Eve kekeleyerek. Çocukluğundan beri ilk defa kekeliyordu. Korktuğunda kekelemek çok geride kalmış olmalıydı.

“Ben çektim.” diye cevap verdi adam tüm sakinliğiyle.

Eve bir anda kaskatı kesildi. Buz gibi donup kaldı. Vücudunda ne kadar kan varsa, bir anda hepsinin çekildiğini hissetti. Kalbi ve ciğerleri bir ihtimal çalışıyor olabilirdi ama beyninin tamamen uyuştuğu kesindi.

Eve bir katille konuşuyordu.

Evinin oturma odasında. Ayakkabısında bir yumurta parçasıyla.

“N...n...ne istiyorsun?” diye fısıldadı.

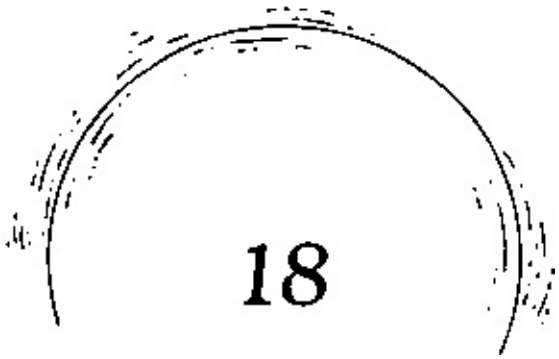
“Sana bir şey göstermek istiyorum. Piccadilly metrosu. Batı yönü. Yarın saat altıda.”

Katil Eve’in ***hayır*** demesini beklemeden telefonu kapattı.

Ya da ***evet.***

18

10 Aralık

Okul saatiydi ama onlar okulda değildi.

Her şey Carla'nın fikriydi. Her zaman olduğu gibi. "Çantamızı kitap yerine kıyafederimizle dolduracağız." demişti planı açıklarken. "Merak etmeyin, kimsenin ruhu bile duymayacak."

Kimsenin ruhu bile duymayacak Carla'nın kurtarıcı cümlesiy-di. Kimsenin ruhu duymayacağı için sutyenlerinin içine peçete doldurmanın, annesinin içki dolabındaki votkaları içip şişelerin içine su koymanın, elektrik sayacından para almanın hiçbir sakıncası yoktu.

Kimsenin ruhu bile duymayacak cümlesinin yaptıkları kaçamaklardan sonra onları kurtarmaya yetmediği zamanlar oluyordu ama öncesinde reddetmenin neredeyse imkânsız olduğu bir yöntem olarak işe yaradığına hiç şüphe yoktu.

Zoey Carla'nın son planı karşısında heyecanını gizleyemezken, Maddie biraz daha çekingen kalmayı tercih etti. Zaten genelde hep böyle oluyordu. Maddie her zaman Carla'nın önerilerine

az da olsa muhalefet ediyordu ya da en azından on üç yaşında bir genç kıza yakışan makul tepkiler veriyordu. Maddie hiçbir zaman sarhoş olmuyor, sigara içmiyor, kimseyle seks yapmıyordu; elbette yaptığı şeyler de vardı ama olabildiği kadar risk almamaya çalışıyordu. Bir defasında Jez Costa isimli bir çocukla öpüşmüş ama hiç heyecan duyamamıştı. Çocuğun dudakları çok kuruydu, üstelik öpüştükten sonra sanki Maddie'nin dudakları çok ıslakmış gibi ağzını elinin arkasına silmişti. O yüzden yakın zamanda kimseyle öpüşmeyi düşünmüyordu. Carla ve Zoey onun bu tavrını anlamıyordu çünkü ikisi de bir sürü çocukla defalarca öpüşmüş, hatta bazılarıyla biraz daha ileri gitmekte bir sakınca görmemişti. Carla bununla da yetinmemiş, çok yakında Mattie Amir ile gerçek anlamda seks yapmayı planladığını söylemişti.

"On altı yaşın altında seks yapmak yasa dışı değil mi?" diye sormuştu Maddie.

"Benim için sorun değil, olan erkeğe olur." diye cevap vermişti Carla umursamaz bir edayla. "Hem kimin ruhu duyacak ki?"

Kızlar o gün Carla’nın planının birinci evresini başarıyla yerine getirdi. Okul otobüsüne binip yarı yolda indiler, metro istasyonunun tuvaletinde üstlerini değiştirdikten sonra Hammersmith’den metroya bindiler. Tüm gün alışveriş yaptılar; daha doğrusu bir sürü şey deneyip çıkardılar ama çok az şey satın aldılar. Carla heyecanlıydı çünkü üvey babası ona doğum gününde elli pound vermişti ama Maddie’nin metro parasını verdikten sonra sadece on yedi poundu kalıyordu, Zoey’nin daha da az parası vardı. Zoey bu durumu Superdrug’dan bir maskara çalarak telafi etti. Maddie arkadaşının bu hareketi karşısında çok şaşırdı ama günü mahvetmemek için bir şey söylemedi. Söz konusu maskarayı üçü de denemiş, kirpiklerini mega’ boyuta ulaştırdığı için çok beğenmişti ama bu Zoey’nin hırsızlık yapmasını gerektirmiyordu.

Carla kendine çok yakışan bir şapka ile hiç yakışmayan bir elbise aldı. Maddie Carla’nın elbiseye duyduğu hayranlığı dizginlemeye çalışsa da Zoey nin "Aman Tanrım’la başlayan abartılı tepkileri yüzünden başarılı olamadı. Sonra Maddie on beş pound ödeyip kendine kenarlarında altın renginde püsküllleri olan mavi kısacık bir etek aldı. Zoey ise 7.99 poundluk bir kolye çaldı.

Üstelik kolye güzel bile değildi.

Maddie bir daha asla Zoey ile alışverişe çıkmayacağına dair kendine söz verdi.

Buna rağmen, zamanın nasıl geçtiğini anlamadan birlikte çok güldüler. Eve dönmek için metro istasyonuna geri geldiklerinde, Londra’nın tüm nüfusunun onlarla birlikte orada olduğunu gördüler.

Gelen ilk trene binemeyince ‘Lanet olsun!” dedi Carla. “Burası neden bu kadar kalabalık?”

“Çünkü insanların işten çıkış saatine kaldık.” diye cevap verdi Maddie omuz silkerek.

“Burası leş gibi kokuyor. Resmen burnuma kedi çişi kokusu geliyor.”

Önlerindeki kadın arkasını dönüp ters ters bakınca, kızlar kendilerini tutmaya gerek duymadan kıkır kıkır güldüler.

“Eğer bir sonraki metroyu yakalayamazsak, eve geç kalacağız ve annem benim canımı okuyacak.” dedi Maddie.

“Bir şey olmaz.” diye araya girdi Zoey. “Annene yolda otobüsün bozulduğunu söylersin. Ben hep söylüyorum.”

“Peki annen okulu arayıp otobüsün neden ikide bir bozulduğunu sormuyor mu?”

Zoey arkadaşının yüzüne o kadar boş baktı ki Maddie bu ihtimalin ne onun ne de annesinin aklına hiç gelmediğini anladı.

“Superdrug’a uğramamamız lazımdı, geçe kaldık. Şu sıraya baksanıza, neredeyse bir kilometre uzunluğunda.” dedi Carla.

“Evet.” dedi Zoey. “Bu kalabalıkta amma çok hırsızlık olayı yaşanıyordun”

“Hadi, öne doğru ilerleyelim.” diyerek araya girdi Maddie. “Yoksa bir sonraki metroya da binemeyeceğiz.”

Üç kız rengârenk kayak ceketleri ve sahte kürklü kapüşonları ile koyu paltolu kalabalığının arasından geçerken, ateş böcekleri gibi kıkırdayıp etrafa içi boş özürler savurdular. Gamsızdılar, topluluk kurallarını ihlal ediyor olmak umurlarında değildi.

"Pardon. Affedersiniz. Pardon. ”

Eğer erkek olsaydılar, kalabalıktan tepki görebilirlerdi. Ama pırıl pırıl, mutlu, biraz da şımarık üç kızdılar. Kalabalık onları hoş gördü ve hiç ayıplamadı. Platformun kenarına ulaştıklarında yolcular yana çekilerek onlara yol bile açtı.

Carla, Zoey ve Maddie birbirlerine bakıp kıkırdadılar. Planlan tekrar yoluna girmişti. Artık yapmaları gereken tek şey eve zamanında gitmek için metroya binmekti, bu şekilde okulu astıklarını

kimsenin ruhu duymayacaktı...

şh

Joe hâlâ telefonuna cevap vermiyordu. Muhtemelen Eve’in aradığını görüyor ve telefonu bilerek açmıyordu.

Lanet olsun!

Eve saatine baktı. Beş buçuktu.

Eve saatine tekrar baktı. Beş buçuğu bir geçiyordu.

Yaptığı telefon konuşmasından kimseye bahsetmemişti çünkü adamla buluşmak için Piccadilly e gidip gitmeyeceğini bilmiyordu. Gitmesi gerekiyor muydu? Video ana haber bülteninde ya-

yınlanmıştı ve katil 15 dakikalık bir üne sahip olmuştu. Daha ne istiyordu?

Daha neye sahip olmayı bekliyordu?

Ahlaki sorumluluklar elbette aklının bir köşesindeydi ama önünde yine bir (irşat vardı ve Eve bunu harcayıp harcamaması gerektiğini bilmiyordu.

Eve Joe'yu tekrar aradı. Bu defa kısık sesle bir mesaj bıraktı. "Joe, videoyu gönderen adam dün gece beni aradı. Bugün saat altıda Piccadilly metrosunda bizimle buluşmak istiyor. Lütfen beni

yy

ara.

Adam ikisiyle değil, sadece Eve ile buluşmak istediğini söylemişti. Ama Eve, Joe'nun geri aramasını sağlamak için ona bu beyaz yalanı söylemek zorundaydı.

Ama Joe geri aramadı.

Aslında Joe'nun ona saldırdığı yoktu, sadece onu yok sayıyordu ama Eve yine de savunmaya geçmeye hazırlandığını hissediyordu.

Bir kez daha saatine baktı.

Adamla buluşmaya gitmeli miydi?

Piccadilly Circus'a gitmek yürüyerek 15 dakika sürecekti. Bu saatte en az beş dakika da batı platformuna ulaşmak için yürümesi gerekecekti.

Tek başına gitmesinde güvenlik açısından bir sıkıntı yoktu. Binlerce kişinin kullandığı aydınlık bir metro istasyonunda başına ne gelebilirdi ki?

Eğer gitmezse, mesleğinin gerekliliklerini yerine getirmemiş olacaktı. Ross Tobin cüce bir şempanze kadar kaypak bir adamdı ve Eve'in konumunu sağlamlaştırmak için çalışmaya, üretmeye devam etmesi gerekiyordu. Yeni bir özel haber fırsatını kaçırma lüksü yoktu.

Tabii bunun özel haber niteliği taşıyıp taşımadığı henüz belli değildi. İşe yarar bir hikâye bile olmayabilirdi. Üstelik Eve arayan adamın katil olduğundan da henüz tam anlamıyla emin değildi. Katili ihbar etmek isteyen biri de olabilirdi. Her şey bir yana, adam Eve'in karşısına bile çıkmayabilirdi. Bu durumda yapılacak şey belliydi: Eve metroya adayıp gayet makul bir saatte evine gidecekti. Doğru metro hattında olduğuna göre hayatında değişen bir şey olmayacaktı.

Ama bütün bunları oraya gitmeden bilemezdi. Saatine tekrar baktı. Beş buçuğu sekiz geçiyordu. Ayağa kalktı, paltosunu giydi ve atkısını taktı.

Katie Merino yanından geçerken Eve'e gülümsedi. "Bugün eve erken mi gidiyorsun? Bunu kesinlikle hak ettin."

Canın cehenneme, dedi Eve içinden.

Ofisten çıktı ve metro istasyonuna doğru yola koyuldu.

Hava soğuk olmasına rağmen, Eve kalabalığın peşine katılarak Piccadilly metro istasyonuna 15 dakika yürüdü çünkü Londra'nın merkezinde bu saatte taksiye binmek oldukça pahalı bir ulaşım seçeneğiydi.

Kar durmuştu ama rüzgâr buz gibi esiyor, insanın içini titretiyordu. Eve aynı kalabalıkla birlikte Piccadilly Circus'un keskin soğuğundan metro sisteminin cehennemine adım attı.

Burada rüzgâr esmiyordu, aksine ortam son derece havasızdı. Eve bir yerlerde bir sokak çalgıcısının klarnetiyle 'Smoke Gets In Your Eyes' şarkısını çaldığını duyunca, King's Cross istasyonunda çıkan korkunç yangını hatırladı ve içini klostrofobik bir his kapladı.

İçerisi feci şekilde kalabalıktı. Eve kendini insan seline bıraktı, yavaş ama tavizsiz adımlar atarak turnikelere doğru ilerlemeye başladı.

İnsan metronun kalabalığında kendini sıkışmış gibi hissediyordu. Burada

bireyselliğe, bağımsızlığa, özgür düşünceye yer yoktu. Acil durumlara hiç yer yoktu. Eve bir yan kesicinin veya sevgilisinin peşinden koşmak istese ya da dünyayı kurtarmak için bir sonraki treni yakalamak zorunda olsa dip dibe, omuz omuza, kol kola yürüdüğü bu insanlarla birlikte kolektif olarak hareket etmek durumundaydı.

Eve arkasını dönüp bir an önce bu cehennemden çıkmak için müthiş bir istek duyuyordu ama bu duyguyu bastırmak zorunda olduğunu da biliyordu. Yoluna devam etti ve Londra'nın beyaz seramikli derinliklerine inmek için yürüyen merdivenlere adım attı.

En azından aşağıya doğru indikçe sıcaklık artıyordu. Ama sıcaklık insan kokusunu da daha belirgin hale getiriyordu. Yirmi birinci yüzyılda insanların hâlâ kokması çok garipti. Bu durum Eve'e kendini ortaçağda gibi hissettiriyordu.

Banyoyla arası pek iyi olmayanların veya üzerine kızarmış soğan veya yemek sinenlerin kokusu sıcaklık ve nemle bir araya gelince sonuç son derece bunaltıcı oluyor; ön sıralardaki bakımlı saçlardan yayılan mis gibi şampuan veya mentol etkisi yaratan limonlu sabun kokusuna denk gelen kendini şanslı sayıyordu. İnsanlardan ve ıslak paltolardan yayılan kokunun arasına ağır traş losyonu kokusu girdiği zaman ise insan yaşamaktan soğuyordu. Bir başka deyişle metroda koku meselesi hassas bir düzlemde yer alıyordu.

Eve yürüyen merdivenlerden inip kemerli kısa geçide girdi, platforma geçmek için insanların ilerlemesini beklemeye başladı.

Hareketsiz kaldığı süre içinde önündeki uzun boylu yolcular görüşünü kapatınca, Eve kendini korkunç bir şekilde yalnız hissetti.

İşte de yalnızdı, evde de yalnızdı.

Eve uzun bir süre kendini Duncan Singer'ın durumunun zamanla düzeleceğine inandırmaya çalışmıştı. Babası bir gün iyileşecek, kim olduğunu hatırlayacak, Eve'in kim olduğunu hatırlayacak ve bu kadar çok sevdiği birini unutabildiği için kendine çok şaşıracaktı. Ama derinlerde bir yerde bunun doğru olmadığını hep biliyordu. Bu hastalığın geri dönüşü yoktu. Babası sonu belli olan bir hikâyeyi yaşıyordu. Her hikâyenin bir sonu olmak zorundaydı. Peki ama bu sona ulaşmak ne kadar zaman alacaktı? O sona ulaştıklarında ne durumda olacaklardı?

Eve bir sene önce direncinin sınırına geldiğini hissettiği bir dönem yaşamıştı. Kendinde bir gün daha işe gidecek güç bulamamış; Ross Tobin, ev kredisi, babası derken tükenmenin eşiğinde durduğunu hissetmişti.

Eve o zaman da iplerin bir gün kopacağını düşünmüştü.

Ve bu kopmayı beklerken, günler acımasızca birbirini kovalamış«.

Sonra bir gün direncinin gizli bir bölmesi olduğunu fark etmişti.

O gizli bölmede hâlâ su vardı. Çok uzaktaydı, çamurluydu ve ulaşılması zordu ama vardı.

Ama düz mantık ona o suyun da bir gün kuruyacağını söylüyordu.

Belki de o gün bugündü.

Peki o gün bugünse, bundan sonra babasına ne olacaktı? Ona ne olacaktı?

Eve, Joe ile arasına giren uzaklığın bardağı taşıran son damla olduğunu hissediyordu, birden Ross Tobin e o videoyu hiç vermemiş olmayı diledi. Habercilik içgüdülerinin canı cehennemey-di, hiçbir şey Joe'nun saygısını kaybetmeye değmezdi.

Eve gözleri dolunca ne kadar ses çıkarttığını fark etmeden burnunu çekti. Önündeki orta yaşlı adam dönüp Eve'e baktı. Eve adamın ne düşünerek arkasını döndüğünü anlayamadı. Ya arkasında birinin ağladığını düşünüp meraklanmış ya da burnunu çeken kişinin sümüklerini paltosuna değdirmemesi için uyarıda bulunmak istemişti. Etrafı o kadar sıkışıktı ki Eve'in cebinden peçete alabilmesi için iki kişiye dirsek atması gerekti.

Eve bir an geri dönmeyi düşündü ama hemen vazgeçti. Arkasındaki kalabalık yüzlerce insan kalınlığında bir duvar gibiydi. Akıntıya kapılıp ilerlemeyi beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Eve iç çekti, belki de hiç vakit kaybetmeden evine gitmesi en doğrusuydu. Trenler perondan geçip giderken itiş kakışla da olsa platforma ulaştı ama peronda duran trene binmedi, binemedi. Eve burnunu çekerken dönüp arkasına bakan adam metroya binebilen son kişiydi. Metro o kadar doluydu ki adamın paltosunun kemeri kapıya sıkıştı ve metro bu şekilde hareket etti. Bir sonraki

istasyonda diğer taraftaki kapıdan inmesi gerekirse, sıkışmış kemeri adamın başına bela olacaktı.

Eve en azından bir sonraki metroya binmek için iyi bir konumdaydı çünkü arkasındaki kalabalığın en önündeydi ve daha rahat hareket edebiliyordu. Sarı güvenlik çizgisinin ucuna kadar geldi.

Her yer insan doluydu.

O sıkışıklıktan kurtulduğu için kendini daha iyi hissediyordu, en azından artık ayıplanmadan burnunu silebilecekti.

Sokak çalgıcısının nağmeleri artık çok uzakta kalmış, etrafı birbiriyle konuşmayan insanların sessizliği kaplamıştı.

Bu sırada bıkkın bir ses bir sonraki trenin Barons Court durağında durmayacağını anons etti, yaklaşmakta olan trenin habercisi niteliğinde olan bu anons heyecanlı bir hareketliğe neden oldu.

Eve!

Eve kafasını çevirip arkaya baktı. Binleri ona mı seslenmişti? Etrafta tanıdığı veya onu tanıyor gibi görünen kimse yoktu.

Yanılmış olmalıydı, herhalde bilinçaltı ona oyun oynuyordu.

Tam kafasını çevirmek üzereydi ki...

“Ahr

Platformun öteki ucunda duran pembe kayak ceketli bir kız birden öne doğru sendeledi ve sarı çizginin diğer tarafına doğru savruldu.

Her şey çok çabuk oldu. Ama Eve mantıklı düşünmeye zaman bulabildi: ***Biri kızı tutsun!***

Kızın kolları öne doğru uzanmıştı, her an yüzüstü düşecekmiş gibi görünüyordu.

Ama kız düşmedi. Yavaş çekimle kendini kurtarmak için mücadele etmeye devam etti.

Ayakları tekliyor, kolları önünde umutsuzca tutunacak bir yer arıyor, atkuyruğu öne arkaya savruluyordu.

Yerçekimi tüm gücüyle devreydi...

Aman Tanrım! Biri kızı tutsun!

İnsanlar ne olduğunu anlayıp müdahale etmek için hareketlendi ama artık çok geçti. Pembeli kız dengesini bulup kendini kurtarmayı başaramadı ve acı bir çığlık atarak platformun ucundan bir rüzgârgülü gibi havalandı.

Bedeni yere hiç değmedi.

Kızın narin bedeni hızla gelen metronun önünde pembe bir bomba gibi patlarken, etrafı yarım kalmış tazecik bir çığlığın kulakları sağır eden hatırası kapladı.

şt*

Eve platformda öylece kalakaldı. Bir kulağında trenin gürültüsü, diğer kulağında kendini suçlayan iç sesi vardı: ***Buraya hiç gelmemeliydim. Buraya hiç gelmemeliydim Buraya hiç gelmemeliydim...***

Ama gürültüsünü duyduğu tren hareket etmiyordu. Tam önünde hareketsiz duruyordu.

Aklı yerinde değil gibiydi, kafasını yavaşça sağa doğru çevirdi.

Herkes gitmişti ve Eve bunun farkında bile değildi.

İnsanların panik içinde platformu terk edişini, olası itiş kakışları, çığlıkları, ağlamaları, yardım çabalarını; hiçbirini fark etmemişti.

Bildiği tek bir şey vardı, o da metrodaki yaklaşık dört yüz yolcunun bir anda ortadan kaybolduğuydu.

Platformun diğer ucunda turuncu ve koyu yeşil üniformalı küçük bir grup pastel renkli kıyafetler giymiş on üç, on dört yaşlarında iki genç kızın üzerine eğilmişti. Renkli tozluklar, kayak ceketleri, kulaklıklar, eldivenler.

Bu kızlar ölen kızın arkadaşları olmalıydı. Biri iki büklüm bir şekilde acı çekiyormuş gibi karnını tutuyor, diğeri ise dizlerinin üzerinde oturuyordu. İkisinin de yüzü darmadağındı. İkisi de şaşkındı.

İkisi de hiç ses çıkarmadan hüngür hüngür ağlıyordu.

Eve kafasını bu kez sol tarafa çevirdi. Hâlâ trenin gürültüsünü duyuyordu. Resmi üniforma giymiş ciddi görünümlü başka bir

grup Eve'in vatman olduğunu tahmin ettiği bir kişinin etrafına toplanmıştı. Gri suratlı genç vatman bağdaş kurarak platforma oturmuştu. Bitkin görüyordu, kendinde ayağa kalkacak enerjiyi bulaması imkânsız gibiydi. Omuzların etrafında bir battaniye sarılıydı. Yanında ona yardım etmeye çalışan iki acil yardım görevlisi vardı.

Bir süre sonra yardım faslı sona erdi ve vatman için kimsenin yapacağı bir şey kalmadı.

Eve en sonunda tren gürültüsü sandığı sesin birbirine çarpan dişlerinin tıkırtısı olduğunu anladı. Dişlerini güçlükle durdurdu ve kafasının içindeki treni terk edip yüzünü kontrolsüzce bağırmaya başlayan perişan haldeki kızlara çevirdi.

Sağlık ekiplerinin kızlan sakinleştirme çabalarını izledi.

Eve bunun korkunç bir olay olduğunu biliyor ama hiçbir şey hissedemiyordu. Kalbiyle benliğinin geri kalanı arasında garip bir bağlantısızlık vardı, bu bağlantısızlık öyle büyük ki göğsünün içinde hâlâ bir kalbi olduğundan şüphe etmeye başlamıştı.

Dişleri tekrar birbirine çarpmaya başladı, Eve bir kez daha onları susturdu.

Bakışlarını biraz sola çevirdi ve duvara yakın bir yerde gözüne pembe yün bir eldiven takıldı. '

Eve kaşlarını çattı. Bu eldivende garip bir şey vardı.

Seramikle kaplı duvardaki kırmızı lekenin tam altına denk gelecek şekilde yerde duruyor, oraya dikkatlice yerleştirilmiş bir modern sanat eserini andırıyordu.

Ama eldivenle ilgili garip olan şey bu değildi...

Eve olaydan ayrı bir yerde duran bu bambaşka görüntüye bakıp mantıklı bir sonuca ulaşmaya çalıştı. Ama anladığı anda, buna çok pişman oldu.

“Oh hayır...” dedi ve bir adım geri attı. “Oh hayır.”

Bacakları titremeye başladı ve istemsizce dizlerinin üzerine çöktü. Ağzını eliyle kapattı ama kusmuklar parmaklarının arasından geçip platforma yayıldı.

Asit etkisi yaratan gözyaşları yüzünden süzülürken bu defa daha şiddetli titremeye başladı. “İyi misiniz?” dedi bir kadın elini Eve’in sırtına koyarak. Koyu yeşil pantolon. Siyah Dr Martens botlar. Yanındaki kadın bir sağlık görevlisiydi. Eve kadının suratına bakmadan kafasını salladı, sonra parmağını sol tarafa doğru salladı. “O eldivenin içinde bir el var.”

Kısa bir sessizlikten sonra kadın “Lanet olsun!” dedi ve ekibini uyarmak için hızla Eve’in yanından uzaklaştı.

Eve bir sonraki aşamada ne olduğunu görmek istemiyordu. Bir dakika kadar ellerinin ve dizlerinin üzerinde öylece durdu ve kusmuklarını seyretti. Hâlâ titriyordu. Sonra kafasını kaldırdı ve önündeki metronun içine baktı. Metro bomboştu, o yüzden pencerelerin ardından bakınca doğrudan kavisli istasyon duvarlarını kaplayan posterlerle göz göze geldi ve ticari işletmelerin kaygısız duyurularını inceleyerek dikkatini dağıtmaya çalıştı. Dev boyuttaki Sefiller, British Museum ve Vodafone posterlerinin her birinin ortasına küçük beyaz birer sergi ilanı yapıştırılmıştı. Aslında böyle büyük ve pahalı ilan panoların görüntüsünü bozmak yasaktı ama yine de yapılıyordu. Sanatçıların her zaman isyankâr bir tarafı vardı. Her zaman. Caravaggio, Van Gogh, Warhol. Hep kendi bildikleri yöne kendi bildikleri gibi gitmiş, dalgalara karşı yüzmüş ama sonunda dünyayı peşinden sürüklemeyi başarmışlardı.

Bugün kimsenin sergiye gitmeye hali kalmamış herhalde, diye düşündü Eve karamsar bir şekilde. Bu akşamüstü burada olanlardan sonra kimsenin Vodafone’u arayacağını ya da Sefil-ler’e yer ayırtacağını da sanmıyordu. Kendi işi adına da aynı şeyi

düşünüyordu, buraya gelme amacı çoktan manasını ve cazibesini kaybetmişti. Keşke ofiste kalsaydım, diye geçirdi içinden.

Ofis.

Eve topuklarının üzerine oturdu ve eldiveninin arkasıyla ağzını sildi. Sonra kirlenen eldivenini elinden çıkartıp kusmukların yanına bıraktı ve yavaş yavaş ayağa kalktı.

Bir kez daha Joe'yu aramaya karar verdi.

Joe...

Ve yine sesli mesaj. Eve tek bir kelime daha edemeden telefonu kapattı. Sesli mesajın omzunda ağlayamazdı. Bir insanın rahatlığına ihtiyacı vardı.

Herhangi bir insanın.

Ross Tobin i aradı.

"N'aber?"

"Piccadillyde bir kaza oldu." dedi Eve derin bir nefes alarak.

"Genç bir kız metronun önüne düştü."

"Eee? Öldü mü?"

"Evet."

"Fotoğraf çektin mi?"

"Ne?"

"Görüntü aldın mı?"

Eve duyduklarına inanamıyordu. Ross'u aramasının sebebi bu değildi. Duymak istediği şey bu değildi.

"Hayır..." diye cevap verdi fısıldayarak. "Burnumun dibinde gencecik bir kız öldü diyorum sana!"

"Bizim işimiz haber yapmak." diye çıkıştı Ross. "Ya olay yerinden görüntü alırsın ya da kendine lanet bir radyoda iş bulursun." dedi ve telefonu Eve'in yüzüne kapattı.

Eve buz gibi bir gölün içine düşmüş gibi titreyerek platformda öylece kalakaldı. Elindeki telefona baktı, aynı anda kulaklarında Apple'ın Yaratıcısının sözleri çınladı.

"*... **sekiz mega piksel çözünürlük... ”***

Eve bir taraftan telefonuyla video çekerken, diğer taraftan haberini sundu. Şık kareler yakalamaya çalışmadı, sadece durumu görüntüledi. Telefonu yavaşça etrafta gezdirdi. Kan lekeleriyle dolu platformu, battaniyeye sarınmış vatmanı, hareketsiz duran metroyu, Sefiller ve Vodafone posterlerini ve yaşanan izdiham sırasında birinin ayağından fırlayan ayakkabıyı; her şeyi videoya aldı.

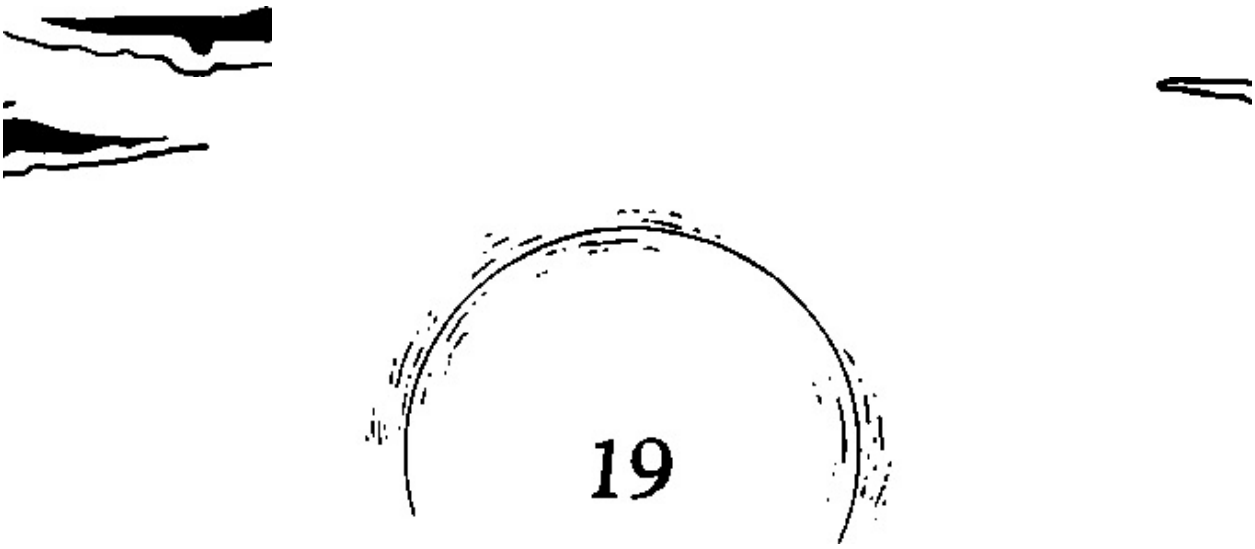
tik başlarda biraz tedirgindi ama sonra açıldı. Hatta öz çekim butonuna basıp görüntülerde kendine yer vermeyi de ihmal etmedi. Önce profesyonel alışkanlıklarını devreye sokarak öz çekim anında nasıl gözüktüğü merak etti, sonra boş verdi. Ne kadar kötü gözükse o kadar iyiydi.

Eve merdivenleri çıkarken, aşağıya inen turuncu üniformalı bir grup görevliyi görüntüledi. Ellerinde çöp poşederi ve kürekler vardı.

Görevleri ortalığı temizlemekti.

Küreklerle.

Eve tekrar kusacak gibi oldu ama neyse ki midesi boştu.

Eve o gece uyuyamadı. Gözüne bir damla bile uyku girmiyordu.

Gencecik bir kızın metronun raylarında bir rüzgârgülü gibi defalarca dönüp hayatını kaybettiğine şahit olduktan sonra, bir saati bile kolay geçirmek mümkün değildi. İnternette dolaşan vira! bir görüntüyü defalarca seyreder gibi, sürekli gözünün önünden aynı sahneyi geçiriyordu. Gecenin ikisinde telefon çaldığında uyanık olması bu yüzdendi. Eve ikinci defa çalmasına fırsat vermeden telefona cevap verdi.

“Joe?”

“Hayır.”

“Ah.”

Sessizlik. Eve numarayı kontrol etmek için ekrana baktı ama numara gizlenmişti.

Sonra telefondaki ses konuşmaya başladı. “Bugün gelmene sevindim.”

Eve bir anda buz kesti. Bütün tüyleri diken diken oldu. Hattın diğer ucunda bir katil vardı.

“Ben seni görmedim.”

“Ama ben seni gördüm. Hem de çok yakından.” dedi ve güldü.

Eve’in aklı yavaş yavaş yerine gelmeye başlıyordu. Jet hızıyla değil, dondurucu soğukta motorunu çalıştırmaya çalışan bir arabanın hızıyla.

“N... ne demek istiyorsun?” ***Kekelemekten nefret ediyordu!*** “Gösterini beğendim. Sen de benimkini sevdin mi?”

“Neyi sevdim mi?”

“Gösterimi.”

“Gösterini mi?”

Eve beynini zorlamaya çalıştı. ‘Smoke Gets In Your Eyes’ şarkısını söyleyen bir sokak sanatçısı vardı... Ondan mı bahsediyordu?

“Bizim gösterimiz.” dedi katil, kendini düzelterek.

“Ben... ben... ben ne demek istediğini anlamıyorum.” “Pembeli kız...” dedi katil sabırla.

“Ne?”

“Beni duydun.”

Eve gözlerini kırpıştırırken aradan bin yıl geçti sanki.

Trenin yaklaşmasıyla yaşanan hareketlilik*...*

Eve!

Havada astlı kalan ismi.

Zihninin ona oynadığı oyunlar.

Bu ses. O ses.

Eve’e ismiyle seslenen oydu.

“Trenin önüne düşen kız mı?” diye sordu Eve nefes almaya çalışarak.

Katil güldü. “Düştü mü yoksa trenin önüne ittirildi mi? Ne düşünüyorsun Eve?”

“Ben... ben bilmiyorum.” diye cevap verdi Eve tereddüt ederek.

“Bunu kaçırmanı istemedim. Bu durumu kendi lehine çevireceğini biliyordum. Öyle de oldu. Yaptığın değerlendirme çok... doğaldı. Coldharbour kızını sunarken yaptığından değerlendirmeden bile daha iyiydi.”

Eve nefesini tuttu. ***Coldharbour kızı. Layla Martin. Kan gölü...***

Zihni panik içinde oradan oraya savruluyordu.

Bu adam ne demek istiyordu? Layla Martin i öldürdüğünü mü söylüyordu? Ve Kevin Barr ı? Ve istasyondaki o kızı? Hepsini o mu öldürmüştü?

“Yalan söylüyorsun.” dedi Eve titrek bir ses tonuyla. “Sen yalancının tekisin.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Eve. Biz seninle aynı gemideyiz. Sen ve

ben. Benim yaşamam için insanların ölmesi gerekiyor ve aynı şey senin içinde geçerli. Biz aynıyız. Aynı şeyi istiyoruz.”

“Sen hangi cesaretle beni kendinle aynı kefeye koyuyorsun!” Eve’in sesi titriyordu ama kekelemeyi bırakmıştı. “Ben senin gibi değilim. Sen pis bir katilsin!”

“Benim bunu yapmak için gayet haklı bir sebebim var.” dedi sakince. “Sense sadece para için bu işin içindesin.”

Eve tüm öfkesinin boğazında düğümlendiğini hissetti.

“Dürüst ol Eve.” diye devam etti katil. “İkimizin de ölüme zaafı, ikimizin de seyircileri var.”

Eve araya giren sessizlikte katilin söylediklerini inkâr etmek istedi. Ama yapamadı. Çünkü doğru olduğunu biliyordu.

Coldharbour cinayetinde insanların içine bilerek korku salmış, kullanacağını bile bile Kevin Barr videosunu Ross’a vermiş, katilin ‘gösterisine’ kendi rızasıyla gitmeyi kabul etmiş, metrodaki diğer dört yüz sıradan ve ahlaklı insan ortamdan uzaklaşırken telefonunu çıkartıp gencecik bir kızın ölümü üzerinden telefonuyla haber yapmıştı...

Eve bir an kendini tanıyamadığını hissetti. Attığı her adımda katilin ekmeğine yağ sürüyordu.

Üstelik bütün bunları gayet bilinçli bir şekilde yapıyordu.

Tüm bencilliğiyle.

Eve hayatının gerçeğini ilk defa bu kadar net bir şekilde görebiliyordu. Tüm kariyeri ölülerin kemikleri, geride kalanların gözyaşları üzerine kuruluydu. Eve katile cesaret mi veriyordu? Ona kolaylık mı sağlıyordu? Onu peşinden mi sürüklüyordu?

Ya katil mi Eve’i peşinden sürüklüyordu?

Eve nefes alamadığını hissetti.

Gerçekten nefes alamıyordu.

“Ben sana bir sanat eseri verdim.” dedi katil, Eve’in kalbini okumuş gibi. “Sen de bu sanat eserini aldın ve sergiye koydun.”

“H... ha... hayır.” dedi Eve belli belirsiz bir sesle. “Hayır.”

Ama katilin boğuk sesi kulağına sokuldu ve suçluluk duygusuyla yanıp tutuşan kalbine giden dikenli yolda ağır ağır ilerledi.

“Artık bu işte birlikteyiz, Eve.”

İKİNCİ BÖLÜM

20

1*1 Aralık*

J *ozlann dansı...

Katil ağır kadife perdelerin arasından süzülen incecik güneş ışıklarının himayesinde dans eden tozları seyretti. Her bir toz zerresi aslında başka bir şeyin parçasıydı. Bir tahta kurdunun gözünün, ahşap bir Chippendale sandığın yıpranmış ayağının, kendi solgun teninin üzerindeki küçücük bir sıyrığın. Her bir toz zerresi bir zamanlar bir bütünün parçasıydı. Her seferinde bir bütünden kopup azala azala meçhul ve tekdüze bir noktaya dönüşüyor, hareket etmek için havanın desteğine ihtiyaç duyacak kadar küçücük kalıyor, karanlığın ötesinde duran güzelliğine kavuşmak için bir ışık huzmesinin peşine düşüyordu.

Katil perdeleri biraz açtı, sonra biraz daha. Güneş ışıkları ne kadar keskin ve ince olursa, oradan oraya dönen zerreciklerin en güzel anlarını yaşamaları o kadar kolay oluyordu. Tıpkı bale okulu öğrencilerinin sahne ışığında gururla boy göstermeleri gibi. Ama perde aralandıkça ve ışık odanın içine yayıldıkça toz zerrecikleri suratı asıyor, küsüp köşelere çekiliyor ya da yerlere konu

yorlardı. Zaten hayatını tek başına sürdürmeye çalışan küçücük bir toz zerresi onca kalabalık içinde nasıl var olabilirdi?

İsimleri assolist gibi en üste yazılmadıkça, onlar için var olmanın da bir anlamı yoktu ve katil toz zerreciklerinin bu tutkusuna saygı duyuyordu.

Onları anlıyordu.

Katil perdeleri tek bir hamleyle ardına kadar açtı ve pencerenin önünde durup kasık kıllarını ham altın sarısına dönüştüren kış güneşinin güçsüz sıcağına selam verdi.

Yarası göğsünün ortasında yağ gibi aşağı doğru süzülüyordu.

Yolun karşısındaki evde cam silen kısa boylu şişman kadın elindeki bezi öfkeyle katile doğru salladı. Katil kadının bakışlarını üzerinde hissedince ürperdi. Kadın camın ardından bağırdı, bağırdı, sonra hızla perdeleri kapatıp evine sığındı.

Katil küçücük bir çocukken de etrafında böyle kadınlar vardı. Annesi onlara ***her***

şeyi yapan kadınlar derdi. Yemek pişiren, temizlik yapan, alışverişi halleden, yatakları toplayan kadınlar.

Ama katilin ***hiçbir zaman*** her şeyi yapan bir kadını olmamıştı. Yani özel anlamda.

Zaten bir kadın onun için ne yapabilirdi ki?

Böyle düşününce aklına sadece tek bir şey geliyordu.

Katil pencereden uzaklaştı ve Belçika dantelinin zarafet kattığı yatak örtüsünde dalgalanan gölgesini izledi.

Bu odada ne kadar çok zaman geçirmişti.

Saatler.

Günler.

Koca bir hayat.

Annesine bu yatakta bakmıştı, hem de onu çok az tanımasına rağmen.

Tüyler ürpertici bir sefalet içinde geçen iki soğuk yıl. Bir bardak suyun içinde cehennem, bir yumurtalı sandviçin içinde araf. Kirli çarşaflar.

Lazımlığa dönen o berbat çarşaflar.

Daha çok kir.

Daha çok.

Daha da çok.

O kirli çarşaflar katilin gün geçtikçe daha çok nefret ettiği çamaşır makinesinin aç midesini defalarca beslemişti ama hiçbiri çarşafların içine işleyen ve eve her girdiğinde öğürmesine sebep olan o mayhoş çiş ve kaka kokusunu gidermeye yetmemişti.

Acımasız makine daha bir çarşafı yutmayı bitirmeyi beklemeden, tüm açgözlülüğüyle her seferinde daha fazla pislik için ağzını açıyordu.

Ta ki katil annesinin sadece çamaşır makinesini beslemek için ölmediğini idrak edene kadar.

Oğlu annesine soğuk ve donuk gözlerle değer biçerken, annesi oğluna ait olan nefesi soluyor ve ölmüyordu.

Sonunda bir gün alt kata indi ve bir zamanlar kristal şamdanların görkem kattığı, şimdi ise toz ve örümcek ağlarının sardığı salonda duran çamaşır makinesini balyozla öldüresiye dövdü.

Hotpoint marka çamaşır makinesi bodur beyaz bir küpten bir araya geldiklerinde birbirlerini tamamlayacakları imkânsız görünen alakasız parçaların birlikteliğine dönüştürülmüştü. Ama birazdan bir daha asla bir araya gelmemek üzere ayrılacaklardı.

Katil makineyi öfke içinde dövmeye başladı ama makine darbelerin etkisiyle küçüldükçe öfkesi yavaş yavaş azaldı.

Sonunda durup kan ter içinde inleyerek balyoza yaslandığında, kalbinde yıllardan beri hissetmediği o heyecan verici hareketlilik vardı.

Bay Treadıvell'in içini bıçakla açmaya çalıştığı günden beri kalbi böyle hızlı atmamıştı.

Çirkin makineyi iç organlarından ayırmak günlerini aldı. Her yeni parça (motor, pompa, fan) açığa çıktığında, katil bu parçaların içinde gizlenen contaları, supapları, düğmeleri, telleri keşfetme isteğiyle yanıp tutuştu ve onları da parçaladı. Tek tek.

Bir matruşkayı açar gibi, açtıkça daha küçük bir bebekle karşılaşır gibi.

Makineyle işi tamamen bittiğinde, ona karşı duyduğu nefrete kendi de inanamadı. O aptal alet çiş kokulu çarşaflarla beslenmek için bekleyen gaddar bir delikten başka bir şey değildi. Katil salonun orta yerinde duran enkaza baktı ve çamaşır makinesinin aslında ne kadar güzel bir birlikteliğin ürünü olduğunu fark etti. Üretiminde ne kadar emek harcandığını, en küçük bileşenin bile bütünün vazgeçilmezi olduğunu fark etti. Aslında hiçbir parça alakasız değildi. Onlarınki kusursuz bir birliktelikti. Eklenecek, çıkartılacak hiçbir şey yoktu.

Bu fark etmesiyle birlikte içinde kalan son nefret kırıntısı da ruhunu terk etti ve yerini makinenin darmadağın yeni güzelliğini idrak etmenin mükemmelliğine bıraktı.

Bu duygularla üst kata çıktığında, annesinin o yokken en güzel olan şeyi yaptığını gördü.

Günlerce annesinin yatağının kenarında oturdu, sadece tuvalete gitmek ya da komşusundan çektiği musluk suyunu içmek için yerinden kalktı. Uzun uzun geleceğini düşündü.

Daha önce yoktu ama alçak kalbi ona bundan sonra bir geleceği olabileceğini hatırlatmıştı. Bir Geiger sayacı gibi hızlı bir şekilde atarken, kulağına yeni ihtimallerin mümkün olduğunu fısıldamıştı. Bay Treadwell'i kestiği gün, bunu anlamak için çok küçüktü. Ama kalbinin çamaşır makinesinin ölümüne verdiği tepki tam zamanında gelen bir hatırlatıcı niteliğindeydi.

O gün kendi geleceğinin haritasını çizdi.

Bu haritada başkalarının geleceği de çiziliydi.

Annesinin ölümüyle birlikte aklına tek bir soru geldi.

Sayılı günlerime ne olacak

Elbette ailesinin son üyesinin ona ödünç verdiği günleri dikkatlice kullanacaktı ama bunun sonsuza kadar böyle devam etmeyeceğini biliyordu. Ailesinden geriye kimse kalmadığına göre artık yabancılardan hayat ödünç alması gerekecekti.

Ve o yabancılara geri ödemeyi 'sanatla ölümsüzleştirme' yeteneğini kullanarak yapacaktı.

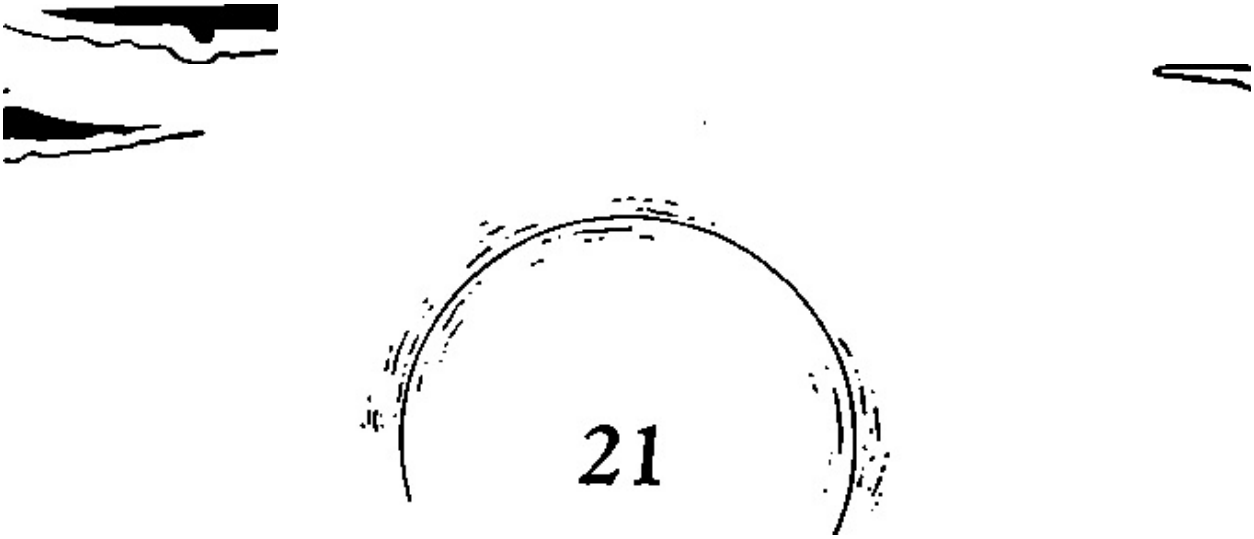
Alçak sabah güneşinin gökyüzünde gezintiye çıkmasıyla birlikte, katilin kıvrak gölgesi annesinin yüzüne düştü.

Annesinin yüzü yanlış pişirildiği için içe doğru çeken bir keke benziyordu. Gözleri giderek daha da derinleşen göz çukurlarının içine düşmüştü. Yanakları oyuk bir ağaç kovuğundan farksızdı, dudakları ise bir köpeğinki kadar siyah ve inceydi.

Katil yavaşça elini kaldırdı ve annesinin alnına dokundu.

Annesi iki yıldır ölüydü.

Ve her geçen gün daha da güzelleşiyordu.

21

Duncan Singer, yılbaşı ağacının üzerindeki ışıkları çıkarmakla uğraşırken birden kim olduğunu hatırladı. Zihninde birden yanan ampulün ışığı hafızasının gözünü o kadar çok aldı ki Duncan nefes almakta zorlandığını hissetti.

Duncan Singer bir anda Eve ve Stuart'ın babası, yirmi yıl önce ölen Maggie'nin kocası olduğunu hatırladı. Karısının ölümünün yaşattığı şok, onun öldüğünü unutmanın yaşattığı şaşkınlık kalbini çift iğneli bir olta gibi yırtıp attı.

Sonra ampul yandığı hızla söndü. Duncan karanlık yılbaşı ağacının yanında kollarına dolanmış ışıklarla öylece kalakaldı.

Şişman kadın odadan içeri girip iyi olup olmadığını sorduğunda, Duncan kalbinin neden bu kadar acıdığını ve neden ağladığını hatırlayamadı.

"Çok kötü bir şey olmuş olmalı." diye düşündü içinden. Ona kendini bu kadar kötü hissettiren şeyi unutmak hatırlatmaktan çok daha kötüydü.

"Hayır." diye cevap verdi şişman kadına. "Hiç iyi değilim."

Sonra kolundaki karmakarışık ışık demetine baktı ve hıçkırdı. "Bütün yıldızlarım gökyüzünden yere düşmüş."

Eve evden çıkıp metro istasyonuna doğru giderken, bir kez daha telefonuna baktı. Joe'dan hâlâ hiç ses yoktu.

Aslında böylesi daha iyiydi.

Eve onunla ne konuşacağını hiç bilmiyordu. Joe onu videoyu Ross'a vermemesi gerektiği konusunda uyarmış, şakayla karışık Karındeşen Jack'ın halkla ilişkilerini yapmak istemediğini söylemişti.

Eve onu dinlemediği için çok pişmandı.

Arayan adam bir yalancı ya da bir hayal dünyasında yaşayan bir kendini bilmez olabilirdi. Ama bundan emin olana kadar, omzunda ağırlık yapan suçluluk duygusuyla birlikte yaşamak zorundaydı.

Eve'in bindiği metroya, ölen kızın adı verilmiş ve bir fotoğrafı asılmıştı. On üç yaşındaki Hammersmith'li Maddie Matthews. Fotoğraf Facebook'tan alınan fazla ışıklı bir öz çekimdi, arka planda Maddie'nin yatak odasının birkaç detayı gözüküyordu. Posterler, oyuncak ayılar, saç düzleştiriciler... Eve bir ergen odasında olması muhtemel aksesuarları gayet iyi tanıyordu. Belli ki Maddie'nin kimliği Beyonce ve BaByliss markası üzerinden şekilleniyordu.

Eve kafasını kaldırdığında metronun Hammersmith istasyonunda olduğunu gördü. Hiç düşünmeden ayağa fırladı ve hızlı adımlarla çıkışa doğru ilerledi. İnerken az kalsın kolunu hareket etmek üzere olan metronun otomatik kapısına sıkıştırıyordu, neyse ki atik davrandı ve metrodan sapasağlam inmeyi başardı.

Hasta olduğunu ve işe gelemeyeceğini söylemek için Ross'u aradı.

"Hasta mısın?" dedi Ross Tobin. "Kariyerinin en büyük hikâyesinin tam ortasındasın ve sen hasta mı oldun? Böyle bir hikâye herkesin hayallerini süsler. Neyin var senin?"

"Grip oldum."

Aslında grip değildi ama babasının yumruğu yüzünden şişip tıkanan burnu sayesinde rahatça grip taklidi yapabiliyordu.

"Grip mi? Yüce İsa! Sesini duyan da ölüm döşeğindesin sanacak."

“Kendimi berbat hissediyorum.” dedi Eve. Bu defa doğruyu söylüyordu.

“Eminim Katie Merino kendini berbat hissetmiyordun” dedi Ross haince. “İyi o zaman, senin işini o devralsın.”

Eve güldü. Ross bundan böyle onu Katie Merino ile korkutamazdı. Artık Katie Merino’nun adımlarca önündeydi ve onun ne yaptığıyla ya da neler yapacağıyla hiç ilgilenmiyordu. Böyle düşünmek için geç bile kalmıştı.

“Bir an önce iyileş ve işinin başına dön!” diye çıkıştı Ross. Hemen ardından telefonu Eve’in suratına kapattı.

Eve buz gibi soğuk metal banka oturup ve Facebook’u karıştırmaya başladı.

Maddie’nin profilindeki fotoğrafların altındaki yorumlara bakıp o korkunç gün yanında olan iki kızın isimlerini öğrenmesi yalnızca iki dakikasını aldı. Google sayesinde yaklaşık 30 saniye sonra bu kızlardan garip isimli olanın adresini buldu: Zoey Kihn.

Artık bir gazetecinin doğru adresi bulmak için kapı kapı gezmesine veya bir sürü telefon konuşması yapmasına gerek yoktu. İnternet sayesinde o devir çoktan sona ermişti.

Artık herkes her türlü bilgiye rahatça ulaşabilirdi.

Böyle düşününce, kulağa çok korkutucu geliyordu.

Ama çoğunlukla yararlıydı.

Zoey Kihn nin annesinin yüzü ağlamaktan şişmişti.

“Düşünmeden edemiyorum.” dedi mutfak masasında karşılıklı oturduklarından beri üçüncü kez. “Ya ölen kişi Zoey olsaydı.”

Eve kadının endişesini onaylar şekilde kafasını salladı.

Üçüncü kez.

Çocuğu yoktu ama evladını kaybetmenin nasıl yıkıcı bir duygu olabileceğini az çok tahmin edebiliyordu.

Zoey annesinin sözlerine bir ergen huysuzluğuyla cevap verdi. “Aynı şeyi söyleyip durma anne. Ölmedim işte. İyiyim. Buradayım.”

“Tanrı’ya şükür...” dedi Bayan Kihn.

Eve uzun zamandır Tanrı’nın bu tarz olaylarla ilgili yapabileceği fazla bir şey olmadığından şüpheleniyordu. Zoey Kihn’in hayatta olması Tanrı’nın işiydi ama Maddie Matthevvs’in hayatta olmaması da Tanrı’nın işiydi ve bu ikisi birbirinin tam zıttı durumlardı.

Elbette Eve bu düşünceleri anne-kızın yanında dillendirmedi. Böyle durumlarda konuşmanın gidişatı yakınını yeni kaybeden kişilere bırakmak en iyisiydi.

Eve bir anda kendini çok ikiyüzlü hissetti. Öğrendiği bütün bu taktikler, ham yarayı ortaya çıkarmak için yaslı insanların ağzından laf almaya çalışmalar ne işe yarıyordu? İzleyiciler haberi seyredip televizyon karşısında kaşlarını çatıyor, biraz cıkcıklıyor, sonra da kanalı değiştiriyordu. Bu kadardı...

Ama Eve’in bu konunun iç yüzünü öğrenmesi gerekiyordu. Reyting için değil, kendisi için. Telefonundaki adamın katil mi yoksa yalancı mı olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Bayan Kihn gözlerini ovuşturdu. “Dışarı çıkmak istiyorlar. Mecburen izin veriyorsunuz. Yetişkin gibi davranmak istiyorlar ama yetişkin değiller. Değil mi?”

“Mmm...’ Eve dikkatli konuşmaya çalışıyordu çünkü taraf tutar gibi görünmek istemiyordu.

“Hiç söz dinlemiyorlar.” diye devam etti kadın. “Dünyanın ne kadar tehlikeli bir yer olduğunu, her şeyin bir anda tersine dönebileceğini anlamıyorlar. Ama siz ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?”

Elbette anlıyordu. Herkes gibi. Ama bunun Eve için başka bir anlamı daha vardı: Başkalarının hayatında her şey bir anda tersine dönmese, Eve işsiz kalırdı.

“Düşünsenize.” dedi Zoey nin annesi, “bir dakika önce platformda şımarıp geyik

yapıyorsunuz...”

“Şımarmıyorduk.” diyerek araya girdi Zoey. “Gayet düzgün metronun gelmesini bekliyorduk. Sana daha önce de söylemiş-

• î>

tim.

“Bir dakika sonra. Bom. Yoksunuz. İnanamıyorum. Zavallı Maddie. Zavallı annesi...” Bayan Kihn masadaki kutudan bir peçete çekti ve burnunu sildi.

Zoey gözlerini devirdi ve Eve’e baktı. “Şımarmıyorduk. Biz bebek değiliz.”

Eve gülmemek için kendini zor tuttu, çünkü Zoey’nin üzerinde Hello Kitty desenli bir pijama, ayaklarında ise kedi şeklinde gözleri ve bıyıkları olan bir ev botu vardı. Tüm genç kızlar gibi Zoey de tertemiz teni, biçimli dişleri, uzun parlak saçları ile güzel ve sevimli görünüyordu. Yüzünün solgunluğu belki üzüntüdendi, belki de küçük bir makyaj hilesinin eseriydi, Eve aradaki farkı tam olarak ayırt edemiyordu.

“Peki, sonra ne oldu?”

Zoey iç çekti ve elini havaya savurdu. “Bilmiyorum.” dedi. Dudağı titreyince bir anda sekiz yaşma geri döndü sanki. Sonra boğazını temizledi ve konuşmaya devam etti. “Metronun gelmesini beklerken aramızda şakalaşıp gülüyorduk...”

“Yani şımarıyordunuz?” dedi annesi.

Zoey onu duymazlıktan geldi. “Maddie bir anda bağırır gibi bir ses çıkarttı...”

“Ne demek istiyorsun? Nasıl bir ses?”

“Bilmiyorum. Tam olarak bağırmadı. Daha çok ***‘Eek'*** gibi bir sesti. Sonra öne doğru sendeledi.”

“Biri Maddie’yi ittirmiş olabilir mi?” diye sordu Eve temkinli bir ses tonuyla.

“Bence öyle.”

Zoey gözlerini mutfak penceresinden görünen beyaz gökyüzüne sabitledi. “Çok

kalabalıktı. Ben Carla'yla konuşuyorum, o yüzden Maddie'ye arkam dönüktü ama omzuma çarptığını çok net hatırlıyorum..."

Zoey o anı hatırlayıp içgüdüsel olarak omzuna dokununca, annesi kutudan bir peçete daha çekti.

"Etrafta onu ittirebilecek kimse var mıydı ya da senin gözüne çarpan binleri oldu mu?"

"Hayır. Kimseyi görmedim. Sadece eek' diye ses çıkarttığını ve omzuma sertçe çarptığını biliyorum. Yani..." Zoey cümlesini burada kesip 'Gerisine sen karar' der gibi ellerini iki yana açtı.

İşte bu çok sinir bozucuydu. Eve'in istediği cevap asla bu değildi.

"Maddie'nin erkek arkadaşı var mıydı?"

"Hayır."

"Peki ya herhangi bir düşmanı?"

Zoey kafasını salladı.

"Belki okulda tartıştığı birileri olmuştur?"

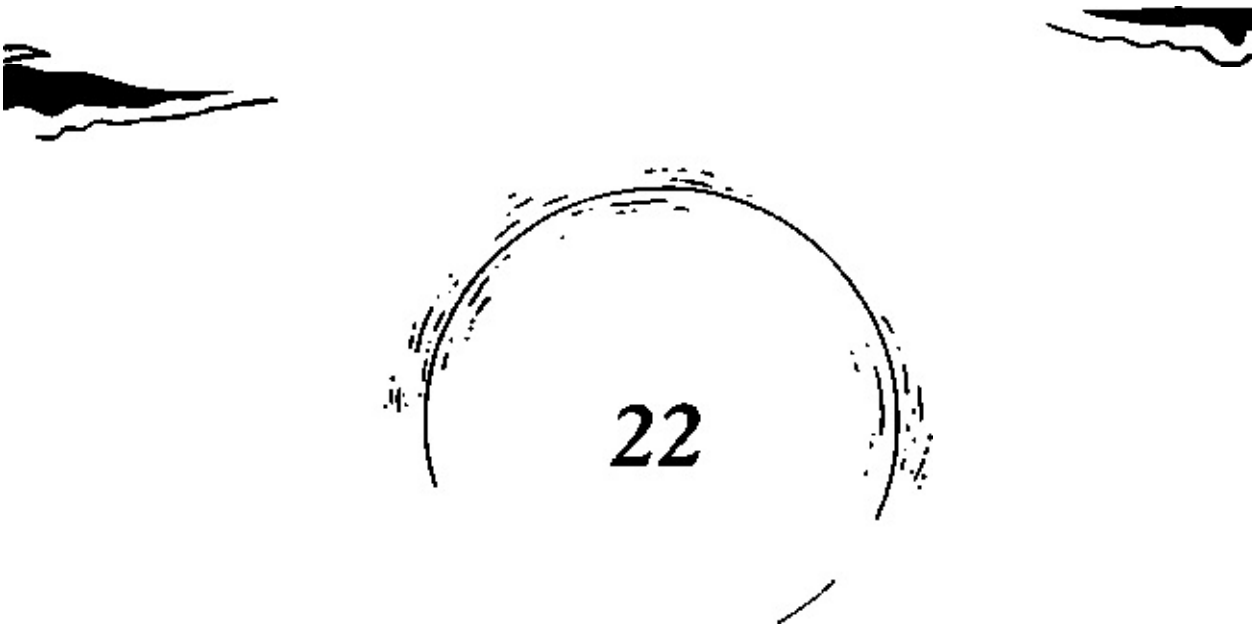
"Hayır. Olsa bize söylerdi."

"Üzüntü duyduğu ya da nasıl desem, modunu kaçıran kişisel veya ailevi bir sorunu var mıydı?" Eve bu sorudan umutluydu.

"Evet." diyerek araya girdi Bayan Kihn. Sonra Eve'den topu aldı ve potaya doğru ilerlemeye başladı. "Belki de kendini öldürmek istemiştir. Sonuçta Maddie'nin hep suskun bir tarafı vardı."

Eve içinden kendine şans diledi. Zoeynin annesini onaylar şekilde kafasını sallamasını ve aynen şöyle demesini umuyordu. ***Evet, Maddieyi geçen hafta tuvalette ağlarken gördük ama bize ne olduğunu anlatmadı. Biz de erkek arkadaşından ayrıldığım düşündük. Sadece hayatın yaşamaya değer bir yer olmadtğını söyledi ve...***

Ama Zoey gözlerini kocaman açarak annesine baktı ve aynen şöyle dedi. “Maddie’nin kendini öldürmesine imkân yok. Daha birkaç saat önce H&M’den kendine harika bir etek almıştı.”

22

Eve, eve gittiğinde babasının kötü bir gün geçirdiğini öğrendi.

Bayan Solomon Duncan ın yılbaşı ağacındaki ışıkları söktüğünü, ilaçlarını almadığını, kendi tabiriyle bir çiş kazası yaşadığını, mutfaktaki radyoyu kırdığını ve üst kattaki bütün kitapları raflardan indirip banyoya taşıdığını söyledi.

Bayan Solomon gittikten sonra Eve üst kattaki banyoya çıktı ve kitapları küvetteki hareketsiz suyun içinde yüzerken buldu.

Bayan Solomon’un neden Duncan’ı durdurmadığı üzerine düşünmedi çünkü sebebini biliyordu. Babası nispeten zararsız bir şeye obsesyon derecesinde takıldığında, müdahale etmek yerine ona izin vermek daha kolay oluyordu. Onu kendi haline bıraktıklarında Duncan bazen günlerce kendini o işle oyalıyor, mücadele durumunda ise huysuzlaşıyor ve tatsız şeyler yaşanmasına sebep olabiliyordu, örneğin Duncan bir keresinde evdeki boş odanın duvar kâğıtlarını tırnaklarıyla soymayı kafayı takmış, Eve ve Bayan Solomon ise onu durdurmak yerine görmezden gelmeyi tercih etmişti. Duncan’ın bu özel uğraşısı sayesinde Eve birkaç haftayı sakin, sessiz ve sorunsuz geçirmiş, hatta kitap bile okumuştu! Bazı kadınlar için alışveriş ne demekse, Eve için de kitap okumak aynı anlama geliyordu.

İşte bu yüzden Duncan boş odayı bitirdiğinde, Eve onu kendi yatak odasının duvar kâğıtlarını soyması İçin teşvik etmeye çalışmıştı, hatta ilk hamleyi yapıp kapının arkasındaki duvarları soymaya bile başlamıştı ama Duncan onun bu yaptığını barbarlık olarak algılayıp sinirlenmiş ve kızım odadan kapı dışarı etmişti.

Duncan'ın deliliğinin ne bir ritmi ne de bir gerekçesi vardı.

Eve derin bir iç çekti, küvetin tıpasını çıkarttı ve kitapları silkeleyip kurumaları için havlunun üzerine yerleştirmeye başladı. Bu kitaplar Eve kendini bildi bileli bu evdeydi. Hepsini avcunun içi gibi tanıyordu. Her birinin içinde ne olduğunu biliyordu, sırf kendilerini unutulmuş hissetmesinler diye sayfalarını karıştırıp geri kapattığı bile oluyordu, önce sert kapaklı olanları kurtardı; babasının eski sözlüğü, annesinin biyografi, bilim, sanat ve seyahat kitapları ilk kurtarılanlar arasındaydı. Sayfaları şişmiş, kapakları yamulmuştu. Eve bir süre boş gözlerle havluların üzerine dizdiği kitapları izledi, sonra suyun içindeki Wilbur Smith ve Stephen King imzalı tatil kitaplarını kurtardı.

Küvetteki son su döne döne delikten boşalırken, Eve ***Winnie the Pooh'un*** sırılsıklam kopyasını da eline aldı. Bu kitabı ona beş yaşındayken annesi hediye etmişti. Eve annesiyle birlikte bu kitabı durmaksızın okuduklarını hatırladı.

Hayır, durmaksızın doğru bir tanım değildi.

Çünkü durmuşlardı, acı son Eve'in yedinci doğum gününden hemen önce gelmişti.

Eve nemli banyo paspasının üzerine oturdu ve sırtını küvete yasladı. Kitabın ıslak sayfalarını açtığı anda, kendini eski anıların içinde yüzerken buldu.

Dolmakalemle çizilmiş o küçük resimlere dokununca, çocukluğuna geri döndü. Sayfaların üzerinde kendi gamzeli parmaklarını

gördü, annesinin yanında güldüğünü, ona sarıldığını, sıcacık nefesiyle kitabı kulağına okuduğunu hissetti.

Bu sırada Pooh bir parmak balı ağzına attı. Tigger oradan oraya sıçradı. Doğum günü balonları Eeyore'un kuyruğuna takıldı.

Eve bir anda eski masumiyetini özledi.

Islak kitabı kapattı ve kuruması için radyatörün üzerine bıraktı. Sonra kurtarılamaz haldeki kitapları kucaklayıp güç bela merdivenlerden indi ve kitapların hepsini çöp tenekesine attı. En kısa zamanda kitapların aynısından alıp kütüphaneyi boş bırakmayacağına dair kendine söz verdi ama sözünü tutamayacağını gayet iyi biliyordu.

Mutfak radyosunun düğmesini çevirdi. Bayan Solomonun dediği gibi, radyo çalışmıyordu. Radyonun arkasına bakınca meyve kâsesindeki muzun üzerinde duran etiketin buraya yapıştırılmış olduğunu gördü.

Fyffes.

Eve derin bir iç daha çekti ve radyoyu da çöp tenekesine ara.

Sonra ev telefonundan Joe'yu aradı. Bu kez mesaj bırakmadı. Ne oluyordu bu adama böyle?

Bir içkiye ihtiyaç duyduğunu hissedince, kendi kendine kıkırdadı. Yıllarca filmlerde insanların sıkıntılı anlarda bu repliği söylediği duymuş ama kendisinin de aynı şekilde hissedeceğini hiç düşünmemişti.

Evet, kesinlikle bir içkiye ihtiyacı vardı.

Akşam yemeğine eşlik eden bir kadeh pembe şarabın verdiği keyfe ya da bir partide Prosecco'nun verdiği yarı sarhoşluk haline değil; hem sakinleşmesini hem sağlam durmasını hem de gerçeklerin etkisinden kurtulmasını sağlayacak sert bir içkiye ihtiyacı vardı.

Aslında çok içki içen biri değildi ama yine de mutfak dolabında birkaç şişe bulunduruyordu.

İşte buradaydı. Stuart'ın birkaç yıl önce kız arkadaşıyla birlikte katıldığı Noel'den kalma yarım şişe Advocaat. ***Marcie.*** Kızın adı Marcie'ydi. O gece çantasından bu şişeyi çıkartıp 'kartopu kokteyli yapalım' diye tutturmuş ve Eve'in bütün sinirlerini tepesine çıkartmıştı. Eve Stuart'ın birkaç ay sonra kızdan ayrıldığını duyunca içten içe çok sevinmişti.

Eve hayatında hiç Advocaat içmemişti, görünüşünü de sevmiyordu ama yine de kendine büyük bir bardak hazırladı ve tek içişte yarısını mideye indirdi.

Yüce İsa! Tadı iğrenç, kremalı viski gibi ağır, tatlı ve iç yakıcıydı.

Biraz öksürdükten sonra içkinin diğer yarısını da kafasına dikti.

Sonra bardağı tekrar doldurdu, oturma odasına gitti ve çantasından telefonunu, kafesinden Munchkin'i çıkarttı.

Üçünü de eline alıp koridora doğru yürüdü, kapılan kapattı ve hamsterı rahatça dolaşması için yere bıraktı. Sonra içkisinden bir yudum alıp yüzünü ekşitti ve telefondan kardeşinin numarasını bulup ara' tuşuna bastı.

Stuart telefonunu açmadı.

Eve ışıkları açmadan merdivenin en alt basamağına oturdu ve Munchkin'in süpürgeliklerin etrafında paytak paytak yürüyüşünü izledi.

Kendini hafif sersemlemiş hissediyordu, muhtemelen yaşadığı travma yüzündendi.

Tekrar ara tuşuna bastı.

Telefon bir kez daha sesli mesaja düştü. "Stu..." dedi. "Ben Eve."

Eve bir anda durakladı ve kaşlarını çattı.

Beneve.

Eve birden kendi ismine yabancılaştı. İsminin birinci tekil şahısla yan yana gelince kulakta bu kadar garip bir ses bıraktığını hiç fark etmemişti, o kadar şaşırdı ki bir an sesli mesaja devam edip etmemekte kararsız kaldı.

içkisinden bir yudum daha almak istedi ama bardak çoktan boşalmıştı. Sesli mesajın hâlâ kayıtta olduğunu fark etti ama uzun bir süre hiçbir şey söylemeden öylece kalakaldı. Sonra telefonu kapattı, tekrar ara tuşuna bastı ve yeni bir mesaj bırakmak için boğazını temizledi.

"Stu. Ben Eve. Sesini duymak için aramıştım. Nasıl olduğunu merak ettim. İş nasıl gidiyor? Bu arada..."

Babam suratıma yumruk attı.

Eve eliyle ağzını kapattı. Bunu ona söylemezdi. Asla dillendi-remezdi çünkü çok utanç vericiydi.

Hem Stuart bilse ne yapabilecekti ki? Bunu ona söylemek kardeşine kendisini çaresiz ve mutsuz hissettirmekten başka hiçbir işe yaramayacaktı. Belki de Stuart bu konuyu hiç umursayacaktı ki bu durumda Eve'e kendini yüz kat daha kötü hissettirecekti.

Eve ağlamamak için kendini zor tuttu.

Bu sırada Munchkin ayak başparmağının tam ucunda durdu, ön patilerini kaldırıp endişe içinde bıyıklarını titretti.

Eve burnunu koluna sildi ve birden irkildi. Aynı anda midesine bir sancı saplandı.

Kapının önünde biri vardı.

Koridorun ışıkları kapalıydı ama sokak lambasının ışığı sayesinde kapının önündeki siluet buzlu camın ardında net bir şekilde görülebiliyordu. Biri zili çalmadan, kapıda öylece duruyordu...

"Stuart..." diye fısıldadı Eve. "Kapıda biri var..."

Sonra telefonunu basamağa bıraktı ve temkinli bir şekilde ayağa kalktı. Gözünü kapıdan ayırmıyor ve herhangi bir adım da atamıyordu.

Acaba kapı kilitli miydi?

Ya kilitli değilse? Çünkü bazen kilitlemeyi unuttuğu oluyordu! Ya kapının kolu çevrilir, kapı açılır ve katil içeri girerse, ne olacaktı?

Saçmalama, diye düşündü kendi kendine. Katil senin nerede yaşadığını bilmiyor ki. Eve kendini teskin etmeye çalışıyordu ama içindeki korkuya söz geçirmesi pek de mümkün görünmüyordu.

Eve etrafına bakınıp kendini savunmak için kullanacağı bir şeyler aradı. Koridordaki masanın üzerinde boş bir vazo vardı.

Derken gözüne portmantoda duran tenis raketi ilişti.

Eylül’den beri tenis oynamıyordu ama yine de raketi portmantodan alıp merdiven boşluğundaki kilere kaldırmamıştı çünkü ev işleri konusunda çok tembeldi. îlk zamanlarda raketi orada her gördüğünde kendini rahatsız hissediyordu. Sonra çareyi o tarafa bakmamakta buldu. Şimdi ise rakete her gözü iliştiğinde sadece birkaç ay önce parktaki kortta Charlotte ile birlikte tenis oynamaya başladığını hatırlıyordu, dolayısıyla raket her ihtimale karşı orada dursa daha iyi olurdu. Eve bir raket üzerine bu kadar çok şey düşündüğüne inanamıyordu, yapması gereken tek şey raketi oradan alıp kilere kaldırmaktı ama yapmıyordu işte.

Bütün bunlar zihinden sadece bir saniye içinde geçti, sonra portmantoya doğru fırladı ve hızlıca raketi kılıfından çıkarttı.

Eve tenis raketini eline alır almaz kendini daha güçlü hissetti. El-göz koordinasyonu iyi olan başarılı bir oyuncuydu, damarlarında

dolaşan alkol falsolu bir vuruşla katilin işini bitirebileceğim söylüyordu.

Hem neden bir köşeye sinip bir yabancının evine girerek onu korkutmasını bekleyecekti?

Bu kadar korkak mıydı? “Elbette hayır!” diye cevap verdi Eve iç sesine.

Sonra uzun bir adım atıp kapının önüne kadar geldi. Az önce içtiği içkinin vücuduna pompaladığı cesur kanın etkisiyle yavaşça kolu çevirdi, raketini havaya kaldırdı ve derin bir nefes alıp kapıyı ardına kadar açtı. Kimse yoktu ama Eve yine de pozisyonunu bozmadı. Bir Wimbledon ninjası gibi raketini seri bir şekilde sağa sola sallayarak hızlı adımlarla önce verandaya, oradan da karlı bahçe yoluna geçti.

Hâlâ kimse yoktu.

Acaba yanılmış mıydı? Yoksa gördüğü gölge bir insana ait değil miydi? Ağaç gölgesini görüp paniğe kapılmış olabilir miydi?

Eve arkasını dönerken ayağı kaydı, neredeyse düşüyordu. Hemen kendini toparladı, kaşlarını çattı ve gördüğü şeyin ne olduğunu anlamlandırmaya çalışarak etrafına baktı.

Bu sırada arkasındaki bahçe kapısının sertçe kapandığım duydu.

Raketi iki eliyle geri çekip vuruş pozisyonu aldı, tam raketi savurarak arkasını dönmüştü ki yarı yolda güçlü bir el onu kolundan yakaladı. Eve yaşadığı ani korkunun etkisiyle avazı çıktığı kadar bağırmaya ve kolunu tutan güçlü elden kurtulmak için çırpınmaya başladı.

“Eve! Eve, benim!”

Eve bağırmayı kesti ve öfkeyle sesin sahibine döndü.

“Yüce İsa! Joe! Ne yapıyorsun, ödümü patlattın!”

“Özür dilerim.”

Joe arkadaşının kolunu bıraktı ama Eve hâlâ yaşadığı şoku atlatabilmiş değildi, elindeki raketi bir kez daha sağa sola salladı.

“Sakın!” Joe raket darbelerinden korunmak için ellerini havaya kaldırdı, sonra tek bir hamleyle bir kez daha Eve’in koluna yapıştı, kendine doğru çekti ve arkadaşını sıkıca kucağına hapsetti.

“Dur artık!” diye bağırdı. “Dur artık, yeter.”

Eve arkadaşının sözünü dinledi ve durdu. Joe Eve’i serbest bıraktı. “Ne oluyor sana?”

“Kapıda bir gölge gördüm. O geldi sandım.”

“Kim geldi sandın? Rafael Nadal mı?” Joe kanayan dudağına dokundu. “Kendi oradan oraya atarken dudağımı patlatmışsın.” “Katil!” diye çıkıştı Eve.

“Ne katili?”

“Kevin Barr’ın katili. Beni aradı, Joe. Beni aradı ve dedi ki...” Eve sustu. Ve sonunda kendini gözyaşlarına teslim etti.

Joe kapıyı kapattı ve arkalarından iki defa kilitledi. Sonra beş dakika boyunca Eve’in kazağına gömülüp ağlamasını bitirmesini bekledi. Eve’in hıçkırıkları biraz yatışınca “Işıkları açabilir miyiz?” diye sordu. “Burası korku filmi gibi.”

“Dikkat et...” dedi Eve burnunu çekerek. “Munchkin dışarıda.”

Joe gergin bir şekilde etrafina baktı. “Munchkin kim?” “Hamsterım.” I

Joe, “Tamam.” dedi ve rahat bir nefes alarak ışıkları yaktı. Temkinli adımlar atarak birlikte mutfağa doğru ilerlediler.

Eve masaya otururken, Joe tıpkı geçen gece Bay Elias’ın yaptığı gibi çay hazırlamaya koyuldu.

Ama bu defa Eve’in burnu değil, Joe’nun dudağı kanıyordu.

Eve’in Advocaat’k karışık adrenalin kokteyli yavaş yavaş etkisini kaybediyordu, “özür dilerim.” dedi. “Senin katil sandım.”

“Kapıda katil var sandın ve elinde raketle dışarı fırladın, öyle mi?”

“öyle deyince, kulağa aptalca geliyor tabii.”

Joe önce güldü, sonra yüzünü buruşturdu.

“Senin ne işin var burada?” diye sordu Eve.

“Senin için endişelendim. Geçen gün telefonumu işte unutmuşum, bugün elime alınca senin cevapsız çağrılarını gördüm. Merak edip buraya geldim...”

Eve Joe ile göz göze gelince, yüzünün ne kadar şiş ve yaralı olduğunu hatırladı.

“Ah!” dedi umursamaz görünmeye çalışıp elini havaya savurarak. “Yüzüm şu anda endişe listemin sonunda yer alıyor.”

Joe ikna olmuş gözükmüyordu ama çok uzatmadı. “Bana şu telefon konuşmasından bahset.”

Eve birbirlerini görmedikleri süre içinde olan her şeyi bir bir anlattı. Joe Eve’i dinledikten sonra uzun bir süre sessiz kaldı.

Yoksa Joe ona inanmamış mıydı? Anlattıklarının kulağa tuhaf ve olasılık dışı geldiğini biliyordu ama ne olursa olsun Joe bugüne kadar ona hep güvenmişti.

Belki de Kevin Barr videosunu Ross’a vererek Joe’nun güvenine layık olma hakkını kaybetmişti.

“Dinle!” dedi Joe. “Eğer seni arayan adam gerçekten o zavallı kızı trenin önüne ittirdiyse, bu tamamen o herifin manyaklığından kaynaklanıyor. Seninle hiçbir ilgisi yok.”

Eve Joe’un ağzından dökülen kelimeler karşısında o kadar rahatladı ki bir an şekerinin yükseldiğini sandı.

“Ama arayan kişinin asıl amacının seni işletmek olduğuna her türlü bahse girerim.” diye devam etti Joe. “Kesin televizyonda olanları seyretti ve kendini sana daha ilginç göstermek için olayı üstlenir gibi yapmaya karar verdi. Muhtemelen seni işletip korkutmak hoşuna gidiyor çünkü sen güçlü ve başarılı bir kadınsın. Bir de feminist gibi şeysin.” Joe Eve’e göz kırptı. “Dalga geçiyorum. Aslında söylemeye çalıştığım şey şu: Kendini suçlu hissetmene gerek yok. En azından henüz.”

“Suçu ispadanana kadar herkes masumdur, değil mi?” dedi Eve alaycı bir tavırla.

“Aynen öyle.” diye cevap verdi Joe sırıtarak. “Suçun ispatlanırsa, yalnızsın. Gerisine ben karışmam.”

“Çok teşekkürler.” Eve sonunda gülümsemeyi başarmıştı.

“Polisi aradın mı?”

“Hayır. Beni arayan adamın Layla Martinin, Kevin Barr’ın ya da Maddie Matthews’ün katili olduğuna dair elimde bir kanıt yok. Hatta flaş diski gönderen kişinin o olduğundan bile tam olarak emin değilim.”

Joe kafasını salladı. “Evet, önce elimizdeki bilgilerin doğruluğunu teyit etmemiz gerekiyor. Polise ancak sağlam bir kanıdarla gidebiliriz.”

“Belki de bu işin ardından hiçbir şey çıkmaz. Umarım çıkmaz.”

Joe tekrar kafasını salladı ve parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tuttu. “Peki, bu adam hakkında ne biliyoruz?”

“Manyağın teki.”

“Evet. Seni arayarak kendini afişe etmekten çekinmeyen bir manyak. Bize ipucu verebilecek garip bir şey söyledi mi? Hatırlıyor musun?”

Eve omuzlarını silkti. “Bir katil beni aradı. Bütün garipliklerin başı bu zaten.” dedi ama diğer taraftan zihninde adamla yaptığı konuşmayı tekrar canlandırdı. Kullandığı kelimeleri, kalıpları, aksam hatırlamaya, onca deli saçmasının arasında işe yarar bir ipucu bulmaya çalıştı.

Artık bu işte beraberiz...

Eve’in tüyleri bir anda diken diken oldu. Hatırlamak bile o berbat anı tekrar yaşamasına yetmişti.

Sonunda düşüncelerinden sıyrılmayı başardı ve söze girdi. “Aslında garip olan bir şey vardı. Olayların bütününden daha garip olmasa da, evet, onunla konuşurken kulağıma tuhaf gelen bir şey oldu. Kızın trenin önüne düşüşünden ‘gösterim’ diye bahsetti.”

“Gösterim mi? Bak işte bu gerçekten çok tuhaf.”

“Evet.” dedi Eve kafasını sallayarak. “Gösterimi beğendin mi diye sordu, ya da onun gibi bir şey.”

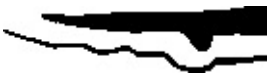
“Ruh hastası.”

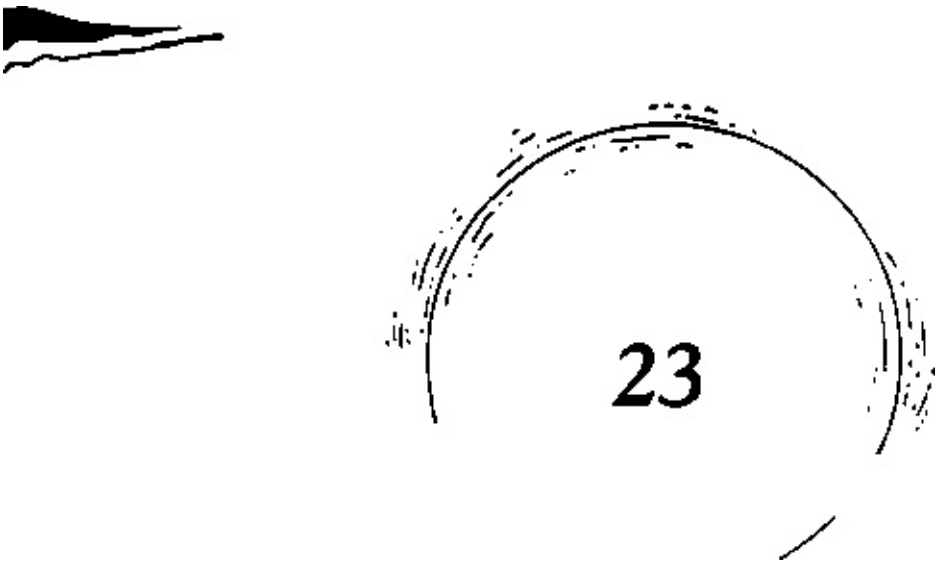
“Bence de. Bir de bana değerlendirmemi çok güzel bulduğunu söyledi. Dikkatini çekerim, ‘haberini’ değil, ‘değerlendirmeni’ dedi. Kullandığı sözcükler fazla sanatsal. Sanki o bir sanatçıymış ve yaşanan olay da... AH!”

Joe öne doğru eğildi. “Ne oldu?”

Eve yakaladığı ipucunun verdiği şokla gözlerini kocaman açtı ve Joe’ya baktı.

“Sergi! Adam kendini sanatçı, yaşanan olayı da sergisi gibi görüyor!”

12 Aralık

f I ᵛemizlik görevlileri Piccadilly'de muhteşem bir iş çıkartmıştı.

Eve herhangi bir kan lekesi görmekten korkarak platformu ve seramik duvarları inceledi ama her yer tertemizdi.

Saat öğlene yaklaştığı için platformdaki insan kalabalığı işe gidiş saatlerine göre bir hayli azalmıştı. Eve buna rağmen en ufak bir insan hareketine karşı bile temkinliydi, Joe ile birlikte platformun sonuna doğru yürürken duvara yakın, sarı çizgiye uzak durmayı tercih etti.

Sefiller ve Vodafone posterlerinin üzerine yapışık duran beyaz el ilanları hâlâ oradaydı. Metronun penceresindeki kan lekeleri olmadan ilanların üzerinde ne yazdığını okumak daha kolaydı.

SERGİ Mekân: Burası Tarih: 10 Aralık Saat: 18.00

"Telefondaki adam bana saat altıda burada olmamı söyledi ve Maddie Matthews saat altıda öldürüldü." Eve platformda dururken o anı tekrar yaşadı. "Bir de sanırım bana ismimle seslendi."

Joe meraklı gözlerle Eve'e baktı.

"Sadece bir kere. İlk duyduğumda zihnimin bana oyun oynadığını sandım. Garip bir yankı gibiydi. Sonra bana kimin seslendiğini görmek için platforma baktım

ve tam o sırada kızın düşüşünü gördüm.”

“Kahretsin.” dedi Joe sessizce.

“Sence o mu yaptı?” diye sordu Eve endişeli bir ses tonuyla.

“Bilmiyorum. Ama bir gösteri sergiliyorsan, mantıklı olarak insanların o gösteriyi izlemesini istersin.”

“Eğer ben o tarafa bakmasaydım, belki de...”

“Bilemezdin. Ayrıca o manyağın kafasının nasıl çalıştığını da tahmin edemezdin çünkü sen onun gibi değilsin, Eve.

Eve hiçbir şey söylemedi.

Sen ve ben, biz ikimiz aynıyız.

Katilin söylediği bu cümleyi asla kimseyle paylaşamazdı.

Joe etrafına baktı ve platformun diğer ucunda dikkat çekmeyen bir köşede yer alan kamerayı işaret etti. “Kapalı devre kamera sistemi.”

Joe kendi kamerasını omzuna koyup konuşmasına devam etti. “El ilanlarının birkaç yakın çekim görüntüsünü alacağım, sonra güvenlik odasına gidip dünkü kamera görüntülerine göz atmak için şansımızı deneyelim.”

“Tamam.” Eve midesine aniden giren ağrıyla irkilerek kafasını salladı.

Güvenlik Müdürünün adı Craig Banks’di. Bakımlı bıyığı, kolalı gömleği, Londra Metrosunun logolu kravatına iliştirdiği kriket sopası şeklindeki iğnesi ve Coldstream muhafızlarıyla yarışacak parlaklıktaki siyah ayakkabılarıyla son derece şıktı.

“Kazanın görüntülerini sizinle paylaşamam.” dedi Eve kendini tanıtır tanıtmaz. “Soruşturma hâlâ devam ediyor.”

“Ne kazası?” diye sordu Eve. Hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmanın Banks’ı köşeye sıkıştırmaya yeteceğini biliyordu.

“Yok bir şey. Kaza falan yok.”

Eve tüm masumiyetiyle konuşmaya devam etti. “Biz sadece sergiyle ilgili bir bilgi edinmek istiyorduk.”

“Ne sergisi?”

“El ilanlarında reklamı yapılan sergi. Batı yönündeki platformda. Biz sokak sanatı ve sanatçılarıyla ilgili bir haber hazırlıyoruz.”

“Orada öyle bir sergi yok.” dedi Banks ısrarcı bir ifadeyle. “Aslına bakarsanız hiçbir platformda yok. Dilencilerin, sokak şarkıcılarının ve alkoliklerin düzenlenen resmi etkinlikler dışında münferit performans sergileme çabalarının önüne geçmeye çalışıyoruz.”

“Ama serginin detaylarını bildiren el ilanları var.” dedi Eve. O da en az Banks kadar ısrarcıydı. “Platformun karşısındaki tünel duvarında asılı duran posterlerin üzerine yapıştırılmış.”

“Rayların karşısına mı?” Banks’ın tüyleri bir anda diken diken dolu. “Buna izin yok ki!”

“Evet, bence de British Museum posterlerinin üzerine bir şey yapıştırılmasından çok hoşlanmayacaktır.”

“Ben ondan bahsetmiyorum. Birileri o ilanı yapıştırmak için rayların karşısına geçmiş olmalı ve bu kesinlikle yasak.”

Elbette Eve güvenlik müdürünün neden bahsettiğini biliyordu (en aptal insan bile bunu anlayabilirdi) ama Craig Banks’ı zaten bildiği konular hakkında konuşturmaktan gayet memnundu çünkü aradığı cevaplara giden yolu açmak için başka seçeneği yoktu.

“Aman Tanrım!” dedi Eve. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Banks bir monitörün önüne oturdu ve sertçe tuşlara basmaya başladı. “Kimsenin bunu fark etmemesi inanılır gibi değil. Bu, binlerinin işini yapmadığı anlamına geliyor. Her zamanki gibi. O ilanlar ne zamandan beri orada?”

“Ben dün fark ettim ama ne kadar zamandır orada olduklarıyla ilgili hiçbir fikrim yok.”

“O zaman bu işin içinde kim varmış, bir bakalım.” dedi Banks, filmlerdeki kötü adam karakterlerini andıran bir ses tonuyla. “Görüntüler otomatik olarak sabit diske kaydediliyor.” diye devam etti. “Eskiden birinin video kayıt cihazının başına oturması ve Kayıt tuşuna basması gerekiyordu ama neyse ki artık her şey otomatik. Hem bu günlerde herkese kolay kolay güvenilmiyor, öyle değil mi?”

“Katılıyorum.” dedi Eve ama aslında katılmıyordu. Şüpheci olmak onun mesleğinin bir parçasıydı ama koca bir hayatı birkaç kişiye tam anlamıyla güvenmeden geçirmek de çok zordu. Eve Joe’ya güveniyordu. Kardeşine güveniyordu. Babasına baktığı için Bayan Solomon a güveniyordu ve galiba artık Bay Elias’a da güveniyordu. Bu insanların hiçbiri şimdiye kadar onu hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Banks doğru tarihi buldu, ‘Geriye Dön tuşuna bastı ve kayıt gece yarısından itibaren hızla geri sararken dikkade ekrana baktı.

Görüntü detay göremeyecek kadar hızlı akıyordu ama Eve yine de ekranda Maddie Matthews’in ölümünü tekrar görme ihtimalinin gerginliğini yaşıyordu.

Önce platformda kimse yoktu, sonra birkaç insan belirdi. Belki platformun en sonundaki kendisiydi.

Metro uzun bir süre hareketsiz durduktan sonra, bir anda dört yüz kişi platforma akın etti ve görüntü bir saniye içinde beyazdan siyaha döndü.

Ve o an tekrar geldi.

Eve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, tekrar açtığında metro henüz tünelden çıkmamıştı ve Maddie hâlâ hayattaydı.

Yaşamla ölüm arasındaki çizgi işte bu kadar inceydi.

Kayıt bütün hızıyla geriye doğru sarmaya devam ederken, Eve Banks’ın nasıl olup da görüntülerde herhangi bir detayı kaçırmadığını merak etti. Ona göre metrolar, insanlar, boş platformlar ritmik rotada ilerleyen bir bulanıklıktan ibaretti.

Yirmi dört saat bir dakikadan az bir süre içinde geçip gitti ve kayıt bir önceki gece yarısına döndü.

“İşte!” dedi Banks aniden.

“Nerede?”

Banks elindeki kalemin ucuyla hafifçe ekrana vurdu, hemen ardından kaydı durdurdu. “Tam şurada.”

Sonra bir düğmeye basıp kaydın çok daha yavaş bir şekilde akmasını sağladı.

Platform neredeyse boştu. Sadece kameraya yakın iki kişi vardı, o kadar. Derken, kameranın altında bir adam belirdi ve platformun diğer tarafına doğru yürümeye başladı.

Eve o anda kalbinin boğazında atmaya başladığını hissetti.

Onu tanıyordu!

Bu fikri hemen kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu çok gülünçtü. Elbette onu tanımıyordu. Sadece aklında çizdiği resim

ile ekrandaki adamın görüntüsü birbiriyle örtüşüyor olabilirdi, o kadar.

İkisi de aynı belirsizlikteydi.

Ekrandaki adam zayıftı, bir kot ve koyu renk bir kapüşon giymişti ve sol elinde bir şeyler taşıyordu.

Hiç tereddüt etmeden, hatta etrafa göz bile gezdirmeden platformun ucuna oturdu ve rayların üzerine atladı.

Craig Banks ‘Durdur’ tuşuna bastı ve kalemiyle tekrar ekrana vurdu. “Gördünüz mü? Bu adamın kuralları ihlal ettiğini binlerinin fark etmesi gerekiyordu!” dedi ve ekranın sağ köşesindeki kutuda yer alan saati ve tarihi işaret etti. “Ama bu ihmalkârlığı kimin yaptığım öğreneceğim.”

Banks ekranı dondurup karanlık figürü rayların karşısına geçmeye çalışırken bıraktı ve tekerlekli sandalyesini ittirerek masadan uzaklaştı. “O saatte kimin mesaide olduğunu bulmak çok zor değil. Zaman çizelgelerinin hepsi burada.” dedi ve arkasındaki masanın üzerinden bir klasöre uzandı.

Eve ve Joe sabırsız bir şekilde birbirlerine bakarken, Banks klasörün içindeki kâğıtları karıştırıyordu.

“Ah...” dedi tatminkâr bir ifâdeyle. “İşte burada!”

Eve kendini gülümsemek için zorladı. “Buldunuz mu?”

“Buldum. Gary Bushman. Onun olduğunu tahmin etmeliydim!” Banks büyük bir zafer kazanmışçasına ziyaretçilerinin yüzüne baktı ama onun dışında kimsenin bahsettiği kişiyi tanıdığı veya umursadığı yoktu.

“Harika!” dedi Eve coşkuyla. Ama asıl istediği şey Banks’ın suratına okkalı bir tokat atmak ve kaydı bir an önce tekrar çalıştırmaktı.

Banks yürüteciyle yürüyen bir bebek gibi odanın içinde sandalyesiyle gezinirken söylenmeye devam etti. “Londra

metrosu insanlara mesai saatlerinde yan gelip yatsınlar diye para ödemiyor.”

“Kesinlikle.” dedi Eve.

“Bay High ve Gary Bushman da buna dâhil.” Banks hiçbir şekilde kendini durduramıyordu.

“Bir de sen.” diye mırıldandı Joe. Eve gülmemek için kendini zor tuttu.

Banks nihayet monitörün başına teşrif etti ve “Tamam.” dedi. “Şimdi devam edebiliriz.” Banks’ın tek derdi kuralları ihlal eden adamı gözden kaçıran görevliydi, kuralları ihlal eden adamın kim olduğu umurunda bile değildi.

Kaydı tekrar başlatınca, ekrandaki adam rayların diğer tarafına geçip elindeki ilanları duvara yapıştırdı. Eve nasıl yaptığını göremiyordu, çok uzaktaydı ve görüntüler bulanıktı ama hareketleri barizdi.

“Bir gün.” dedi Banks lakayt bir tavırla, “bu geri zekâlılardan birini trenin altına yapışmış görmekten büyük mutluluk duya-

w 5)

cağım.

Joe gergin bir şekilde güldü ama Banks gayet ciddi görünüyordu, şaka yapmadığı ortadaydı.

Ekrandaki adam işini bitirdi, tekrar rayların diğer tarafına geçti ve hiç zorlanmadan platforma çıktı. Mevcut açıdan adamın yüzünün soluk ve traşlı olduğu görülebiliyordu. Adamın kimliği ile ilgili ellerindeki başka da ipucu yoktu.

Adam tekrar kameraya doğru yürümeye başlayınca, Eve ve Joe adamın yüzünü daha yakından görmek için aynı anda ekrana doğru eğildi.

Adam geldiği yoldan geçmek yerine, önüne çıkan ilk çıkıştan döndü ve ortadan kayboldu.

“Lanet olsun.” dedi Eve.

“Büyük şanssızlık.” dedi Banks. Oturumun sona erdiği belirtmek için sandalyesini hafifçe geri doğru ittirdi ve klasörü eline aldı. Muhtemelen talihsiz Gary Bushman’ı ateşe atıp cayır cayır yakmak için can atıyordu.

“Adamın istasyon İçinde nereye gittiğini gösteren başka kamera kaydı yok mu?”

Banks dudaklarını büktü ve anlamlı bir ifadeyle saatine baktı. Eve ricasını geri çekmeyince, elindeki klasörü bıraktı ve hızlıca diğer kameraların kayıtlarını taramaya başladı. Sağa ve sola dönüş veren beyaz seramikli tüneller, kemerli geçitler, garip açılı köşeler. Görüntülerde birtakım insanlar vardı ama kayıt o kadar hızlı ilerliyordu ki kimin kim olduğunu anlamak mümkün değildi. Sadece Banks bu yeteneğe sahipti, onun da aklı başka yerdeydi. Eve Banks’ın kaydı yavaşlatmasını istiyordu ama Banks onun bu isteğinden habersiz görüntüler arasında mekik dokuyordu.

Adamın başka hiçbir görüntüsü yoktu. İstasyonun başka yerlerinde izini sürebilecekleri tek bir ipucu yoktu. Kayıt karanlık figürün kameranın açısından çıktığı son ana geri dönüp bir kez daha dondu.

“Bu kadar.” dedi Banks ve klasörü tekrar eline aldı. Bu defa ayağa da kalktı.

“Bu kayıttan bir kopya alabilir miyiz?” diye sordu Eve.

“Ben verememem.” diye cevap verdi Banks. “İngiliz Ulaşım Poli-si’ne başvuru

yapmanız gerekiyor.”

“Elbette, anladım.” dedi Eve ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. “Sizden çok büyük bir iyilik rica etsem ve adamın yüzüne zum yapmanızı istesem?”

Banks sesli bir şekilde iç çekti. Ama Eve yine geri adım atmayınca, tüm huysuzluğuyla cıkcıkladı ve “Olur ama bunun işinize yarayacağını hiç sanmıyorum.” dedi.

Banks haklıydı.

Eve adamın bulanık yüzünde, koyu renkli kıyafetlerinde, yürüyüşünde, şeklinde bir ipucu yakalama umuduyla ekrana doğru yaklaştı. Adamı bir yerlerden tanıyor olma fikri hâlâ aklını kurcalıyordu ama kimliğini tespit etmesine yardımcı olacak bir tane bile ipucu bulamıyor, ekranda düşük çözünürlüklü bir siluet dışında hiçbir şey göremiyordu.

Eve ve Joe suratlarına çarpan kar taneleri eşliğinde ofise doğru yürümeye başladı.

“Son iki haftada kaç tane cinayet haberi yaptık?

Joe omuz silkti. “Beş ya da altı?”

“Bence o haberlerdeki olay yerlerinin hepsine bir kez daha gidip başka el ilanı olup olmadığına bakmamız gerekiyor.”

“Tamam. Bana uyar, önce neresi? Sinema mı?”

“Siobhan Mackie’nin cesedini buldukları Portman Meydanı daha yakın.”

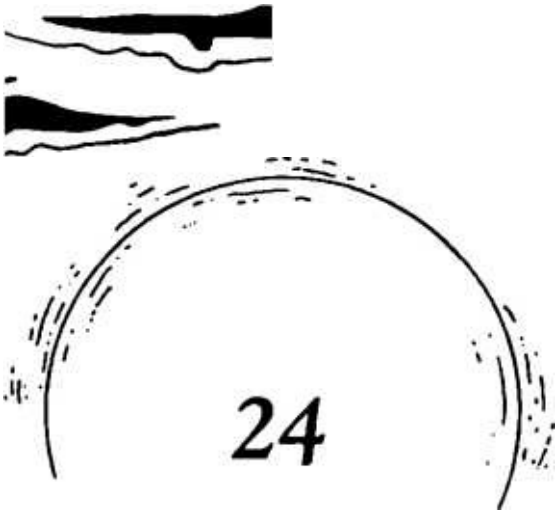
Joe kafasını salladı. “Tamam.”

Eve yapacak bir şeyleri olduğu için çok mutluydu çünkü an itibariyle en son istediği şey bir sonraki görevine kadar hiçbir şey yapmadan oturup Maddie Matthews’i düşünmekti. Bunları düşünürken bilinçsizce tırnağını kemirmeye başladığını fark etmedi. Bu, Eve’in bir türlü üstesinden gelemediği kötü alışkanlıklarından biriydi.

Karşıdan karşıya geçmek için beklerken, “Metronun kıza çarptığı anı izledin

mi?” diye sordu Eve, doğal bir ses tonuyla.

“Hayır.” diye cevap verdi Joe, birkaç saniye durakladıktan sonra. “Gözlerimi kapattım.”

Siobhan Mackie’nin cesedi Portman Meydanı’nın korkuluklarla çevrili bahçesinde bulunmuştu. Joe ve Eve bir ilanın koyu-labileceği her yere baktı. Ağaçların üzerine, çöp kutularının içine, parktaki ahşap bankların arkalarına; her yere.

Eve kar botlarını giydiği için çok muduydu. Arabalardan ve insanlardan uzaktaki bu bahçede kar 30 cm kalınlığa ulaşmıştı; köpek çişlerinin kapıların etrafında bıraktığı sarı lekeler dışında kar hiç bozulmamıştı ve çok güzel görünüyordu.

Meydan sessiz, bahçe ondan daha da sessizdi. Sanki ferforje korkuluklar ses geçirmez bir bariyer görevi görüyordu. Sessizliği bozan tek şey nefes alış verişleri ve karı çıtırdatan ayak sesleriydi.

Konuştukları zaman bile, ses anında yok oluyordu. Normalde Eve ve Joe’nun seslerini yükselterek konuşmaları gerekirdi ama bu, onların genel olarak ne kadar yüksek sesle konuştuklarının farkına varmalarına ve sadece gerekli anlarda seslerini kütüphane seviyesinde tutarak konuşmalarına sebep olmuştu.

Bahçe, etrafındaki Georgian stilindeki şık binaları saklayacak şekilde son derece zeki bir anlayışla tasarlanmıştı. Özellikte kış aylarında yanma yaklaşılması zor bir mahremiyet hissi yaratıyordu.

Eve meydanın merkezine yakın bir yerde durdu ve küçük bir yoldan içeri girdi. Burada gözüne bir evin çatısı, penceresi ve yağmur oluğu ilişti. Ama manzara genel olarak karla kaplı her dem yeşil çalılıkların üzerinden görünen birbirine geçmiş siyah dalların karmakarışıklığından ibaretti.

Joe, Eve'in hemen önünde, bir çöp kutusunun etrafına bakıyordu ama Eve buna rağmen kendini çok yalnız hissediyordu.

Siobhan Mackie'nin cesedini saklayan çalılıklar çok yakındaydı. Eve ağırlığının kristal güzelliğindeki karların üzerinde çıkarttığı sesin keyfine varabilmek için daha gürültüsüz nefes almaya çalışarak çalılıklara doğru yürüdü.

Burası, diye düşündü kendi kendine.

Durdu ve dizlerinin üzerine çöktü.

Evet. Cesedin bulunduğu yer burasıydı. Sırt üstü yatıyordu ve çıplaktı, ölüm onu öyle solgunlaştırmıştı ki çoğu kişi köpeklerini gezdirirken Siobhan Mackie'nin karlar ve gölgeler arasındaki cesedini fark etmemişti bile. Sonunda onu fark eden yine köpeğini gezdiren çevre sakinlerinden biri olmuştu.

Siobhan Mackie boğularak öldürülmüştü. Ortada kan olmadığı için cesedi gördüğünde Eve'in midesi bulanmamış» ama öldürüldükten saatler sonra bulunup üzerindeki incecik kardan örtüyle birlikte yattığı yerden kaldırılan cesede çok üzülmüştü. Hâlâ dün gibi hatırlıyordu.

Şimdi ise genç kadının öldüğü yere dair tek bir ize bile rastlamak mümkün değildi. Ya da öldükten sonra atıldığı yere. Polis henüz bunun cevabını tam olarak bulamamıştı.

Eve soruşturmanın basın toplantısında Siobhan'ın amcasının yakasında yeğeninin gülümseyen bir fotoğrafıyla birlikte sessizce oturduğu anı hatırladı. Adamcağız öyle darmadağın haldeydi ki

birileri son gözyaşını akıtana kadar yüzünü sıksa ancak bu kadar üzgün bir ifadeye sahip olabilirdi.

Eve arkasını döndü. Joe bankların arasındaydı.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Eve sessizce.

“Hayır.” diye fısıldadı Joe. Yavaş yavaş uzaklaşmaya başlayarak araştırmalarına devam edince, Eve dizlerinin üzerinde sürünerek çalılarının içine doğru ilerledi.

Bu bahçe insana kendini Londra’nın merkezinin çok uzağında hissettiriyordu; bu her dem yeşil çalılıkların altındaki mağaramsı boşluk ise insanı her şeyden uzakta, bambaşka bir diyara götürüyordu. Eve çalılıklar diyarına adım attığı anda neredeyse bütün ışık bir anda kayboldu. Etrafı öyle derin bir sessizlik kapladı ki Eve bir an kulağına duymasını engelleyen bir şey kaçtığından bile şüphelendi.

Burada neredeyse hiç kar yoktu ve toprak kuruydu. Eve ellerinin ve dizlerinin üzerinde öylece durarak gözlerinin bu gri-yeşil karanlığa alışmasını bekledi.

Toprağın üzerinde bazı cisimler vardı. Eve hepsini tek tek eline alıp ne olduklarını anlamak için yüzüne yaklaştırdı.

Üzerinde hastalıklı bir ciğer resminin bulunduğu bir sigara paketi, Ealing Broadway metro istasyonundan alınmış bir bilet, buruşturulup top haline getirilmiş bir kâğıt. Eve içinde işe yarar bir bilgi bulma umuduyla kâğıdı açtı ama içinde kargacık burgacık yazılmış bir sürü rakamdan başka bir şey yoktu. Rakamlar toplanmaya çalışılmıştı ama çıkan sonuç yanlıştı; toplamayı yapan her kimse elde kalan Ti hesaba katmayı unutmuştu.

Bütün bunlar Siobhan’ın ölümünden sonra buraya gelmiş olmalıydı çünkü tüm meydanda parmak izi araştırması yapan polisin o zaman bunları gözden kaçırması imkânsızdı.

Eve bahçeyi görebilmek için ellerinin ve dizlerinin üzerinde hafifçe yükseldi ama emekleyerek çalılardan çıkmak yerine olduğu yere oturdu ve yaprak öbeklerinin arasındaki boşluklardan bahçeye bakmaya başladı.

Donuk bir gündü. Kurşun rengi gökyüzünden karlar düşüyordu. Eve Joe’nun bankların arasında, ağaçların tepesinde ilanı arayışını izledi. Joe, Eve’in yamalı görüş açısında bir ileri bir geri hareket ediyordu.

Eve soğuğa rağmen burada olma fikrini sevmişti. Bir taraftan dünyadan böylesine kopuk olmak, diğer taraftan dünyada olup biteni seyredilmek harika bir duyguydu. Tıpkı kapı aralığından annesiyle babasını ya da pencereden gizli gizli arkadaşlarını seyreden çocuklar gibi.

Görülmeden görmek.

Dâhil olmamak.

Hayata dâhil olmak son derece yorucuydu. İş yerindekilerin, babasının, Bay Elias'ın, Bayan Solomon un hayatına; Noel alışverişinin hareketliliğine dâhil olmak çok zordu. Noel hediyelerini hâlâ almadığını ve bugün ayın on ikisi olduğunu hatırlamak ise çok bunaltıcıydı.

Eve etrafını saran huzur verici sakinliğin tadını çıkartmaya çalıştı. Burada kalabilirdi. Sonsuza kadar değil belki ama uzun bir süre burada öylece durabilirdi. Her şey... sona erene kadar.

Böylesi daha kolaydı.

Kendini dinlenmiş ve yaşam ve ölüm arasındaki her şeyle başa çıkabilecek kadar güçlü hissedene kadar.

Evet, burada kalabilirdi.

Eve yavaş yavaş ısınmaya başladığını hissetti. Göğsünün üzerindeki ağırlık kalmış ve ona eskisi gibi rahat nefes alabilme imkânı tanımıştı sanki. Uzun, çok uzun zamandır kendini bu çalılıkların arasında olduğu kadar güvende hissetmemişti. Joe yakınında olduğu için mutluydu. Tamamen yalnız kalmak istemiyordu, sadece insanlarla etkileşim halinde olmak ona zor geliyordu. Eve'in ortadan kaybolduğunu fark etmeden kendi halinde takılıyor olsa da, Joe'nun varlığı garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Joe tam bu sırada geniş bir ormangülü öbeğinin yanından geçti, Eve'in aklından geçenleri okumuş gibi etrafına göz gezdirdi ve arkadaşına seslendi.

"Eve?"

Ses kısa ve cansızdı. Eve cevap vermedi.

"Eve?"

Joe bu kez daha yüksek sesle bağırdı. Eve'in Joe'ya cevap vermemesi çok aptalcaydı. Çocukça bir hareketti. Bunu biliyordu ama yine de koyu yeşil mağarasının güvenli kollarında hiç ses çıkartmadan öylece durmaya devam etti.

"EVE!" diye bağırdı Joe bir kez daha.

Ama karlar sesi esir aldı, iyice kavradı, sonra da tüm gücüyle yere fırlattı. Eve civardaki evlerde oturanların bu sesi duymadığına yemin edebilirdi. Tıpkı Siobhan Mackie'nin çığlıklarını duymadıkları gibi...

Siobhan Mackie'nin ölüsü burada bulunmuştu, Eve'in kendini burada güvende hissetmesi nasıl mümkün olabilirdi? Hızlıca emekleyerek mağarasından öyle bir çıktı ki çalılıkların üzerindeki karlar acımasızca başına ve omuzlarına düştü.

"Joe!"

Joe arkasını döndü ve Eve'i gördü. Rahatladığı bahçenin diğer ucundan bile fark ediliyordu. Eve onun bu halini görünce içinden ılık bir şeylerin akıp gittiğini hissetti.

Eve bozulmamış karların üzerinde güçlükle ilerleyerek ona doğru yaklaşırken, "Sana seslendiğimi duymadın mı?" diye sordu Joe.

"Hayır." dedi Eve yalan söyleyerek. "Özür dilerim."

"Neredeydin, ne yapıyordun?"

Eve karların üzerinde yürümek için mücadele ederken nefes nefese kalmıştı. Durdu ve başparmağıyla arkadaki çalılıkları işaret etti. "Polis cesedin etrafında bir şeyleri gözden kaçırmış olabilir mi diye merak ettim."

"Bir şey bulabildin mi?"

"Hayır."

"Ben de öyle."

Joe hafifçe öne doğru eğildi ve Eve'in omuzlarındaki karları

silkeledi.

"Teşekkürler." dedi Eve.

"Kar botlarıyla aran nasıl?"

"Kötü ama ayaklarımı çok sıcak tuttukları da bir gerçek."

“Ben sana söylemiştim demekten nefret ediyorum.”

Eve belli belirsiz gülümsedi. “Ben sana söylemiştim demeye bayılıyorum.”

“Ah evet. Doğru.”

Bir an orada öylece hareketsiz durdular. Hem yenilgiyi kabul etmek istemiyorlardı hem de kendilerinde bu güzel sessizliği bozma cesareti bulamıyorlardı.

“Korkulukların dışına da göz atalım mı?” dedi sordu Joe sonunda.

Birlikte bahçenin giriş kapısına gittiler ve tüm meydanın etrafını yavaş yavaş dolaştılar. İlanı bulamasalar da ilanın sökülüp çıkartıldığı herhangi bir yer, herhangi bir iz tespit etmek bile işlerini kolaylaştıracaktı. Korkulukların etrafına bağlanmış bir ip, yapışkan bir bandın altına sıkışıp kalmış bir kâğıt köşesi aradılar ama ilana dair hiçbir iz yoktu.

Arama çalışmaları esnasında Eve’in ayağı birkaç kez kaydı, Joe onu her seferinde kolundan yakaladı.

Sonunda başlangıç noktalarındaki telefonun kulübesinin önüne geri döndüler. Tıpkı Eve’in evinin önündeki gibi eski moda, kırmızı bir telefon kulübesiydi. Eve bir an Portman Meydanı’nın da eski hatıralara sahip çıkmak ve toplum ruhunu ayakta tutmak isteyen Bay Elias gibi bir koruyucusu var mı diye merak etti.

Ama kulübenin kapısını açınca cevabını da almış oldu. Eğer Portman Meydanı’nda bir Bay Elias olsaydı, kulübe böyle perişan halde olmazdı. Her şeyden önce kulübenin içi leş gibi çiş kokuyordu. Eve iş çıkışı saatinde metroyu kaplayan nemle karışık insan kokusunu her duyduğunda kendini başka bir çağdaymış gibi hissediyordu ve aynı his burası için de geçerliydi. Evinin önündeki telefon kulübesinin lavanta aromalı oda spreyi kokmasıyla gurur duyacağı Eve’in aklına bile gelmezdi.

Bu telefon kulübesinin para kutusu ile yamuk yumuktu. Acil durumlarda aranması gereken numaraların yazdığı bilgi duvarına bir sürü kartvizit ve kâğıt yapıştırılmıştı. Bunların bir kısmı ucuz Viagra reklamı, bir kısmı ise ucuz masaj çağrısı yapıyordu. Jimnastik topu büyüklüğündeki memelerin ve Kardaşyan popolarının ağırlıkta olduğu küçük resimler her yerdeydi. Ama

aralarında aradıkları türden bir sergi ilanı yoktu.

“Burada bir şey yok.” dedi Eve.

Joe kartvizitleri işaret etti ve “Bu insanlardan birinin katil olma ihtimali var mı sence?” diye sordu ifadesiz bir ses tonuyla.

“Hayır.” dedi Eve derin bir iç çekerek. “Sanırım Siobhan Ma-ckie bizim katilin kurbanlarından biri değil.”

“Neden öyle düşündün?”

Bu sırada tekrar kar yağmaya başlayınca, Eve ve Joe telefon kulübesinin içine sığınmak zorunda kaldı. Çiş kokusu artık daha keskin ve belirgindi. Eve, Bay Elias’ı beklenmedik bir duygusal yakınlıkla andığını fark etti. Bay Elias kendi muhitinde gerçekten muhteşem bir işe imza atıyordu.

Eve yine de Joe ile küçücük bir mekânda sıkışıp kaldığı için mutsuz değildi. En azından yanında güzel kokan bir adam vardı. Çiş kokan bu nemli kulübede burnuna bayram ettiren sabun ve deri ceket kokusundan gayet memnundu.

“Neden öyle düşündün?” diye sordu Joe tekrar.

Eve’in ne hakkında konuştuklarını hatırlaması birkaç saniyesini aldı.

“Siobhan gece saatlerinde öldürüldü. Onu gören ya da duyan kimse olmadı. Cesedi ise gizli saklı bir yerde bulundu. Bu durumda bu olayı o manyağın deyimiyle bir gösteri olarak adlandırmak çok mümkün gözükmüyor.”

Joe kafasını salladı ve boş gözlerle Eve’in kafasının üzerinden görünen meme ve popo resimlerine baktı.

“Demek ki bu şehirde halk açık yerlerde sevişmekten hoşlanan insanlar var.”

“Evet.” dedi Eve resimlere göz atarak. “Sen hiç denedin mi?”

“Tabii canım.” dedi Joe homurdanarak. “Benim kapalı alanda seviştiğim görülmüş şey değil.”

Eve içten bir kahkaha patlattı. “Hiç inandırıcı değilsin.”

Joe sadece gülümsedi ve omuz silkti. Eve ise kulübenin kirli camlarından korkuluklarının ötesindeki bahçeye baktı.

“Sence Siobhan Mackie bir deneme çalışması ya da katilin cinayet müessesine ısınma turlarının bir parçası olabilir mi?”

Joe kafasını salladı. “Olabilir. Belki de cinayeti istemeden işlemiştir ama sonra sevmiş ve devam etmeye karar vermiştir.”

“Belki de...” dedi Eve. Sonra kafasını salladı ve meydana göz gezdirdi. “Yine de cesedin kıyıda köşede bir yerde bulunması aklımı karıştırıyor.”

“Ve olay yerine ilan bırakılmaması.”

Eve kafasını salladı. Biraz rahatlamıştı. Burada bir sergi ilanı bulmak telefondaki adamın katil olduğunu kesinleştirecekti. On üç yaşında bir kızı metronun önüne ittirecek kadar cani bir katil. Eve benzer bir ilana bir daha hiçbir yerde rastlamamayı diledi. Burası o anlamda iyi bir başlangıç sayılabilirdi.

Joe kulübenin kapısını sırtıyla ittirerek açtı. “Bir sonraki durağımız neresi?”

“Sinema.” diye cevap verdi Eve.

Telefon kulübesinden çıkarken mutlu son vadeden masajcı kartvizitlerinden birini aldı ve Joe’ya uzattı.

“Bu kıyağımı unutma.”

ife.

Everyman Sinemasının zayıf, sivilceli sinema görevlisinin adı Charlie Ma/.urski’ydi. Cinayet günü Eve’e yardımcı olmamak için ayak direyen Mazurski Salon İki’de yaşanan kıyımın şokunu atlatmış görünüyordu ve artık çok daha misafirperverdi.

“Yani.” diye başladı söze, kırmızı halılı lobide, “sağlık ve güvenlik konusundan ben sorumluyum. Bunun için doldurmam gereken evrakları bir görseniz. Biri içeride baş armağını incitse olay oluyor ve hesabı benden soruluyor. İçeride birinin bıçaklandığını duyunca önce ‘Aman Tanrım, bu çok kötü diye düşündüm. Sonra o kişinin öldüğünü öğrendim ve ilk aklıma gelen şey ‘Aman Tanrım,

kovuldum’ oldu. Ama Genel Merkez bunu sorun etmedi. Sağlık ve Güvenlik Departmanı’nı bilgilendirmeme gerek olmadığını, sadece polisi aramamın yeterli olduğunu söylediler. Tann’ya şükür.”

“Burada daha önce hiç benzer bir olay yaşandı mı?” Eve bu soruyu mesleki bir ilgiden ziyade, kişisel merakını gidermek için soruyordu.

“Daha önce hiç cinayet işlenmedi.” diye cevap verdi Mazurski. “Ama bir defasında çok şişman bir kadın dondurma almak için dışarı çıktığında müşterilerden birinin üzerine düştü. Kadın koltukların arasında sıkıştı, üzerine düştüğü adamın da kolu kırıldı.” Mazurski kendini tutamayıp kıkırdadı, sonra elini ağzına götürdü. “Gülmemem gerek, biliyorum ama çok komikti. İtfaiyeciler kadını kaldırdığında, önü komple dondurmanın içindeki roma ve üzüme bulanmıştı. Hani şu küçük dondurma kaşıkları olur ya, işte o da yüzünde tam şuraya yapışmıştı.”

Çocuk parmağıyla kaşını işaret etti, kıkırdadı, sonra ağzını tekrar eliyle kapattı.

Eve de onunla birlikte güldü ve “Bu durumda etrafa hızlıca göz atmamızda bir sakınca yok değil mi, Bay Mazurski?”

“Sanırım yok.” diye cevap verdi Mazurski ama sesindeki tereddüdü fark etmemek mümkün değildi. “Yalnız sizden bilet satın almanızı istemek zorundayım. Bu şekilde resmi olarak müşteri kategorisinde sayılacaksınız ve eğer içeride size bir şey olursa sigorta kapsamında değerlendirileceksiniz. Eğer içeriye biletsiz girmenize izin verirsem ve siz tuvalette kayıp yere düşerseniz ya da çöp kutusuna elinizi sıkıştırırsanız, bunun hesabını benden sorarlar. Anlatabiliyor muyum?”

“Anlıyorum.” dedi Eve. “Sinemanın bu kadar tehlikeli bir yer olabileceği hayatta aklıma gelmezdi.”

“Eminim ensesine bıçak saplanan o adamın da aklına gelmezdi.”

“Haklısınız.” Eve genç görevlinin arkasından bilet gişesine doğru yürüdü ve çantasından cüzdanım çıkarttı.

“İki kişilik rahat koltuklardan ister misiniz?”

Eve güldü ama Mazurski gayet ciddiydi. Oturmayacağı rahat koltuklar ve

seyretmeyeceği bir film için kişi başı 25 pound ödeyerek iki bilet satın alıp derin bir iç çekti.

“Olay hangi salonda yaşanmıştı?”

“Salon İki.”

Eve buraya bir cinayetin detayım araştırmak için geldiklerini biliyordu ama yine de merdivenlerden çıkıp sinema salonlarının ve tuvaletlerinin yer aldığı loş ışıklı alana girerken hissettiği çocukça heyecanın önüne geçemedi. Yıllardır sinemaya gitmiyordu; loş ışıkların altındaki patlamış mısır kokusunu duyunca kendini küçük bir zaman yolcuğuna çıkmış gibi hissetti.

“Titanic’den beri sinemaya gitmemiş olabilirim.”

“1912’den beri mi? Bayağı olmuş.”

“Kapat çeneni.”

Salon Iki’nin lobisinde yeni vizyona girecek filmlerin ışıklandırılmış afişleri sıralanıyordu ve hiçbirinin üzerinde aradıkları gibi bir sergi ilanı görünmüyordu.

Posterlerin üzerine baktıktan sonra sinema salonuna girdiler. Karanlık ve gürültülüydü, o yüzden burada vakit kaybetmenin bir anlamı yoktu. Kare şeklinde beyaz bir kâğıt bulma umuduyla salonun girişindeki siyah duvarlara göz attıktan sonra, salondan çıktılar.

“Katilin neden bu filmi seçtiğini anlamak hiç de zor değil.” dedi Joe, kulaklarını işaret ederek. “On kişiyi bir arada öldürmeye kalksa, bu gürültüde onu bile kimse duymaz.”

“Bunu afişin üzerine yazsınlar bence.” dedi Eve. “Bir cinayeti saklayacak kadar gürültülü.”

Eve ve Joe ne yapacaklarını bilemez halde kısa bir süre lobide durdu.

“Tuvaletlere mi baksak?” dedi Eve sonunda.

“Evet, bari ödediğimiz paranın karşılığını tuvalette alalım.” diye yanıt verdi Joe.

Eve gözleriyle seramik duvarları tarayarak kadınlar tuvaletine girdi. Kabinlerin arasında yürüdü. Taciz telefon hattı ve mesane sorunlarını anlatan bilgilendirici afişler dışında hiçbir şey bulamayacağını bile bile, her kapının arkasına baktı. Sonuçta burası kadınlar tuvaletiydi, bir adamın elini kolunu sallaya sallaya buraya girip ilan yapıştırması zordu. Erkekler tuvaleti daha yakın ve kolay bir ihtimaldi.

Eve ve Joe duvar saatinden fırlayan ahşap gucuk kuşları gibi tuvaletten aynı anda çıktı.

“Bir şey var mı?”

“Yok.”

Joe elindeki bilete baktı. “Hadi gidip bir film izleyelim.”

Eve yan gözle arkadaşına baktı. “Ben o olaydan sonra, uzun süre sinemada film izleyebileceğimi hiç sanmıyorum.”

Joe otuz iki dişini göstererek sırıttı. “En arka koltuğa geçersek bir şey olmaz...”

Eve alaycı bir tavırla kaşını havaya kaldırdı, “iyi denemeydi. Bu arada sen bütün tuvalet kapılarının arkasına baktın mı?

“Hayır.”

“Sen içeride başka ne yaptın acaba? Yürü gidiyoruz.”

Eve Joe’yu erkekler tuvaletine geri sürükledi.

“Hey sen nereye? Ya biri içeri girip seni görürse?”

“Acele edersen bir şey olmaz.”

Eve erkekler tuvaletindeki kapıların arkasına tek tek bakmaya başladı.

“Bu yaptığımız çok anlamsız.” dedi Joe tuvaletin içinde yavaş adımlarla dolaşırken.

“Hiç de değil, ayrıca... Aman Tanrım.”

“Ne oldu? Ne?”

Eve’in bir anda dili tutuldu. Bütün enerjisi yerle bir oldu. Bir saniye içinde vücudundaki tüm yaşam belirtileri kayboldu ve suçluluk duygusu bir kez daha boğazının düğümlenmesine sebep oldu.

Hiçbir şey söylemeden, sadece kapının arkasını işaret edebildi.

Orada, ereksiyon bozukluğu bilgilendirme afişinin hemen üzerinde ucuz bir ilan asılıydı.

SERGİ

Mekân: Burası

Tarih: 4 Aralık

Saat: 21.30

Aynı yazı tipi.

Aynı kâğıt.

Her şey aynıydı. Onlar aynıydı.

13 *Aralık*

Adli tıp görevlileri iskele direklerinin altında durmuş, taşınabilir halojen ışıkların yardımıyla Layla Martin in öldürüldüğü binanın hizasındaki ilan tahtasını inceliyordu.

Yirmi metre uzunluğundaki tahtadan suntanın üzerinde neredeyse yüzlerce ilan ve afiş yapıştırılmıştı. “İLAN YAPIŞTIRMAK YASAKTIR” uyarılarının her birinin etrafında özenli boşluklar bırakılmıştı ki bu da işin ironik kısmıydı.

Halojen lambaların dışındaki diğer tek ışık mağazaların pencerelerinden ve Noel dekorasyonlarından geliyordu ve cadde alışveriş telaşına düşen yüzlerce insanla doluydu. Noel yaklaştıkça hareketlilik ve yüzlerdeki panik ifadesi de artıyordu. Caddenin karşısındaki bir kafede oturan Eve polislerin ilan tahtasına düzenlediği operasyonu sayfaları hızla çevrildiğinde hareket illüzyonu yaratan küçük kitaba bakar gibi seyrediyordu.

Eve polise her şeyi anlatmıştı. İlanları, Piccadilly metro istasyonunda ona seslenen adamı, telefon konuşmasını... Baş Komiser Huw Rees Eve’in anlattıkları ifadesiz bir şekilde dinlemişti.

“Biliyorum, size daha önce anlatmam gerekirdi.” demişti Eve. “Öyle akıl almaz bir durumdu ki ne yapacağımı bilemedim!”

“Hâlâ öyle...” diye omuz silmişti Rees. “Ama araştıracağız.”

İşte bütün bu itinalı çalışma böyle başlamıştı.

“Sana bu defa farklı bir kek aldım.”

Eve Joe’nun kahvenin yanında getirdiği keke baktı. Kafeye oturduklarından beri bu Joe’nun gidip aldığı ikinci kekti. Eve birincisine hâlâ dokunmamıştı. Yeni kek çikolatalı, yani en sevdi-ğindendi ama keki yediğini düşününce bile ağzı kuruyordu. Kafasını salladı. “Yiyebileceğimi sanmıyorum.”

Eve dünden beri hiçbir şey yememişti. Kevin Barr’ın kafasını keskin bir bıçakla omurgasından ayıran o adamın sinemaya bıraktığı ilanı bulduklarından beri. Maddie Matthews’in onun yüzünden öldüğünü kabul ettiği andan beri.

Artık bu işte beraberiz, Eve.

Eve bir daha asla yemek yiyemeyeceğini düşünüyordu. Zaten artık içinde besleyeceği herhangi bir şey de kalmamış gibiydi. Kahvesinden bir yudum aldı ve sıvının büyük bir gürültüyle midesindeki boşluğa çarptığını hissetti.

Joe Eve'in ellerini ellerinin arasına aldı. "İyi misin?"

"Kendimi berbat hissediyorum." diye cevap verdi Eve.

Joe kafasını salladı. Eve Joe'nun en çok bu özelliğini seviyordu. Hiçbir zaman onu gereksiz yere neşelendirmeye çalışmıyordu. İnsanın canı gerçekten sıkkın olduğunda binlerinin karşısında geçip onu güldürmeye çalışması kadar sinir bozucu bir şey daha yoktu.

"Kendini toparlaman lazım." dedi Joe. Eve acı acı gülümsedi.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey."

"Ben çok ciddiyim, Eve." diye devam etti Joe. "Ortalığı biraz dağıtmış olabilirsin ama artık mevcut durumu değiştiremezsin..."

"Çok teşekkürler." dedi Eve. "Gerçekten çok yardımcı oluyorsun."

"Elbette yardımcı oluyorum. Sen de oluyorsun. En büyük yardımı polise giderek yaptın. Böylece başka bir cinayet daha işlenmeden onu yakalayabilecekler. Yapılması gereken en doğru şey buydu. Bu sayede başka insanların hayatını kurtarabilirsin. Sadece sen katilin iletişim kurduğu tek kişisin ve bunun kritik bir önemi var. O yüzden değiştiremeyeceğin değil, değiştirebileceğin şeyler üzerine düşünmen gerekiyor. Artık içinde bulunduğun duruma objektif bakmaya çalış ve bir an önce kendine acımayı bırak."

"Kendime acımıyorum. Üzülüyorum! Maddie Matthews

- **• J»**

için.

“Ama bunun Maddie Matthews’ün ailesine hiçbir faydası yok. Polislere de faydası yok. Her şeyden önce sana faydası yok. O yüzden yeter artık, buna bir son ver.”

Eve gözlerini Joe’nun üzerine dikti. “Her zamanki gibi çok haklısın. Ben resmen bir çamurun içinde debeleniyorum.”

“Ve bu sana hiç yakışmıyor.” diyerek araya girdi Joe. “Kekini alabilir miyim?”

“Çikolatalı benim.”

Joe gülümsedi ve limonlu tartı yemeye koyuldu. Eve aklının yavaş yavaş çalışmaya başladığını hissediyordu. Hikâyeyi haber yapmanın artık bir önemi yoktu. Joe haklıydı, öncelik katilin ya-kalanmasıydı; eğer yardımcı olmak ya da katkı sağlamak istiyorsa, güçlü durmak zorundaydı.

Çikolatalı kekinden bir çatal aldı.

“Ross’a ne söyleyeceğiz?” diye sordu Joe, ağzı turtayla doluyken.

“Kesinlikle hiçbir şey söylemeyeceğiz.” dedi Eve sertçe. Bunu söylemek bile kendini iyi hissetmesine yetti.

Bu sırada masanın üzerinde duran telefonu çaldı. Eve telefona cevap verdi.

“Hemen buraya gelin.” dedi telefonun diğer ucundaki Baş Komiser Rees. “İlanı bulduk.”

“Aman Tanrım!” dedi Eve nefesini kontrol etmeye çalışarak.

Üçü birlikte yan yana durup ilana baktılar. Belki ki yapıştırıldıktan sonra üzerinden bir şeyle geçilmişti, ilanın üzerinde belli belirsiz lekeler vardı ama içeriği diğerleriyle aynıydı:

SERGİ

Mekân: Burası

Tarih: 1 Aralık Saat: 10.00

“Layla Martin in öldüğü gün.” dedi Eve yavaşça. Cinayetlerin rasgele

işlenmediğine artık emindi. Katil cinayetlerini planlamakla kalmıyor, bir de çok matah bir şeymiş gibi bunun reklamını yapıyordu.

Gelin, gelin! Katliam nasılyapılır, hepiniz görün!

Eve'in gözlerinin kenarında beklenmedik yaşlar belirdi. Layla Martin henüz yirmi dört yaşındaydı ve asla yirmi beş olamayacaktı. Acaba Layla katilin gerçek hedefi miydi yoksa katil binaya girdiğinde içeride yalnız birini bulacağını biliyor muydu? Belki de

binaya Layla Martin'den çok daha önce gelmişti; kadarda gezmiş, asansöre binmiş, kurbanının karşısına çıkmasını beklemişti.

Eğer katil Layla Martin i kendisine hedef olarak seçtiyse, onu ne kadar zaman boyunca izlemişti? Layla'nın izlendiğinden haberi var mıydı? Varsa, endişelenmiş miydi? İşten sonra kız arkadaşlarıyla buluşup bir kadeh Pinot Grigio içerken bu konudan bahsetmiş miydi? Onu caddenin karşısından, metronun camından, ofisinin kapısından gözetleyen adamı hiç görmüş müydü? Katil Layla'nın iyi tanıdığı ve bu yüzden şüphelenmediği biri olabilir miydi?

Eve bütün bunları düşünürken Joe'nun elini tutmak, güvende olduğunu hissetmek ve akıl sağlığı düzgün olan birine bağlanmak istedi. Ama tabii ki bunu yapmadı.

Rees Eve'e döndü ve "Bu konuya yayın yasağı getirmek istiyoruz." dedi. "Öğleden sonra Londra'daki tüm polisler bu ilanların peşine düşecek. Eğer bu durumu halka açık hale getirirsek, kargaşa çıkar. Sokakları panik sarmasını istemiyorum."

Eve komisere kuşkulu gözlerle baktı. "İnsanların bilgi edinme hakkını kısıtlayamazsın."

Rees sert bir ifadeyle kafasını salladı. "Benim hiçbir şeyi kısıtladığım falan yok. Eğer bu ilanları bırakan Layla Martini öldüren kişiyse, o pisliğe istediği şöhreti vermek istemiyorum. Ha, ayrıca suyu bulandırmak isteyen taklitçilerin önüne geçmek için de yayın yasağı önemli."

Eve hızlıca düşünmeye çalıştı. Huw Rees ne derse desin, polis sadece yayın yasağı talep edebilirdi, bunu dayatma yetkisi yoktu. Bu da, Eve'e manevra gücü veriyordu.

“Yani bizden ayağımıza kadar gelen özel haberden vazgeçmemizi istiyorsun, Huw.”

“Evet, kamu güvenliği için bunu istemek zorundayım.”

Eve Joe’ya bakıp kaşlarım çattı.

“Ross bu durumdan hiç hoşlanmayacak.” diye karşılık verdi Joe.

“Bu fırsattan vazgeçmek için bize bazı garantiler vermen gerekiyor.” dedi Eve, baş komisere dönerek.

“Ne garantisi?” diye sordu Rees şüpheli bir ifadeyle.

“Şimdi kullanamasak bile bu ilanlar bizim özel haberimizin bir parçası ve öyle kalması lazım. Bu konunun başka bir gazeteciye ya da haberciye sızdırılmaması gerekiyor.

“Anlaştık.”

“Bir de bulduğunuz her ilandan, önce bizi haberdar etmeni rica edeceğiz.”

“Eğer kullanmayacaksınız, bunun ne anlamı var?”

“Yine de bilgi notu olarak elimizin altında bulunsun.” dedi Eve. “O şerefsizi yakalayıp tutukladığınızda, hemen bizi çağıracaksın. Her şeyi kameraya alacağız ve herkesten bin adım önde olacağız.”

Rees isteksizce kafasını salladı. “Tamam.”

“Bir şey daha var. Olay sona erdiğinde biz de hak ettiğimiz övgüyü alacağız.”

üvgu mu?

“Evet. Adamı yakaladığında siz bizim getirdiğimiz bir kanıt sayesinde övgü almış olacaksınız, bu bizim de isme özel bir övgüyü hak ettiğimiz anlamına gelir.”

“¡Witness News olarak mı?” dedi Rees.

“Hayır.” diye cevap verdi Eve. “Ben ve Joe. Mahkemenin önünde basın

açıklaması yaparken, olaydaki katkımız için bize teşekkür etmeni isdyoruz.”

Eve şansını zorladığını biliyordu. Rees’in sert bakışları da bunu kanıtlar nitelikteydi. Böyle olaylar karşısında polis o kadar az

övgü alıyordu ki onlardan bunu paylaşmalarını istemek biraz zalimliğe kaçıyordu.

“İkimiz de aynı şeyi istiyoruz Huw.” dedi Eve. Kelimeler ağzından çıktığı anda katilin cümlesini dillendirdiğini fark edip ür-perdi.

Aslında tam olarak aynı şeyi istemiyorlardı. Sadece aynı tarafta olmaktan başka seçenekleri yoktu ve Eve bunu biliyordu. Eğer Huw Rees ilanlar konusunda yayın yasağı talep ediyorsa, Eve’e istediklerini vermek durumundaydı. Yoksa katil Eve’i bir kez daha aradığında, Rees bundan nasıl haberdar olabilirdi?

Eve ona haber vermediği sürece olamazdı.

“Dur bakalım, adamı henüz yakalamadık bile.” dedi Rees suratını asarak.

“Adam bir sonraki darbeyi nerede ve ne zaman vuracağını size söylüyor. Bu durumda onu yakalamanız ne kadar zor olabilir ki?”

“Ha ha...” dedi Ress keyifsizce. Sonra derin bir iç çekti. “Tamam, sen kazandın. Anlaştık.”

“Hangi konuda anlaştınız?” Guy Smith şişeden çıkan kötü cin gibi bir anda Eve’in yanı başında belirdi. “Hangi konuda anlaştınız?” diye sordu tekrar. “Onun bilip benim bilmediğim ne var? Burada neler oluyor? Ve... Aman Tanrım, senin yüzüne ne oldu?” Guy taramalı tüfek gibi hızla konuştuktan sonra üç kere hapşırdı ve burnunu gittiği kahvecinden yürüttüğü peçeteye sildi.

“Hava çok soğuk.” dedi. Sonra tekrar “Hangi konuda anlaştınız?” diye sordu.

Eve boş gözlerle Huw Ress’e, daha doğrusu omzunun üzerinden görünen malum ilanına baktı. İlan Eve’in, aynı zamanda Guy’ın göz hizasındaydı. Tam bu sırada bir polis memuru elinde bir boya raspası ile ilanı kenarlarından kazımaya başladı.

SERGİ

Seni ilgilendiren bir şey değil.” dedi Rees düz bir ses tonuyla. “Aa, öyle mi? Bence bir şansınızı deneyin, belki de beni çok yakından ilgilendiren bir konudur.”

Rees kararsız bir iç çekince, Eve komiserin üzerine atlayıp eliyle ağzını kapatmak istedi.

“Kraliyet bebeğinin ismi hakkında bahse girdik.” dedi Rees. “Ben Alfred diyorum, o Charles diyor.”

Eve baş komiserin yetenekli bir yalancı olduğunu bilmiyordu ama doğruyu söylemek gerekirse manevrasından etkilenmişti.

“Ben Samuel diyorum.” diyerek araya girdi Joe. Guy yüzünü ekşitti. “Ne? Samuel Musevi ismi. Sence Kraliyet ailesi çocuğa Musevi ismi koyar mı? Biraz mantıklı ol!”

“Ama ben Samuel’e para yatırdım.”

“Geri zekâlı.” Guy kendi kendine homurdandıktan sonra yüzünü tekrar Huw Rees’e, yani ilana döndü.

“Peki, bütün bu harekediliğin anlamı ne? Ekibiniz boş kalmasın diye, toplu temizlik seansına mı başladınız?”

Eve nefesini tuttu. İlan panodan çıkmak üzereydi ama bu kadar yavaş olması acı vericiydi.

SERGİ

Bu öğleden sonra burada bir saldırı oldu.” dedi Rees tekrar yalan söyleyerek, “önemli bir şey değil ama işin içinde bıçak olunca, hazır buralardayken DNA örneği bulabilir miyiz diye bir bakalım dedik.”

“DNA örneğini boya raspasıyla mı alıyorsunuz?” diye sordu Guy. ***“CSI Miami*** kafası mı?”

“Senin DNA konusunda uzman olduğunu bilmiyordum.” diye çıkıştı Rees.

“Bu sahneye bir Veronica Creed gerektiğini bilmek için uzman olmaya gerek

yok.” dedi Guy sırıtarak. “Hani şu 1 saat içerisinde bir evin görünümünün baştan aşağı değiştirildiği “60 Minute Makeover” programı var ya, siz şu anda daha çok onun çekimlerindeymiş gibi gözüküyorsunuz.”

“Defol git başımdan. Zaten uzun ve yorucu bir gün geçirdim, bir de sizinle uğraşamam.” Ress son cümlesini söyledikten sonra sinirli adımlarla ortamdan uzaklaştı.

Guy Eve’e döndü. “Nesi var bunun? itiraf et, ben gelmeden önce adamı delirttin, değil mi?”

Eve meslektaşına havalı bir bakış fırlattı. “Evet, tıpkı Kevin Barr m babasını delirttiğim gibi.” dedi ve Guy m yanından ayrıl-

dı. Joe da hemen arkasından geldi.

“Sen şakadan anlamaz mısın?” diye bağırdı Guy arkalarından. “Bu arada ***senin yüzüne ne oldu ya?"***

-Ş&L

Veronica Creed’in adını duymak bile Huw Rees’in keyfîni kaçırmaya yetiyordu.

Veronica Creed kısa boylu, pembe yanaklı, yuvarlak suratlı, kısa gri saçlı bir adli tıp uzmanıydı. Yaşını kimse bilmiyordu. Sürekli gözlük takıyor, kedi desenli kabarık kazaklar ve şekilsiz ekose etekler giyiyordu.

Ve bu haliyle Huw Rees’in ödünü patlatıyordu.

Rees yirmi iki yıllık meslek hayatında en azılı düşmanının bile başına gelmesini istemeyeceği sayısız olayla karşılaşmıştı. Küçük çocuklara işkence eden canileri tutuklamış, aç bırakılmış ve şiddet görmüş seks kölelerini kötü adamların elinden kurtarmış, hatta bir keresinde bir kavanozun içine koyduğu parmakları ona ikram etmeye kalkan insan eti bağımlısı bir manyağı yakalamıştı.

Ama tüm bunlara rağmen, Veronica Creed bugüne kadar karşılaştığı en tüyler ürpertici insandı.

Sakin bir psikopatın tüm özelliklerini taşıyordu ama diğer dünyayla arasında insana kendini güvende hissettiren demir parmaklıklar yoktu. Rees şüphelerinin

hiçbir dayanağı olmadığını biliyordu ama buna rağmen geceleri bazen kendini Veronica Creed'in olası psikopatlıklarım düşünürken yakalıyor, sonra sabaha kadar gözünü kırpmadan yatağın içinde oradan oraya dönüp duruyordu.

Bunun çok gülünç olduğunun farkındaydı, o yüzden onun hakkında hissettiklerini hiç kimseyle paylaşmıyordu ama yalnız olmadığını da biliyordu. Yetişkin koca koca adamlar onunla yakın temastan kaçınıyor ve yakından hızla uzaklaşıyordu. Aynı adamlar Veronica Creed'in odasından bir rapor alınacağı zaman talihli kişiyi belirlemek için yazı tura atmaya başlıyordu. İş yerinde Veronica Creed'in ***gerçek bir efsane*** olduğu söylediğinde, Re-es'in aklına hemen ***Dracula*** geliyordu.

Huw Rees birine Veronica Creed'i neden ürkütücü bulduğunu anlatmaya kalksa, hiçbir şekilde tatmin edici bir cevap veremezdi ama ortada inkar edilemez bir gerçek vardı: O kadının gözlüklerini burnunun üzerine düşürüp donuk gözlerle kendisini izlediğini hayal etmek bile baş komiserin içini titretmeye yetiyordu.

Yani habercilerin yanından ayrıldıktan sonra titremeye başlamasının karlı havayla bir ilgisi yoktu. Bütün suç Veronica Cre-ed'in hayaletindeydi.

Eve, eve dönüş yolunda metro istasyonunun dışındaki küçük marketlerden birine uğradı. Aslında sadece süt alacaktı ama dar reyonların arasında gezinirken kendini sepete bambaşka ürünler atarken buldu. Bir çift yün çorap, sandal ağacı kokulu bir mum.

Saat geç olduğu için markette sadece birkaç kişi vardı, onlar da Eve'in yaralı yüzüne kaçamak bakışlar atmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Eve sepete bir baget ekmek koydu. Ekmek tıpkı çocukluğundaki gibi kokuyordu. Eve, ekmeği eliyle bölüp yemeye başlamamak için kendini zor tuttu ve bu keyfi eve saklamaya karar verdi. Yalnız yaşamanın en iyi taraflarından biri sofra adabına uymak zorunda olmamaktı. Bazen fasulye ve balık kroketleri doğrudan tavanın içinden yiyor; kendini biraz kovboy, biraz mağara adamı gibi hissediyordu.

Aldıklarının parasını ödemek için kasada sıra beklerken, Eve aslında sandal ağacı kokulu muma hiç ihtiyacı olmadığını düşündü. Zaten kim bir kokulu mumu gerçekten ihtiyacı olduğu için aldırdı ki? Ev biraz hamster koksa ne fark ederdi? Sanki her şey çok yolundaydı da bir tek sorun evin nasıl koktuğuydu.

Eve mumu sepetten çıkarttı ve kasanın yanındaki tatlı rafına bıraktı. Onun yerine sepete iki tane Sütlü Çikolata ekledi.

Biri bu gece için, diğeri ise acil durumlar içindi.

ife.

Eve bahçe kapısına ulaştığında, kulağına garip bir ses çalındı.

Bay Elias onların bahçesini temizliyordu. Elindeki kürekle doğruldu ve Eve'e baktı. Kirli karlar bahçenin köşesinde yığın halinde duruyor, Bay Elias'ın geniş parçalara kırdığı buz kütleleri kaldırılmayı bekliyordu.

Küreğin içindeki buz kütlesinden geriye yerdeki eşkenar dörtgen izi kalmıştı. Eve bu görüntü karşısında garip bir şekilde duygulandığını fark etti. Eskiden bahçeyi temizleme işini babası yapardı. Hatta komşularının bahçesini temizlediği bile olurdu. Eve böyle nezaketlerin babasının aklı gibi yitip gittiğini düşünürdü. Demek ki yanılıyordu!

"Çok naziksiniz, teşekkür ederim."

"Rica ederim." dedi Bay Elias, mütevazı bir tavırla. "Aslında bunu daha önce yapmalıydım."

Kapının hemen yanında buzlu zemine dökülmek üzere bekleyen ağzı açık bir tuz çuvalı duruyordu.

Eve bir anda içinin ısındığı hissetti. Sonra eve girdi, su ısıtıcısını çalıştırdı ve Bay Elias'a sıcacık bir fincan çay hazırladı.

Eve gecenin ilerleyen saatlerinde annesinin eski rahat koltuğuna oturdu ve eliyle kopardığı ekmek parçalarına ağzına atarken babasının uyuyuşunu seyretti.

Yatakta cenin pozisyonu alan Duncan çocuk gibi uyuyordu. Gevşek bir yumruk yaptığı eli yastığın üzerindeydi; parmağından hiç çıkartmadığı evlilik yüzüğü sokak lambasının odaya vuran ışığında parıl parıl parlıyordu.

Duncan her nefes alışında, Eve inanmadığı Tanrı'ya ona bir nefes daha vermemesi için dua etti.

Zihninde geçmişe dair hiçbir kırıntı olmadan sıcacık yatağında uyurken, onu çok seven ama hiç tanımadığı biri tarafından seyredilmek de bir ölüm şekliydi.

Onun önünde umut dolu bir gelecek yoktu.

Ama Duncan nefes almaya devam etti.

Nefes aldı.

Nefes verdi.

Nefes aldı.

Eve derin bir iç çekti. Ya Tanrı gerçekten yoktu ya da Eve'i hiç umursamıyordu.

Eve'in düşünceleri çalan telefonun sesiyle bölündü. Babasını uyandırmadan telefona cevap vermek için hızla odadan çıktı.

Gizli numara.

"Merhaba Eve."

Arayan oydu.

Eve konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu adam tam üç kişiyi öldürmüştü. En az üç kişiyi. Böyle bir adama ne söylenirdi ki?

"Ne söyleyeceğini bilmiyorsun değil mi?" dedi katil, muhteşem bir aksanla. "Hiçbir şey söylemeyerek beni kışkırtmak mısın yoksa merhaba deyip benimle işbirliği mi yapmalısın?"

"Eğer biriyle iş birliği yapacaksam, emin ol bu kişi senin gibi ruh hastası bir piç kurusu olmayacak."

Katil güldü. "Anladığım kadarıyla tercihini hem konuşup hem de beni kışkırtmaktan yana kullanmaya karar verdin."

Eve lise son sınıftaki öğretmeni Bayan Crick'in sınıfta kaşlarını kaldırarak söylediği sözü hatırladı ve dudağını ısırdı. "Önce düşün, sonra konuş Evelyn."

Eve bazen bunu unutup hiç düşünmeden konuşuyordu.

“Birincisi çok sevmesem de benim babamın kim olduğu belli.” diye devam etti katil. “İkincisi kimin ruh hastası olduğu hiç belli olmaz.”

“Sen bir kadının boğazını kestin. Bir adamın ensesine bıçak sapladın. Bir çocuğu öldürdün! Normal insanlar senin gibilere ruh hastası diyor!”

“Bu devirde kim normal ki? Muhtemelen sen kendini normal görüyorsun ama şu anda bir katille konuşuyorsun. Sence hangi normal insan bunu yapar? Hangi normal insan benim yaptığım işe minnet duyar? İşte seni bu yüzden seviyorum, Eve. Normal olmadığın için.”

Eve cevap vermedi.

“Burnunu kim kırdı?”

Katil Eve’i gerçekten umursuyormuş gibi konuşuyordu ve bu gerçekten çok şaşırtıcıydı. Eve bir an tereddüt ettikten sonra “Seni ilgilendirmez.” diyerek sessizliğini bozdu.

“Bu sözlerle beni sarsabileceğini mi düşünüyorsun, Eve? Kiminle konuştuğunu unutuyorsun. Bana istediğini söyle. Ben etkilenmem.”

Haklıydı. O bir seri katildi. Eve’in kendine sürekli hatırlatması gereken gerçek buydu.

“Ben dostunum.” diye devam etti katil. “Seni cezalandırmak için gelmedim.”

“Sen benim dostum falan değilsin.”

“Yüzünü bu hale getiren, sana zarar veren kişi de ben değilim.”

“Kes sesini!” diye bağırdı Eve. “Sen benim hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Benim hayatım senin umurunda bile değil, o yüzden bana martaval okuma. Yalandan üzülüyormuş numarası da yapma. Yalandan üzülmek benim işimin bir parçası! Ben yalandan üzülenlerin kraliçesiyim! Sen kim olduğunu sanıyorsun?”

Katil art arda öyle sert kahkahalar attı ki kendini ancak keyif içinde derin bir iç

çektikten sonra durdurabildi.

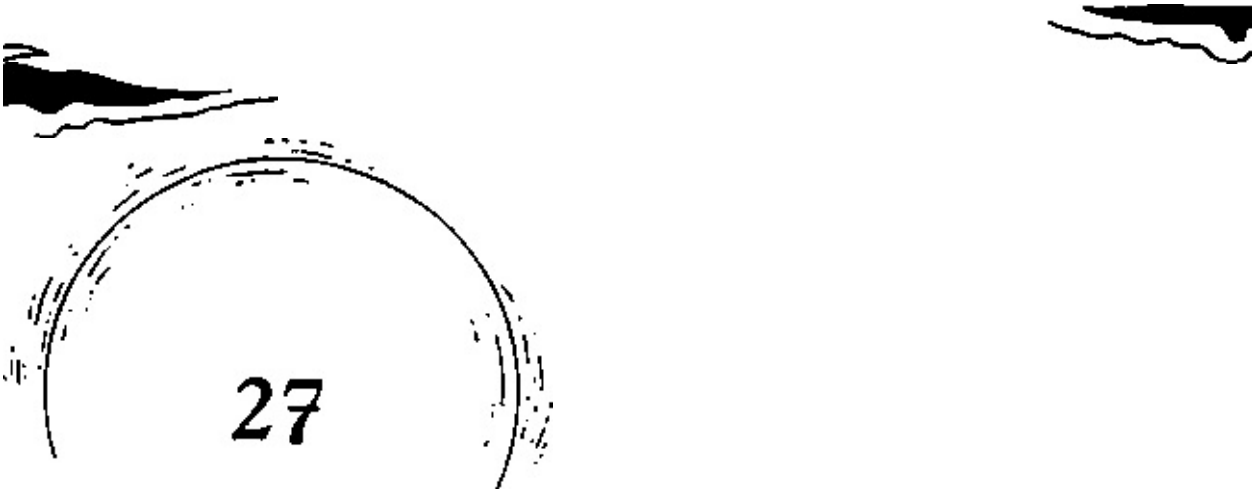
“Çok komiksin, Eve.” dedi katil sonunda. “Ama yanılıyorsun. Ben seni sandığından çok daha iyi tanıyorum.”

Eve ensesinden başlayarak tüm kafatasının uyuşmaya başladığını hissetti.

Öyle dehşete düşmüştü ki katilin telefonu kapanığını araya giren uzun, çok uzun sessizlik sayesinde anladı. Telefonu elinden bıraktı ve bir kez daha kendisiyle baş başa kaldı.

14 Aralık

J^^erdivenlerde bir berduş var.”

-David Fallon temizlikçi kadına baktı. Debbie Gomperts şişman ve duygusuz bir kadındı. Hiçbir zaman başladığı bir sözün devamını getirmediği için, karşısındaki insan ne demek istediğini tam olarak anlayamıyordu. O yüzden David Fallon onunla bir diyaloga girdiği zaman kendini hep iki adım geride gibi hissediyordu.

“Pardon?”

“Merdivenlerde.” diye tekrar etti Debbie. “Bir berduş var.” Sanki David Fallon’ın cümleyi ilk seferde anlamamasının sebebi uzun oluşuymuş gibi, bu defa cümleyi iki bölmüş ve güya aptallığını yüzüne vurmuştu.

Ama David’in asıl takıldığı şey berduş kelimesiydi. Bu kelimeyi o kadar uzun

süredir duymamıştı ki anlaması biraz zaman almıştı. Bugünde herkes evsiz' kelimesini kullanmayı tercih ediyordu. Berduş çok eskilerde tarlalarda boş boş dolaşan, bazen garip işlerde çalışıp sonunda otluklarda uyuyan ve alkolle alakası olmayan adamlar için kullanılıyordu.

Ayrıca her yerde merdiven vardı. Hangisinden bahsettiğini nereden anlayabilirdi?

"Hangi merdivenlerde?"

"ön kapıdaki."

Ah.

İşte bu kötüydü.

David Fallon dağınık masasından kalktı, sessizce pelüş kırmızı halılı lobiye yürüdü ve cam kapıdan dışarıya baktı. Gerçekten de bir berduş Barnstormer Tiyatrosu nun giriş kapısındaki merdivenlerde kendine bir ev kurmuştu ve en üst basamakta mışıl mışıl uyumakla meşguldü.

David derin bir iç çekti. Bu tarz yüzleşmelerden nefret ediyordu. Ama ***Romeo ve Juliet'in*** bu geceki performansını izleyecek olan tiyatro severler iki saat içinde binaya akın edecekti ve içeriye girerken bir gerçek hayat dramasının üzerinden atlamak istemeyecekleri kesindi.

Hele de gerçek hayat buram buram çiş kokuyorsa...

"Aman Tanrım." dedi David Fallon kendi kendine. Sonra kapının kilidini açıp adama seslendi.

"Affedersiniz?"

Adam yavaşça yerinden doğruldu. "Ne var?"

"Burada uyuyamazsınız." dedi David kibarca.

Adam sanki orada olduğunu o an fark etmiş gibi etrafına baktı, sonra bakışlarını David Fallon a çevirdi.

“Yoo, sen uyandırana kadar gayet güzel uyuyordum.”

David karşısındaki adama insan olduğunu hissettirmek ve esprisini anladığını belirtmek için ukala bir tavırla gülümsedi.

“Demek istediğim.” diye devam etti. “Bir saat içinde oyun için kapılar açılacak.”

Adam David ona oyuna icabet etmesini teklif etmiş gibi davrandı ve teklifi reddettiğini anlatmak istercesine elini havaya kaldırdı.

“Ah çok teşekkür ederim, ben burada iyiyim.”

David’in bu adamla başa çıkması çok zordu. “Keşke etrafımda bu konuyu halledebilecek binleri olsaydı.” diye geçirdi içinden. İçeride sadece seksen yaşındaki stant görevlisi Eric, barda çalışan Marge ve kimseyle muhatap olma tenezzülünü göstermeyen Debbie Gomperts vardı. Yani David’e kimseden fayda yoktu.

Berduş adam mukavva kutudan yaptığı salaş evin içine tekrar kıvrıldı, gelişigüzel şekilde eşyalarını tıkıştırdığı Harrods poşetine başını yasladı ve tekrar uyuma pozisyonu aldı.

Aslında David Fallon iyi bir adamdı. Kedisi Dilly’yi çok seviyor, ergenlik sendromuna girdiğinden beri onu bir kez bile aramayan vaftiz oğlunun doğum gününü hiç unutmuyor, yaşlı komşularının alışverişini yapıp çiçeklerini suluyordu.

Ama bu berduş çiş kokuyordu. Kapıyı kapattı ve vakit kaybetmeden polisin numarasını tuşladı.

İki polis evsiz adamın başının altındaki Harrods poşetini nazikçe çekti ve adamı kollarından tutup ayağa kaldırdı.

“Ben sıra bekliyorum! ***Romeo ve Juliet’i*** seyredeceğim.”

“Biletiniz var mı, beyefendi?” diye sordu iki polis memurundan genç olanı.

“İşte ben de onun için sıra bekliyorum.” diye cevap verdi evsiz adam. “İade edilen biletlerden almak için. Yeni bir iPhone çıktığında Apple mağazasının önünde ya da yeni ***çıkan Harry Pot-ter'ı almak*** için kitapçının önünde uyuyan

insanlar gibi düşünün beni.”

Genç polis şüpheci bir tavırla David’e baktı.

“Tabii ki sıra beklemiyor.” diye cevap verdi David. “Buraya uyumak için gelmiş.”

“Nereden biliyorsun?” diyerek araya girdi evsiz adam. “Hiç sormadın ki!”

Genç polis David’e elinin altında iade bilet olup olmadığını sordu. David olduğunu söyleyince polis bu defa evsiz adama döndü. “Bilet varmış, alacak mısınız?”

“Bilemiyorum.” dedi evsiz adam kibirli bir tavırla. “Şimdi değil, belki sonra.”

Berduşun cevabı polisleri güldürdü. Genç polis mukavva kutuyu kaldırdı ve adama verdi.

“Şurada uyuyabilirsiniz.” dedi, birkaç metre ilerideki karlı kaldırımı işaret ederek. “Ama burada olmaz.”

“Neyse, zaten ben aslında ***Fare Kapanım*** izlemek istiyordum.” Berduş son sözünü söyledikten sonra polisin işaret ettiği kaldırıma doğru ilerlemeye başladı.

David iç çekti ve adamın karların üzerinde ağır ağır yürüyüşünü izledi, sonra teşekkür etmek için polislere döndü.

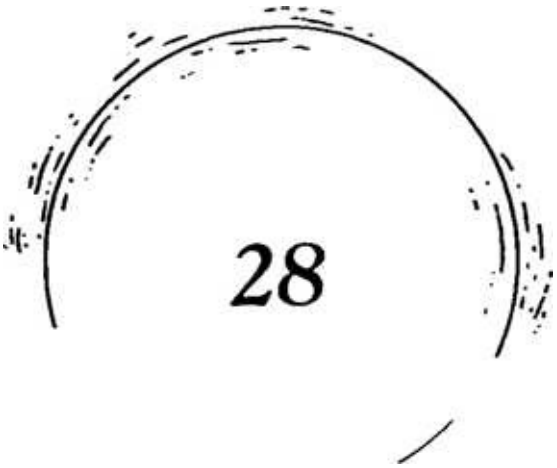
Ama polislerin sırtı David’e dönüktü. Dikkatle berduşun kalktığı köşeye bakıyorlardı.

David bir adım öne geldi ve polislerin omuzlarının üzerinden aynı köşeye baktı.

Densizin biri duvara bir ilan yapıştırmıştı.

Bir sergi ilanı.

Barnstormer Tiyatrosu polislerle doluydu.

Eve etrafına şöyle bir bakınca bilet gişesinde ödeme yapan tiyatro severlerin arasında bir sürü tanıdık yüz gördü. Üniformalı görmeye alıştığı polisleri sivil kıyafederle izlemek çok garipti. Baş Komiser Rees'in üzerinde göbeği yüzünden sadece tek düğmesi kapanan rengi solmuş bir smokin vardı. Eve Rees'in yanındaki adamı tanımıyordu ama hayatında daha önce hiç bu kadar pembe, parlak ve kel bir kafa görmediği için onu bir daha unutamayacağını biliyordu.

"Aradığın için teşekkürler." dedi Eve, Rees'e. Rees cevap vermek yerine kafasını kısaca sallamakla yetindi. Belki de Eve ile anlaşma yaptığı için şimdiden pişman olmuştu. Haklıydı. Onun yerinde olsa, Eve de aynı şeyi hissederdi...

"Tanıştırayım, Bu Dedektif Marr." dedi Rees.

Eve ve parlak kafalı dedektif birbirlerine selam verdi.

Dedektif Marr ellerini ovuşturdu ve "Çok heyecanlı değil mi?" diye sordu.

Eve ve Rees'in şüpheci bakışlarına maruz kalan Marr açıklama yapma gereği duydu. "Londra'nın Batı Yakası'nda tiyatro sahnesine çıkmaktan bahsediyorum."

"Ah." dedi Eve. "Evet. Çok heyecanlı."

Rees Eve'in omzunun üzerinden tiyatronun girişine doğru baktı. "Meslektaşın nerede?"

“Joe mu? Birkaç dakikaya gelir.”

“Bir an önce gelse iyi olur. Kimsenin bu geceki performansta bir gariplik hissetmesini istemiyorum. Bunun en anlama geldiğini biliyorsun değil mi? Geç gelmek yok, içeri büyük kamera sokmak yok, kot pantolon giymek yok...”

“Zamanında gelecek, merak etme.” dedi Eve. Rees kot pantolon giymenin bu ortamda dikkat çekeceğini düşünüyordu ama giydiği smokinle ortamın en dikkat çekici adamı kendisiydi. Üstelik bu dikkat çekicilik iyi anlamda değildi. Eve bu gece için tercihini cenazeler için sakladığı düz bir siyah elbiseden yana kullanmıştı.

Gecenin iki smokinli adamından diğeri yanlarına geldi. İpek ceketinin yakasındaki kimlik kartında MÜDÜR yazıyordu.

“Bir şeye ihtiyacınız var mı Baş Komiser Rees?

“Hayır yok teşekkürler, Bay Fallon.”

“O zaman başlayabilir miyiz?”

“Bize on dakika daha müsaade edin lütfen.”

“On dakika mı?” Fallon neredeyse ağlamak üzereydi. “Ama dondurucumuz bozuldu! Eğer şimdi başlamazsak, araya girdiğimizde bütün dondurmalar erimiş olacak!”

“Elimizden geleni yapıyoruz, Bay Fallon. Farkındaysanız, bu bir cinayet soruşturması.”

“Peki ama dondurmalar ne olacak?” dedi Fallon, Rees gerçek sorunun ne olduğunu anlamamış gibi. “Zaten elimizde çok az dondurma mevcut, erirlerse ne yapacağız? Çubuklu dondurmalarımız da var ama kesin onlar da şeklini kaybedecek. Ben insanlara yumuşamış Magnum satamam ki!”

“Yapabileceğim bir şey yok maalesef.”

Fallon kollarım çaresizce havaya savurdu ve hızlı adımlarla tiyatro salonuna doğru ilerledi.

“Peki bizim nerede durmamızı istiyorsun?” diye sordu Eve, Rees’e.

“Herkes yerine oturduktan sonra, siz benimle birlikte salonun arkasından gireceksiniz ama şimdiden söyleyeyim, bir şey olana kadar görüntü alamazsınız. Şüphe uyandırmak istemiyorum.”

“Tamam, güzel. Bu sırada ekip arkadaşların nerede olacak?”

“Toplamda on iki polis memuru var. Çoğu seyircilerin arasında olacak. Sahnenin her iki tarafına birer memur yerleştirdik...”

“Yani kanatlara.” diyerek araya girdi Dedektif Marr.

“Adı her neyse işte...” dedi Rees.

“Tiyatro dilinde bu şekilde kullanılıyor.” diye cevap verdi Marr.

“Tiyatroyla bu kadar yakından ilgilendiğini bilmiyordum.”

“Croydon Tiyatro Topluluğu ndayım. Yirmi yıldır. Şu anda ***Oklahoma! üzerinde*** çalışıyoruz. Ocak ayında sahneleyeceğiz. Ben Curlyyim.”

Eve ve Rees aynı anda Marr’ın parlak kafasına bakınca, dedektif savunmaya geçti.

“Bence eğlenceli bir tesadüf.”

“Neyse.” dedi Rees konuşmanın özüne geri dönerek “Gece görüşü gözlüğü takan iki adamımız sahnenin üst kısmında...”

“Yani ışık köprüsünde.” Marr bu gece tiyatro bilgisini konuşturmaya kararlıydı.

“Kalan altı kişi de seyircilerin arasında.”

Eve Rees’in planından etkilenmişti. “Hızlı organize olmuşsunuz.”

“Umarım yeterli olur.”

“Peki polisler silahlı mı?”

Rees bir an tereddüt ettikten sonra sertçe cevap verdi. “Hazırda bekleyen silahlı

adamlarımız var.”

Eve kafasını salladı. Silahlı polislerin Batı Yakası’nda bir tiyatronun koridorlarında dolaştığını düşünmek çok heyecan vericiydi. Eve çoğu insanın bilmediği bir şeyden haberdar olmayı fikir olarak çok seviyordu.

Rees salondaki herkesin yerini alması gerektiğini söyleyerek lobideki insan kalabalığının arasında karıştı.

Eve arkasını dönünce Joe’nun giriş kapısında etrafına bakındığını gördü. Siyah bir pantolon ve siyah bir kazak giymişti.

Eve yanına gidip Joe’yu baştan aşağı süzdü. “Koreograflara benzemişsin.”

“Kötü mü olmuş?”

Eve gözlerini kısarak Joe’yu tekrar inceledi. “Çok kötü değil.” dedi ama içinden ‘Harika görünüyor.’ diye düşündü. Siyah ona çok yakışmış«. Sosyalleşip insan içine karışan James Bond gibiydi.

“Harika görünüyorsun.” dedi Joe. Eve dillendiremediği iltifatın aynısını Joe’dan duyunca o kadar şaşırdı ki çareyi duymamış gibi yapmakta buldu. “İlanın görüntüsünü aldın mı?”

Joe kafasını salladı ve Eve’e cebindeki küçük kameranın LCD ekranını gösterdi.

SERGİ

Mekân: Burası Tarih: 14 Aralık

Zaman: Bu gece

Eve kafasını salladı ve Joe’ya planı anlattı. Aslında aktif olarak içinde bulundukları bir plan değildi ama operasyondan haberdar olmamaktan daha iyi olduğu kesindi. Hatta aynı haberi yirmi haber kanalıyla birlikte almaktan bir milyon kat daha iyiydi.

“Özellikle Guy Smith burada olmadığı için çok mutluyum.” dedi Eve tüm doğallığıyla.

Tiyatronun içinde yapılan anons herkesin yerlerini alması gerektiğini söyledi. Buttons filmindeki Jackie Coogan gibi giyinmiş yaşlı stant görevlisine erimiş bir külah dondurma İçin ödeme yapan son tiyatro severin de hızlı adımlarla salona ilerlemesiyle lobide kimse kalmadı.

Eve ve Joe salonun en arkasında duran Huw Rees'in yanma yaklaştı. Eve'in yanındaki iki erkek birbirine aynı anda selam verdi.

İzleyicilerin yerlerine oturma telaşı sona erince, ışıklar kapandı ve oyun başladı.

Romeo veJuliet Eve'in en sevdiği Shakespeare oyunu değildi. O daha çok ***Macbethı*** seviyordu; kan, yürüyen orman ve cadılar kesinlikle daha çok ilgisini çekiyordu. Romeo ve Juliet'te birbirine kara sevdayla bağlanan iki çocuğun aşk adı altında aşın dramatik olaylar yaşaması ona aptalca ve acemice geliyordu. Zaten o anda oyuna değil, izleyicilere odaklanmış durumdaydı. Acaba aralarında bir katil var mıydı? "Eğer katil buradaysa, umarım kimsenin ensesine bıçak saplamaz ya da etrafı kan gölüne çevirecek başka bir cinayet teşebbüsünde bulunmaz." diye düşündü Eve. Bunu içtenlikle diledi.

Eve Huw Rees'in arada sırada gizli bir telsize bir şeyler mırıldandığını görmese, tiyatro salonunda bir seri katili yakalamak için hazırda bekleyen yirmi kişi bulunduğuna hayatta inanmazdı.

Eve yanı başında duran Rees'in sahnede Mercutio öldürülürken gerildiğini hissetti ama ekibin geri kalanı son derece soğuk-

kanlıydı. Oyunun birinci yarısını olaysız bir şekilde sona erince, herkes derin bir nefes aldı.

David Fallon erimekte olan çikolatalı dondurmalarla aynı durumdaydı.

Burada, Shaftesbury Meydanı'nın dibindeki Barnstormer Ti-yatrosu'nda olanlara inanamıyordu.

Polis tiyatroya gelip durumu anlattığında, David önce performansı iptal etmek istemişti ama Baş Komiser Rees katili yakalamak için bir operasyon düzenleyeceklerini ve her şeyin kontrol altında olacağını söyleyip ondan işbirliği

rica edince eli kolu bağlanmıştı.

David baş komiserin tavrından işbirliği yapmaktan başka şansı olmadığını çok net anlamıştı.

“Tamam.” demişti sonunda. “Sanırım gösteri devam etmeli.”

Etmişti de. Birinci yarı olaysız geçmişti.

10 dakikalık arada izleyiciler yapılması muhtemel şeylerle meşgul oluyordu; bazıları tuvalet sırası bekliyor, bazıları dondurma sırasında duruyor, bazıları da bardan daha önceden sipariş ettikleri içkileri alıyordu.

Yani herkes kendi halinde takılıyordu.

“Eğer polisin aradığı adam bu gece buraya geldiyse, belki operasyonun kokusunu almış ve çoktan çıkıp gitmiştir ya da planını başka bir tiyatro salonunda başka bir gece hayata geçirmeye karar vermiştir.” diye düşündü David içinden.

Sonra derin bir iç çekti. Belki bu gece yaşananları ileride gülümseyerek anacaktı ama şimdi istediği tek şey sigara içmekti. On beş seneden sonra ilk defa.

Dışarıda sigara içmek için toplanan küçük bir grup vardı. Palto ve berelerden kimsenin yüzü görünmüyordu. ‘Acaba yanlarına gidip bir sigara istesem mi?’ diye düşündü David. Sonra, “O ne öyle, on beş yaşındaki çocuklar gibi.” diye kızdı kendine.

Tam bu sırada oyunun ikinci yarısının başlamak üzere olduğunu belirten anons yapıldı. David giderek artan sigara krizini dağıttığı için anonsun zamanlamasına minnettardı. Ama aynı krizin bir kez daha kapısına dayanacağını nereden bilebilirdi?

Hiçbir şey olmayacaktı.

Eve oyunun o meşhur sahnesi yaklaştıkça ve her replik o kaçınılmaz sona giden yolu kısalttıkça rahatlamaya başladığını hissediyordu.

Joe yanında sesli bir şekilde esneyince, Eve arkadaşını dirseğiyle dürttü ve ağzını eliyle kapatıp esneyerek ona kendince bir nezaket dersi verdi.

Sonunda oyunun dönüm noktası geldi. Romeo Juliet'i büyük bir tablanın üzerinde ölü buldu ve aşkıyla öteki dünyada buluşmak üzere zehri kafasına dikti. Sonra Juliet uyandı, aşkının öldüğünü gördü ve o da kendini öldürdü.

"Tabii ki kendini öldürecek." diye düşündü Eve acımasızca. Bu zoraki hareketi öngörmemek mümkün değildi. Tabii oyunun bundan beş yüz yıl önce yazıldığını unutmamak ve bu sahnenin o dönem için oldukça dokunaklı olduğunu kabul etmek gerekirdi. Eve de öyle yaptı. Ama oyunun yazılışının üzerinden beş yüz yıl geçtikten sonra yetişkin bir adamın zehir içermiş gibi yapması, nefessiz kalması, nefessiz kaldıkça morarması klişeden başka bir şey değildi.

Eve Romeo'yu oynayan kişinin teknik bilen bir oyuncu olduğunu düşündü çünkü Romeo'nun yüzü giderek daha çok morarıyordu.

Ama Juliet ölü olarak yattığı tabladan zamansız kalkıp Ro-meo'nun sırtına vurmaya başlayınca...

İlk harekete geçen kişi Baş Komiser Rees oldu. Hiçbir şey söylemedi. Eve bir saniye önce yanında duran komiseri bir saniye sonra olağanca hızıyla Romeo'ya doğru koşarken ve gerçek bir silahşor gibi tek bir adımda sahneye zıplarken gördü.

Eve hemen Joeya döndü. "Çabuk ol!"

Joe çoktan kamerasını çıkartmış, sahneye doğru koşarken çekim yapmaya başlamıştı bile.

Sahnedeki Juliet çaresizce haykırmaya başladı. "Bir yanlışlık var, böyle olmaması gerekiyordu." Bu sırada Romeo boğazını tutup boğuk sesler çıkartmaya devam ediyordu.

Huw Rees oyuncuyu arkasından kavradığı anda Dedektif Marr'ın parlak kafası sahnenin solundan belirdi. Batı Yakası tiyatro sahnesinin en garip anlarından biri o anda yaşanıyor olabilirdi.

İzleyicilerin uğultusu tüm salonu doldurmuş durumdaydı. Bazıları koltuklarından kalkmış, ayakucunda yükselerek sahneyi görmeye çalışıyordu. Eve'in polis olduğunu düşündüğü birkaç kişi olası bir tehdidin önüne geçmek veya bir ipucu yakalamak için sahneyi değil izleyicileri tarıyor, bir diğer grup ise gergin bir şekilde giriş kapılarında bekliyordu.

Eve nereye gideceğini bilemediği için, tüm tedirginliğiyle olduğu yerde kalmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Genelde her şey olup bittikten sonra olay yerine gitmeye alışkındı ama şimdi olaylar gözünün önünde gerçekleşiyordu, bu da heyecanla korkuyu aynı anda yaşamayı kaçınılmaz hale getiriyordu. En arkadaki küçük yükselti sayesinde Eve tüm salonu gayet net bir şekilde görebiliyordu. Tüm dramanın ortalığa serilişini izlemeye hazırdı.

Ama ortaya serilen şey dramanın biraz uzağındaydı...

Huw Rees'in Romeo'ya başarılı bir şekilde uyguladığı Heimlich manevrası sonrası sahnede küçük çaplı bir 'küt' sesi duyuldu, hemen ardından Romeo'nun aldığı derin nefes tüm salonda yankılandı.

İzleyiciler önce topluca bir iç çekti, sonra alkış tutmaya başladı. Bu sırada Rees oyuncunun kulağına bir şeyler fısıldıyor ve sırtını sıvazlıyordu. Bekledikleri kriz bu değildi ama yine de üstesinden başarıyla gelinmişti.

Rees önce sahneden atladı, sonra Dedektif Marr'ın inmesine yardım etti. Sahnede kalan Romeo izleyicilere "Kendimi o kadar çok öldürmek istedim ki sonunda dayanamayıp zehir şişesinin tıpasını tuttum." diyerek esprili bir açıklama yaptı.

Kahkahaların ardından kopan alkış fırtınasından sonra izleyiciler yavaş yavaş yerlerine geri oturmaya başladılar, zira oyunun son dakikasını henüz izlememişlerdi.

Joe Eve'e doğru yaklaşırken gözlerini devirdi.

Eve Joe'ya bir şey söyleme fırsatı bulamadı çünkü tam bu sırada Bay Fallon "Benim acilen sigara içmem lazım." diye mırıldanarak fişek gibi yanlarından geçti ve lobiye adım atıp gözden kayboldu.

Jfe.

David Fallon ın bu defa gerçekten sigara içmeye ihtiyacı vardı. Bir an sahnede gerçekten cinayet işlendiğini sanmıştı, şimdi ise gerçek olmadığını öğrenmenin verdiği rahatlamayla vücudunun titremesine engel olamıyordu.

Seksen yaşında hâlâ çalışıp geçimini sağlayabilecek kadar aklı sağlığı yerinde olan yaşlı Eric'den bir paket sigara uzatmasını istedi ama artık sigara

satmıyorlardı. Neyse ki Eric sigara paketlerinin arkasına konu olacak kadar çok sigara içiyordu.

“Altmış beş yıldır her gün 30 tane sigara içiyorum.” dedi Eric gururla. Sonra David’e bir paket Lambert & Butler sigara ve Swan Vestas kibrit uzattı.

David cam kapıdan çıkıp tiyatronun merdivenlerine adım atar atmaz birkaç saat önce polislerin uzaklaştığı berduşun yine aynı yerde olduğunu gördü.

“Bir sen eksiktin!” diye bağırdı David. “Ne işin var senin burada?”

Adamı ikinci defa kapının önünden uzaklaştırmaları için polislere seslenmek istedi.

Ama arkasını döndüğü anda biri kolunu boynuna doladı ve tüm gücüyle sıkmaya başladı.

O kadar çok sıktı ve karotis sinüslere o kadar çok baskı yaptı ki David Fallon adama direnmek için kollarını bile kaldıramadı.

Üzerinde yaşadığı şokun verdiği garip sakinlik vardı. Sanki sigara ve kibrit kutusu elinden değil de, uzak bir evrenden yere düşüyormuş gibi hissetti. Yavaşça dizlerinin üzerine yığılırken, cam kapıların ardındaki aydınlık lobide Eric’in şekerleri depoladığını gördü. Boynunu sıkan güçlü adam David’i Barnstormer Tiyatro-su’nun merdivenlerin en üst basamağındaki mukavva kutunun üzerine yatırdı.

Adam dudaklarını David’in kulağına yaklaştırdı ve “Teşekkür ederim.” diye fısıldadı. “Teşekkür ederim.”

David Fallon mukavva kutunun üzerindeyken bile, granit taşın ve ölümün soğukluğunu hissedebiliyordu. En güzel haliyle tek bir kelime etmeden önce berduşun yüzüne, sonra başının hemen üzerindeki duvara yapıştırılmış ilana baktı. Ve gözleri geriye doğru devrildi. Gördüğü son şey bu oldu.

SERGİ...

ffe.

Basın duyurusu sabahın erken saatlerinde haber merkezlerine ulaştı. Gazetelerin

baskısı için geç kalınmıştı ama haberin internet sitelerine düşmesi gündüz vardiyasının başlangıç saatine denk gelmişti.

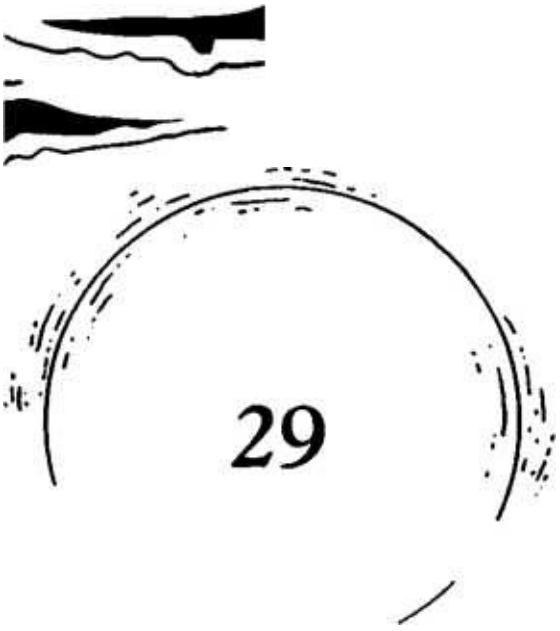
O kadar kuru ve yavan bir basın bülteniydi ki evsizlerin, bağımlıların ve alkoliklerin kol gezdiği bir bölgede işlenen cinayetin ardında bambaşka bir durum olduğunu anlamak için medyum olmak gerekirdi.

Polis teşkilatı dün gece Shajiesbury Meydanının hemen yanındaki Bamstormer Tiyatrosunun önünde ölü bulunan 47yaşındaki adamın kimliğini araştırıyor. Gece tiyatroda bulunanların ifadeleri alınmaya devam ediliyor.

Kurbanın ismi ve tiyatronun müdürü olduğu açıklanmadı. Kurbanın son nefesini kendi ölümünü ilan eden bir k***ağıt parçasının altında verdiği açıklanmadı.*** Cinayetin o gece tiyatroda bir cinayet işleneceği konusunda uyarıldıkları için hazır olda bekleyen çok sayıda polis memurunun burnunun dibinde işlendiği de açıklanmadı.

Dolayısıyla David Fallon ın üzücü ölümü gazete ve televizyonlarda kendine kısacık yer bulabildi. Bir de üzerine haber merkezlerine bir bisikletlinin şehrin göbeğinde otobüsün altında kaldığı ve Peckham'dan bir arabadan etrafa ateş açıldığı haberi düşünce David Fallon ın ölümü öğlen olmadan unutulup gitti.

Ve bir daha kimse kedisini beslemedi.

Basamakta cansız yatan David Fallon'un gözleri gökyüzüne dönüktü. Kolunu

sıkıca tutan adamın eli gevşedi ve bir çiçek gibi dört bir yana açıldı.

Katilin kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Katil yarasına dokundu ve gülümsedi. Sadece ölüm ona yaşadığını hissettiriyordu.

Onu uzun yıllar boyunca öldürmekte tehdit eden alçak kalbi sonunda ona hayatta kalmanın yolunu göstermişti.

Tüm bencilliğiyle.

Katil sönmeye yüz tutan şömine ateşini beslemek için ayağa kalktı. Bazen ne kadar çok tablo resmettiğine şaşırıyordu. Tabloların hiçbirinin bir anlamı yoktu. Duvara yaslı duran yığının arasından rastgele bir tablo çekti ve kafasını salladı. Bunu bir kitaptan kopyaladığında ön dört veya on beş yaşındaydı. Yeniden dirildiğine inanmak için parmağını İsa'nın göğsündeki yaraya sokan havarinin resmedildiği Caravaggio'nun Kuşkucu Thomas tablosuydu. Ama katilin resmettiği tabloda İsa'nın yarası tam kalbindeydi ve havarinin eli bileğine kadar bu yaranın içindeydi...

Hayatının o döneminde bu tabloların anlamlı olduğuna inanmıştı. Ama aslında anlamlı değil, sadece gülünçtü.

Katil kibirli bir tavırla homurdandı ve tabloyu ateşe fırlattı.

O zamanlar kendini bir ressam olarak görüyordu. Elbette para onun için önemli değildi ama çalışmalarının gelecek nesiller tarafından takdir edilmesi için paranın bir araç olduğunu anlamıştı ve övülmesini, alkışlanmasını sağlayacak tanınırlığa ulaşmayı çok istiyordu.

Ama bu hiç gerçekleşmedi.

Aksine bu yüzden çok ezildi. Çok aşağılandı. Yerle bir edildi. Ama şimdi resim yapmanın gerçek yeteneğinin tamamlayıcısı olduğunu biliyordu.

Sanatın öncüleri zamanında insan anatomisini anlamak için kadavra çalmaktan ve bu kadavraların içini açmaktan çekinmedi. İnsanoğlunun içindeki güzelliği keşfetmek için eleştiri almayı, sapık damgası yemeyi, hapse girmeyi göze aldı ve bunu yasalara sırtını dönerek yaptı.

Ve sonra hepsi bu güzellik karşısında ürküp geri çekildi.

Kadavraları kapatıp derin konulara yüzeysel bir bakış sunmaya devam etti.

Picasso, Da Vinci ve Rembrandt hayatı her zaman eksik resmetti.

Onlar sadece ressamdı, katil ise bir sanatçıydı!

O, hayatı ölümle şekillendirme cesaretini öyle temel bir dönüşümle gerçekleştiriyordu ki dünya onun zekâsının değerini bir türlü anlayamıyordu.

Yanlış anlaşıldığına hiç şüphe yoktu! Yasalar küçük bir dünyanın küçük sınırlarını korumak için vardı. Yeni dünyalar keşfetmek, uç noktalardaki olasılıkları görebilmek bir vizyon, bir öngörü ge-

rektiriyordu. O başı çekecek, diğerleri peşinden gelecekti. Bir ustanın öğretisini yaymak için tek İhtiyacı olan şey havarilerdi.

Eve Singer onun havarisiydi.

İlk karşılaşmalarından beri, katil onun özel biri olduğunu biliyordu. Aralarında bir bağlantı vardı. Eve Singer onu anlıyordu. Daha da önemlisi yaptığı işi anlıyordu. Üstelik bunu dünyayla paylaşmak için bariz bir isteği ve yeteneği vardı.

Gelecek nesiller işte bu şekilde onun adını öğrenecek ve ölümünün ardından uzun süre onu hatırlayacaktı.

Kurbanları ona zaman kazandırıyordu.

Sanatı ise ona ölümsüzlük kazandıracaktı...

Katil David Fallon ın ölümünün kaydını durdurdu ve ¡Witness News'i açtı.

Ama gece yarısı haberleri katilin Barnstormer Tiyatrosu ndaki performansına tek bir kelimeyle bile değinmeden başladı ve bitti.

15 ***Aralık***

Eve kollarını arkaya uzatıp iyice gerindi.

Saat gece yarısını geçiyordu. Aslında bu kadar geçe kalmayı planlamamıştı ama tiyatro haberinin görüntülerini izlemek için herkesin evine gitmesini beklemek zorunda kalmıştı. Aslında gece ekibinden en az dört kişi ofisin içinde bir yerlerdeydi ama şu anda büyük haber odası bomboştu ve Eve hızlıca çalışıp işini bitirmeye bakıyordu.

Ross Tobin Eve ve Joe'nun birlikte peşine düştüğü meselenin detaylarını öğrenince kıyameti koparacaktı ama Eve arka plan görüntülerine sahip olduklarını görünce biraz sakinleşeceğini umuyordu. "Keşke sadece haber olmakla kalmasa." diye düşündü Eve. İşleyeceği cinayetleri hazırladığı ilanlarla haber veren ve Londra'yı kırıp geçiren sapkın bir zihnin tüyler ürpertici retro perspektifi hazırlanabilirdi. Channel 4'e satabilecekleri bir saatlik bir belgesel hiç de fena fikir değildi. Belki.

Bu cendereden çıkış bileti bu olabilir miydi?

Umut dolu düşüncelerine rağmen, görüntüleri tekrar izlemek Eve'i derinden etkiledi. Görünen oydu ki Bay Fallon yalnız bir adamdı, ne polis ne de tiyatrodaki iş arkadaşları ailesinden kimseyle iletişim kurmayı başarabilmişti. Eve'in röportaj yapabildiği tek kişi tiyatroda çalışan bir drama öğrencisi olmuştu, o da kamerayı görüp havalara girince Eve bir anne edasıyla çocuğu azarlamak zorunda kalmıştı.

Seninle ilgili bir haber yapmıyoruz Rafael, o yüzden ya konuyla ilgili bir şeyler söyle ya da kameranın önünden çekil.

Eve'in tüm uyarılarına rağmen çocuk ağzını yaydıra yardıra kendi çapında bir performans sergilemekten kendini alamamış, Bay Fallon'la ilgili ettiği kelime sayısı ikinin ötesine geçememişti.

Eve görüntüleri izledikten sonra derin bir çekti. Zavallı Bay Fallon. Polisin varlığı, oyunun zamanında başlayamaması, dondurucunun bozulması onu nasıl da endişelendirmişti.

Belki de endişelenmediği tek bir şey vardı, o da bir cinayete kurban gitmekti.

Ama en azından bu da bir avuntuydu. Ölmek üzere olduğunu bilmesi bir insanın başına gelebilecek en korkunç şey olmalıydı. Eve Bay Fallon'ın öleceğini anladığı anda aklından neler geçirdiğini merak etti. Ya da Layla Martin in. Ya da Maddie Matt-hews'ün. Katilin kurbanları arasında öleceğini anlamayan tek kişi Kevin Barr'dı. Stan Reddy onun adi herifin teki olduğunu söylemişti ki bu hiç adil görünmüyordu.

Maddie Mattheıvs.

Eve ne zaman aklından bu ismi geçirse, gözünün önünde korku ve suçluluk duygusuyla çerçevelenmiş bir sürü resim canlanıyordu. Eve Maddie'yi ve onu öldüren adamı düşünmeyi bir kenara bırakıp çalışmak, hayatına devam etmek zorundaydı.

Telefon numarasını bilen o katili kafasından atması gerekiyordu.

Ben dostunum, seni cezalandırmak için gelmedim.

Bu cümle duyduğu andan beri Eve'in kafasını kurcalıyordu. Katil Eve'e yüzüne ne olduğunu sormuş, Eve de babasıyla ilgili gerçeği saklamaya kararlı bir şekilde onu terslemişti. Sonra katil işte bu kulağa tanıdık gelen cümleyi kurmuştu.

Eve hemen cümleyi Google'a yazdı.

Cümle bir şiire aitti. 'Ölüm ve Bakire.' Eve bu şiiri okul yıllarında okumuş olmalıydı.

Bana elini ver, ey güzel ve zarif varlık!

Ben dostunum, seni cezalandırmak için gelmedim.

Cesur ol! Ben vahşi değilim,

Seni kollarımda rahatça uyutmak için geldim!

Seni kollarımda rahatça uyutmak için geldim.

Şiirin son cümlesinin ayrı bir cazibesi vardı. Bir insanın onu seven birinin kollarında rahatça uyuması çok güzel ve özel bir şeydi.

Google’da şiirin sözleri dışında ölüm’ün Bakireyi baştan çıkarmaya çalışışının anlatıldığı resim ve gravürler de vardı.

Eve bu görselleri görünce ürpererek ayağa kalktı. Kendine bir kahve alsa çok iyi olacaktı. Şimdi haber odasından çıkıp kendine bir kahve alacak ve koridorda yürürken kahve dışında hiçbir düşünmeyecekti. Pembe kayak ceketini ya da metroda gördüğü içinde kopmuş bir el olan eldiveni gözünün önüne getirmeyecekti.

Ayağa kalkınca haber odasının diğer ucunda bilgisayar ekranının ardına gizlenmiş başka birinin daha olduğunu gördü.

Gary ***Bilmemkim.*** Eve onu hiç tanımıyor, sadece spor servisinde çalıştığını biliyordu.

Gece saaderinde haber odası ürkütücü bir yere dönüşüyordu ve Eve bunu daha önce hiç fark etmemişti. Devasa büyüklükteki ıssız ofis birden aklına Layla Martin i getirdi. Onun sonu da böyle mi başlamıştı? O gün o da boş ofiste bir iş arkadaşıyla yalnız mı kalmıştı? Sırf maaşını onunla aynı şirketten alıyor diye ona güvenebileceğini mi düşünmüştü?

Eve cüzdanını aldı ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Sonra kapının önünde birkaç saniye durakladı ve yuvarlak cam pencereden bakarak çok az tanıdığı iş arkadaşının arkasından gelip gelmediğini kontrol etti.

Gelmiyordu.

Elbette gelmiyordu. Çünkü o spor servisinde çalıyordu ve acımasız bir katil değildi.

“Aptal.” diye kızdı Eve kendine. Sonra kahve makinesine doğru yürümeye başladı.

En yakın kahve makinesi kimsenin sebebini bilmediği şekilde binanın loş ışıklı ıssız bir köşesinde yer alıyordu. Haber odasından oraya ulaşmak için üç uzun koridor ve iki yangın kapısı geçmek gerekiyordu. Eskiden herkesin masasında bir su ısıtıcısı bulunuyordu ama şirket bunun güvenlik açısından risk taşıdığına hüküm getirmiş; Sağlık ve Güvenlik politikası kapsamında kahve içmek isteyenlerin ¡Witness News’e 50 peni ödemesi gerektiğine karar

vermişti. Hem de ancak yarısına kadar dolan karton bir bardak acı kahve için. Çay tat olarak kahveden biraz daha iyiydi, dolayısıyla umut ve hayal kırıklığı arasında çok da derin bir uçurum yoktu.

Eve daha önce haber odasıyla kahve makinesinin birbirinden bu kadar uzak olduğu üzerine hiç düşünmemişti. Şimdi, karşısına çıkan ikinci döner kapıyı ittirirken ise aklında bundan başka hiçbir şey yoktu.

Aklını dağıtmak için, Noel'den önce yapması gereken işleri gözden geçirmeye karar verdi.

Yapması gereken bir sürü şey vardı!

Hâlâ Noel alışverişine çıkmamıştı, hem hediyeleri hem de yemek için gerekli malzemeleri alması gerekiyordu. Henüz yılbaşı ağacını da süslememiş». Işıklar yerde Duncan'ın bıraktığı şekilde duruyordu, süsler ve simler ise hâlâ birkaç gün önce tavan arasından indirdiği kutunun içindeydi.

Babasının suratına yumruk anığı gün.

Eve o anı hemen aklından defeni.

Ağaç işini bir an önce halletmesi gerekiyordu. Güzel bir yılbaşı ağacı olmadan Noel'in tadı çıkmıyordu. Yemek içinse hindi değil, tavuk alacaktı çünkü Duncan daha sert olduğunu hindi etini yutmakta zorlanıyordu.

Eve bir an öğlen yenecek yılbaşı yemeğine Joe'yu da çağırmayı düşündü ama hemen vazgeçti. Yanlarında yabancı bir kişi varken Duncan'ı idare etmek çok kolay olmuyordu ve Eve Noel'de bu gerginliği yaşamak istemiyordu.

Belki de en iyisi Noel'i bir şişe Advocaat ile geçirmekti. Böyle-ce tek başına sarhoş olup kendi kendine naralar atabilirdi. ***Ho, ho, ho. Mutu Noeller Yalntzhk!***

Eve derin bir çekerken 'keşke ocak ayında olsaydık,' diye düşündü ve çay almak için makineye 50 peni attı.

Makinenin dijital ekranı elinde çay kalmadığını söyledi ki bu hiç gerçekçi değildi. Eve üç kez daha çay butonuna bastı ama her seferinde aynı aptal cevabı aldı. Mecburen makinenin görkemli bir şekilde 'cappuccino' adını verdiği

butona bastı. Makinenin Cappuccino’su ile üzerine biri tükürmüş gibi gözüken Sütlü Americano’su tamamen aynı görüntüde ve tattaydı.

Makine Three Mile Adası’ndaki kazaya maruz kalmış gibi gümbürdemeye başladı, kısa bir süre sonra cappuccino tüm öfkesiyle kendini karton bardağa boşalttı.

Eve bu sırada arka arkaya tam dört kere hapşırdı, beşinciyi beklerken burnu sızlamaya başladı. Beklenen son hapşırık gelmedi ama Eve içinden Guy Smith’e bildiği tüm küfürleri saydırdı. Bu aralar en son ihtiyacı olan şey grip olmaktı. Eve burnuna hafifçe dokundu ve acı içinde yüzünü buruşturdu. Bu defa kesin kırılmıştı.

Makine yarım bardak cappucinonun hazır olduğu haber vermek için bipledi. Eve tam bardağı makineden almak üzereydi ki arkasında bir ayakkabı gıcırtısı duyar gibi oldu.

Ses varla yok arasındaydı ama Eve duyduğuna emindi.

Linolyum zemin kaplamasının üzerinde biri yürüyordu.

Eve panik içinde arkasını dönünce Ross Tobin le burun buruna geldi ve can havliyle elindeki kahveyi patronunun yüzüne fırlattı.

Aynı anda Ross’dan acı bir çığlık yükseldi.

“Niye arkamdan sinsi sinsi yaklaşıyorsun?” diye haykırdı Eve. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Lanet olsun!” dedi Ross, gömleğinin ucuyla gözlerini silerken. “Galiba korneamı çizdin.”

“Çok iyi olmuş.” diye bağırdı Eve. “En azından param boşuna gitmedi.”

Sonra elindeki boş bardağı öfkeyle çöp tenekesine fırlattı, kendi kendine söylenerek hızla haber odasına geri döndü ve telefonun titreyerek yavaş yavaş masanın ucuna doğru ilerlediğini gördü.

Telefonu hışımla eline aldı. “Evet? Ne var? Kimsiniz?”

“Beni hayal kırıklığına uğrattın, Eve.”

Eve bir anda donup kaldı ve katilin karanlık bir köşeden karşısına çıkma ihtimalinden korkarak gözleriyle hızlıca haber odasını taradı.

Nefes almaya, yerinden çıkacakmış gibi atmaya başlayan kalbini susturmaya çalıştı.

“Neden bu geceki performansımı yayınlamadın?”

Eve bir an tereddüt etti. “Yayın yasağı var. Kimsenin cinayede-rini yayınlamasına izin verilmiyor.” dedi ve nefesini tuttu.

“îşini yapmak için polisten izin almak zorunda değilsin, Eve. Bana yalan söylemeni sevmiyorum.”

Katilin sesi kulağa sabırlı geliyordu. Bir babanın, bir öğretmenin, bir papazın sesi gibi. Eve’in yalan söylerken yakalandığı için yüzünün kızarması belki de bu yüzdendi.

Ama sonra bir katille konuştuğunu hatırladı.

“Senin neyi sevip sevmediğin umurumda bile değil. Sen su içer gibi cinayet işlerken kimse senin ne hissettiğini umursaya-

Jl

maz.

“Ben cinayet işlemiyorum.” dedi katil sakince. “Sanatımı icra ediyorum. Yaşamda modeller hiçbir şeydir. Onlar hiç kimsedir. Ama ölümde fotoğraflanırlar, belgelenirler ve firavunlar gibi şımartılırlar. Polisler gece gündüz onları düşünür; ölümleri televizyon ve gazetelerde yayınlanır; ailelerine saygı gösterilir; koca bir ulus onların hikâyesinin sonunu merak eder; hayattayken hiç duyulmayan isimleri milyonların dudaklarında yankılanır...”

“Modeller sanatçılar için poz verir.” diyerek araya girdi Eve. “Onlar için ölmezler.”

“Haklısın! ölmezler. Zaten ölmüyorlar. Benim sanatım onları ölümsüzleştiriyor.”

dedi katil gülerek. “Mona Lisa’nın gülümsemesi işte bu yüzdendir; yüzlerce, binlerce, milyonlarca yıl boyunca ölümsüz kalacağını bildiği içindir. Ölüm hayatta yaşanan tüm acı ve kargaşanın sona erdiği, güzelliklerle dolu mekândır ve geriye kalan tek şey kaçınılmaz kaderin huzurlu kucağıdır.”

Katilin sesinin hipnotize edici bir etkisi vardı.

Baştan çıkarıcı.

Eve bir an sersemlediğini hissetti.

Kaçınılmaz kaderin huzurlu kucağı.

“Bunda utanılacak bir şey yok, Eve. Ölmek böylesine güzelken, birinin ölmesini istemekte ne kötülük olabilir?”

Eve gözlerini kırpıştırdı. Söyledikleri kulağa çok...

Çok ne?

Yoksa katilin söylediklerinin kulağa çok mantıklı geldiğini mi düşünmek üzereydi?

“Canın cehenneme.” diye bağırdı yaşadığı şokun etkisiyle. “CANIN CEHENNEME!” Kalbi öfkeyle, suçluluk duygusuyla gümbürdemeye başladı. “Eğer ölmek bu kadar güzel bir şeyse, neden hepimize bir iyilik yapıp önce kendini öldürmüyorsun? Binlerini öldürmek mi istiyorsun? Devam et! Ama sakın alçak planlarına beni alet etmeye kalkma!”

Eve telefonu katilin suratına kapattı.

Panik olmakla gülmek arasında bir yerde sıkışıp kaldığını hissetti ve her ikisinden de biraz yaptı.

Az önce telefonu bir katilin suratına kapatmıştı!

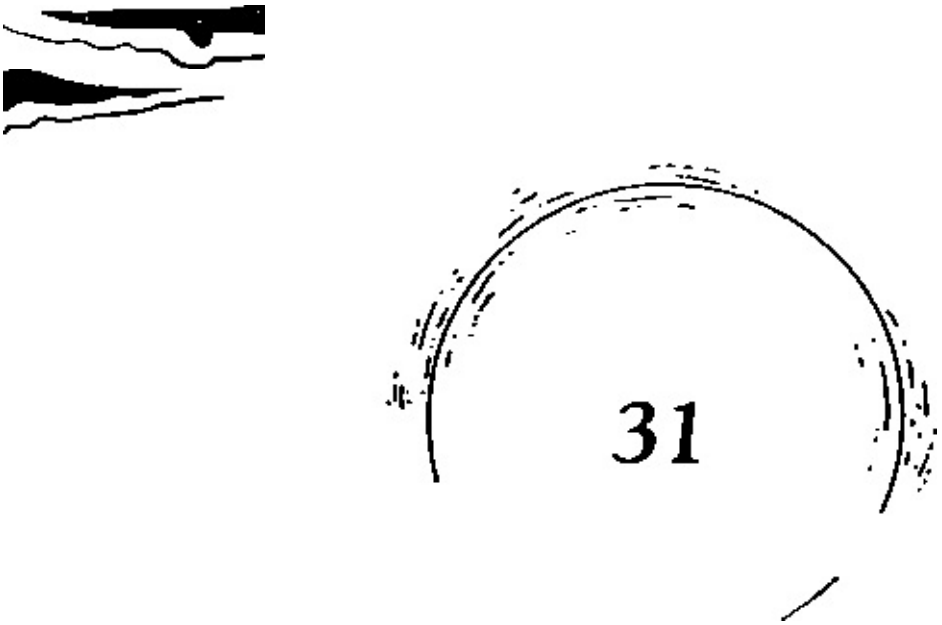
Elindeki telefona baktı. Çağrı sonlandırıldı.

Başardım, diye düşündü kendi kendine. ***Başardım ve çok kolay oldu.***

Sonra bir titreme nöbetine tutuldu. Katil az kalsın onu av-cunun içine alacaktı.

Az kalsın onu kendi gibi düşünmeye ikna edecekti. Bu teslimiyet duygusunu hatırlamak bile Eve'in midesini bulandırmaya yetti. Katilin deliliğinin bir an bile olsa Eve'in yorgun kulaklarına makul gelişi inanılır gibi değildi. Ama katil onu avcunun içine alamamıştı. Bu defa Eve kazanmıştı. Bu gece onun izleyicilerini ve gücünü elinden almıştı.

Joe onunla gurur duyacaktı!

Katilin masası yoktu, o yüzden Caravaggio'nun arkasındaki zavallı tabloyu dizlerinin üzerinde koyup masa niyetine kullanmaya karar verdi. Ve yazdı.

Benim Bakirem bir sadakat bunalımı içinde. Sorgulamak, keşfetmek onun doğasında var. Aynı şekilde şüphelenmek de...

Katil öfkeli bir insan değildi ama şüphe kelimesinin altını büyük bir öfkeyle çizdi. Birkaç defa. Kâğıt yırtılana ve bir sonraki sayfada iz bırakana kadar. Ve ondan sonraki sayfada ve ondan da sonraki sayfada...

Eline kramp girmesine sebep olacak sertlikle.

Katil birbirine sıkıca kenetlediği dişlerini aralarken aynı anda kalemin etrafındaki parmaklarını da gevşetti. Sonra A4 büyüklüğündeki defterin sayfalarını tek tek, dikkatle çevirmeye başladı. Beşinci sayfada kalem izleri kaybolunca durdu. Geride kalan dört sayfanın her birindeki izlerin etrafına dikkatlice birer kutu çizdi. Yazılarını yanlışlıkla izlerin üzerine yazmak

istemezdi, yoksa al-

tın değerindeki kelimeleri gelecekte okunamaz hale gelebilirdi. Tarihte tek bir hata gelecekte büyük bir trajediye dönüşebilirdi. Newton un ***Principia Mathematica çalışmasının üzerine dökülen kahve en mükemmel denklemin üzerini kapatsaydı ya da İzafiyet Teorisinin kenarı bir köpek tarafından ıstrıltp kopartılsaydı neler olurdu?***

Ona sanatımı göstermek istediğimde bana güvenmişti.

Ama sonra tıpkı Ihomasgibi şüpheye düştü. O Thomas ki İsa'nın dirildiğine inanmayan, karşısında gördüğünde yüzünden ve şeklinden ikna olmayandı. Sonra İsa'nın yarasına parmağını soktu ve işte o anda aklındaki hayalet bir gerçek bir adama dönüştü.

Katil elindeki kalemi bıraktı ve elini bilinçsizce göğsüne doğru götürdü.

Her şey yerli yerindeydi.

Bir tırnağını yaranın köşelerinde gezdirdi ama hissettiği tek şey göğsünden aşağı doğru And Dağları gibi kıvrılan sert beyaz bir kabartıydı. Yarayı açıp içerdeki gerçeği ortaya çıkartmak için artık bir tırnaktan çok daha fazlası gerekliydi: İçerdeki gerçek kendi ölümüne sistomik saniyelerle ilerleyen hain kalbiydi.

Bunun üzerine düşünmemesi gerekiyordu. O elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Elini göğsünden çekti ve devasa büyüklükteki odanın diğer ucuna baktı.

Çamaşır makinesi hâlâ yerdeydi, 6 metre uzağında muntazam bir kare şeklinde bıraktığı yerde duruyordu.

Tıpkı insanların ölümü gibi, bu makine de ona yaşadığını hissettiriyordu.

Bazen makinenin iç organlarının ışıltısı arasında sessizce yürüyor, bazen kasasını cilalıyor ya da motorunun yerini düzeltiyordu. Bazen de menteşelerle ilgileniyordu.

Katil uzun beyaz parmaklarını esnetti ve bir kez daha çalıntı not defterinin üzerine eğildi.

Ona ahlaki değerlerini sorgulaması için izin ver.

Ona ustasının göğsüne parmağını sokması için izin ver.

Ona şüphe duyması için izin ver.

Sonunda onu ikna edeceğini bil, yeter.

kİ

32

16 Aralık

Eve hızla çarpan mutfak dolabının sesiyle uyandı. Daha gözünü açmadan sesin nereden geldiğini anladı ve bir salise içinde yataktan fırladı.

Telefonunu eline aldı: 03.33.

Basamakları ikişer üçer inip jet hızıyla alt kata ulaştı. Mutfağın ışığı yanıyordu.

Eve bir an tereddüt ettikten sonra, ön odaya gitti ve doğal ateşli şöminenin yanından demir bir maşa kaptı. Munchkin hapishaneden firar eden bir mahkûmu seyreder gibi heyecan içinde doğruldu ve kafesinin parmaklıklarına yapıştı.

Eve ön odadan çıkıp koridora adım attı; önce nefesini, sonra elindeki maşanın ağırlığını kontrol etti. Karanlıkta kalbine ses geçiremiyor, her an onu terk edecek diye endişeleniyordu. Mutfaktaki kişi babasıydı. Kendine sandviç hazırlıyordu. Peynirli ve turşulu.

“Merhaba baba.”

Duncan kafasını kaldırıp Eve’e baktı ve gülümsedi. “Merhaba Eve.”

Eve kalbinin bu kez mutluluktan duracağını sandı.

Babası onu tanıyordu!

Babası onu tanıyordu, hatta ismini bile biliyordu!

“Baba...”

Eve gözlerinden süzülen beklenmedik yaşları sildi ama sildikçe yenileri geldi, sildikçe yaşlar daha da çoğaldı. Sonunda yanaklarında biriken yaşlarla mücadele etmenin nafile bir çaba olduğunu anladı, kendine bir sandalye çekip oturdu ve babasını izlemeye koyuldu.

Duncan Singer her şeyi doğru yapıyordu, her şeyin nerede olduğunu biliyordu. Ekmeğin, tereyağının, peynirin, turşunun. Üç sene boyunca sütü kapının önüne, ekmekleri küvetin içine koyduktan sonra, bu gece sandviçin tüm malzemelerini doğru yerden alıyor ve aldığı yere geri bırakıyordu.

Duncan Singer kafasını kaldırıp kızına tekrar gülümsedi.

Eve hiçbir şey söylemedi. Babasını bu kısa gerçekliğe döndüren şey her neyse, onu bozmak istemiyordu.

“Sen de ister misin?” diye sordu Duncan, sandviçini ikiye keserken. Eve sırf onu bir kez daha sandviç yaparken izlemek için “Evet.” dedi. “Çok isterim.” Normalliğin verdiği heyecanla burnunu çekip gülümsedi.

Duncan işini bitirince kendi sandviçini bir Tuppenvare kutusuna, Eve’inkini ise bir tabağa yerleştirdi.

“Teşekkür ederim.”

“Afiyet olsun. Ben artık çıksam iyi olacak.”

Eve’in içini çok karanlık bir his kapladı. Yoksa babası yine...

“Nereye gidiyorsun?”

“İşe. Bayan Cole’un evinin tesisatını bitirmem gerek.”

Eve bir an tereddüt etti. Eğer ona üzerinde pijamaları olduğunu söylese ya da yıllardır çalışmadığım hatırlatırsa, bu balon büyük bir gürültüyle padayacaktı.

Ve Eve bunun olmasını hiç istemiyordu!

Babasını bu özel anın içinde ne kadar süre tutabileceğini görme isteğiyle yanıp kavruluyordu ama onun kapıyı açıp pijamalarıyla dışarı çıkmasına da göz yumamazdı.

“Saat daha biraz erken, baba.”

“Ah, öyle mi?” Duncan Singer bileğinde olmayan saate baktı ama kaşlarını çattı. “Saat kaç?”

“Saat henüz dört bile değil.”

Duncan olmayan saate bakıp tekrar kaşlarını çattı. “Saat henüz dört bile değil.” dedi ve şaşkın gözlerini tereyağına çevirdi. “Peki, ben neden bu saatte sandviç yapıyorum?”

“Saatler geriye alındı.” diye yalan söyledi Eve. “Benim de kafam karıştı. O yüzden erkenden kahvaltıya indim.”

Duncan kısa bir kahkaha attı. “Delirmiş olmalıyız.”

“Bence de.” dedi Eve gülümseyerek. “Hadi gidip biraz daha uyuyalım.”

“Tamam.”

Eve ayağa kalktı ama Duncan yerinden hiç kıpırdamadı. Gözlerini peynirli ve turşulu sandviçin içinde durduğu plastik kutuya dikti. “Ama saatler sadece 1 saat geriye alınıyor ve ben işe gitmek için hep altı buçukta kalkıyorum.” dedi ve korku dolu gözlerle kızına baktı. Bir çocuk gibi...

efe

Déjà vu.

Duncan Singer daha önce de böyle hissetmişti ama ne zaman olduğunu hatırlamıyordu.

Ya da neden bu kadar korkutucu olduğunu.

Sandviç kutudaydı ve o işe gidiyordu. Ama artık çalışmıyordu ki! İşe gitmeyeli yıllar olmuştu! Neden artık işe gitmiyordu? Eğer artık işe gitmiyorsa, neden kendine sandviç hazırlıyordu? Gecenin bir yarısında!

Neden Eve bu saatte ayaktaydı?

Neden bu kadar yaşlı görünüyordu?

Bir şeyleri kaçırmış olmalıydı. Duncan bir şeyleri kaçırdığını gayet iyi biliyordu. Geldiği yolun başlangıcına geri dönerse hatırlayabilirdi. Ama başlangıç noktası neresiydi? Sandviç hazırlamak için gece gece mutfağa indiği zaman mıydı? Birdenbire uyanıp Maggie'nin yanında olmadığını fark ettiği an mıydı?

Ona bakmak için mi mutfağa inmişti?

Ama Maggie hayatta değildi ki.

Sanki bu acı gerçeği ona önündeki sandviç söylemiş gibi kutuya bakıp gözlerini kıpıştırdı.

Karısı seneler önce ölmüştü.

Ve o bunu unutmuştu.

Duncan birden güçsüzleştiğini hissetti. Kendi karısının öldüğünü unutmuştu. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? İnsan böyle... korkunç bir şeyi nasıl unutabilirdi? Bu kadar çok sevdiği birini nasıl hafızasından silebilirdi? Nasıl? Nasıl?

Çünkü aklını kaybediyordu.

Birdenbire hatırladı. Bir kanepede uzanırken Doktor Gup-ta'nın elini tutup tüm nezaketiyle ona baktığını ve aklını yavaş yavaş kaybedeceğini söylediğini

hatırladı.

Doktor Gupta'yı hatırlamış ama kendi karısının ölümü unutmuştu.

Duncan, Tuppenvare kutusuna bir kez daha baktı ve diğer tüm duygulan, tüm endişeleri, tüm düşünceleri bastıran kocaman bir korku balonunun göğsünde büyümeye başladığını hissetti.

Sonra bakışlarını Eve'e çevirdi. Acaba o annesinin öldüğünü biliyor muydu? Elbette biliyordu. Biliyordu ve ona söylememişti!

Peki ama neden?

"Eve?" dedi Duncan ağlamaklı bir sesle. "Ben başka neleri unuttum?"

Duncan gidiyordu. Gidiyordu!

Eve babasının açık denizlerde dalgaların sürüklediği bir kayık gibi gerçeklikten kendi dünyasına doğru savruluşunu izlerken, aralarındaki mesafeyi kapattı ve ona tüm gücüyle sıkı sıkı sarıldı. Babasının vücudunu tüm gücüyle kavrarsa, aklını da yerinde tutabileceğine inanmak istedi.

Ama olmadı.

"Noel alışverişini yaptın mı?" diye sordu Duncan.

Eve bir an tek kelime edemedi. Islak yanağını babasının sıcak omzundan kaldırmadan öylece durdu.

Sonunda kendinde konuşacak gücü bulduğunda "Evet baba." dedi. "Yaptım."

"Bana ne aldın?"

unn i .. >j

lakma goz.

Duncan kibarca kızının sırtını sıvazladı. "Aferin sana. Tam da istediğim şeyi almışsın."

Eve, babasının merdivenleri çıkmasına ve yatağına yatmasına yardım ettikten

sonra, kendi yatağının ucuna ilişti. Elleri kucağındaydı ve bu haliyle eski bir tablonun içindeki umutsuz deli bir kadını andırıyordu.

Babası hâlâ aynı diyardaydı. Onun bilmediği bir diyarda. Bir an eski haline, normal ve zarif benliğine dönmüş ama sonra beyninin içinde kuluçkaya yatan o şeytanın yanma geri sürüklenmiş ve şimdiki zamandan bir kez daha uzaklaşmıştı.

İşin en kötü tarafı Duncan ın ara ara durumunu hatırlıyor olmasıydı.

Eve her zaman babasının kendi durumundan habersiz ve mutlu olduğunu hayal etmek istiyordu. Ama bazen öyle kâbus gibi an geliyordu ki Duncan kim olduğunu ve başına ne geldiğini hatır-layıveriyordu ve o anlarda bile gerçeklere ancak bir tüyün rüzgâra karşı koyabildiği süre kadar tutunabiliyordu. Bir yere hapsedilmiş, dışarı çıkmayı çok isteyen ama kapıyı nasıl bulacağını bilemeyen bir adamdan farksızdı.

Acı olan şuydu ki aslında öyle bir kapı yoktu.

Yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran telefon çalmaya başladı.

Eve yorgun bacaklarını zorlayarak yerinden kalktı, hiç acele etmeden komodine uzandı ve ekranda kimin aradığını görmeden telefonu kulağına götürdü. Kimin, neden aradığı umurumda bile değildi, zaten buna hali de yoktu.

“Merhaba, Eve.”

“Ne istiyorsun?”

“Seninle bir anlaşma yapmıştık.”

“Biz anlaşma falan yapmadık.”

Katil onu duymazlıktan geldi. “Anlaşmanın şartlarını ihlal ettin.”

“Ortada anlaşma diye bir şey yok.” dedi Eve kelimelerin üzerine basarak. “Sen bir katilsin, ben de bir muhabirim. İkimiz de işimizi yapıyoruz, o kadar.”

“Evet, ben işimi yapıyorum Eve, ama sen kendininkini yapmaya başlamazsan çok pişman olacaksın.”

Eve’in bu tehdidi ciddiye alacak enerjisi yoktu.

“Yorgunum.” dedi. “Bir daha beni aramanı istemiyorum.”

Telefonu bir kez daha katilin suratına kapattı. Bu defa ne zafer kazanmış gibi hissetti ne de panikledi. Sonra hiç âdeti olmayan bir şey yaptı, ‘son arayanlar listesi’ne girdi ve şaşkınlık içinde listenin en üstüne bakakaldı.

Katil bu defa numarasını gizlememişti!

Bir anda gelen adrenalin yüzünden kendini tüm vücuduna elektrik verilmiş gibi hissetti. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Elleri öyle çok titriyordu ki Huw Rees’in numarasını ancak üçüncü denemeden sonra bulabildi.

“Alo?” Baş komiserin sesi uykulu geliyordu.

“Baş Komiser Rees?”

“Evet.”

“Ben Eve Singer. O adam beni az önce yine aradı. Elimde telefon numarası var!”

“Ne?”

“Katilin numarası şu anda telefonumda! İnanmayacaksın ama numara sabit bir hatta ait! Böylece nerede yaşadığını bulmak daha kolay olacak sanırım. Söylüyorum. 0208...”

“Bir dakika bekle lütfen.”

Eve telefonun diğer ucundaki mırıltı ve hışırtılardan Huw Rees’in karısıyla birlikte yattığı yataktan kalkmaya çabaladığını anladı.

Yavaşça.

O an istediği tek şey elini telefondan sokup Huw Rees’i yaka paça yatağından kaldırmak, eline bir kalem tutuşturmak ve ona

numarayı yazdırmaktı. Sonrasında yapılacak çok iş vardı. Huw Ress’in numaranın hangi adrese ait olduğunu öğrenmesi, öğrendiği adrese bir polis ekibi göndermesi, o ekibin katili yatağından kaldırması, diz çöktürmesi ve kollarını

arkadan kelepçelemesi gerekiyordu. Ama Rees'in bütün bu saçmalığa bir son verebilmek için öncelikle acele etmesi gerekiyordu.

"Numarayı söyle." dedi Rees.

Eve komisere numarayı yazdırdı.

"Seni geri arayacağım."

"Tamam."

Eve telefonu kapattığında bir kez daha kendini ağlamakla gülmek arasında bir yerde buldu. Hissettiği korku ve heyecan seviyesi aynıydı ve hangisini dışa vuracağını bir türlü bilemiyordu. Sonunda iki duygu kalbinde sıra kavgasına tutuşunca, ortaya Eve'in zangır zangır titrediği komik bir görüntü çıktı.

Eve yatağına oturdu ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Ayakları üşümeye ve titremeye başlamıştı ama artık yatağa geri dönemezdi. Huw Rees onu arayıp numaranın kayıtlı olduğu evi öğrendiğini ve o ruh hastasını yakalamak için yola çıktığını söyleyene kadar gözünü bile kırpamazdı.

Ve telefon çaldı.

"öğrendim." dedi Huw Rees. Eve baş komiserin kederli sesinden bir şeylerin ters gittiğini anladı. "Numara bir telefon kulübesine ait."

"Lanet olsun." dedi Eve. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun."

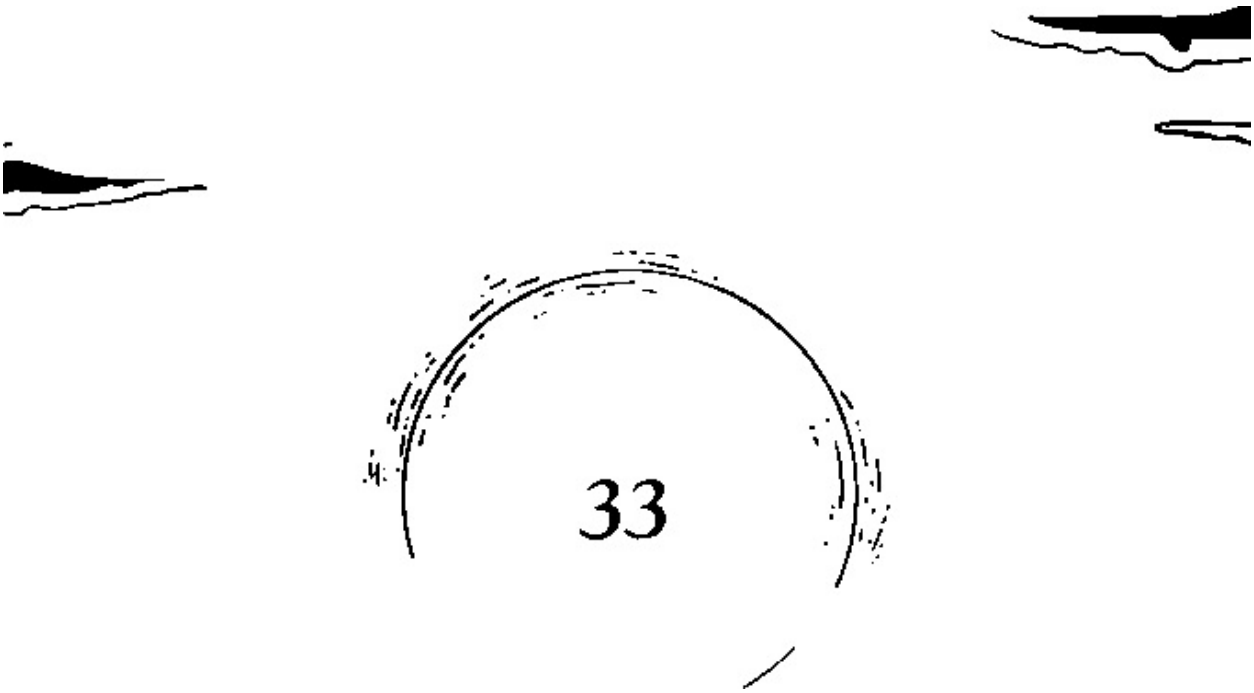
"Telefon kulübesinin bulunduğu adrese bir ekip yönlendirdik ama eminim adam çoktan gitmiştir."

Eve yıkılmıştı. Katil Londra'daki herhangi bir telefon kulübesinden aramış olabilirdi ve bir daha o kulübenin yakınına

uğramayacağı kesindi. Ellerinde hâlâ hiçbir şey yoktu. Umut ve gerçek arasındaki uçurum giderek derinleşiyordu.

"Kullandığı kulübe neredeymiş?" diye sordu Eve. "Isleworth'de bir yerde." diye cevap verdi Rees. Eve telefonun diğer ucunda çevrilen bir defter sayfasının sesini duydu.

“Hah buldum. College Sokağı.”

Ama bu benim yaşadığım sokak.

^ -*-Eve’in beyni kullanılamaz haldeydi.

“Ama bu benim yaşadığım sokak.” dedi sonunda, “özür dilerim. Sanırım sana yanlışlıkla kendi numaramı verdim.”

“Ne?” dedi Huw Rees.

“Ben College Sokağı’nda yaşıyorum.”

Araya giren kısa sessizliği Rees bozdu. “Ama az önce de söylediğim gibi arama bir telefon kulübesinden yapılmış.” dedi ve Eve’in ona verdiği numarayı tekrar etti.

Bu, onun numarası değildi.

Eve ayağa kalktı. Bacaklarını hissetmeden pencereye doğru yürüdü.

“Alo?”

Yolun karşısındaki kırmızı telefon kulübesi sokak lambasının ışığının altında

kandan yapılmış bir heykel gibi duruyordu.

“Alo, orada mısın?”

“Bu benim evimin önündeki telefon kulübesi.” diye fısıldadı Eve.

Ve koşmaya başladı.

Çıplak ayaklarla ve pembe pijamalarla.

Merdivenleri indi, kapıyı açıp geceye adım attı, bahçeden çıktı, çitleri geçti, arabaların arasından koştu ve yolun karşısındaki telefon kulübesinin önüne geldi.

Hiç duraksamadan kulübenin kapısını açtı.

Kulübe boştu. Ahize yerindeydi ve içerisi lavanta aromalı oda spreyi kokuyordu.

Ayakları buz gibiydi.

Ayakları donuyordu.

Birden kendini aptal gibi hissetti. Ne yaptığını sanıyordu? Ne yapabileceğini sanıyordu? Neyse ki katil içeride değildi, bunun için Tanrı’ya şükretti.

Beyni bacaklarının hızına yetiştiği anda, gecenin bir yarısında kendini karlı sokakların ortasına atmanın ne kadar anlamsız olduğunu fark etti.

Tam da bu sırada kulübenin içindeki telefon çalmaya başladı. Eve olduğu yerde zıplamaktan başka hiçbir şey yapamadı. Sonra büyük siyah ahizeye baktı.

Telefon tekrar çaldı.

“Bırak çalsın.” diye düşündü kendi kendine. Kimse onu arıyor olamazdı, kimse kimseyi arıyor olamazdı. Bu telefonlar hep yanlış tuşlanan numaralar yüzünden çalardı.

Telefon bir kez daha çaldı, çaldı, çaldı, çaldı.

Çaldı.

Eve ahizeyi kulağına götürdü.

Katil güldü. “Bu yaptığın tam ***senlik*** bir hareket, Eve.”

W... ***ne?”***

Ama katil telefonu çoktan kapatmıştı.

Eve ahizeyi sert bir şekilde yerine yerleştirdi ve beton zeminden bacaklarına doğru yükselen soğuğu iliklerine kadar hissederek kısa bir süre hareket etmeden öylece durdu.

Tam senlik bir hareket ne demekti? Katil ne demek istemişti? Karlı bir gecede pijamalarıyla bir telefon kulübesinin içinde durmanın nesi ***onluk*** bir hareketti?

Eve’in kafası bir kez daha darmadağın olmuştu.

“Alo?”

Uzaklardan bir yerden tiz bir ses geliyordu. Eve diğer elinde cep telefonunu tuttuğunu ve Huw Rees’in hattın diğer ucunda olduğunu o anda fark etti.

“Şu anda telefon kulübesinin içindeyim.” dedi Eve. “O burada değil.”

“Yüce İsa!” diye bağırdı Rees. “Sen ne yaptığını sanıyorsun? Hemen evine git ve polis memurları yanına gelene kadar orada bekle!”

“Beni kulübedeki telefondan aradı.”

“Ne dedi?”

“Bu yaptığın tam senlik bir hareket, dedi.”

“Çok doğru söylemiş!” diye çıkıştı Rees. “Bak, o herif her yerde olabilir. Şimdi evine dön ve içeri girer girmez kapıları kilitle!”

“Tamam.” dedi Eve kafasını sallayarak.

“Ayrıca eve girene kadar telefonunu kapatma ve hatta benimle kal.”

“Tamam.”

Eve az önce evden öyle hızlı çıkıp kendini sokağa atmıştı ki korkmaya vakti

olmamıştı.

Ama şimdi korkuyordu. Rees hatta kalmasını söylemişti çünkü katil evle telefon kulübesi arasında bir yerde ona saldırırsa olanları duymak istiyordu.

Eve telefon kulübesinin üç tarafını çevreleyen üzeri çiziklerle dolu küçük cam pencerelerden bakıp sokağı kontrol etti. Düzensiz nefesinin küçük pencereleri buğulandırdığını fark edince nefesini tuttu ve buğulanan camı eliyle temizledi.

College Sokağı bir Noel kartı kadar sessizdi.

Telefon kulübesinin dördüncü duvarı sağlam bir dökme demirle kaplıydı. Her şeyi saklayabilecek kadar kalındı ve arkasında kimin ya da neyin olduğunu ön görmek imkânsızdı.

Eve'in bunu öğrenmek için yapması gereken tek şey telefon kulübesinden çıkmak ve kulübenin kapalı olan cephesinin arkasına geçmekti.

Bir diğer seçenek ise kapıyı açıp arkasına bile bakmadan koşmaktı.

Birden telefon kulübesi gözüne büyük kırmızı bir kapan gibi göründü.

Yaşadığı adrenalin harekete geçmesini sağlayacak kadar yüksekti. Sert bir hamleyle kapıyı açtı ve koşmaya başladı. Karda bıraktığı izleri takip ederek önce soluğu yolun karşısında aldı, sonra arabaların arasından koştu. Bu sırada ayağı kar yüzünden görünmez hale gelen bir kaldırıma takıldı, dirseğinin üzerine düştü, daha düştüğünü anlamadan doğruldu. Çitleri geçti, bahçeye girdi, biraz daha hızlandı ve sonunda eve ulaşıp kapıyı tüm gücüyle arkasından kapattı.

Kapıyı kilidedikten sonra telefonunu nefes nefese kulağına götürdü. "Evdeyim!"

"Tamam. Evin kapı numarası kaç?"

"Kapıyı polis dışında kimseye açma. Polisler geldiğinde parola olarak 'Zafer' kelimesini kullanacaklar."

"Zafer. Tamam."

«T n

lamam.

Eve telefonu kapattı ve evin ışıklarını açarak merdivenlerden yukarı koştu.

Üst kata ulaştığında durdu ve bir durum değerlendirmesi yaptı. Babasını telaşlandırmanın hiçbir anlamı yoktu. Zaten bu gece uykusu yeterince bölünmüştü. En iyisi kendi odasına gitmek ve pencerede polislerin gelişini beklemekti. Geldiklerini görür görmez aşağı inecek ve zili çalmalarına fırsat vermeden kapıyı açacaktı. Sonra onları mutfağa buyur edecekti ve orada konuşacaklardı. Sessizce.

Eve babasının kapısından kafasını uzattı. Duncan yatağında değildi.

“Baba?” diye seslendi ve odanın ışığını yaktı.

Duncan odanın hiçbir yerinde yoktu.

Lanet olsun.

Diğer odaları ve banyoyu da kontrol ettikten sonra hızla alt kata indi.

Duncan orada da değildi.

Eve arka arkaya iki defa babasına seslendi. Sandviç hâlâ mutfak masasının üzerindeydi. Evin arka kapısı da kilitliydi ama Duncan evde değildi.

Eve koridorda durup kendini düşünmeye zorladı. Tüm gücüyle.

Düşündükçe içinde kıvılcımlar çakmaya başladı.

Koşarak dışarı çıkarken kapıyı arkasından kilitlemiş miydi?

Hiç sanmıyordu...

Peki, kapıyı kapatmış mıydı?

Ensesine sivri uçlu çivilerin batmaya başladığını hissetti.

Katili yakalamak için duyduğu amansız istekle kapıyı açık bırakıp evden hızla çıkmıştı. Eve döndüğünde kapı hâlâ açıktı.

Aman Tanrım.

Duncan kapıyı açıp görüp evden çıkmış olmalıydı.

Şu anda her yerde olabilirdi.

Eve telaş içinde kapıya doğru koştu, kilide uzandı, sonra ateşe dokunmuş gibi elini aniden geri çekti.

Kapıyı sakın açma.

Katilin evin etrafında bir yerlerde olması ihtimal dahilindey-di. Huw Rees bile aynı şeyi düşünmüştü. Ama Eve'in babasını bulması gerekiyordu! Dışarısı çok soğuktu ve Duncan dışarıdaydı. Pijamalarıyla!

Mutfağa gitti ve çekmeceden bir el feneri aldı, sonra paltosunu ve lastik çizmelerini giydi. Çizmelerin içi ayaklarından bile daha soğuktu ama Eve çorap giyerek vakit kaybetmek istemiyordu. Cep telefonunu paltosunun cebine koydu ve hâlâ portmantoda duran tenis raketini yanına aldı.

Eliyle kapının kilidini kavradı, çevirmeden önce derin bir nefes aldı ve...

Kapıyı açmadı. Gözlerini kilitten ayırmadan kaşlarını çattı.

Bilinçaltı ona bir şey söylüyordu. Önemli bir şey. Bir terslik vardı.

Burnuna farklı bir koku geldi, ne olduğunu anlamak için birkaç kez kısa kısa havayı kokladı.

Neydi bu?

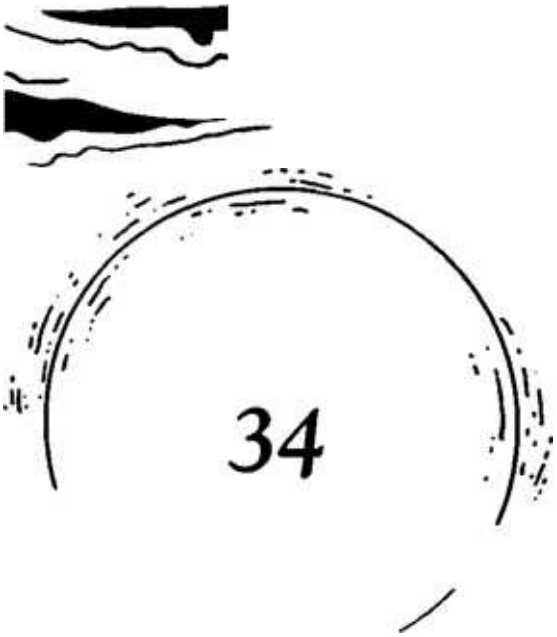
Nereden geliyordu?

Eve yavaşça gözlerini sağa doğru çevirdi. Yüreği ağzındaydı. Kendini korku evinde gibi hissediyordu.

Bu kokunun kaynağı neydi?

Ve birden anladı.

Koridordaki masanın üzerinde sandal ağacı kokulu bir mum yanıyordu.

"O enim suçum.” dedi Eve boğuk bir sesle.

“Senin suçun değil.” diye cevap verdi Joe.

“Bana seçenek sundu; ya işbirliği yapacaksın ya da beni kışkırtacaksın dedi.”

“Peki, sen hangisini seçtin?”

“Sence hangisini seçmiş olabilirim?” Eve acı içindeki şiş burnunu bir peçeteye sildi. Komiser Rees ve Dedeftif Marr şöminenin iki yanındaki rahat koltuklarda oturuyordu. Eve ve Joe ise kanepede yan yanaydı.

Huw Rees’in üzerinde çok çalışan ve geceleri kahveyle haşır neşir olan bir adamın dağınıklığı vardı. İlk başlarda münferit bir cinayet olarak değerlendirilen Layla Martin olayı dallanıp budaklanmış ve büyük bir operasyona dönüşmüştü. Huw Rees bu operasyonun başındaydı ve şu anda kasım ayından beri uyumamış gibi gözüküyordu. Ayrıca yanma geldiğinde Eve’e, “Olanlar senin suçun değil.” dememişti ve Eve dürüstlüğü için ona minnettardı.

Joe arkadaşının eline uzandı. “Keşke bana babanın durumunu anlatsaydın.” dedi sessizce. “Belki yardımcı olabilirdim.”

Eve kafasını salladı. “Ona kimse yardım edemez.”

“Ona değil.” dedi Joe. “Sana yardım edebilirdim.”

Eve’in sessizliği şaşkınlığındandı. Daha önce kimsenin bu durumu anlayışla karşılayacağını ve ona müsamaha göstereceğini düşünmemiş; kimsenin ona yardım etmek isteyebileceğini aklına getirmemişti.

Joe’nun elini sıktı ama artık çok geçti.

Maddie Matthews cinayetinden ve babasının manyak bir adam tarafından kaçırılmasından o sorumluydu. Bütün her şey onun suçuydu. Her şey. Bir sonraki olay da onun suçu olacaktı ve Eve hayatının geri kalanı boyunca bunu bilerek yaşamak zorunda kalacaktı.

Eve ellerini fincanının etrafına sardı. Çayın büyük kısmı bitmişti ama fincan hâlâ sıcaktı. Saat ll’e geliyordu. Koridordaki masanın üzerinde duran mum uzun süre yandıktan sonra bitmişti. Görünmeyen parmak izlerinin tespit edilmesi için etrafına kimyasal bir toz serpilen mumdan geriye sadece ağır bir sandal ağacı kokusu kalmıştı.

Pencerenin önünden geçen, içeri giren, dışarı çıkan, sonra tekrar içeri giren üniformalı ve sivil giyimli polisler her yerdeydi; ayrıca galoş ve özel beyaz bir kıyafet giyen olay yeri inceleme görevlileri de iş başındaydı. Eve’e her şeyi araştırdıklarını söylediler ama Duncanın daha önce benzer bir firar deneyimi olduğu için yine kaçmış olabileceğini ima etmekten de geri kalmadılar.

Eve Duncan’ın evden tek başına çıkıp gitmediğini biliyor, polislerin ağır ağır yaptığı inceleme ve imalar karşısında deliye dönüyordu.

Eve evin içinde babasını ararken mutfakta kar izleri olduğunu fark etmişti ama adli tıp ekipleri gelene kadar karlar erimiş ve çamur birikintisine dönüşmüştü. Merdivenlerde, üst katın girişinde

ve babasının yatağının yanında da kar izleri vardı. Bu da binlerinin babasının odasına girdiğini ve...

Ve ne?

Biri onu dışarıya mı götürmüştü? Ona yumruk mu atmıştı? İlaç mı vermişti? Bay Elias bahçeyi kardan temizlediği için arkasında hiç iz bırakmadan yerlerde mi sürüklemişti?

“Aklınıza hemen kötü şeyler getirmeyin.” dedi Dedektif Marr, karşısında yaşlı

ve aptal bir insan varmış gibi. “Bir düzine ekip şu anda tüm semtte babanızı arıyor.”

“Eğer evden tek başına çıkmış olsaydı, şimdiye kadar çoktan bulunurdu.” dedi Eve. “Ölü ya da diri.”

“Belki bir barakada uyuyup kalmıştır.” dedi Marr. “Belki bir otobüse atlayıp...”

Eve kendini daha fazla tutamayıp elindeki fincanı sertçe duvara doğru fırlattı. Fincan şöminenin hemen üzerinde patladı ve fincanın dibinde kalan çay duvar kâğıdında Rorschach testinde-kine benzer lekeler bıraktı.

“O adam beni izliyordu!” diye bağırdı Eve öfkeyle. “Benim evime girdi! Masamın üzerine bir mum bıraktı!”

Bu öfke patlaması ani ve kulakları sağır eden bir sessizliğe sebep oldu. Evin içindeki hareket bir anda durdu ve Eve’in sinirine maruz kalan üç adam ‘ah bu kadınlar’ der gibi endişeli bir biçimde birbirine baktı.

Dedektif Marr hayatında daha önce hiç görmemiş gibi televizyon kumandasını incelemeye başladı.

Huw Rees odanın karşısındaki kafesi gördü ve “Aaa, o hamster mı?” diye sordu.

“Evet.” dedi Joe. Ortamdaki sessizliği dağıttığı için baş komisere minnettardı. Ayağa kalktı ve Munchkin’i kafesinden çıkartıp

dikkatlice Rees’e uzattı. Marr Munchkin’i görmek için zorlama bir heyecan ile öne doğru eğildi.

Adli tıp ekiplerinin evin içindeki curcunası tekrar başladı ama bu defa herkes daha ağır ve daha yumuşak hareketlerle çalışmaya özen gösterdi.

“Çocuklarım hamsterlara bayılıyor.” dedi Rees, Munchkin in küçük kafasını devasa başparmağıyla okşarken.

Eve titremeye başladı. Şömine ateşine rağmen çok üşüyordu ve şu dünyada bir kez daha ısınabileceğinden hiç emin değildi.

“O adam ne yaptığını biliyordu.” dedi çaresizce. “Benim ne yapacağımı da

biliyordu. Numarasını polise vereceğimi biliyordu. Benim beklemeyeceğimi ve aptal gibi dışarı koşacağımı biliyordu. O yüzden beni telefon kulübesinden aradığında güldü ve bu hareketin tam benlik olduğunu söyledi. O zaman ne demek istediğini anlamamıştım ama şimdi gayet net görebiliyorum."

Ortamı bir kez daha derin bir sessizlik kapladı. Bu defa Dedektif Marr onu boş sözlerle teselli etmeye kalkmadı.

"Babam şu anda ölmüş olabilir!" Eve'in ağlamaklı bir sesle kurduğu bu son cümleyle birlikte sessizlik dipsiz bir kuyuya dönüştü.

"Sanmıyorum." dedi Rees dikkatli bir ses tonuyla. "Eğer o herif babanı öldürmek isteseydi, bunu burada evdeyken yapardı. Bu, kafası karışık yaşlı bir adamı karlı bir gecede dışarı çıkartmaktan çok daha kolay olurdu. Üstelik sen telefon kulübesinin içinde sıkışıp kalmışken."

Eve kafasını salladı. Rees'in söyledikleri kulağa mantıklı geliyordu.

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" diye sordu Eve, Rees'e.

Rees ellerini iki yana açtı ve "Tabii." diye cevap verdi.

"Bu durumu basına bildirmemen mümkün mü? Biliyorum, ikiyüzlüce bir şey istiyorum ama insanların, yani benim gibi muhabirlerin gelip kapımı çalmasını ve..." Eve'in yüzü kızardı, sesi ise yavaş yavaş gücünü kaybetti.

"Elbette." dedi Rees. "Burada devam etmekte olan bir güvenlik riski var ve olayı basına bildirmek senin güvenliğini sağlamak için başlatacağımız operasyona zarar verebilir."

"Ne operasyonu?"

"O adam bir şekilde sana kafayı taktı, Eve. O yüzden sana bir yakın koruma tayin edeceğim."

"Koruma mı? Bence bu harika bir fikir." dedi Joe.

Eve itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Aptal gibi çıplak ayakla karın ortasında durup katili ararken, katilin babasını yatağından çaldığı bu yeni ve belirsiz dünyada o manyakla arasında kaslı dev gibi bir kişisel korumanın

olacağını düşünmek çok rahatlatıcıydı. O yüzden tek bir itiraz cümlesi bile kurmadan sadece kafasını salladı.

“Peki, telefon kulübesinde bir şey buldunuz mu?”

Marr parlak kafasını iki yana salladı. “Sadece birkaç parmak izi. Kulübenin bakımıyla ilgilenen bir komşunuz olduğunu söylemiştiniz değil mi?” dedi ve not almak için defterini çıkarttı.

“Bay Elias.” dedi Eve. Sabah ona uğrayıp Duncan m kayıp olduğunu haber vermişti ama kısmen polis henüz net bir kanıya varmadığından, kısmense utandığından babasının bir seri katil tarafından kaçırılmış olabileceğinden bahsetmemişti. Bay Elias ise evinin etrafında belirgin bir iz olmamasına rağmen, ne olur ne olmaz diyerek çizmelerini giyip arka bahçeye bakmak konusunda ısrar etmişti.

“Elias...” dedi Marr. “Biraz tuhaf bir adam.”

“Aslında çok iyi bir insandır.” dedi Eve hemen savunmaya geçerek.

“Anlıyorum. Karşılaştırma yapmak için Bay Elias’ın parmak izini alacağız. Ayrıca telefon kulübesinin içine mikro bir kamera yerleştirdik. Böylece katil geri gelirse, görüntüsünü elde etmiş olacağız.” dedi Marr. Sonra derin bir iç çekti. “Kötü haber şu ki herif cüretini gün geçtikçe daha da artıyor.”

Rees belli belirsiz gülümsedi. “Bence iyi haber şu ki herif cüretini gün geçtikçe daha da artıyor.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Joe.

“Eğer katil Bay Singer ı aldıysa bu, onun çaresiz kalmaya başladığı anlamına gelir. Çaresizlik beraberinde dikkatsizliği ve umursamazlığı getirir. Biz bu adamın seyirciye sahip olmak istediğini biliyoruz, dolayısıyla bu istek onun toplum içine karışmasını gerektirir. Toplum içindeki dikkatsiz davranışları da onun yakalanmasını kolaylaştırır. Görürsünüz, eninde sonunda her şeyi eline yüzüne bulaştıracak.”

Eve kafasını salladı ama Rees’in son kelimelerine tam olarak konsantre olamadı çünkü hamsterın baş komiserin eline kakasını yaptığını gördü. Rees bilge duruşundan ödün vermeden avcunun içindeki iki küçük kahverengi topakla

dururken, Eve Munchkin i kafesine geri koydu.

“Çok pardon.” dedi Eve ve baş komisere bir peçete uzattı.

Rees gülümseyerek Munchkin in marifetlerini peçetenin içine koydu ve elini sildi. “Bu adam senin nerede yaşadığını nereden biliyor?”

“Bilmiyo...”

Eve aniden durakladı. Şaşkınlıktan ağzını kapatmakta zorlanıyordu. Beyninin arka odacıklarından birinde hücreler hafızayı tazelemek için köle gibi çalışıyor ve buldukları verileri ön tarafa doğru yolluyordu sanki. Ayak sesleri, sokak lambaları, bakımsız çitler...

“Aman Tanrım.” dedi Eve yavaşça. “Ben nasıl olduğunu biliyorum! Katil o gece beni takip eden adam!”

“Ne?” diye bağırdı Joe. “Ne zaman?”

“Birkaç hafta önce.” diye cevap verdi Eve. “Layla Martin in öldürüldüğü günün gecesi. Arkamda birinin olduğunu fark edince ödüm patlamıştı. Saat gecenin biriydi ve etrafta kimse yoktu. Arkamdan o kadar çok yaklaştı ki...”

Eve durakladı; o gece arkasından gelen ayak seslerinin ve eve sağ salim ulaşamama korkusunun yaşattığı tedirginliği bir kez daha iliklerine kadar hissettiğini fark etti.

“Neredeyse uzanıp atkımın püsküllerini tutacaktı...”

Odadaki herkes o sahneyi hayal ederek sessizliğe büründü. Katilin atkının püsküllerini kavrayışı, kadının telaşla arkasını dönüşü, katilin atkıyı kadının boynunda sıkmaya başlayışı, kadının yerinden fırlayacakmış kadar çok açılan gözleri, moraran yüzü, soğuk ve ölüm...

“Ne oldu peki?” diye sordu Joe.

“Hiçbir şey.” dedi Eve omuz silkerek. “Ondan bana eve kadar eşlik etmesini rica ettim.”

“Ne yaptın, ne yaptın?”

“Benimle eve kadar yürüyüp yürümeyeceğini sordum. Tamam dedi ve beni evin kapısına kadar bıraktı.”

“Bir katilden sizi eve bırakmasını mı istediniz?” diye sordu Marr.

“O zaman onun katil olduğunu bilmiyordum! Tek başımaydım. Korkmuştum. Saldırıya uğrayacağımı, soyulacağımı, tecavüze

uğrayacağımı, öldürüleceğimi düşünmüştüm. Anlayacağımız içgüdülerim yönetimi devralmıştı.”

“Yüce İsa.” dedi Joe. “Bunu bana anlatmadığına inanamıyorum!”

“Adamı tarif edebilir misin?” diyerek araya girdi Rees. Marr not defterini açtı.

“Çok net hatırlayamıyorum. Karanlıktı. Başında bir kapüşon vardı, yüzünün alt yarısı koyu renkli bir atkıyla kapalıydı. Orta boyluydu. Zayıftı. Teni bembeyazdı. Sanırım yaşlı bir adam değildi...”

“Peki ya saçları? Gözleri?”

“Saçları da gözleri de koyu renkliydi.” dedi Eve. Sonra kaşlarını çattı. “Aslında... son derece sıradan bir adam gibi görünüyordu.”

Marr defterine büyük harflerle SIRADAN diye yazdı, sonra kendi kendine cıkcıkladı ve kelimenin üzerini çizdi.

Rees derin bir iç çekti. “Bu, olayın bütün gidişatını değiştiren bir bilgi. Onunla bir bağlantın olmuş. Belki de babanı yanına alarak bir şekilde sana kendini sana yakın hissetmek istedi.”

“Benim o katille hiçbir bağlantım olmadı, olamaz da.” dedi Eve sertçe.

“Ama olmuş!” diye ısrar etti Rees. “Ve bu bağlantıyı ondan seninle eve kadar yürümesini isteyerek sen kurmuşsun. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama olduğuna eminim. Belki de onun egosunu besledin. Ya da farkında olmadan adamın içinde hareketsiz duran ‘biri senden yardım istediğinde ona yardım etmelisin şeklindeki sosyal görev bilincini canlandırdın. İçindeki nezaketi harekete geçirdin...”

“Nezaket derken?” diye homurdandı Joe.

“Bütün katillerin deli olduğunu düşünmek doğru değil.” dedi Rees omuz silkerek. “Öyle olsalardı, onları yakalamak her zaman çok kolay olurdu.”

Rees Eve’e döndü. “Nedeni her neyse, Eve, sen o adamla bir bağlantı kurdun ve onu yürümeyi planladığı rotadan çevirdin. Seni bir kurban değil, bir insan olarak gördü. Eğer ondan seninle birlikte eve kadar yürümesini istemeseydin, seni öldürecekti. Buna adım gibi eminim.”

Artık Eve de baş komiserle aynı fikirdeydi.

Keşke ölseydim.

Bu, baş döndürücü bir düşünceydi. Yaşam ve ölüm arasındaki o ince çizgide yürüyüp sonunda yaşamın kıyısında kalmanın beraberinde getirdiği gerçek Eve’in yüzüne tokat gibi çarptı.

Eğer ben ölseydim, en azından babam güvende olurdu.

35

17 Aralık

]Z >s

JSud

ısa boylu siyahi bir kadın elinde bir valizle kapının önünde urdu.

“Merhaba.” dedi Eve beş karış suratla. Eğer bir şey satmak için geldiyse, gerçekten hiç uğraşamayacaktı.

“Merhaba.” dedi kadın kısaca gülümseyerek. “Ben Komiser Yardımcısı Aguda, yakın korumanız olarak görevlendirildim.”

Eve şaşkınlığını belli etmemeye çalışarak gözlerini kırptı.

Yakın koruması...

Küçük.

Minicik.

Bir cüceydi.

“Ah.” dedi Eve. “Merhaba. İçeri girin lütfen.”

“Hayır.” dedi Aguda sertçe. “Bu sizin ilk yanlışınız. Ben bir polis memuru değilim, ben sizi kendi ellerimle öldürmek için tutulmuş bir kiralık katilim.”

Eve kaşlarını çattı ve gözlerini Aguda’nın ellerine çevirdi. Elleri de kendi gibi küçücüktü.

“Bu gerçek mi?”

“Olabilirdi. Ve siz ‘kim o’ diye sormadan kapıyı açtınız, kimliğimi sormadan beni içeri davet ettiniz. Sizce de bu, peşinde seri katil olan biri için çok saçma bir hareket değil mi?”

Eve bir an bütün tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

“Peşimde olan katil kadın değil.” dedi. “Ayrıca siyahi de değil.”

“Peki, sizce bu katilin bir suç ortağı olamaz mı? Ya kız arkadaşını ya da parayla tuttuğu bir oyuncuyu sizin kapınıza gönderdiyse? Ya sokaktan çevirdiği zavallı bir adamı istediğini yapmadığı takdirde öldürmekle tehdit ettiyse?”

“Yüce İsa.” dedi Eve. “Bu kadarı biraz abartıya kaçmıyor mu?”

Aguda omuzlarını silkti. “Bir Liam Neeson filminin ortasında bir adamın ensesine bıçak saplamakta ilk bakışta kulağa abartılı geliyor.”

“Tamam, pes ediyorum. Bu durumda kimliğinizi görebilir miyim lütfen?”

Aguda gülümseyerek kafasını salladı ve Eve’e kimliğini gösterdi. “Ben sizi korumak için buradayım ama sizin de kendinizi korumak için yapabileceğiniz şeyler var.”

“Sizli-bizli konuşmamıza gerek yok. Bana Eve de lütfen.”

“Tamam.” dedi Aguda. Ama kendisine nasıl hitap edilmesini istediğini söylemedi.

Eve kapının önünden çekilince Komiser Yardımcısı Aguda koridora adım attı ve profesyonel bir gözle etrafı incelemeye başladı.

“Baş Komiser Rees bana içgüdülerinin kuvvetli olduğunu söyledi, buna sevindim çünkü bu şekilde ben de işimi daha kolay yapabilirim.”

“Harika.” dedi Eve.

“Grip misin?” diye sordu Aguda.

“Galiba. Umarım sana da geçirmem.”

“Ben hasta olmam.” diye cevap verdi komiser yardımcısı gururla. “Yedi yıldır hiç hasta olmadım. Hatta burnum bile akmadı.”

“Vay be.” dedi Eve ama aslında hiç hastalanmamanın sağlıklı bir duruma işaret etmediğini düşündü.

Aguda evdeki sabit hatta bir kayıt ve dinleme cihazı yerleştirirken, Eve mutfağa

gidip çay yapmaya koyuldu.

İkisi de çayı zift gibi koyu içmeyi seviyordu. Sert ve şekerli.

Ortak zevkleri aradan çekilince, mutfak masasında oturup çaylarını yudumlarken ortamı eğreti bir sessizlik kapladı.

“Evde yabancı bir insanın varlığının ilk başlarda garip gelebileceğini tahmin edebiliyorum.” dedi Aguda. “Ama umarım kendini çok rahatsız hissetmezsin.”

Benim evimde yaşamaya başlayacaksın, diye düşündü Eve. ***Sence kendimi ne kadar rahat hissedebilirim.*** Eve elbette bunu komiser yardımcısına söylemedi ve cevabını politik bir zeminde verdi. “Umarım bu durum çok uzun sürmez.”

“Umarım.”

Aslında Eve’in söyleyemediği birçok şey vardı ama buna rağmen aklına söyleyecek tek bir kelime bile gelmiyordu.

Fincanının kenarından Komiser Yardımcısı Aguda’nın küçük ellerini ve ince bileklerini inceledi.

“İnce” o bilekleri tanımlamak için doğru kelime değildi.

“Çelimsiz” demek daha doğru olurdu.

Komiser yardımcısı ayağa kalktı ve ağır adımlarla mutfakta dolanmaya başladı.

Boyu da çok kısa, diye düşündü Eve. Boyunun 1.55’den daha uzun olması mümkün değildi. Komiser Yardımcısı Aguda’yla karşı karşıya gelen bir seri katil onu tek eliyle havaya kaldırıp kenara koyduktan sonra cinayetini işlemeye kaldığı yerden devam edebilirdi.

Aguda evin arka kapısını açtı ve kilitleri inceledi. “Sürgü ve Yale kilidi. İkisi de sağlam görünüyor. Güzel.”

“Evet, sağlamdır.”

“Ama zincir yok.”

“Evet, yok. Kimse eve arka kapıdan girmiyor.”

“Ama seri katiller girebilir. Buraya bir zincir taktıralım.”

Komiser yardımcısı mutfaktaki incelemelerine devam ederken, kot pantolonunun arkasında parlayan kelepçeyi klipsinden çıkarttı ve kelepçeyi bileklerinde seri hareketlerle açıp kapatarak kendince oynadığı bir oyun yarattı.

Trrrrrrt.

Trrrrrrt.

Kelepçeden çıkan hipnotik ses Eve’e kendini bir cezaevi filmde gibi hissettirmeye başladı.

Acaba Aguda onun gözünü mü korkutmaya çalışıyordu yoksa kararlığını mı göstermeye çabalıyordu?

Seni ben bile alt edebilirim, diye düşündü Eve komiser yardımcısından gözlerini ayırmadan.

Elbette kendi düşündüğüne kendisi de inanmadı. Eve hayatı boyunca en ufak bir kadın kavgasına bile karışmamıştı. Gözünün önüne kendisinin de içinde olduğu bir kavga sahnesi getirmeye çalıştı ama devam edemedi çünkü çok sinir bozucu bir görüntüydü. Diğer taraftan eğer Aguda yakın koruma denen şeyin toplamıysa, o halde Huw Rees kesinlikle Eve’in ölmesini istiyor olmalıydı! Yan yana durduklarında Eve Aguda’nın yanında bir kule gibi yükseliyordu, ayrıca muhtemelen ondan en az 13 kilo fazlası vardı.

Eve Komiser Yardımcısı Aguda’nın yanında kendini dev gibi hissediyordu.

Ve şişman...

Aguda incelemeleri kapsamında mutfak penceresini açınca içeri buz gibi bir hava doldu. “Pencerelerde kilit yok mu?”

“Yok.”

“Hiçbir pencerede mi?”

“Hiçbir pencerede.”

Aguda’nın soruları Eve’e kendini aptal gibi hissettirmekten başka bir işe yaramıyordu ve o an istediği tek şey mutfak masasını komiser yardımcısının kafasına fırlatmaktı. Evet, pencerelere kilit taktırmamıştı. Ne olmuştu yani! Ev güvenliği ve seri katiller konusunda uzman olmasını kimseye bekleyemezdi. Uzman olan ya da olması gereken kişi Komiser Yardımcısı Aguda’ydı. Eve’i psikopat bir adamın olası saldırılarından koruması için gönderilen kişi oydu. Peki o ne yapıyordu? Pencere ve kapılardaki kilitleri İnceliyordu. Bu kadarını sıradan bir komşu da hiç zorlanmadan yapabilirdi. Ayrıca Eve’e kendini aptal bir mahkûm gibi hissettirince eline ne geçiyordu? En kötü senaryolar hakkında konuşması, bir panik odası kurması ya da bir kaçış rotası çizmesi gerekmiyordu?

Eve Aguda’nın hem ufak tefek olduğuna hem de işini İyi yapamadığına karar verdi. Güya yakın korumaydı ama hangi vasıflara ve deneyimlere sahip olduğu bile belli değildi.

Eve’in bunları ona sorması gerekiyordu. Soracaktı da. Agu-da’nın bugüne kadar kaç kişiyi koruduğunu ya da koruyamadığını öğrenmeye hakkı vardı. Kaç kişi onun koruması altındayken kaçırılmış veya öldürülmüştü? Eve yüzdeleri ve istatistikleri öğrenmek istiyordu. Bir değerlendirme yapması gerekiyordu. Bütün bunlar Aguda’nın duygularını incitebilirdi ama sonuçta hayatı söz konusu olan kişi o değildi. Eve istediği bilgilere ulaşmak için tüm habercilik yeteneklerini kullanmaya karar verdi. Önce hafif hafif başlayacak, sonra zorlu sorularla onu en beklemediği anda pusuya düşürecekti.

Boğazını temizledi, sesinin tonunu ayarladı ve kelimeleri dikkatle seçmeye çalışarak soruşturmasına başladı. “Ne zamandan beri yakın koruma olarak çalışıyorsun?”

Aguda gülümsedi. “Bu iş için fazla ufak olduğumu mu kastediyorsun?”

“Olur mu öyle şey!” dedi Eve, yüzünün kızarmasına engel damadan.

“Bunun için endişelenme gerek yok.” dedi Aguda. “Kikboks ve judoda siyah kuşağım var. Ayrıca sürüş teknikleri, terörle mücadele, yakın koruma, bozuk psikoloji, ev güvenliği, tehlike gözetimi, arama kurtarma, ilk yardım, rehine görüşmeleri, uyuşmazlıkların çözümü gibi alanlarda deneyim sahibiyim.”

“Ah, endişelendiğim için sormadım.” dedi Eve. “Gerçekten.”

“Peki.” dedi Aguda. “Ama eğer boyum seni endişelendiriyorsa...”

“Elbette, endişelendirmiyor!”

“Eğer endişelendiriyorsa...” diye tekrar etti Aguda. “Yanımda büyük bir silah taşıdığımı bilmek belki seni biraz olsun rahatlatabilir.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Eve kuşkulu bir ifadeyle. “Nerede?”

Aguda elini arkasına götürdü ve belinden sihir yapar gibi çıkarttığı büyük silahı masanın üzerine koydu. “Burada.” Pürüzsüz, siyah, mat ve son derece tehditkâr bir silahtı.

Eve önünde duran ve insan öldürmeye yarayan gerçek silaha uzun uzun baktı. Sonra çay fincanını masaya koydu ve silahtan gözlerini ayırmadan “Tanrı’ya şükürler olsun.” dedi.

iki kadın aynı anda gülmeye başladı.

Gülüşmeleri sona erince, Aguda su ısıtıcısının düğmesine bastı ve Eve’e adının Emily olduğunu söyledi.

Emily Aguda komiser yardımcılığı mertebesine ulaşabilmek için olması gerekenden çok daha fazla çaba harcamış bir kadındı.

Çünkü siyahiydi.

Ama bunu hiç kötüye yormadı ve kendine her zaman bunun yanlış yönlendirilmiş fikirlerden kaynakladığını hatırlattı.

Üniversitedeyken polis toplum hizmeti gönüllüsü olmasına ve Reading Üniversitesi Hukuk Fakültesi’ni birincilikle bitirmesine rağmen, polis teşkilatındaki ilk yılları bir karakolun danışma odasındaki pencerenin önüne sıkışarak geçti. Polis teşkilatı onu o pencereye koyarak kurum olarak ırkçı ve cinsiyetçi bir tavır içinde olmadıklarını herkese görmek istedi ama Emily Aguda ırkı ve cinsiyeti yüzünden o pencerede oturduğunu biliyordu.

Baştakilerin ısrarla Emily’yi karakol girişindeki bu gayet göz önünde olan rolde tutmak istemesinin sebebi buydu; böylece bir taşla iki kuş vurmuş olacaklardı.

Kim bilir ellerine bir taş daha geçse, neler yaşanacaktı?

Aslında polis-vatandaş arasındaki iletişimin ilk noktası olmak bir tarafıyla son derece heyecan vericiydi ve bu yönüyle Emily nin hoşuna gidiyordu ama kariyerinde yol kat etme isteğinin de önüne geçemiyordu. Her gün aynı karakolun içinde angaryalarla boğuşup körelmektense, zekâsını geliştirebileceği ve daha da çok deneyim kazanabileceği zorlu görevlerde yer almayı çok istiyordu ama ne yapacağım bilemiyordu.

Tam da tüm mesleki isteklerine rağmen maaşı ödendiği sürece o pencerenin önünde çalışabileceğine ikna olduğu bir zamanda ırkçı, cinsiyetçi ve insan sevmeyen bir adam olduğu için hiçbir zaman yıldızının barışmadığı kıdemli bir memurun onu terfi için üstlerine önerdiğini öğrendi.

Hayat işte böyle garip bir yerdi.

O ‘piç kurusu sayesinde Emily Aguda sonunda sivil polis olarak göreve başladı; bilgi birikimi ve baskı altındaki sakinliği hemen fark edildi ve bu sayede çok geçmeden komiser yardımcılığına terfi etti. Ama yaptığı bu geç başlangıcın kariyer beklentilerinin karşısında her zaman engel teşkil edeceğini biliyordu. Komiserlik için yirmi beş yaşında erkek bir aday varken, neden otuz yaşında bir kadını terfi ettirsinlerdi ki? Hem de bu yirmi beş yaşındaki adayın hayatında doğal olarak hamilelik gibi bir ihtimal yokken? Aslında Emily nin de hamile kalmak ve çocuk sahibi olmak gibi bir planı yoktu ama o günlerde terfiler yaş, cinsiyet ve kariyer üzerine hazırlanan istatistiklere göre yapılıyordu.

Her zaman pragmatist bir kişiliğe sahip olan Emily Aguda kariyerinde yükselmek için istatistiklerle savaşmak yerine, bulunduğu pozisyonun en iyisi olmaya karar verdi. Boyu 1.55, kilosu ise 45’di ama bu ölçülere göre son derece atletik ve güçlüydü. Yedi yaşından beri kikboks yapıyor, 10 yaşından beri futbol oynuyordu. Her ikisinde de gayet başarılı performans sergiliyordu; Arse-nal’in kadınlar takımının yetkilileri bir defasında onu izlemeye gelmiş, Aguda bunun üzerine tembel kemiklerini büyümeye ikna edebilmek için on dördüncü doğum gününü takip eden yaz aylarını süt içerek ve ağırlık kaldırarak geçirmişti. Ama ikna çalışmaları olumlu sonuç vermemişti.

Emily, Lewisham polis karakolunda geçirdiği uzun ve sembolik yıllarda tanıkların, şehre gelen ünlülerin ya da toplumun tehdit altında olan üyelerinin yakın korunmasında nitelikli kadın polis memurlarının sayısının çok az olduğunu fork etti. Hâlbuki tehdit altında olan kişilerin büyük bir çoğunluğu kadındı.

Emily piyasadaki bu durumu fark edince, boşluğu kapatmak için polis teşkilatının sunduğu her fazladan eğitim fırsatını değerlendirdi. Formu, savaş sanatlarındaki deneyimi, hızlı ve sert araba kullanışı onu avantajlı duruma getirdi. Bir süre sonra keskin bir nişancı olduğu da ortaya çıktı. Silahlı polis kuvvetlerinin karşısında ateşli bir muhalif olarak duran bir kadın olarak, silahları sevmeye başladığını fork etmek biraz rahatsız ediciydi.

Ama bu artık onun işinin bir parçasıydı.

Aguda meslek hayatı boyunca hiç silahını ateşlemek zorunda kalmamıştı ve bundan sonra da kalmamayı umuyordu ama koruduğu hayatlar buna bağlı olduğu için kendini bu alanda da geliştirmeyi ihmal etmedi ve tetiği kullanma konusundaki yetenekleri başarı hikâyesinin satırları arasındaki yerini aldı.

Üç seneden az bir zaman içinde Emily Aguda piyasadaki boşluğu başarılı bir şekilde doldurdu; savunmasız ve yüksek profilli kadınların yakından korunması konusunda aranan bir polis memuru haline geldi. Beşinci sene de benzer pozisyonlarda yer almaları için İngiltere'deki diğer kadın polislerin koordine olmasına yardım etmeye başladı.

Ama bir tehdit karşısında entelektüel, fiziksel ve kişiler arası yeteneklerini kullanabileceği uygulamalı görevler ona mesleki anlamda her zaman daha fazla tatmin verdi.

Emily yakın koruma olarak çalışmaya başladığından beri bir kabine bakanının kaçırılma girişimini engelledi, ayrıldığı karısının kafasını uçurmaya kararlı palalı bir adamı etkisiz hale getirdi ve sansasyonel bir sohbet programı sunucusunun evine bıçak ve kablolarla giren iki saldırganı tek başına yakaladı.
Sonuncu mevzuda destek ekipleri olay yerine geldiğinde adamlardan birini evdeki kanepenin altında baygın halde buldu. Üstelik kanepe küçük de değildi. Kimse o küçücük kadının o üç kişilik deri kanepeyi adamın üzerine nasıl attığını anlayamadı. Saldırgan olaydan kısa bir süre sonra fiziksel zarara uğradığı gerekçesiyle polis teşkilatına dava açtı. Mahkemede ifade verirken jürinin kendisini görebilmesi için bir kutunun üzerine çıkmak zorunda kalan Aguda kanepeyi adamın üzerine attığını itiraf etti ama çok yüksekten olmadığı konusunda ısrar etti.

Kabine bakanının kaçırılma girişimi engellediği günün ertesinde hayatının en uzun mesaisinin ardından henüz eve gitme fırsatı bulamamıştı ki Baş Komiser

Frank Sallis onu genel merkezin üçüncü katındaki erkekler tuvaletine götürdü ve binlerinin duvara yazdığı “Aguda’ya dokunmayın, yanarsınız.” yazısını gösterdi. Emily meslek hayatının ilk ve son gözyaşını o gün o tuvalette mutluluktan döktü.

Dolayısıyla Emily Aguda Eve’in ona güvenmemesini hiç önemsemedi.

Küçük görülmeye alışkındı.

Bu, onun en güçlü tarafıydı.

Duncan Singer soğuk ve karanlık bir yerde uyandı. Burası onun yatak odası değildi. Pamuklu bez bir çuvalın içindeki başı ağrıyordu, ağzında ise garip bir ilaç tadı vardı. Elleri arkadan bağlıydı, omuzları acıyordu.

“Maggie?”

Çuvalın yumuşak dokusu yüzüne değiyor, her nefeste dudaklarına dokunup geri çekiliyordu. Nefes aldıkça içerisi iyice buğulanıyor, nemleniyordu. Nem elektrik tesisatını kötü etkileyen bir durumdu. Bayan Cole’un evinde nem problemi vardı. Bu yüzden tesisat işleri bir türlü bitmiyordu.

“Maggie?’

Duncan kendini çevirip sırt üstü yatmak istedi ama elleri acıyınca diğer tarafa döndü ve burnunu süpürgeliğe çarptı. Üzerinde yattığı ahşap zemin çok sertti; alçı duvarın altında derin bir süpürgelik vardı. Bütün bunları burnuyla hissedebiliyordu. Burası onun evi değildi, bu süpürgelik onun evine ait değildi. Onun evindeki süpürgelik sadeydi, buradaki ise desenliydi.

Duncan başını geriye attı ve bir şeylerin olmasını bekledi.

Bu sırada parmaklarını oynattı çünkü tamamen uyuşmuş du-rumdalardı. Sonra birden çok acıktığını hissetti.

“Maggie? Neredesin?”

Maggie’den cevap gelmedi.

“Maggie! Bana sandviç yapar mısın?”

“Maggie kim?”

“Karım.” diye cevap verdi Duncan. Kimsenin ayak sesini duymamıştı, demek ki odada ondan başka biri daha vardı. Derken, bir adam Duncan’ı koltuk altlarından tuttu ve oturur pozisyona getirdi.

Duncan duvara ne kadar mesafede olduğunu bilemediği için arkasına yaslanmadı; sadece bacak bacak üzerine atmayı denedi. Bu hareketi neredeyse yıllardır yapmıyordu, ilk başta biraz zorlandı ama sonunda başardı.

“Başım ağrıyor.” dedi.

“Ketamin.” diye cevap verdi adam. “Veterinerlerin kullandığı bir ilaç.”

“Baş ağrısı için mi kullanıyorlar?”

“Hayır, köpekler için.”

“Ah.” dedi Duncan. “Bizim de bir köpeğimiz var. Çok kötü osuruyor.”

“Ellerini çözüyorum.” dedi adam. “Kafandaki çuvalı henüz çıkartma.”

“Tamam.”

Kısa bir makas sesi sonrası Duncan’ın elleri birbirinden ayrıldı ve sertçe yere düştü. Parmakları o kadar hissizdi ki bir an hayatı boyunca hep böyle kalacaklarını düşündü.

‘Of,’ dedi Duncan.

“Bence de of.” diye cevap verdi adam. Sonra Duncan’ın yanından uzaklaştı. Çok uzaklaştı. Ayak seslerinden geriye sadece derin bir yankı kaldı.

Oda çok büyük olmalıydı.

“Neredesin?”

Adam cevap vermedi.

Duncan ellerini yavaşça öne doğru gedrdi ve bileklerini ovaladı.

“Maggie?”

Duncan ahşap zeminde kısacık bir gıcırtı duydu, adam bir şeyleri yerinden oynatıyor olmalıydı. Daha sonra ayak sesleri bir kez daha Duncan ın yakınına geldi. Ama bu defa daha ağırdı. Daha yavaştı.

Duncan adamın arkasında yürüdüğünü hissetti.

“Tamam.” dedi adam. “Artık başındaki çuvalı çıkartabilirsin.”

Duncan çuvalı yavaşça yukarı doğru çekmeye başladı. Artık nerede olduğunu görebiliyordu. Çok büyük bir odanın içindeydi.

Mağara gibi bir odanın içinde.

Bakışlarını yüksek pencerelere doğru çevirince güneşin tozlu ahşap zemine yumuşacık turuncu bir ışıltı bırakarak doğmakta olduğunu gördü. Işığa alışmaya çalışan gözlerini kırpıştırdı ve şaşkınlık İçinde homurdandı.

Odanın ortasında kocaman bir şehir vardı.

Görkemli modern bir stadyumun etrafını gökdelenler, gece kondular, hava gazı fabrikaları, oyun alanları ve teraslar sarıyordu, öbek öbek yükselen çalılıkların üzeri bembeyaz karlarla kaplıydı. Giderek yükselen güneşin ışıkları şehrin sokaklarında muhteşem gölgeler bırakıyordu. Park alanlarında insanlar yürüyüş yapıyor, köpeklerini gezdiriyor, sohbet ediyor, kahve içiyordu.

Her şey, herkes minyatürdendi.

Çocukken ziyaret ettiği minyatür şehirler karşısında duruyor gibiydi. Maggie ile birlikte Eve ve Stuart’ı şehrin güney kıyısında

böyle bir minyatür şehre götürmüşlerdi. Tenekeden küçük rüzgâr gülleriyle donatılan minicik kiliseler, oyuncak büyüklüğündeki ineklerle ilgilenen küçük çiftçiler, parkta parmak boyutunda tubalar çalan bir müzik grubu.

Muhteşemdi.

Ama aynı zamanda imkânsızdı.

Birkaç defa açıp kapattığı gözleri ortama ve ışığa alışınca, Duncan yanıldığını anladı. Önünde duran şey bir şehir değildi. Birbirinden ayrı duran beyaz borular, plastik hortumlar, düğmeler ve röleler bir şehrin parçası olmaktan çok uzaktı. Demet halinde duran kablolar ağaç ve çitleri çevreliyor olamazdı.

Şehir merkezindeki devasa stadyum ise çevresinde binlerce yuvarlak delik olan metal bir silindirden başka bir şey değildi...

“Bu...” diyerek söze başladı Duncan. Sonra durakladı ve kaşlarını çattı. “Bu gördüğüm çamaşır makinesi mi?”

Duncan’ın arkasındaki adam hafifçe kıpırdandı.

“Evet!” Sesinden şaşırdığı anlaşılıyordu.

Odanın içine giren ışığın açısı sürekli değişiyordu ve çamaşır makinesinin parçaları artık çok daha net bir şekilde seçile-biliyordu. Duncan bir anda önünde duran karışıklığı nasıl bir şehre benzetebildiğini anladı. Çamaşır makinesinin gümüş ren-gindeki kazanı bir stadyumu, bakır kablolar ise çalılıkları andırıyordu. Somun ve cıvatalar insanları, küçük vidalar köpekleri temsil ediyordu. Gördüğü ilk hayali görüntü güneşin doğuşuyla yavaş yavaş kayboluyordu ama Duncan yarın, sonraki gün, ondan sonraki gün şehrin gözünün önünde tekrar yükseleceğini biliyordu.

“İstersen çamaşır makinesini senin için tamir edebilirim. Tabii eğer tüm parçalar eksiksizse.” dedi ve gözleriyle makinenin parça-

lannı taramaya başladı. Sonra birden kaşlarını çattı, sanki önemli bir parça eksik gibiydi.

Önemli ve büyük bir parça.

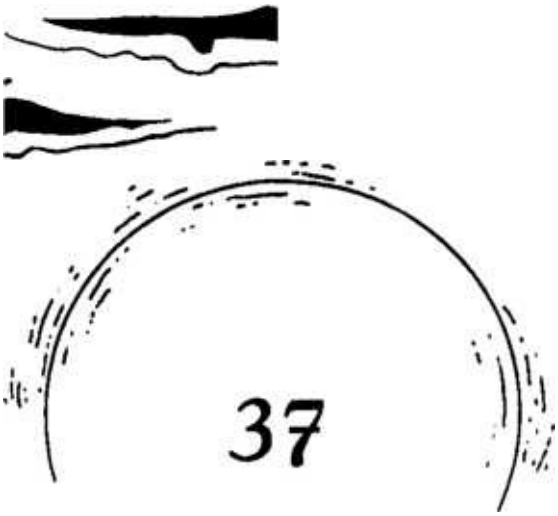
Biraz düşününce neyin eksik olduğunu buldu. “Denge taşı nerede?”

“Burada.”

Duncan arkasını döndü.

Adam elinde 20 kilo ağırlığında beton bir blok tutuyordu... Duncan ın kafasının hemen üzerinde.

“Ah.” dedi Duncan hevesle. “Makinenin markası Hotpoint değil mi? Biliyordum.”

Eve ve Aguda televizyon karşısında balık kroket yiyip beyaz şarap içerken ***Real Houseıvives of Orange County*** isimli programı seyretti. Eve bu sırada iki şeyin farkında vardı. Birincisi ***Hoıv Its Made'i*** seyretmekten ne kadar bıktığıydı. İkincisi ise iki yıldır

doğru düzgün yemek hazırlamadığıydı. Muhtemelen babası şu anda olduğu yerde çok üşüyecek ve ‘kızım yüzünden başıma gelenler listesine’ kemik hastalıklarını da ekleyecekti. O yüzden babası eve döndüğünde Eve her gün taze sebze alacak ve babasının vücuduna demir depolamak ***için kırmızı et pişirecekti. Babası eve döndüğünde Eve boş günlerini ona ayıracak ve parkta veya sahil kenarında onunla kaliteli zaman geçirecekti. Babası eve döndüğünde Eve bir daha hiç onun ölmesini istemeyecekti...***

Babası eve döndüğünde.

Eve beyaz şarabından son bir yudum bir daha aldı ve Aguda’ya döndü. “Hey! Kelepçelerle yaptığın şu şeyi bana da öğretsene.” “Neyi?”

“Mutfağı incelerken yaptığın hareketi.”

Aguda gülümsedi ve kot pantolonunun kemerinde takılı duran kelepçeleri çıkarttı.

“Bunu kast ediyorsun?” dedi ve kelepçeyi aynı ustaca hareketle bir saniye içinde

açıp geri kapattı.

Eve kaşlarını çattı. “Bir daha göster!”

Şarabın etkisiyle çakırkeyif olmuştu ama Aguda sabırlıydı. Birkaç saat sonra Eve alkolün etkisinden çıkıp ayıldığında aynı hareketi biraz daha yavaş hareketlerle yapabilir haldeydi. Aç, kapat. Aç, kapat. Aç, kapat.

Bu hareketin kesinlikle bağımlılık yapan bir tarafı vardı.

Aguda bir süre sonra esnemeye başladı ve “Ben artık yatıyorum.” dedi.

Eve onu Stuart’ın odasına yerleştirdi. Oda Top Gear maket arabalarla doluydu ama odanın en dikkat çeken öğesi 1/24 ölçülerinde yarım kalmış bir ***Titanic*** maketiydi. Stuart geminin parçalarını dönemin haftalık dergilerinden birinden toplamaya başlamış ama Duncan ona kibarca tek bir parça için her hafta 5.99 dolar ödediğini hatırlatıp şakayla karışık maket bittiğinde orijinal geminin inşası kadar para ödemiş olacağını söyleyince vazgeçmişti.

Eve Aguda’ya odasını gösterdikten sonra, kendi yatağına geçti ama uyuyamadı. Bir daha uyuyabileceğini hiç sanmıyordu. Babasının korkmuş, üşümüş, kafası karışmış, yaralanmış... ölmüş hali bir korku filmi sahnesi gibi beyninin içinde oradan oraya savru-lurken, gözlerini kapatması bile mümkün olmuyordu.

Eğer uyursa babasını kaderine terk edecekmiş ve zahmet edip uyandığında her şey için çok geç olacakmış gibi hissediyordu.

Stuart’ı arayabilirdi. Stuart’ı araması gerekiyordu. Ama yapamadı.

Gerçek şuydu ki ona olanları anlatmaya çok utanıyordu. Duncan bulunduğu zaman kardeşine olanları anlatmak için bolca zamanı olacaktı. Peki ama ya Duncan’ı bulamazlarsa ne olacaktı?

Bu ihtimali düşününce Eve’in boğazı öyle bir düğümlendi ki kendi kendine mırıldandığı sözler tiz bir ıslık sesinden öteye gidemedi.

Lütfen eve dön, baba. Çok üzgünüm. Hepsi benim suçum. Lütfen, lütfen, lütfen eve dön.

Tam bu sırada Eve’in telefonu çaldı.

Aguda bir saniye içinde kapının önünde belirdi. Kıyafetleri üzerindeydi. Sanki onca süre içinde kapının önünde oturmuş, telefonu duyar duymaz da görev bilinciyle ayağa fırlamıştı.

Gizli numara.

Eve elini ısırmak üzere olan bir köpekle karşı karşıya kalmış gibi telefonun ekranına bakakaldı. Katil ne istiyordu? Ne söyleyecekti? Eve ona ne söyleyecekti?

Hiçbir fikri yoktu.

“Cevap ver.” dedi Aguda sakince.

Eve telefona cevap verdi.

“Merhaba, Eve.”

Eve kaşlarını çattı. Telefondaki ses katile ait değildi ama çok tanıdıktı...

“Guy?”

“Merhaba.”

Eve Aguda’ya bakıp kafasını sallayınca, cep herkülü sessizce kapının önünden ayrıldı.

“Ne istiyorsun?”

“Sana bir şey söylemem gerekiyor.” dedi Guy Smith yaramaz bir çocuk gibi. “Ama böyle kaba davranmaya devam edersen...”

“Ödümü patlattın.”

“Neden?”

“Çünkü saat geç oldu Guy ve ben şu anda yatağımda uyumaya çalışıyorum.”

“Saat daha dokuz buçuk. Kaç yaşındasın sen? Elli falan mı?”

Eve’in yapmak istediği tek şey telefonu Guy m suratına kapatmaktı. Babasının

hayatı tehlikedeyken onunla küçük aptalca oyunlar oynayamazdı. Buna vakti yoktu!

Ama Guy onu daha önce hiç telefonla aramamıştı ve sesinde Eve'in tereddüt etmesine yol açan bir garip bir ton vardı. Guy Smith her zaman gıcık ve kibirliydi ama bu başka bir şeydi. Deneyimleri ona hemen telefonu kapatmasını söylüyordu ama hatta kalmasına sebep olan o duyguyu da yok sayamıyordu.

"özür dilerim, Guy." dedi tedbirli bir ifadeyle.

"önemli değil." dedi Guy sesini yumuşatarak. "Paddington istasyonunda YO! Sushi diye bir restoran var ya, orada buluşalım. Ama tek başına gel."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

"Şimdi gelemem, tşim var."

"İşin falan yok. Daha az önce yattığını söyledin ve muhtemelen yatakta tek başınasın."

"Kes kesini." Eve hapşırdı ve burnunu elindeki peçete silerken yüzünü buruşturdu.

"Yoksa benden grip mi kaptın?" diye güldü Guy.

"Evet."

"Çok sinir bozucu değil mi?"

"Evet."

"Eğer sana söyleyeceğim şeyi kaçırırsan, emin ol kendini bundan çok daha kötü hissedeceksin ve çok büyük hüsrana uğrayacaksın."

"Bu kadar esrarengiz olan şey ne acaba? Telefonda söylesen olmuyor mu?"

"Olmaz." dedi Guy. "Sana bir iyilik yapmaya çalışıyorum, dolayısıyla iyi muamele görmeyi hak ettiğini düşünüyorum."

“İyi muamele derken?”

“Bunun nesini anlamadın?”

Eve kuşkucu bir tavırla dudaklarını büktü. “Seninle yatmayacağım, Guy.”

“Bence sen kendini fazla önemsiyorsun!” dedi Guy kahkahalar atarak. Eve utancından kıpkırmızı oldu.

“Tamam o zaman.”

“Tamam o zaman ne?”

“Tamam o zaman, teşekkürler.”

“Bak, bu daha iyi oldu işte.”

YO! Sushi.

Guy Smith YO! Sushi’ye bayılıyordu. Bir keresinde temas halinde olduğu tanıklarla burada buluştuğunu söylemişti. Bunu duyunca Eve’in gözünün önüne konveyör bant üzerinde debelenen bir mağara adamının Guy m yediği metroseksüel öğle yemeğini kapmaya çalıştığı saçma bir görüntü gelmişti.

Eve onu çeyrek geçe restoranın Paddington şubesine geldiğinde, Guy sushi sefasına çoktan başlamıştı.

“Yalnız geldin, değil mi?”

“Evet.” Aslında Emily Aguda dışarıdaydı ama sonuçta Eve içeri yalnız girmişti, yani yalan söylüyor sayılmazdı. Aguda’yı atlatıp evden yalnız çıkmasına imkân yoktu. Deneyip başarsa bile, yakın korumasının onu takip edeceğini gayet iyi biliyordu.

O yüzden Aguda teşkilata ait bir Range Rover ile onu restoranın önüne bırakmış ve çıkana kadar dışarıda bekleyeceğini söylemişti.

İnsanın yakın korumasının olması hiç de fena bir şey değildi.

Eve masaya geldiğinde, Guy teriyaki somon yiyordu ve çenesine sos bulaşmıştı. Elindeki yemek çubuklarıyla masayı işaret etti. “Bir şey ister misin?”

“Hayır teşekkürler, Guy.” dedi Eve. “Bana geçirdiğin grip ile idare edeceğim.”

“Eminim o koca burunla sümkürürken çok canın acıyordun” dedi Guy.

Eve kederli bir ifâdeyle tek kaşını kaldırıp önüne bakınca, Guy ortamı yumuşatmaya çalıştı. “Cidden soruyorum, ne oldu burnuna?”

“Birinden yumruk yedim.”

“Vay! Sen bu haldeysen, adamın halini düşünemiyorum bile!

“Beni buraya neden çağırdın, Guy?”

Guy elindeki çubuklara bir Kaliforniya rulosu yerleştirdi ve ağzına attı. Konuşurken ağzının içindeki her şey Eve’in gözlerinin önüne seriliyordu ve Eve kendini çamaşır makinesindeki yeşil çorapların beyaz bir bezin içinde dönüşünü seyrediyormuş gibi hissediyordu.

“Çünkü sana çok ilgileneceğin bir şey söyleyeceğim.”

“Çünkü sana çok ilgini çekecek bir şey söyleyeceğim, demek istedin herhalde?” Eve bu düzeltmeyi neden yaptığını bilmiyordu. İnsanların dilbilgisi hatalarını düzeltmek hiç adeti değildi. Guy Smith resmen içindeki kötü kadını açığa çıkarıyordu.

“Sen kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi?” dedi Guy ağzına bir sushi daha atarak. “Her zaman ortamdaki en akıllı insan sen olmalısın.”

Eve derin bir iç çekti. “Üzgünüm.” Gerçekten de öyleydi. “Kötü bir hafta geçirdim.”

“Peki o zaman.” dedi Guy dudaklarına küstah bir gülümseme yerleştirerek. “Bu seferlik seni affediyorum.”

“Çok teşekkürler gerçekten. Haydi, ne söyleyeceksen söyle artık.”

Guy Eve’in yüzüne bakmadan elindeki çubuklarla tabaktaki hangi sushiyi alacağına karar vermeye çalıştı. Sonunda seçtiği talihsiz sushiyi çubukların arasına yerleştirdi, yavaşça ağzına götürdü ve yüzündeki zafer ifâdesini abartarak doğrudan Eve’in gözlerinin içine baktı.

“Elime bir şey ulaştı. Bir ilan.”

Eve’in bir anda hızlanan kalbi göğüs kafesini zorlamaya, yükselen kan basıncı ise kulak zarına baskı yapmaya başladı. Kalp atışları restoranın, hatta tüm istasyonun uğultusunu bastıracak kadar kuvvetliydi.

“Ne?”

Guy sushiyi ağır ağır çiğnemekle meşguldü.

“Bir ilan. Bir sergi ilanı.”

Eve o kadar şaşkındı ki bir daha hayatı boyunca ağzını açıp konuşamayacağını sandı ama konuştu. “Nerede?”

Guy elindeki çubuklarla ceketinin ön cebini işaret etti. “Burada.”

“ilanın nerede olduğunu sormadım. Sergi nerede?”

Guy sushiye bulanmış dişlerini göstererek sırıttı. “Sence bunu sana söyler miyim?”

“Guy, söylemen lazım.” dedi Eve telaş içinde.

“Yaa, gerçekten mi? Peki sen bana bulduğun ilanlarla ilgili detayları anlatmak ister misin?”

Eve’in yüzü kıpkırmızı oldu. Bu adam ilan meselesini nereden biliyordu? Huw Rees? Dedektif Marr? Polis teşkilatının diğer üyeleri? Peki ya Huw Ress ile yaptıkları anlaşma? Şimdi herkesin gözünde cinayetleri saklayan insan konumuna düşecekti. Guy olaya sadece iş olarak bakıyordu ama Eve için hayat memat mese-lesiydi. Babasının hayatı söz konusuydu...

“Yayın yasağı vardı...”

“Yayın yasağının canı cehenneme.” dedi Guy. “Sayende meslek hayatım sallantıya girdi. Layla Martin cinayetinden beri kanaldan yemediğim azar kalmadı. Sürekli bir şeyleri kaçırıp kendimden şüphe ettim. Ama sonra bunun sebebini anladım. Meğer sen beni atlatıp ilanları özel haber yapmak için o lanet olası polislerle el sıkışmışsın. Kraliyet bebeğinin ismini tartışıyordunuz, öyle

mi?” Guy Eve’e bakıp kafasını salladı. Gözleri ‘sen de gazeteci misin” der gibiydi.

“Dinle beni Guy, amacım hikâyeyi kendime saklamak değildi. İnan bana, bu kişisel bir konu. İlanları polislere verdim, doğru. Ama bunu kendi kanalıma bile söylemedim çünkü o ruh hastasının istediği şey işlediği cinayederin haber yapılması! Bunu yapma, o herifin ekmeğine bal sürmüş olacaksın. Lütfen ona suç ortaklığı etme!”

“Suç ortağı mı?” diyerek kaşlarını çattı Guy. “Ben sadece işimi yapıyorum. Senin tam tersine.”

“Bulduğun ilandan polise bahsettin mi?”

“Saçmalama.”

Guy elindeki çubuklarla son Kaliforniya rulosunu almaya hazırlanırken, Eve ani bir hamleyle tabağı önünden çekti.

“Hey!”

“Dinle beni.” diye bağırdı Eve. Sonra derin bir nefes alıp daha alçak sesle konuşmak için kendini hazırladı. “Dinle Guy. O orospu çocuğu iki gece önce babamı evden kaçırdı. Babamı öldürmeden önce polislerin onu bulması gerek, o yüzden serginin nerede

olduğunu öğrenmem çok önemli. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyorsun değil mi?”

Guy Smith sadece bir saniyeliğine ağzındaki sushiyi çiğnemeyi bıraktı. Galiba Eve’e inanmak üzereydi.

Ama hemen kendini toparladı.

“iyi denemeydi.”

“Doğruyu söylüyorum.”

Guy gülümsedi. “Biliyor musun, hep senin benden daha iyi bir muhabir olduğunu düşünmüştüm ama şimdi görüyorum ki sen iyi bir yalancıdan başka bir

şey değilmişsin. Hem belki de Huw Ress ile yatıyorsundur, kim bilir.”

“Ben kimseyle yatmıyorum!” Eve sesinin tonunu ayarlayama-dığını çevredekilerin garip bakışlarından anladı.

Guy alaycı bir tavırla yüzünü ekşitti. “Zavallı Mike.” dedi ve cebinden cüzdanını çıkarttı. “Müsaade edersen artık gitmem gerek. îş beklemez, değil mi? Üzülme, bunu parkta oynarken arkadaşına topunu kaptırmışsın gibi düşün.”

Guy masaya on beş pound bıraktı ve sandalyesini geriye ittirdi. Eve ayağa fırlayıp Guy’ın yolunu kesti. “Guy lütfen. Lütfen bana serginin nerede ve ne zaman olacağını söyle.”

Guy gülümsedi. “Bunu bulmak senin işin.”

“O zaman polise söyle! Haber yapmak falan umurumda değil, sana yalvarıyorum. Yalvarıyorum. O adam evime kadar girip babamı kaçırdı.”

“Güzel.” dedi Guy omuzlarını silkerek. “O zaman senin de altına imza atacağın özel bir haberin var, benim de.”

Eve Guy m ceket cebine ulaşmak için ileri doğru bir hamle yaptı. Guy’ın bu saldırıyı alt etmesi hiç zor olmadı, tam zamanında Eve’in bileğini yakaladı ve sertçe sıktı.

Bir an birbirlerine iki sevgili kadar yakın durdular; yüzleri dip dibe, nefesleri yan yanaydı. Guy in nefesi balık kokuyordu.

“Ben bu yola girdim bir kere, Eve. Arak beni durdurmana imkan yok.”

“Lütfen.” diye yalvardı Eve ama artık bunun bir faydası olmadığını biliyordu.

Guy Eve’in bileğini serbest bıraktı ve saatine baktı. “Gitmem gereken yerler, buluşmam gereken insanlar, tanıklık etmem gereken cinayetler var. Şimdi müsaadenle.”

Guy arkasını dönüp yürümeye başlayınca Eve beynindeki, kalbindeki bütün kanın bir anda çekildiğini hissetti.

“Şimdi mi?” dedi Eve, Guy i kolundan yakalayarak. “Sergi şimdi mi?”

Guy gri gözlerini Eve'in üzerine dikti ve gülümsedi. "Artık yalvarmayı bırak. Asabiyet sana daha çok yakışıyor." dedi, kolunu Eve'in elinden kurtardı ve yoluna devam etti.

Eve Guy Smith'in kalabalığın arasında hızlı adımlarla yürüyüşünü seyretti. Guy iki defa arkasına baktıktan sonra Praed Caddesi'ne giden rampaya döndü.

Eve arkasından gidemedi. Hareket bile edemedi. Sersem gibiydi, kendini güçsüz ve bayılacakmış gibi hissediyordu. Etrafındaki insanlar kitap satın alırken, hamburger yerken, büyük panolardan metro saatlerini kontrol ederken Eve kocaman bir kabusun içinde savruluyordu. Herkesin durmasını istiyordu. Düşünmek, ne yapacağına karar vermek, her şeye en baştan başlamak için tüm dünyanın durmasını istiyordu. Bugün ya da bu hafta olanları değil, hayatındaki her şeyi değiştirmek istiyordu. Onu babasının ölmesini dilediği o korkunç ana sürükleyen her şeyi yaşanmamış kılmak istiyordu. Şimdi o lanet dilek gerçek oluyordu ve bunu geri almanın herhangi bir yolu yoktu.

Çaresizce olduğu yerde kıpırdamadan dururken biri kolunu yakaladı. Eve çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

"Hızlı yürü." dedi Aguda sakince. Eve Aguda'nın desteğiyle yürümeye başladı.

Sadece "İlan onda." diyebildi. "Oraya gidiyor."

"Biliyorum." Aguda Eve'in ceketinin yakasını ters çevirdi ve bezelye büyüklüğündeki mikrofonu gösterdi. "Hızlı yürü."

"Ama araba lazım!" Arabayı istasyonun diğer ucuna park etmişlerdi.

"Biliyorum. Hızlı yürü." Rampanın başına kadar hızlı adımlarla yürüdüler.

"Orada." dedi Eve, News 24/7'nin sola doğru sinyal veren aracını işaret ederek.

Tam bu sırada Aguda bir arabanın kapısını açtı. Eve'in bu arabanın Guy'la buluşmaya gelirken bindiği Range Rower olduğunu idrak etmesi birkaç saniyesini aldı. Arabanın buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Aguda aynı zamanda sihirbaz olabilir miydi?

"Arabaya bin."

Eve arabaya bindi.

Aguda'nın sürüş teknikleriyle ilgili deneyimi olduğuna dair bir şeyler söylediğini hatırlıyordu. Ama arabayı aksiyon filmlerindeki kadar hızlı kullandığına göre belli ki bu teknikleri Hollywood'da-ki Hız, Dublörlük ve Korku Okulu nda edinmişti.

Eve arabadan inmek istiyordu. Aguda'nın onu indirmek için arabayı durdurması ve yavaşlatması umurunda bile değildi. Ama Londra'nın doğuştan sıkışık trafiğinde sallanarak, savrularak, kayarak ilerleyen Range Rower'in içinde kalmak Guy Smith'i yakalamanın ve babasının hayatını kurtarmanın tek yoluydu.

Bu, bir kaplanı kuyruğundan yakalamak gibiydi.

Eve arabanın kapısına sıkıca tutundu ve içinden bu gece kimsenin başına bir şey gelmemesini diledi.

Sonra boştaki eliyle Joe'yu arayıp olanları özetledi.

"Neredesin?" diye sordu Joe.

"Kuzeye doğru ilerliyoruz... Aman Tanrım!" Aguda kırmızı ışıkta jet hızıyla geçerken, Eve hayatının gözünün önünden film şeridi gibi geçişine şahit olmamak için gözlerini sıkı sıkı yumdu. Hâlâ hayatta olduklarını ancak gözlerini araladığında fark edebildi. News 24/7'nin arabası hâlâ bir blok önlerindeydi. Eve öfkeyle Aguda'ya döndü ama o çocuğunu okula bırakan anneler kadar sakindi.

O annelerin yarısı kadardı, o ayrı.

Küçücük elleri direksiyonu, 35,5 numara ayakları ise gaz pedalını öyle muhteşem bir uyumla idare ediyordu ki iki ton ağırlığındaki 4x4 trafikte yıldırım hızıyla ilerliyordu. Elbette bazen durmak zorunda kaldıkları da oluyordu. O zamanlarda Agu-da'nın esrarengiz öngörü yeteneği devreye giriyor, hangi şeridin daha hızlı akacağını ve yeşil ışık yandığında hangi sıranın daha çabuk ilerleyeceğini sahibinin kulağına fısıldıyordu.

"Siren çakmaz mıyız?" diye sordu Eve ağzını açmak için cesaret bulduğu ilk anda.

“İzlendiklerini anlamalarını istemiyorum.” dedi Aguda. “Durmalarını değil, bizi katile götürmelerini istiyoruz. Unuttun galiba.”

Eve bir aksilik olması durumunda sapabilecekleri alternatif yan yollara göz atarken, Aguda gözlerini yoldan ayırmadan Baş Komiser Rees’i aradı. Alternatif bir yola gerek yoktu çünkü artık News 24/7 aracının tam arkasındaydılar. Bu saatten sonra Guy Smith’in izini kaybetmeleri mümkün değildi.

News 24/7 keskin olmayan bir virajdan döndü ve bir demir yolu köprüsünün altından geçmek üzere yola devam etti.

Tam köprünün altından geçmek üzereyken, yukarından bir şey düştü.

“Lanet olsun!”

Aguda son anda frene asıldı ve bir çarpışma yaşanmasını önlemek için aniden direksiyonu kırdı ama Guy Smith’in içinde bulunduğu araç kontrolden çıkarak savruldu, sonra yana devrildi ve karatahtaya tırnak değdiğinde çıkan o iç gıcıklayıcı sesin bin kat fazlasını çıkarak hem kendini hem Range Rower’i seyir halindeki trafiğin içine sürükledi.

Eve arabanın ön paneline sıkıca tutundu ve gözlerini kapattı. Yapacak başka hiçbir şey yoktu.

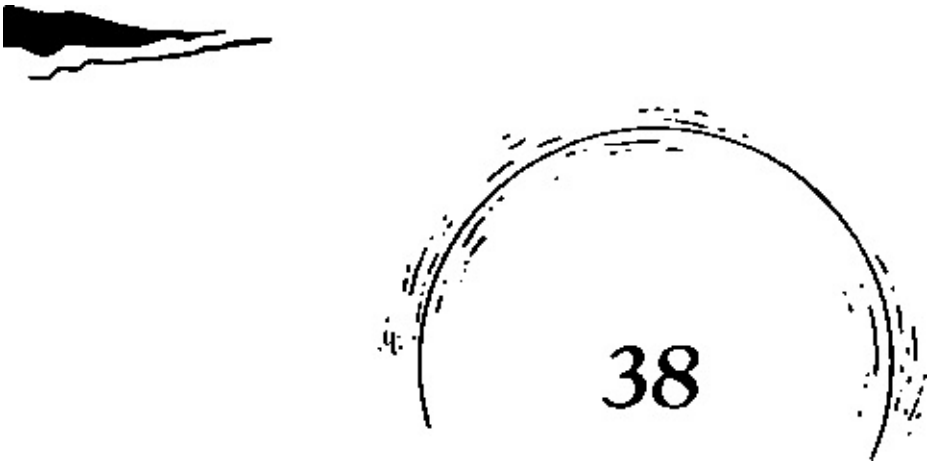
“A rabada kalT

-“-Eve gözlerini ancak arabanın kapısı çarparak kapandığında açabildi.

Kulaklarında müthiş bir çınlama vardı, sanki birileri kafasına ses çatalı ile vuruyordu. Birileri uzakta, çok uzakta çığlıklar atı-

yordu

Kafasındaki soruların cevabını bulmak için Agudaya döndü ama Aguda arabada değildi.

Range Rovefın kaputu köprünün koyu renkli tuğlalarına çarpmıştı, arabanın önünden dumanlar çıkıyordu. Eve bir anda kendini ormanlık dağların arasında eski bir düldülün içindeymiş gibi hissetti.

Dumanlar yayılarak kaybolmaya başlayınca, köprünün duvarındaki grafiti kabus gibi gözlerinin önüne serildi.

SERGİ...

Eve birinden sert bir tokat yemiş gibi inledi ve arabanın kapısını açtı ama dışarı çıkamadı. Bir hamle daha yaptı ama yine

olmadı. Sonunda onu durduran şeyin emniyet kemeri olduğunu anladı. Elleri titriyordu, ancak onuncu denemeden sonra kemeri tokasından kurtarabildi. Ayağını dışarı uzattı ama asfalt yola adım attığı anda dizlerinin üzerine yığıldı.

Arabadan destek alarak ayağa kalkmayı başardığında nasıl yürüdüğü hatırlayamaz haldeydi ama yine de sendeleyerek yürümeye gayret etti.

Bu sırada bir el koluna yapıştı. “Oraya gitme.”

“Gitmem gerek.”

“Olduğun yerde kal.” dedi tekrar kadın. “Şoktasın.”

Açık renkli mavi bir palto giymiş, orta yaşlı bir kadındı.

“Evet.” dedi Eve kafasını sallayarak. “Şoktayım.”

Etrafına baktı. Trafik tamamen durmuştu. Kalabalık toplanmaya başlıyordu. Polis sirenleri giderek olay yerine yaklaşıyordu. Aguda News 24/7’nin arabasının yanındaydı. Hatta neredeyse üzerindeydi, bir deniz altının bent kapağını açmaya çalışır gibi kapıyı çekiştiriyordu. Sonunda kapıyı açmayı başardı. Eve nefesini tuttu.

Guy Smith sendeleyerek arabadan indi. Korkunç görünüyordu, kanlar içindeydi. Kendini yavaşça yere bıraktı.

ite

Emily Aguda’nın arabanın sürücüsünün öldüğünü anlaması için engin tıp bilgisini devreye sokmasına gerek yoktu.

Sürücünün kafası kopmuştu.

Mikrodalga fırın büyüklüğündeki beton blok arabanın ön camından girip tüm hızıyla yüzüne çarpmıştı. Omuzları ve kolları hâlâ yerindeydi. Bir eli gevşekçe direksiyonu tutuyordu. Ama kafası püre haline gelip yerinden fırlamış ve kanlar içinde Volvo’nun içinde bir yere savrulmuştu.

Aguda arabanın yanında durdu ve Huw Rees’i aradı.

“Ben Aguda, efendim. Bir trafik kazası oldu. Bir ölü, bir de yaralı var. Eve Singer iyi.”

“Olayın katille bir bağlantısı var mı?”

“Olabilir efendim. Kazayı yapan arabanın içindekilerin elinde yeni bir ilan vard...”

Aguda gayri ihtiyari başını yukarı doğru kaldırıp köprüye bakınca, bir adamın hızlıca korkuluklardan geri çekildiğini gördü.

“Lanet olsun!”

Aguda telefonu kapatmadan koşmaya başladı. Eğer hızlı hareket ederse, adamı yakalayabilir ve bu kâbusa hemen burada son verebilirdi.

“Efendim, şüpheliyi gördüm. Peşindeyim. İzniniz varsa, asıl görevime kısa bir süre ara verebilir miyim?”

Araya giren mağara derinliğindeki sessizlikte Aguda raylara uzanan dik toprak setin üzerine en kestirme şekilde nasıl çıkabileceğini anlamak için gözleriyle etrafı taradı.

Köprünün diğer tarafındaki yol tuğla duvarlarla çevriliydi, duvarların üzerinde demir yolu hattının ve onlarca yıllık otların başında nöbet tutan ferforje korkuluklar yükseliyordu.

“Eve Singer güvende mi?”

“Etrafında insanlar var, destek ekipleri de yolda.”

“O zaman koş!”

Aguda koşmaya devam etti. Caddeden demir yolu hattına ulaşabileceği bir yol yoktu. Bir saniye içinde rotasını belirledi ve köprünün yanında yer alan Lou nun Yeri isimli bara yöneldi. Barın içi oldukça gürültülüydü, kuyruktaki sıralarını kaybetmemek için mücadele veren panik halindeki müşteriler dışarıdaki kazayı görebilmek için kapı ve pencerelere yığılmıştı.

“Polis! Barın arka kapısından demir yolu hattına geçiş var mı?”

Beyazlar içinde orta yaşlı bir adam (muhtemelen Lou) tezgâhın arkasından kafasını kaldırdı ve Aguda’yı baştan ayağa süzdü.

“Sen polis misin?”

“Evet.” dedi Aguda adama kimliğini göstererek. “Benim hemen demir yolu hattına çıkmam gerek. Çok acil bir durum.”

“Hayatımda hiç senin kadar kısa boylu bir polis görmemiştim.”

“Beyefendi!” Aguda kimliğini cebine sokup belindeki silahı çıkarttı.

Lou silahı görünce irkildi ve boğuk bir sesle cevap verdi. “Arka kapı şu tarafta.”

Barın arka kapısı ahşap kasalar ve plastik kutularla dolu küçük bir bahçeye

açılıyordu. Yerler jilet gibi kaygandı. Bahçenin sonundaki emektar tuğla duvar yıllar boyunca toprak seti desteklemiş ve bu yüzden hafifçe öne doğru eğilmişti.

Aguda silahını beline geri koydu. Çevik bir hamleyle önce kutuların üzerine çıktı, oradan duvara sıçrayıp yere atladı ve dik yokuşu tırmanmaya başladı. Aralarına kimseyi almak istemeyen dikenli otlar arsız dilenciler gibi Aguda'nın kollarına yapışıyordu. Aguda ellerinin ve paltosunun yırtılmasına aldırmadan otlarla mücadele etti, arbede sırasında otların üzerindeki karlar öfkeyle etrafa saçıldı. Ama Aguda her şeye rağmen yoluna devam etti ve sonunda demir yolu hattına ulaşabildi.

Etrafta kimse yoktu.

Aguda fenerini yaktı ve köprünün ortasına doğru koştu. Korkulukların üzerindeki karların düzensizliğinden aşağıya birinin sarktığı belli oluyordu. Beton blok arabanın üzerine tam buradan atılmış olmalıydı.

Aguda olası bir parmak izini kapatmamak için korkuluklara değmemeye özen göstererek köprüden aşağıya baktı. Trafik kilitlenmiş durumundaydı. Destek için gelen polis ekipleri yanıp sönen mavi ışıklarıyla araç yığınının arasında ağır ağır ilerleyerek olay yerine varmaya çalışıyordu. Katil ilanı Guy Smith'e bilerek ulaştırmış ve bu istikamet üzerinde bir yere yönlendirmişti; sonra da köprüye çıkıp aracın buradan geçmesini beklemişti.

Cüretkâr bir plandı.

Titizlikle ve soğukkanlılıkla hazırlanmıştı.

Aguda fenerini yere tuttu. Demir yolundan geçen trenler buradaki karları çamurla karışık pis bir bulamaca çevirmişti ama bu korkuluğun sonuna kadar ilerleyen ayak izlerinin görülmesine engel değildi. Aguda en iyi açıda durmaya çalışarak cebinden hızlıca telefonunu çıkarttı ve karın tekrar yağıp ayak izlerini kapatması ihtimaline karşı birkaç fotoğraf çekti.

Sonra olay yerine zarar vermemek için rayların karşısına geçti ve bir ipucu yakalama umuduyla gözleriyle kirli karları ve rayların arasındaki çakıllı yolu tarayarak tekrar koşmaya başladı ama plastik şişelerden, yiyecek ambalajlarından, eski gazetelerden ve kirli çocuk bezlerinden başka hiçbir şeye rastlamadı.

Kim trende bebeğinin altını değiştirip kirli bezleri pencereden dışarı fırlatırdı ki?

Belli ki herkes.

Aguda rayların üzerinden rüzgârını savurarak geçen trenin altında kalmamak için kendini tuğla duvara yasladı.

Tren geçip gitti ve Aguda koşmaya devam etti.

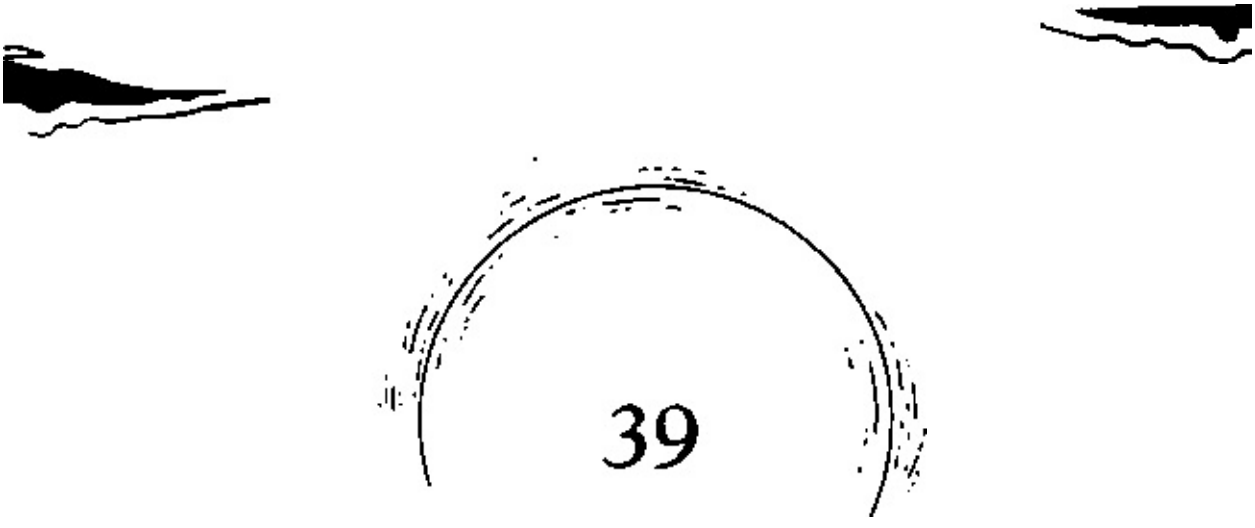
Katilin ayak izleri 100 metre kadar dümdüz ilerledikten sonra, yokuş toprak yoldan aşağıya doğru kıvrılıyordu. Aguda ara sıra ayağının kaymasına aldırmadan aynı tempoyla yokuştan inmeye başladı. Köprünün bu tarafında da dikenli otlar vardı ama sayıları daha azdı. Yokuşun sonunda komiser yardımcısını tel örgüler karşıladı.

Aguda kendini yukarı doğru çekerek tel örgünün tepesine çıktı ve kendini yavaşça kaldırım boyunca park etmiş arabaların sıralandığı sessiz bir sokağa bıraktı.

Feneri sayesinde katilin ayak izlerini tekrar buldu ve o anda gerçeği anladı.

Ayak izleri olay yerinden uzaklaşmıyor, aksine olay yerine doğru ilerliyordu.

Katil olay yerine doğru ilerliyordu.

Eve, Guy Smith’in yağmur oluğuna kusuşunu donuk gözlerle izledi.

Karanlık her şeyi daha karışık hale getiriyordu. Sokak lambaları, farlar ve mağazalardan yayılan ışıklar vardı ama bu ışıldar aradaki boşlukları daha da karartmaktan başka bir şeye yaramıyorlardı.

Eve duyduğu siren seslerinin bu tarafa geliyor olmasını umuyordu. Durduran biri olmadığı sürece, arabalar enkazın etrafında sıkışmaya devam ediyordu.

Her şey zihninde yavaş yavaş yerli yerine oturmaya başlıyordu. Köprüden bir şey düşmüş ya da atılmış ve tüm ağırlığıyla News 24/7'nin arabasına çarpmıştı. Ne olduğunu bilmiyor ve umursamıyordu. Kameran Ricky ölmüştü. Daha doğrusu ölmüş olmalıydı çünkü aksi takdirde Emily Aguda olay yerini terk etmez, Guy ise kusuyor olmazdı.

Mavi paltolu kadın hâlâ Eve'in yanındaydı. Ara sıra koluna dokunuyor, dakikalar ilerledikçe daha sahiplenici bir tavır içine giriyordu.

"İyi misin? Sana içecek bir f eyler getireyim mi? Yaralı mısın? Adın ne?"

Eve kadına cevap veriyor ama kendi sesini duymadığı için ne söylediğini kendi de tam olarak anlayamıyordu.

Guy Smith kaldırımda, Range Roverın ön tekerleğinin hemen yanında oturuyordu. Dirseklerini dizlerinin üzerine yasla-mıştı. Başı ve kravatı öne doğru sallanırken, gözleri YO! Sushi'de yediklerinin geri dönüşüme girmiş halini inceliyordu.

Eve kaldırımda toplanan kalabalığa göz gezdirdi. Bu tarz olaylara dışarıdan dahil olmaya alışkındı ama ilgi odağı olmak, bir dairenin tam ortasında durmak çok garipti. Eve kalabalığın arasındaki bulanık yüzleri taradı, Joe'yu görmek istiyordu ama etrafta sadece yabancılar vardı. Kimsenin Eve'e baktığı yoktu, insanlar telefonlarının küçük ekranlarıyla meşguldü; böylece Mc-Donald's'a giderken ya da bardan dönerken yol üzerinde şahit oldukları faciayı arkadaşlarına belgelerle ballandıra ballandıra anlatabileceklerdi.

Adam kanlar içindeydi, yanı haçındaki kadın hiçbir şey yapmadan öylece duruyordu. Aman Tanrım...

Bir adam ağır adımlarla Eve'e doğru geliyordu.

Hayır, Joe değildi.

Sıradan bir adamdı.

Enkaz halindeki arabanın yanından geçti ama içine hiç bakmadı. Sonra yaklaştı, biraz daha yaklaştı ve elindeki uzun, ince, siyah şeyle Guy Smith'in kafasının arkasına sertçe vurdu. Eve yaşadığı şokun etkisiyle yerinden zıpladı. Etraftaki kalabalıktan küçük çığlıklar yükseldi. Mavi paltolu kadın acı acı bağırdı, sonra kendini susturmak için elini ağzıyla kapattı.

Guy sessizce öne doğru sendeleyince, adam elindeki korkunç aleti bir kez daha kafasına doğru savurdu. Bir yılanı golf sopasıyla öldürmeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

Guy ın cansız suratı sert betona çarptı.

Adam elindeki sopayı yere bıraktı ve demirin yerde çıkardığı o berbat ses eşliğinde Eve'e gülümsedi. "Ne yapacağını biliyorsun."

Sonra arkasını döndü ve yürümeye başladı. Demir yolu köprüsünün altından geçip hiçbir şey olmamış gibi kendini karanlığın kollarına bıraktı.

Eve zihninde adamın arkasından koştu. Koştu, o pislik herifi ceketinin arkasından yakaladı, kendine doğru çevirdi ve dengesini kaybedip yere düşünceye kadar tüm gücüyle sarstı. Sonra dizini adamın boğazına dayadı, saçlarını kavradı ve kafasını hızla yere çarparken suratına haykırdı: ***Babam nerede? Babam nerede***; ***seni adi pislik? Nerede? Babam? Nerede?***

Zihninde bunlar olurken, gerçekte sadece tek bir adım atabildi. Sonra kendini kaybetti, başını öne eğdi ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Durdurun onu!" diye bağırdı. "Onu durdurun!"

Kimse onu durdurmadı. İnsanlar gözden kaybolana kadar katilin görüntüsünü telefonlarına kaydetmekten başka hiçbir şey yapmadı.

"Aman Tanrım!" dedi mavi paltolu kadın. ***"Aman Tannm!"***

Katil çoktan gitmişti. Az önce buradaydı ama şimdi yoktu. Eve katilin yakasına yapışıp ona babasının nerede olduğunu söyletme şansını göz göre göre elinden kaçırmıştı.

Eve Range Rover’dan destek almaya çalışarak bir kez daha ayağa kalktı.

Guy Smith’in cansız bedenine baktı ve o işte o anda deliliğin kırılgan kanatlarının omuzlarının üzerinden yükseldiğini hissetti.

Ne yapacağını biliyorsun.

Eve ne yapacağını biliyordu. Güçsüz bacaklarıyla cesedin yanına doğru ilerledi. Cebinden telefonunu çıkarttı ve videoyu ça-(ıştırdı. Guy’ın kırılan kafasını, asfalta çarpan bembeyaz yüzünü, kaldırımdaki kanlı sopayı videoya çekti. Titrek ellerini Guyın hâlâ ***sıcak olan göğsüne uzattı, ceketinin ön cebinden o lanet Hant aldı, eliyle düzleştirdi ve yere koydu.***

SERGİ

Mekân: Westboume Green

Tarih: 17 Aralık

Saat: 23.00

Eve ilanı da videoya çekti. Sonra grafıtiyi. Sonra News 24/7’nin aracını. Önce yakından, sonra geniş çekimle.

Joe burada olsa, o da aynı şeyi yapardı...

Bir polis arabası üstünkörü bir şekilde siren çalınca, yolu kapatan son birkaç araba da yana doğru manevra yapıp adalete yol verdi.

Eve telefonunu Range Rover’a yaslanarak ayakta duran mavi paltolu kadına uzattı.

“Al şunu.” dedi. “Beni kameraya çek.”

“Ne?”

Kadının gözleri yaşadığı travmanın etkisiyle puslanmıştı ama aim dümdüz ve sorunsuzdu.

“Kamera şu anda kayıtta.” dedi Eve. “Sen sadece bana doğru tutacaksın.”

“Ama.” diye itiraz etti kadın. “Ama...”

“Al şu lanet olası telefonu!”

Kadın telefonu eline aldı.

“Güzel.” dedi Eve sakince. “Polisler geldi, bütün bunlar birazdan sona erecek. Şimdi ben şurada duracağım. Senin yap-man gereken tek şey telefonu yukarı doğru tutmak. Benimle birlikte cesedin de kadrajda olduğundan emin olmanı istiyorum. Tamam mı?”

“Evet.”

“Endişelenmene gerek yok.”

“Tamam.”

“Beni görebiliyor musun?”

“Evet.”

“Cesedi görebiliyor musun?”

“Evet.”

“Güzel.” Eve buruşan ceketini düzeltti, kanlı eliyle saçlarını yüzünün önünden çekti. Sonra ilam kameraya doğru tutup haberini sunmaya başladı.

ife

Katil daha iyi bir iş çıkartamazdı. Haberdeki her şey muhteşemdi. ***Her fey.***

Kazasının yarattığı kargaşa, arabanın ön camına çarpan beton bloğun yakın çekim görüntüsü, kafasının olmadığı anlaşılmasın diye cesedin üzerine örtülen ve amacını yerine getiremeyen battaniye!

¡Witness News etraftaki insanlardan muhabirin yanma gidişini ve kafasına sopayla vuruşunu görüntüleyen titrek bir video görüntüsü satın almış ya da çalmıştı. Hava karanlık olduğu için görüntünün en can alıcı kısmı bulanık çıkmıştı ama bunun bir önemi yoktu. Hatta daha iyiydi. Bu sayede insanların daha net bir görüntü izleyebilmek için You Tube’u ziyaret edecekleri garantiydi.

Ama haberin en güzel kısmı elbette Eve Singer’a aitti.

Berbat görünüyordu. Saçları darmadağındı. Gözlerinin etrafında mor halkalar vardı. Yanağındaki ve ceketindeki kan lekelerini görmemek, alt dudağındaki titremeyi fark etmemek imkânsızdı. Belli ki katilin imzasını attığı eserden çok etkilenmişti. Bunu düşününce katilin gözleri gururlu yaşlarla doldu.

Haberi sunuşu her zamanki profesyonel standartta değildi. Ondan çok, çok daha iyiydi. Planlanmamış bir ölümün muhteşem gerçekliğini konu alan ölüm Dansı’na eşlik edecek kadar ham ve dolaysızdı...

Katil televizyona gülümsedi. Eve Singer’ın konuşurken verdiği kopuk aralar karmaşanın, korkunun ve şokun muhteşem resmi içinde etkileyici bir yere sahipti.

"... bir ihbar aldık... burada gördüğünüz köprünün üzerinden arabanın üzerine... beton bir blok düştü... eğer bakarsanız, görebilirsiniz... güvende olduğumuzu düşündüğümüz bir anda...”

Eve’in kurduğu son cümle katili kahkahalarla güldürdü! Elbette insanların kendilerini güvende sanması onun hayatını büyük ölçüde kolaylaştırıyordu ama aslında aptallıktan başka bir değildi.

Hiç kimse güvende değildi.

ölümsüzlük bir hak değil, ayrıcalıktı ve bu ayrıcalık sadece gün doldurmak için yaşayan milyarlarca insana yabancıydı, ölümsüzlük büyük biryeteneğn eseriydi; titizlikle planlanması ve kusursuz bir şekilde uygulanması gerekiyordu.

Eve Singer haberin en sonunda katilin Guy Smith’e gönderdiği ilanı havaya kaldırdı. İlanın kat yerlerinde kan lekeleri vardı. Tıpkı Torino Kefeni gibi.

"... bu bir tuzaktı.” dedi Eve. "... amaç bizi yanlış yere yönlendirmekti...”

Katil kendi kendine kıkırdadı.

Evet, bu bir tuzaktı.

Evet, amaç onları yanlış yere yönlendirmekti.

Sonra kamera köprü duvarındaki grafitiye odaklandı.

SERGİ Mekân: Burası Tarih: 17 Aralık Saat: 23.00

Eve kameraya doğru yaklaştı. Öyle çok yaklaştı ki otomatik netlik görüntüye son anda uyum sağlayabildi.

Her şey çok gerçekti!

Gerçekten çok güzeldi! Yeniden orada olmak, o anın tadını çıkarmak gibiydi.

Eve ilanı ucundan tutup kameraya salladı. Çaresiz, dengesiz, darmadağın gözüküyordu.

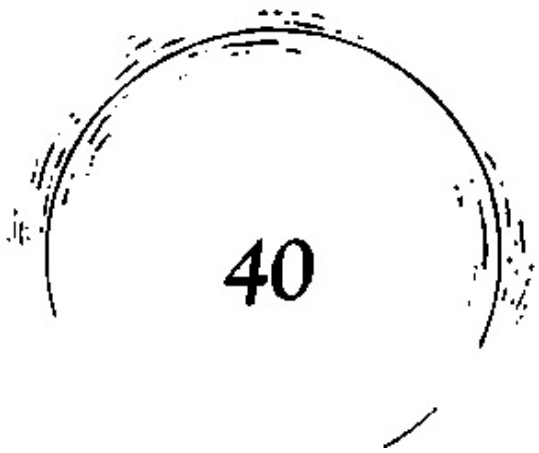
“Bu ilana iyi bakın. Bu, bir sergi ilanı. Bir sonraki hayatı kurtaran kişi siz olabilirsiniz. Eğer buna benzeyen bir ilan bulur veya görürseniz, hemen polise haber verin. Bu *** bulunmasına yardımcı olun.”

Katil tekrar güldü. Eve’in biplenen kısımda ne dediğini herkes gayet iyi biliyordu.

Eve’in mesajındaki alt metni sadece o anladı.

Haberin bu bölümü sadece onun içindi, sadece onun kulağına gerçeği fısıldıyordu.

Artık bu işte birlikteyiz.

40

18 Aralık

Huw Ree$ bir şey konusunda haklıydı. Eve Singer'ın haberi yayınlandıktan sonra, kelimenin tam anlamıyla kıyamet koptu.

Polis teşkilatının sosyal medya takımı Eve'in ilanı kameraya yaklaştırarak başlattığı oyuna yetişmek için çırpınırken, Layla Martin nin cinayetine ait ilan teşkilatın Facebook sayfasına düştü ve o dakikadan sonra internet yorum ve önerilerin ağırlığıyla sallanmaya başladı.

Bunlardan sadece birkaçı az da olsa anlam ifâde ediyordu; bazıları muzip, bazıları sitemkâr, çoğu ise kendini gösterme amaçlıydı.

Sonuç olarak hiçbirinin teşkilata bir faydası yoktu.

İlk yorumlar kimse Londra'nın on milyon sakinini aralarında bir katil dolaştığı konusunda uyarmadığı için duyulan öfkeye dairdi. Sonra teşkilatın Facebook sayfasını takip eden elli beş bin kişi arasından kendi reklamını yapmak ya da bir şeyler satmak isteyen bazı fırsatçılar çıktı.

SERGİ

SQUARE ROOT

Ionite Rose ve Croton Southwark

Giriş 5 dolar

Orada olun, yoksa...

SERGİ

Yerel sanat eserleri!

Biblolar ve tablolar!

Ucuz Noel hediyeleri!

Hackney Halk Merkezindeyiz, bekliyoruz!

Giriş ÜCRETSİZ!

SERGİ

Bengal kedisi JONIE sorulartntzı yanttlamak için, Brompton Caddesinde sizi bekliyor!

Sorulartntzı hazırlayın, ödülleri toplaytn.

Teşkilatın sosyal medya yöneticileri sonunda gelen tüm alakasız postaları silmek zorunda kaldı ve işe yarar bir ilan bulanların polisin acil durum hattını aramasını rica etti.

Ertesi sabah polis teşkilatının telefonları kilitlendi, ‘tlan vakası’ ihbarlarının ardı arkası kesilmiyordu. Herhangi bir yere herhangi bir ilan bırakan ya da yapıştıran herkes şüpheli konumundaydı. Bir kadın Age Concern Vakfı yararına düzenlenen kanaviçe sergisinin ilanım bir gazete bayisinin camına yapıştırmaya kalkınca kavga çıkmış, olay polisin müdahalesiyle güçlükle yatıştırılmış-tı. Golders Green’de iki amatör dedektif bir sanat merkezindeki ilanların hepsini tek tek indirip kendi çaplarında bir araştırma yapmaya kalkınca, çok da küçük çaplı olmayan bir arbede yaşanmıştı. Regent Caddesi’nde ise bir öğrenci Apple Store’un yanındaki korkuluklara Tinie Tempah konseri için ilan yapıştırmaya çalışırken yakalanmış, kalabalık tarafından tartaklanmıştı. Polis geldiğinde çocuğun üzerinde Noel Baba kıyafetli bir adamın oturduğunu görmüş, kalabalığı zar zor sakinleştirebilmişti.

Huw Ress mevcut durumu endişe içinde izlerken, Eve’in başlattığı bu kargaşanın soruşturmaya faydalı olmasını umuyordu. Belki bu sayede bir sonraki ilanı daha çabuk bulabilir, çok geç olmadan katilin izini sürmeye başlayabilirlerdi.

öğlen saati geldiğinde, şehirde ilanlardan başka hiçbir şey konuşulmuyordu.

Konuşmalar kısa bir süre sonra polisin neden son cinayetini milyonlarca insana izlettiren bir katili hâlâ yakalayamadığı etrafında dönmeye başladı.

Katil bir sonraki adımını tüm acımasızlığıyla ilan ederken, polis neden bu caniyi hâlâ bulamıyordu?

~~Trrrrrrt~~.

Eve Singer delirmiş durumdaydı.

Kalıcı olarak değil. Gösteriş olsun diye de değil.

Kafasına geçirdiği küloda Nefertiti gibi evin içinde oradan oraya koştururken, Komiser Yardımcısı Aguda Eve'in akıl sağlığının artık yerinde olmadığını biliyordu.

Akıl sağlığı yerinde olan hiçbir insan işin ucunda babasını kurtarmak olsa bile onun yaptığını yapmazdı.

Herkes olaydan sonra Eve'i hastanede kalmaya ikna etmeye çalışmıştı ama o eve gelmek konusunda ısrar etmişti. Ama ısrar ediş şekli hiç normal değildi; yüzünde buz gibi bir ifadeyle ve o kadar korkutucu bir şekilde ısrar etmişti ki kibirli genç doktor bile karşısında ne yapacağını şaşırmıştı.

Şimdi Joe ile birlikte evinin kanepesinde bembeyaz ve yara bere içinde bir suratla otururken, yaptığı tek şey Aguda'nın kelepçeleriyle oynamaktı.

Trrrrrrt.

Hastaneden döndüğünden beri kelepçeleri elinden düşürmemişti. Aslında Eve'in transa geçmiş bir şekilde saatlerce yaptığı şey 'kelepçelerle oynamaktan' biraz daha fazlasıydı. Çelik kelepçeleri tek bir harekede hızlıca açıp takıntılı bir şekilde önce sağ, sonra sol bileğine takıyordu. Harekete o kadar yoğunlaşmıştı ki Aguda'nın kelepçe konusundaki yeteneği Eve'inkinin yanında çocuk işi gibi kalmaya başlamıştı.

Trrrrrrt.

Trrrrrrt.

Trrrrrrt.

"Keser misin şunu?" dedi Huw Ress. Eve onu dinlemedi. Bilekleri kıpkırmızı olmuştu ama kelepçeleri bileklerine sırayla takıp odadakileri o malum sese maruz bırakmaya devam etti.

Trrrrrrt.

~~Trrrrrrt.~~

Aguda kelepçeleri salondaki sehpanın üstünde bıraktığı için çok pişmandı. Derin bir çekip gözünü pencereden dışarıya dikince, yan komşu Bay Elias'ın elinde buharı tüten bir sıcak su kovası, deterjan ve bezlerle sokakta yürüdüğünü gördü. Telefon kulübesini temizlemeye gittiğine hiç şüphe yoktu. Yaşanan her şeye rağmen, yandaki evde hayat devam ediyordu.

"Seni daha güvenli bir eve götüreceğim." dedi Rees otoriter bir ses tonuyla.

Eve kafasını salladı. "Beni hiçbir yere götüremezsin."

"Burada hedefsin."

"O herif insanları herkesin gözü önünde öldürüyor; yani sadece burada değil, her yerde hedefim."

Baş Komiser Rees bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama üzerlerinden bir uçak geçince devamını getirmedi ve Emily Aguda ya manalı bir bakış atmakla yetindi.

Aguda Eve Singer'ı olduğundan daha fazla korkutmak istemiyordu. Aslında bunun mümkün olduğundan da çok emin değildi. Ama mantığı ve deneyimi kendi evinde oturmanın Eve'i kolay hedef haline getirdiğini söylüyordu.

Yumuşak ama kararlı bir ses tonuyla söze girdi. "Biz aslında en iyi çözümün seni Londra dışına çıkarmak olduğunu düşünüyoruz."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum." dedi Eve. "Babam bu evde doğdu. Burayı biliyor. Ya o adamın elinden kaçarsa? Ya eve gelirse? Benim burada olmam gerek."

Trrrmrt.

Aguda aynı anlamlı bakışlarla Baş Komiser Rees'e döndü. İkisi de Eve'in mantıklı düşünemediğini biliyordu. Elbette bu onun suçu değildi ama böyle davranarak her şeyi daha zor hale getiriyordu.

Ve daha tehlikeli.

"Eve." dedi Aguda kibarca. "Eğer burada kalırsan, seni korumak benim için zorlaşacak. Anlıyor musun?"

Eve kafasını salladı.

Trrrrrt.

“istediğim tek şey senin güvende olman.”

“Biliyorum.”

“O zaman lütfen seni buradan götürmemize izin ver.”

“Hayır.”

Trrrrrt.

Rees umutsuzluk içinde sesli bir of çekti.

Aguda şansım bir kez daha denemeye karar verdi. “Eve. Şimdiye kadar o bizi yönlendirdi, biz de arkasından gittik. Şimdi bizim onun önüne geçmemiz gerek. Reaktif değil, proaktif olmalıyız. Ve bunu yapmanın tek yolu onun ne istediğini anlamak. Bir sonraki aşamada ne yapacağını çözmeye çalışmak. Bir katili yakalamak için, katil gibi düşünmek zorundayız.”

Eve Singer soğuk gözlerini komiser yardımcısına sabitledi. “Ben de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorum.”

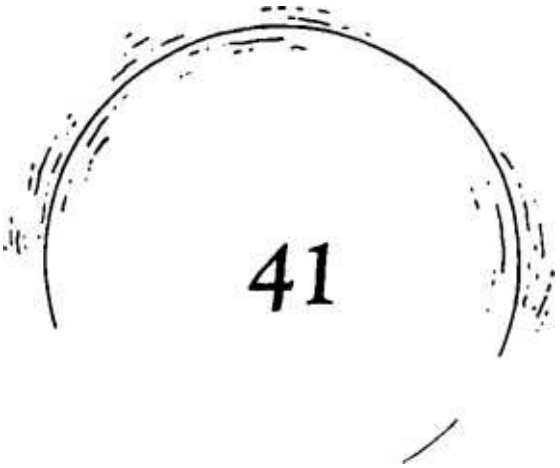
Eve katil gibi düşünmeye çalışıyordu.

Bir katil olmanın fikri bile rahatsız ediciydi. Eve’in işiyle ilgili sınırları zorladığı çok olmuştu ama daha önce kendi hayal gücünün sınırlarını hiç zorlamamıştı.

Yatağına uzandı ve karanlık tavana bakarken keşfe başladı. Gri beyninin yumuşak kıvrımlarının arasında pusu kuran korkuların arasında dolaştı. İşkencelere, zalimliklere selam verdi. Bir katilin kaçırdığı savunmasız ve ürkek adama bakarken soğuk, bomboş kalbiyle neler hissedebileceğini anlamaya çalıştı.

Hiçbir şey... bulamadı.

19 ***Aralık***

Eve!” Eve gözlerini karanlığa açtı. Ne zaman uyuduğunu bile bilmiyordu.

“Ne oldu?”

Emily Aguda elinde telefonuyla kapının eşiğinde duruyordu. “Katilin kimliğini tespit etmişler. Şu anda yoldalar, adamın evine doğru gidiyorlar.”

dk

Baş Komiser Huw Rees Londra’nın batısındaki Georgian tarzı krem rengi bir evin önünde sisli ve soğuk bir kış gününün doğuşunu izlerken saatine baktı ve kızının doğumundan beri ilk defa kendini dua ederken buldu.

Holly doğarken göbek kordonu boynuna dolanmıştı. Sessizdi, suratı mosmordu. Maureen çok yorgundu ama kızını kucağına almak için sabırsızlanıyordu.

Huw doğum odasının köşesindeki hareketliliğin farkındaydı. Bu telaş bebeği annesinin kucağına vermek için değildi; doktor ve hemşireler Holly nin hayatını kurtarmaya çalışıyordu.

Huw Rees işte o zaman çareyi dua etmekte bulmuştu. Lütfen, lütfen, lütfen... O kadar çok dua etmişti ki dini bütün bir insan olmasına ramak kalmıştı.

Ve bir taraftan dua ederken, diğer taraftan karısına yalan söylemişti.

Çok güzel bir bebek.

Evet, tüm parmakları yerinde.

Şimdi ağlayacak. Ağlayacak ***ve bir daha hiç susmayacak!***

Şimdi.

Ağlamak üzere.

Şimdi.

Holly sonunda doğum haneyi inleterek ağlamaya başladığında, Huw Rees gözyaşlarını kendine saklamaktan vazgeçmişti. Ve o gün yaşadığı korku dolu, uzun ve yalnız dakikalardan kimseye bahsetmemişti. Ne karısına ne de bir başkasına...

Köprünün üzerinden düşerek News 24/7'in aracının sürücüsünün kafasını kopartan yirmi kiloluk beton bloğun bir çamaşır makinesinin denge taşı olduğu anlaşıldı.

Seri numarasına bakılırsa makinenin markası Hotpoint'di.

Huw Rees bunun bir denge taşı olduğunu bilmiyordu. Çamaşır makinelerindeki denge taşlarının seri numarası olduğundan ise tamamen bihaberdi.

Ama Veronica Creed ikisini de gayet iyi biliyordu.

Veronica Creed'in beton denge taşlarına ayrı bir tutkusu olduğu sonradan ortaya çıktı. İnanılması güçtü ama denge taşı koleksiyonu yapıyordu. "Elbette, çok geniş bir koleksiyon değil." dedi raporu baş komisere uzatırken. "Sadece enteresan olanları biriktiriyorum."

Şu dünyada kim denge taşlarını enteresan bulabilirdi ki? Bu kadın nasıl bir manyaktı? Bu nasıl bir ilgi alanıydı?

Huw Rees içinin titrediğini hissetti.

"Tam bir tuh hastası." diye mırıldandı Rees'in yanındaki mesai arkadaşı Hamilton, gözlerini yarı otomatik tüfeğinden ayırmadan.

Denge taşı bir sürü parçaya bölünmüştü. Üzerinde kan lekeleri vardı. Beton

üzerinde çalışması zor bir malzemeydi. Kana bulanmış bir beton ise imkansızdı. Bu şartlarda parmak izi saptama ihtimali sıfırdı. Bunu kimse yapamazdı.

Ama Veronica Creed yaptı.

Parmak izi 32 yaşındaki William Stafford Vandenberg'e aitti. Üç yıl önce King's Cross metro istasyonundaki WHSmith'den Bic marka tükenmez kalem ve dört defter çalmaktan başka sabıkası yoktu.

Bir seri katil için önemsiz bir suç provasıydı.

Rees cebinden telefonunu çıkarttı ve Vandenberg'in sabıka fotoğrafına baktı. Fotoğrafa defalarca bakması gerekti. Görüntüdeki adam o kadar uysal görünüyordu ki Rees kafasında bir türlü onu bir seri katille bağdaştıramıyordu. Bir kalabalık içinde ya da bir kuyrukta karşılaştığınızda asla dikkatinizi çekmeyecek bir yüze sahipti. Yakışıklı değildi, donuk kahverengi saçları vardı. Karısının anlamadığı ama sorma zahmetine de katlanmadığı bir ofis işinde sadece maaşını almak için çalışan bir adama benziyordu.

Çok donuktu. Çok ***sıradandı.***

Bu fotoğraftaki adamın bırakın cinayet işlemeyi, kazı kazan almaya bile cesaret ettiğini hayal etmek çok zordu.

"Üç, iki, bir,

Huw Rees geri sayımla birlikte kendine geldi ve tüm dikkatini başlamak üzere olan operasyona verdi.

Hemen yanında duran Hamilton m işaretiyle bir düzine ağır silahlı polis ön kapıya akın etti. Huw Rees polislerin arkasından yürürken içinden aynı duayı geçirdi.

Lütfen... lütfen... lütfen...

Beton bloğun üzerindeki parmak izlerinin kime ait olduğunun saptanması çok iyi bir haberdi.

Kötü haber ise Veronica Creed'in hızlıca ama titizlikle yaptığı kan analizinden sonra geldi. Beton üzerindeki kanın büyük bir çoğunluğu News 24/7 aracının

sürücüsü Richard Short'a; bir kısmı ise Duncan Singer'a aitti.

Rees işini duaya ya da mucizelere bırakmayı seven bir adam değildi ama bu olayda hiçbir yardımı reddedecek durumda olmadığım hissediyordu.

ite.

Emily ve Aguda operasyondan haber beklerken, televizyonda ***How Its Made*** açıktı.

Aguda programı ağzı açık bir şekilde izliyordu çünkü bu, ona büyüme çağındayken annesinin izlediği Açık Üniversite programlarını hatırlatmıştı. Gözünün önüne kara tahtaya bir şeyler karalayıp önlerindeki sıvıları deney tüplerine aktaran kalın askılı atlet giymiş favorili adamlar geldi.

Bu programın da onlar gibi hipnotize edici bir etkisi vardı.

Bugünün konusu patenler, kızartma tavaları, yapıştırıcı bant ve raptiyelerin seri üretimiydi. Program çok yavaş ilerliyordu ve fon müziği korkunçtu.

Yapıştırıcı bant anlatımının yarısında Eve Singer, "Neden hâlâ aramadılar?" diye sordu.

"Bunu söylemek şu an için çok zor." diye cevap verdi Aguda dürüstçe. "Belki operasyon bitmiştir ama ortalık hâlâ karışıktır. Belki beklenmeyen bir gecikme yaşanmıştır, belki de henüz başlamamıştır. Şu anda ne söylesem tahmin olur."

"Polisler silah mı?" diye sordu Eve donuk bir ses tonuyla.

"Baş Komiser Rees operasyona ateşli silahlar birimiyle birlikte çıktı."

"Ya yanlışlıkla babamı vururlarsa?"

"Bahsettiğimiz polisler böyle hatalar yapmayacak kadar iyi eğitimliler."

"Ama böyle şeyler hep oluyor!"

Hep değil bazen, diye geçirdi içinden Aguda. ***Bazen.*** Ama çok sevdiği bir yakını ateş hattında olan birini rahatlamanın çok kolay olmadığını da biliyordu.
"Birazdan haber gelir, merak etme. Emin ol, oradaki kimse böyle aptalca bir risk

almayacaktır.”

Aguda yalan söylemeyi pek beceremiyordu ama sonuçta bu yalan sayılmazdı. Sadece Eve’e rahatlatmaya çalışıyordu.

Bu sırada Joe kapıyı çaldı.

Aguda Eve’i rahatlama görevini Joe’ya devredip, mutfağa çay yapmaya gitti.

ifa

Koçbaşı kapıya ilk darbeyi vurduğunda, Baş Komiser Rees korkunç bir hata yaptıklarını anladı.

Burası Georgian tarzında bir evdi ve karşılarında yedi santimetre kalınlığında meşe bir kapı duruyordu. Kapı şimdikiler gibi kontrplaktan değil, gerçek meşeden yapılmıştı!

Ve Ateşli Silahlar Birimi yanında bu tarz bir kapıyı kıracak malzeme getirmemişti.

Ekipler kapıya bir iddialı darbe daha indirdi ama koçbaşı o kadar sert geri tepti ki polislerden biri sendeleyip arkaya doğru yuvarlandı. Ekipten birileri kendini tutamayıp gülünce Hamil-ton ***‘Kes sesini!’*** diye bağırdı ve ortamı derin bir sessizlik kapladı.

Onca darbeye rağmen gösterişli kapıda ancak tek bir çukur oluşmuştu.

Ama sağlam bir çukur olduğunu da itiraf etmek gerekirdi.

Bir ekip hırsız yöntemleriyle kapıyı açmaya çabalarken, diğer polisler üzerlerindeki ateşli silahlar, tabancalar, koruyucu yelekler ve kasklarla portatif bir tuvaletin önünde bekleyen ayyaşlar gibi sokakta boş boş gezinmek zorunda kaldı. Ama sonunda içeri girmeyi başardılar.

Huw Ress’in ilk dikkatini çeken şey evin içindeki kokuydu. Yanık ahşap ve benzin kokusuna benziyordu. Rees ne olduğunu anlayabilmek için birkaç kez kokuyu içine çekmek zorunda kaldı.

Hamilton üst katı işaret edince, altı silahlı polis kasklarının önündeki fenerle

çapraz ışıklar çizerek şık döner merdivenleri çıkmaya başladı.

Rees bir lamba düğmesine dokundu ama ışık açılmadı.

Şafak vaktinin yarı karanlığında bile evin devasa büyüklükte olduğunu görebiliyordu. Hatta hiç mobilya olmadığı için ev olduğundan daha da büyük gözüküyordu. Tavanlar yüksek, yerler ahşaptı. Evin içindeki en ufak bir hareket bile boşlukta yankı yapıyordu.

Yerlerde karış karış tozlar birikmişti; her adımda belli bir miktar toz ayağa kalkıyor, polislerin öksürmesine neden oluyordu.

Rees geniş koridorda durdu ve Hamilton ın ekibinin evin içindeki harekediliğini dinledi. Evdeki sesler ağır adımlardan ve her oda kontrol edildikten sonra yükselen ‘Temiz!” nidalarından ibaretd.

Rees o kadar gergindi ki titremesine engel olamadı. Boğazındaki düğüm ancak katil yakalandığında çözülecekti. Şimdilik nefesini tutmaktan ve diğer tarafa geçmekten başka çaresi yoktu.

Neyin diğer tarafına geçecekti, işte ondan hiç emin değildi. Deli bir adam ne yapacağı belli olmayan bir düşmandan farksızdı. Rees bir defasında akli dengesi yerinde olmayan ve ölüm saçan bir adamın önünü sonunu düşünmeden kendini ateşin içine attığına şahit olmuştu.

“Efendim, buradan...”

Rees bir odanın kapısının önünde duran Hamilton ın yanına gitti ve meslektaşının parmağıyla gösterdiği yere baktı.

“Bu da ne böyle?”

Devasa büyüklükteki odanın tam ortasında küçük küçük şekilsiz parçalardan oluşan kare şeklinde bir birikinti vardı.

Hamilton kapı girişinde herhangi bir tuzak olup olmadığını kontrol ettikten sonra, içeri girdi. Rees de onu takip etti. Birlikte muntazam bir düzenle oluşturulmuş karenin yanına doğru ilerlediler. Rees ağır adımlarla karenin etrafında dolaşmaya başladı.

Bu parçalar bir makineye ait olmalıydı. Cıvatalar, vidalar, plastik borular, dirsek bağlantı parçaları, contalar, motor gövdeleri ve en ortada bir dua çarkı gibi büyük, paslanmaz çelik bir silindir.

Üzerinde delikler olan bir silindir.

“Sence bu bir bomba mı?” diye sordu Rees temkinli bir ses tonuyla.

“Bilmiyorum.” diye cevap verdi Hamilton. “Bastığınız yere dikkat edin.”

İki adam dikkatli adımlarla birbirinden ayrılıp karenin farklı köşelerini incelemeye başladı.

Hamilton kısa bir süre sonra durakladı. “Lanet olsun, sanırım bu bir çamaşır makinesi.”

“Galiba haklısın.” dedi Rees gülerek.

“Çok güzel gözükmüyor mu?”

Hamilton’ın cümlesi ilk başta Rees’i şaşırttı.

Ama sonra şaşkınlığını üzerinden attı.

Çünkü gerçekten çok güzel görünüyordu.

Çamaşır makinesinin içinden çıkartılıp dikkadi parametrelerle bir kare haline getirilen parçalar şimdi bambaşka, çok daha romantik bir mevcudiyete bürünmüştü.

Her bir parça tek tek makineden çıkartılmış ve toprağın altında bulunan değerli bir mücevher gibi bu karenin içinde sergiye sunulmuştu. Artık hepsinin kendine ait bir varlığı, bir alanı, bir değeri vardı. Artık hiçbiri bir çarkın parçası değildi.

Karanlıktan kopup aydınlığa koşmanın, sınırları aşmanın ve sonunda gün yüzünde çıkıp nefes almayı başarmanın verdiği mutluluk her birinin içine işlemişti sanki.

Rees sessizce karenin etrafında dolaşırken kaskındaki fenerden yayılan ışık parçaların ardında uzun gölgeler oluşturuyor, her gölge komşusunun üzerinde

hafifçe dalgalanıyordu. Sanki bir şekilde hâlâ birbirlerine bağlıydılar, etraflarında daire çizen adama karşı birlikte savaşmaya hazırdılar.

Huw Rees birden garip bir şekilde duygusallaştığını hissetti.

Aptal, diye kızdı kendine, ***aptal*** Ama yine de boğazının düğümlenmesine engel olamadı.

Bir daha asla bir çamaşır makinesine aynı gözle bakamayacağının farkındaydı.

Kusursuz karenin köşelerinden birinde parlak küçük bir plaka duruyordu ve bu plakanın üzerinde tek bir kelime yazıyordu.

Rees botunun ucuyla plakaya dokundu, sonra eğilip eline aldı ve yüzünde korsan hâzinesi bulmuş bir çocuğunun gülümsemesiyle Hamilton'a uzattı.

"Hotpoint!"

*****Efendim, burada bir ceset bulduk!"***

Yukarıdan gelen ses Rees'i korsan rüyasından uyandırdı. Az sonra karşılanacağı görüntüyü düşününce göğsüne bir fil oturdu.

Lanet olsun.

Duncan Singer. Ölmüştü. Öldürülmüştü. Ress Eve Singera bu haberi nasıl verecekti...

Mesleğinin bu tarafından nefret ediyordu.

Derin bir iç çekip elindeki plakayı bulduğu yere bıraktı, sonra Hamiton'm arkasından merdivenleri çıkmaya başladı. Evin içi dışarıdan daha soğuktu ama Rees durmaksızın terliyordu. Bunda yukarıda Duncan Singer'ın cesediyle karşılaşma ihtimalinin verdiği endişenin yanı sıra, başında taşımaya alışık olmadığı kaskın da etkisi vardı.

"Bir ceset bulduk efendim." dedi üçüncü kattaki bir polis memuru, hemen karşıdaki odayı işaret ederek.

Rees'in eve girer girmez fark ettiği koku buydu. Aşıldıktan çürümüş ceset

kokusundan farklıydı, çok farklıydı ama buydu.

Rees polis memurunun işaret ettiği odaya yönelmeden önce, yanındaki diğer odaya girdi. Bu odadaki ateşin külleri hâlâ tazeydi. Rees tamamen az sonra göreceği cesede odaklanmıştı, o yüzden odayı dikkatle inceleme işini sonraya bıraktı. Ama ilk aşamada gözüne belli belirsiz sarı bir sandalye, bir televizyon, bir kutu, bir fincan ve bir sosluk çarptı.

Bir de üst üste yığılmış çok sayıda defter.

Yandaki odada altı polis bir yatağın etrafını çevirmişti. Bir tanıdıklarını son yolculuğuna uğurlayan yaslı insanları andırıyorlardı. Odadaki tek gerçek ışık kaynağı bir magnezyum lambasıy-dı ve siyah maskeli polislerin yüzlerine hayalet filmlerindeki gibi beyaz bir parıltı veriyordu.

Lanet olsun. İşte başlıyoruz.

Ceset yatağın üzerindeydi.

Daha doğrusu yatağın içine gömülmüş gibiydi.

“Aman Tanrım, bu... ?” dedi Hamilton.

Rees kaşlarını çattı ve daha net görebilmek için cesedin üzerine doğru eğildi. Ceset Duncan Singer’a ait değildi.

Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Yataktaki kişi her kimse burada ölmüş, burada kalmış, burada benzin ile şişirilmiş, burada içi boşaltılmıştı. Benzin şiltenin içine sinmiş, bu yüzden de ceset ve yatak homojen bir küde halini almıştı. Yani hem bir nevi mumyalanmış hem de gömülmüştü.

Benzin artık kurumuştu -ki kokunun değişime uğrayıp eskimesinin sebebi buydu- ve yatağın pamuklu iç kısımları tarafından emilmişti.

Boyutuna bakılırsa ceset bir kadına aitti. Kadının büzülmüş dudaklarının kenarına gümüş bir telle bir takma diş bağlanmıştı. Kömür madenindeki bir elmas gibi parlıyordu.

Rees temkinli bir şekilde cesedin üzerindeki dantel yatak örtüsünü kaldırdı, örtü yer yer cesede, yer yer yatağa yapışmıştı. Rees arkasından birinin öğürdüğünü duydu, sonra başka biri çıplak kadın görüntüsü karşısında utanıp kısa bir anlığına kıkırdadı.

Kadının nasıl öldüğünü söylemek imkânsızdı.

“Efendim, ev temiz.” dedi kapının eşiğine gelen bir polis memuru.

Hamilton Rees’e baktı.

Rees geri adım atıp yataktan uzaklaştı. “Tekrar kontrol edin.” dedi. “Yan odadaki ateş hâlâ taze. Buralarda bir yerde olmalı. Tekrar kontrol edin.”

£$§L

Polis memuru Dougie Trewell korkunç bir gün geçiriyordu. Koçbaşı geri tepince taş basamaklara yuvarlanmış, Hamilton da ceza olarak onu kapı nöbeti görevine vermişti. Şu anda arkadaşlarıyla ve silahıyla birlikte içeride olması gerekirken, ekibin dışlanmış üyesi olarak kapının önünde öylece durmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Bu SCO 19 birimi ile katıldığı ikinci operasyondu, birincisinde ayağını kanalizasyon borusuna sıkıştırmıştı. Bir an önce kendini gösteremezse, üniformasını ve silahını iade etmek zorunda kalacağını biliyordu.

Mesaisi erken başlayanlar tek tük sokaktan geçmeye başlayınca, Dougie kafasında oyuncak bir polis şapkasıyla kapının önüne atılmış bir çocuk gibi görünmemek için omuzlarını dikleştirdi.

“Ne oluyor burada?” Bir adam yandaki evin kapısından kafasını çıkarttı.

“Polis. Operasyon halindeyiz efendim.” diye cevap verdi Dougie.

“Çok ses çıkartıyorsunuz.”

“Özür dileriz efendim. Burada yaşayan adam bir cinayet şüphelisi. Operasyonu gündüz yapamazdık.” Dougie durumun ciddiyetini vurgulamak için elini yarı otomatik karabinasına götürdü.

“Cinayet mi?” Adam tek kaşını havaya kaldırarak Dougie’ye baktı. “Burada yaşayan adam mı?”

“Evet efendim.” diye cevap verdi Dougie. “Onu tanıyor musunuz?”

“Pek sayılmaz.” dedi adam. “Ama sanırım o bir sanatçı.”

“Öyle mi?” Dougie sanatı insanlar üzerinde duyularla değil, parayla oynanan bir oyun gibi görüyordu.

Adam kapıdan dışarı çıktı. Üzerinde bir dede pantolonu ve pembe-sarı baklava desenli bir kazak, ayağında ise küçük püsküllü krem rengi makosen ayakkabılar vardı.

Kısa bir anlığına birlikte krem rengi evi seyrettiler. İçeriden boğuk sesler ve oradan oraya koşturan ağır bot sesleri geliyordu.

“Güzelim kiraz ağacı parkeleri mahvedecekler.” dedi adam. “Buradaki bütün evlerin parkeleri kiraz ağacından, oradan biliyorum.”

“öyle mi?” Dougie’nin şimdiye kadar oturduğu evlerin zemini ya halı ya da linolyum kaplamaydı. Kiraz ağacı ona bir şey ifade etmiyordu. “Eğer ortada bir zarar varsa, bunun telafi edileceğine hiç şüpheniz olmasın.” Bu, kocaman bir yalandı. Hele ki katil içeride tutuklanırsa, eve verilen zarar kimsenin umurumda olmayacaktı.

“Umarım öyle olur.” dedi adam. Sonra evine geri döndü. Dougie tam ‘kurtuldum’ diye sevinirken adam üzerinde bir kutu olan tekerlekli bir paket taşıma arabasını sürüyerek evden çıktı, arabayı arkaya doğru yatırdı ve basamaklardan indirmeye başladı. Kutu çok büyüktü ve adamın yapmaya çalıştığı şey son derece riskliydi. Dougie’nin içgüdüleri adama yardım etmesini söylüyordu ama bugün okları yeteri kadar üzerine çekmişti, o yüzden görevini bir saniyeliğine bile bırakmaya cesareti yoktu. Sırtını döndü ve adamın mücadelesini görmüyormuş gibi yapmaya karar verdi.

Arkasında kalan inleme ve homurtular kulaklarını çınlatıyordu. Yine de istifini bozmadı ve hissettiğinden daha güçlü göründüğünü umarak gözleriyle caddeyi taramaya devam etti.

“Sen sanatı seviyor musun?” diye sordu adam.

Dougie irkildi ve yerinden zıpladı. Adam kutuyu en alt basamağa bırakmıştı. Ama evine geri dönmek yerine, burada durup onunla sohbet etmeye karar vermişti.

Hem de sanat hakkında.

“Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim.” diye cevap verdi Dougie omuzlarını silkerek.

Adam gülümsedi. “O zaman sen ne sevdiğini bilen insanlardan biri değilsin.”

“Hayır.”

Dougie içinden adamın bir an önce evine girmesini diledi. Girmesi gerekiyordu çünkü hava gerçekten çok soğuktu. Adam üzerindeki ev kıyafetleri ve o aptal ayakkabılarla kahvaltıda tütsülenmiş ringa balığı yerken masadan kalmış gibi görünüyordu ve bu halde üşümesi çok olasıydı. Ayrıca kafası da keldi.

Kellik soğukta insanı zorluyor olmalıydı.

“Ben ne sevdiğimi biliyorum.” Dougie içinden düşündüğü şeyi dillendirdiği için kendine çok şaşırdı ama devam etti. “Ben arabaları seviyorum.”

“Mm.” dedi adam burnunu çekerek. Dougie’nin geri zekalı olduğunu düşünüyor olabilir miydi?

Dougie yüzünün kızardığını hissetti ve telaş içinde kendini anlatmaya koyuldu. Neden böyle bir şeye ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu ama duyuyordu işte.

“Sadece arabalarla değil, aynı zamanda arabaların içindeki parçalarla uğraşmayı da seviyorum.”

“Küçük parçalarla mı?” dedi adam kaşlarını çatarak.

“Evet.” diye cevap verdi Dougie hayal dünyasına dalarak. “Tüm o küçük parçalarla. Motoru parçalara ayırmayı çok seviyorum; karbüratörü, yayları, vidaları tek tek çıkartıp hepsinin birlikte bir arabayı nasıl çalıştırdığını görmek benim için büyük bir zevk. Tüm parçaları ortaya serince daha iyi anlıyorum. Sanat gibi olmayabilir ama benim sevdiğim şey de bu.”

Adam hiçbir şey söylemeyince, Dougie içinde bulunduğu durumdan çok utandı. Yanlış insana çok fazla şey anlattığını fark etti. Snop bir kazak giyen ve on milyon pound değerinde bir eve sahip olan zengin bir adama bunları anlatmasının ne gereği vardı? Bu adam bir motorun güzelliğinden ne anlardı? Vidalar, yaylar onun umurunda mıydı? Dougie adamın karşısında çırılçıplak kalmış gibi utandı, tıpkı çocukken olduğu gibi biraz da sinirlendi. Kendini araba hırsızı Skew Ronnie'in küçük aptal kardeşi Dougie gibi hissetti. Hâlbuki o polis memuru Doug Trewell'di; Galaksinin Koruyucuydu, bu aralar kendini böyle hayal etmeyi çok seviyordu.

Utanan, biraz da alınan Dougie ani bir harekede adama sırtını döndü. Adamın mesajı almasını ve bir an önce içeri girmesini umdu ama adam gitmedi. Dougie'nin hemen arkasında, neredeyse ensesinde öylece durmaya devam etti...

Dougie çareyi kapının eşiğine çıkıp evin içinden bir ses duymuş gibi yapmakta buldu. Zamanlaması harikaydı çünkü kulağını kapıya yaklaştırdığı anda içerde birinin hararetle bağırdığını duydu.

Lanet olsun!

İçeriden gelecek silah sesini beklerken, adrenalin Dougie'nin tüm benliğini etkisi altına aldı. Parmağını tetiğe yaklaştırınca, kalbi daha da hızlı atmaya başladı. Bulunduğu yer son savunma hattıydı; dolayısıyla eğer katil kaçmaya kalkarsa, işini bitirmek Dougie'ye düşecekti. Katil içerideki herkesi adatsa da, kapıda nöbet bekleyen Dougie'yi atlatamayacaktı. Peki ya Aptal Dougie bunu da başaramazsa ne olacaktı?

Neyse ki içerideki hareketliliğin devamı gelmedi.

Bağnşmalar biraz daha devam etti ama belli ki alarm durumuna geçilecek bir durum yoktu. Buldukları şey her neyse, kapıdan kaçmaya çalışmayacak gibi görünüyordu.

Lanet olsun.

Dougie biraz rahatladı. Ama çok değil. SCO 19 seçkin bir birimdi, rahatlamak kendinizi öldürtmenize sebep olabilirdi. Dougie şu anda bulunduğu konuma çok çalışarak ve çok yol kat ederek gelmişti. Ne hata yapmak ne de ölmek istiyordu.

Yakınlarında tıngırtıya yakın bir ses duyunca, arkasını döndü.

Adam paket taşıma arabasını taş basamaklardan indirmiş, karların içinde hızlı bir şekilde ittirmeye başlamıştı. Ev ayakkabıları hâlâ ayağındaydı.

«te.

Evin içindeki hararetli nidanın sahibi en küçük odadaki gömme dolabın içinde tavan arasına açılan bir kapı olduğunu keşfeden Rollins isimli heyecanlı bir polis memuruydu.

Polisler tavan arasında gizli bir tuzak ya da bomba olup olmadığını kontrol etmek için operasyonu durdurdu. Rees'in sabrı kalmamıştı, boşa vakit kaybetmek istemiyordu ama polisler tavan arasında bombaya benzer bir şey buldu. Eski bir Quality Street çikolata kutusunun içine bir cihaz yerleştirilmişti. Çikolata kutusu Rees'i çok eskilere götürdü. Çocukluğunda bu teneke kutular ne kadar da büyüktü! Rees babasının bir Noel zamanı ona bu çikolata kutularından hediye ettiğini hatırladı. Çok sevinmişti çünkü kutunun içi sonsuz bir çikolata hâzinesiyle doluydu. Quality Street kutuları artık çok küçüktü. Değersizdi. Hatta bu kutunun üzerine ***Yan Fiyatına*** etiketi bile vardı.

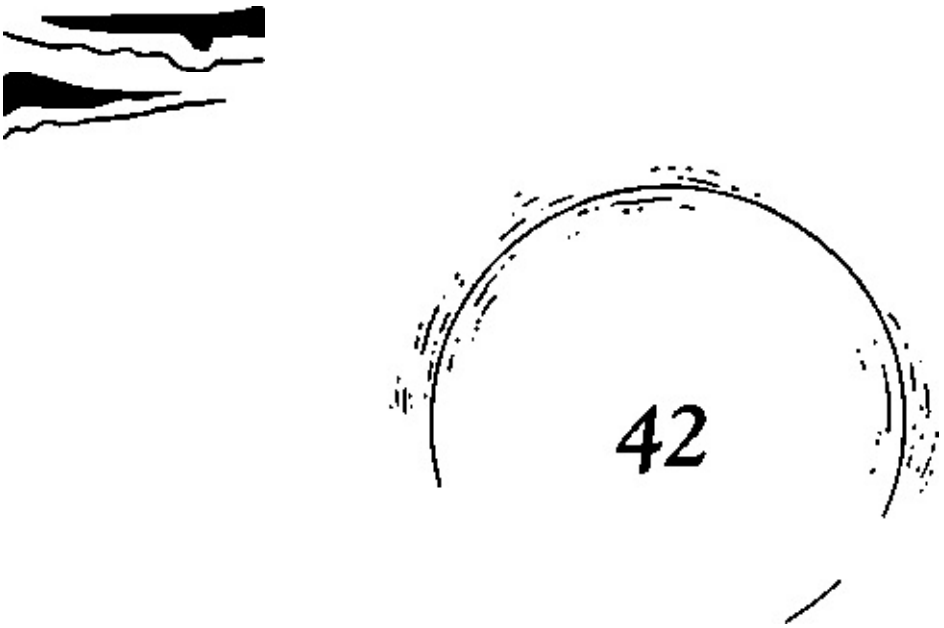
Kısa boylu sarışın bir polis memuru elindeki kargaburun penseyle gerekli kontrolleri yaptıktan sonra cihazın güvenli olduğunu söyledi. "Kablolar sökülmüş." dedi uçlan açık duran bakır bir tel kablo öbeğini havaya kaldırarak. "Eğer sökülmemiş olsaydı, yüzünün ortasına tam 100 tane çivi yapışacaktı, Rollins. Bağırmayı o zaman görürdün işte!"

Polisler tavan arasındaki başka bir uzun kabloyu takip edince, iki ev arasındaki tuğla duvara açılmış insan boyutundaki bir delikten kaçak elektrik çekildiğini anladılar.

Deliğin hemen sonrasında bir bölme daha vardı, polisler bölmeyi açınca kendilerini yandaki evin yatak odasında buldular.

Oda çok aydınlıktı, sıcak bir havası vardı. Dekorasyonu oldukça gösterişliydi. Her yeri şık vazolar, cilalı Fransız masalar, Japon lake dolaplar süslüyordu.

Yerde kırık ayna parçalan ve kirli bir kıyafet yığını duruyordu ve bütün bunlardan habersiz yaşlı bir adam duşta 'Love Me Tender' şarkısının sözlerini mırıldanıyordu.

20 Aralık

Aguda katilin kaçtığını ve polislerin babasını bulamadıklarını söylediğinde, Eve birçok duyguyu aynı anda yaşadı. Yer ayağının altından kayıyormuş gibi oldu, bir an kontrolünü kaybetti. Sonra nefessiz kalarak zamanda kısa bir yolculuğa çıktı; sıskalaştı, güçsüzleşti, üşüdü ve yedi yaşında geri döndü. Burnuna taze çimen kokusu çarptı ve kendini koşu yarışına katıldığı o günle aynı paniği yaşarken buldu.

Gözlerine tıpkı o gün olduğu gibi her an fışkırmaya hazır telaşlı yaşlarla doldu.

Her şey aynıydı. Sadece saçlarını gözlerinin önünden çekip burnunu silen ve sakinleştirici sözleriyle gözyaşlarını yatıştıran babası yanında değildi.

Ve belki de bir daha asla olmayacaktı.

Peki ama sen neden öylece oturup kötü haberin gelmesini bekliyorsun?

Zihninden gepen ses öyle yüksekti ki Eve oturduğu sandalyede doğrulma gereği hissetti.

O, artık bir çocuk değildi.

Babasının koşu yarışında ona verdiği tavsiye bir motto, bir mantra ve bir yaşam şekli haline gelmişti. ***Her şeyi arkanda btrak ve sadece devam et!***

Ama insanın arkasında bırakamadığı bazı durumlar vardı.

Dönüp yüzleşmesi gereken durumlar...

Eve kafasında bir şeylerin nedeştiğini, bu netlikle birlikte Guy Smith'in cesedinin yanı başında dururken üzerine geçirdiği deliliğe bulanmış kabuğun bir güvercin gibi ruhunu terk ettiğini hissetti.

Emily Aguda ona operasyon boyunca neler olduğunu ve bir sonraki aşamada neler yapılacağını anlatırken, Eve'in aklı bambaşka bir yerde, başka planların peşindeydi.

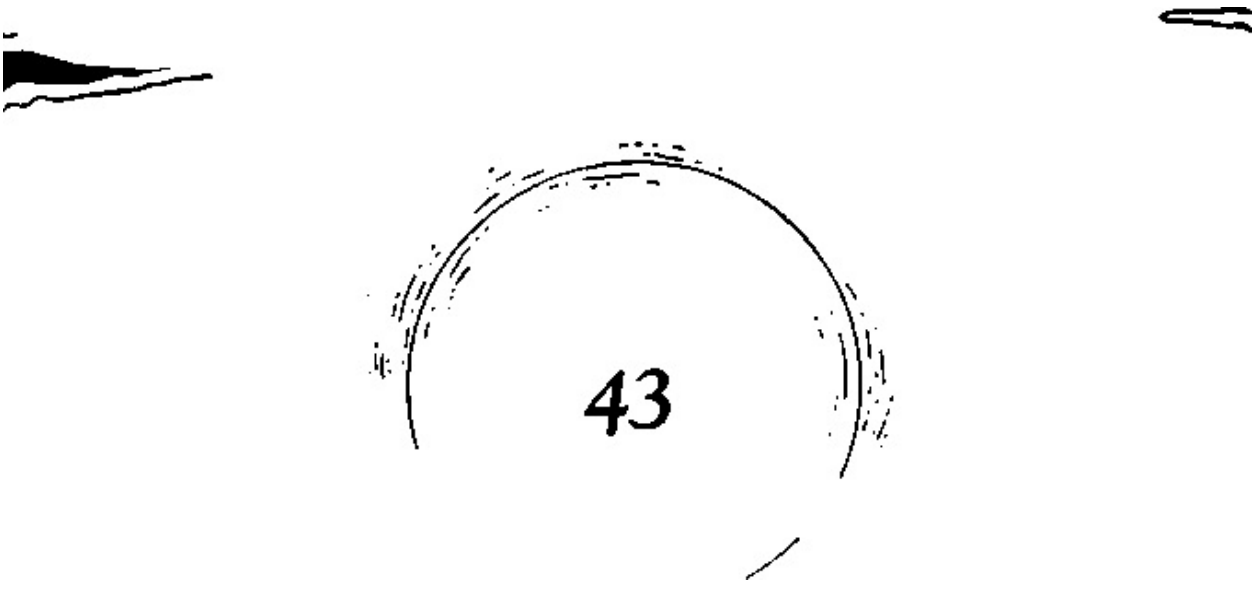
Eve kontrolü önce katilin, sonra da polislerin eline bırakmıştı.

Ama polisler onu güvende tutmayı başaramıyordu.

Polisler katili yakalayamıyordu.

Polisler babasını bulamıyordu.

Eve hayatında ilk defa bir şeyin farkında vardı. Kimse beyaz atıyla gelip bu kabusa bir son vermeyecekti. Bu işi tek başına halletmek zorundaydı.

Guy Smith gözünün önünde öldürüldükten üç gün sonra, Eve Singer Aguda'ya artık işe dönmek istediğini söyledi. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu Aguda, tost ve acılı ezme ile yaptıkları kahvaltının sonuna yaklaşırken.

“Bir şeylerle oyalanmam lazım.” diye cevap verdi Eve. “Böyle oturup beklemeye devam edersem sonunda gerçekten delireceğim.”

Kahvaltıdan sonra Eve Joe’yu arayıp planını anlattı.

“Bunu yapmak istediğine emin misin?”

“Evet. Bana yardım edecek misin?”

Telefonun diğer ucundaki sessizlik uzayınca, Eve yüreğine bir yangın düştüğünü hissetti ve o anda Joe’nun bu hayatta güvendiği tek insan olduğunu anladı. Joe yardım etmeyi reddederse, Eve işte o zaman gerçekten yapayalnız kalacaktı.

“Tamam, sana yardım edeceğim.” dedi Joe.

Eve o kadar duygulandı ki sözler boğazına dizilip kaldı.

Buna rağmen evden çıkmak düşündüğünden daha zor oldu. Joe gelip onu evden almayı teklif etti. Eve hayatındaki hiçbir şeyin normal olmadığının farkındaydı ama yine de günlük yaşamının normal ritmine geri dönmesi gerektiğini söyleyerek Joe’nun

teklifini kibarca reddetti. Ama yakın korumasını arkasında bırakmasının imkanı yoktu.

En azından Aguda fiziksel olarak bir koruma gibi görünmüyordu.

Eve nasıl nefes alındığını hatırlamaya çalışarak kapının arkasında uzunca bir süre bekledi. Bere, atkı ve eldiven kombinasyonu içindeki yangını ikiye katlanmış durumdaydı.

Sonunda cesaretini toplayıp kapıyı açınca, Bay Elias’ın elinde bir kürekle bahçeyi tuzlamakla meşgul olduğunu gördü.

“İşe mi gidiyorsun?” diye sordu Bay Elias şaşkınlık içinde.

“Evet.” diye cevap verdi Eve. “Kendimi biraz oyalamam lazım.”

Bay Elias küreğin içindeki tuzu buzlu yola serpiştirdikten sonra, ağır ağır doğruldu.

“Sunduğun haberi... izledim Eve. İyi olduğuna emin misin?”

Eve’in yüzündeki yorgun gülümse bir anda soldu. “İyi olacağım.” dedi. “Yardımınız ve nezaretiniz için çok teşekkürler. İnanın, bunlar benim için çok anlamlı.”

Bay Elias ‘önemli değil’ der gibi elini havaya savurdu. “Dun-can’dan haber var mı?”

Eve kafasını iki yana salladı ve Aguda’yı işaret etti. “Tanıştırayım, Komiser Yardımcısı Aguda. Araştırma ekibinde görev yapı-

»

yor.

Eve her şeyi basite indirgeyerek anlatmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Kaçırılma ve cinayet hikâyelerini ortaya döküp Bay Elias’ı endişelendirmek istemiyordu.

Bay Elias Aguda ile tokalaşmak için elini uzattı. “İyi şanslar.”

Aguda ve Eve ahşap bahçe kapısından çıkarken, Bay Elias tuzlama işine devam etmek üzere öne doğru eğildi.

“Lanet olsun.” dedi Eve metro istasyonuna doğru ilerlerken. “Bay Elias’a Noel hediyesi almam gerekiyor. Of! sadece ona değil, herkese Noel hediyesi almam gerekiyor.”

ite

Eve derin bir nefes aldı ve haber odasının kapısını açtı.

“İşte bu!” diye bağırdı Ross Tobin. “Ben muhabir diye işte bu kadına derim!”

Herkes bir anda gözlerini üzerini çevirince, Eve’in yüzü kıpkırmızı oldu. Sanki buraya en son yüzyıllar önce gelmişti. Kendini yabancı gibi hissediyordu, insanlar ona yabancıymış gibi davranıyordu.

Çünkü öyleydi. Onları en son gördüğünde, Eve bambaşka bir insandı.

İş arkadaşlarının hepsi şehirde işlenen cinayetleri, yaşanan trajedileri ve garip olayları takip ediyordu ama daha önce hiçbiri bir meslektaşları arka fonda cansız yatarken saçlarını düzeltip haber sunmamıştı.

Birkaç yapmacık gülümsemenin ardından iş arkadaşlarının bazıları gergin bir şekilde Eve'in yanında geçip gitti, bazıları ise masasına doğru ilerlerken onu görmezlikten geldi.

Eve Aguda'yı ofîstekilere 'bir haber kaynağı' olarak tanıtmayı planlıyordu ama kimse onun kim olduğunu sormadı.

Joe hızlı adımlarla yanına gelip, Eve'e sıkı sıkı sarıldı. Hemen ardından Katie Merino masaya yaklaşıp resmi bir şekilde 'tekrar hoş geldin' dedi ama devamını getiremedi çünkü Ross onu tek bir el hareketiyle ortamdan sepetledi. Kate yanlarından ayrılır ayrılmaz "Senin tırnağın bile olamaz." dedi Ross. "Ayrıca gerçek sarışın olduğundan bile emin değilim."

Eve'in gevezelik edecek vakti yoktu. Ross Tobin'e döndü. "Gündemde neler var? Bizi hangi habere gönderiyorsun?"

"Sen seç." dedi Tobin. "Camden Lock'da başı kesilmiş halde bulunan bir adam; Belsize Park'da iki av köpeğinin parçalayıp yediği bir kadın; Edgvvare Sokağı'nda park halinde duran bir araba, iki ölü, muhtemelen çifte intihar."

Eve ve Joe birbirlerine baktı. Bu ölümlerden üçü de malum katilin işi olabilir ya da olmayabilirdi ama onlar akşam bültenine çıkmayı hak eden haberin hangisi olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Tamam, biz köpeklere gidiyoruz." dedi Eve.

Eve, Joe ve Aguda Belsize Park'taki adrese gittiğinde, köpekler çoktan olay yerinden uzaklaştırılmıştı ve etraftaki polisler köpeklerin nereye götürüldüğünü söylememekte ısrarlıydı. Aguda bu durumdan rahatsız değildi, köpeklerle arasının pek iyi olduğu söylenemezdi; üstelik öldükten sonra bile olsa sahibini yemeye kalkan köpeklerin hiç meraklısı değildi.

Ama köpekleri görüntüleyememek Eve ve Joe'nun canını Aguda'nın anlam veremediği kadar çok sıkmıştı.

"Neden?" diye sordu Aguda. "Herkes av köpeklerinin neye benzediğini biliyor."

“Doğru ama izleyiciler sahibini yiyen köpeklerin neye benzediğini merak edecek.”

Aguda hâlâ bu duruma anlam veremiyordu. Polis Katinka Na-sarenko’nun evinde merdivenlerden düşüp en az bir hafta önce öldüğünü söylemişti. Köpekler ise ölen kadının kalçalarından küçük bir parça kopartmış», yani tüm bedenini yemek diye bir şey söz konusu değildi.

“Gören de Waterdate skandalini haber yapıyorsunuz sanacak.” Eve omuzlarını silkti. “Onun kadar önemli bir haber olmayabilir ama sonuçta günün en iyi hikâyesi bu ve ilgi göreceği kesin.” Aguda hâlâ konunun ciddiyetini anlamış değildi. Onlara söylemedi ama cinayet muhabirliği bir bütün olarak gözüne saçma geldi. Ölümü ve hayatı gerçek anın ortasında ekranın diğer tarafından anlatmak aptalcaydı. Elbette basın özgürlüğünün arkasın-daydı ama ölümün geliş şeklini vurgulamak için bu kadar şiddetli bir istek duymak da gereksizdi.

Eve ve Joe kadının öldüğü evin etrafında ve arabaların arasında incelemeler yaparken, Aguda ısınmak için ayaklarını yere vurarak sokağın köşesinde bekledi. Sokakta bir dizi eski ev sıralanıyordu; bir kısmı tadilata girmiş, bir kısmı ise yıllar önce yapıldığı haliyle bırakılmıştı. Aguda Londra’nın herhangi bir yerinde görüntüsü yapı iskelesi ve tahta ilan panolarıyla kirletilmemiş bir sokak olup olmadığını merak etti.

Eve ve Joe köşede tek başına duran Aguda’nın yanına yaklaştı. “Köpekleri görüntülememiz lazım.” dedi Joe ciddiyetle. “Yoksa haberi akşam bültenine sokamayız.”

Aguda ikilinin birbirine anlamlı bakışlar atmasından ve araya giren kısa sessizlikten bir şeyler döndüğünü anladı.

“Bize yardım edemez misin?” diye sordu Eve sonunda.

“Nasıl yani?”

“Biliyorsun, polisler bize köpeklerin nerede tutulduğunu söylemiyor. Onları bir tek sen ikna edebilirsin. Köpeklerin kısa bir görüntüsünü almamıza izin verirlerse öyle şahane olur ki! Söz veriyorum, çok kısa sürecek; katil köpekleri görüntüleyip hemen oradan ayrılacağız! Bunu bizim için yapar mısın?”

Aguda ‘katil köpek’ tanımını duyunca güldü ama hemen ardından Eve’in son

derece ciddi olduğunu anladı.

Aguda Eve in ricasını kabul edip etmemek arasında gidip geldi. Bu onun işi değildi. Ne eksik ne de fazla; onun işi sadece Eve Sin-ger'ın başına bir şey gelmesini önlemekti. Ama Eve'i seviyordu, ayrıca Joe da iyi bir adama benziyordu. Onlara yardım etmek o kadar da zor olamazdı. Hem zaten içinden 'hayır' demek de gelmiyordu.

"Tamam." dedi. "Sorarım ama yalvarmam. Hele köpekler için asla."

"Teşekkürler." diye cevap verdi Eve. "Sen polislerle konuşurken biz de buradan birkaç görüntü alalım. Eğer sen köpeklerin nerede tutulduğunu öğrenmeyi başarırsan, sonra hep birlikte oraya gideriz."

Aguda Eve ve Joe'nun yanından ayrılıp olay yerindeki polisin yanında gitti. Polis ona bir numara verdi. Aguda cep telefonunu çıkartıp numarayı ararken, Eve ve Joe ışık ölçer ve mikrofonlarla haşır neşirdi. İkide bir dönüp kendisine baktıklarını fark edince, aralarındaki mesafeyi biraz daha açtı. Onlar adına yaptığı konuşmayı duymalarını istemiyordu. Emily Aguda istediğini almaya çok alışkındı ama bunu hep çok çalışarak yapmıştı ve elde ettiği şeyleri her zaman sonuna kadar hak etmişti. İşte bu yüzden binlerinden iyilik istemekten nefret ediyordu.

Ama bu çok büyük bir iyilik sayılamazdı. Aradığı polis memuru hiç direnmedi, arada Aguda olduktan sonra köpeklerin **fotoğrafı**nın çekilmesinde bir sakınca olmadığını söyledi.

"Çok mu tadısınız siz, bakayım?" dedi polis memuru telefonu kapatmadan hemen önce. "Eğer sizi kimse istemezse ben alırım, merak etmeyin."

Aguda polis memurunun kendisiyle değil yanı başındaki katil köpeklerle konuştuğunu fark edince, teşekkür edip telefonu kapattı ve tahta ilan panosunun önünde sunduğu haberi bitirmek üzere olan Eve'e doğru ilerledi.

"...¡Witness News'ten Eve Singer Belsize Park'dan bildirdi. Hepinize iyi akşamlar." Eve cümlesini tamamladıktan sonra yüzünde sempatik bir ifadeyle bir süre daha kameraya bakmaya devam etti.

Joe, "Tamam kestik." dedikten sonra ise günlerdir peşini bırakmayan mutsuz ifade bir kez daha yüz hatlarındaki yerini aldı.

Aguda Eve’in hakkını vermeliydi; çok zor bir dönemden geçiyordu ama kamera karşısında gerçek bir profesyoneldi.

“İyi oldu mu?” diye sordu Eve Joe’ya.

“Evet oldu.” diye cevap verdi Joe.

Sonra ikisi aynı anda Agua’ya döndü. Aguda dudaklarında küçük bir zafer gülümsemesi belirmesine engel olamadı. “İşinizi hallettim.”

Eve ve Aguda akşam eve dönünce, yemek yemek için mutfak masasına oturdu. Mönüde yemek artıkları vardı. Eve kötü el yazısıyla buzluktaki paketin üzerindeki etikete aynen böyle yazmış ama paketin içinde hangi yemeğin artığı olduğunu belirtmemişti. Akşam yemeğinde ne yiyeceklerini ancak paketi açınca öğrenebildiler. Lezzetsiz bir tavuk risotto...

Emily Aguda yemeğini yerken mutfaktaki saate baktı. “Haberleri izlemeyecek miyiz?”

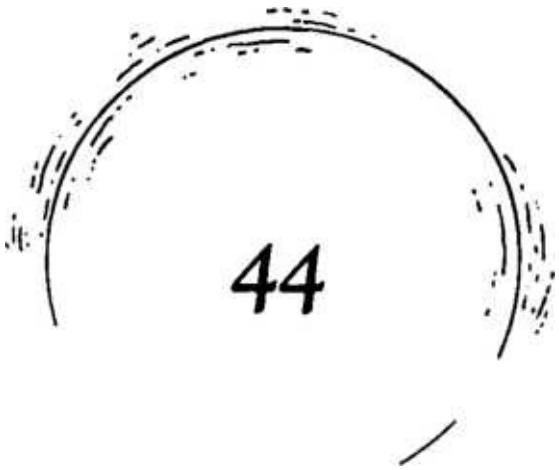
“Neden izleyelim ki?”

“Köpeklerle ilgili haber bu akşam yayınlanmayacak mı?”

Eve belli belirsiz gülümsedi. “Gören de Watergate haberi izleyeceksin sanacak.”

Aguda içinden bunu hak ettiğini düşündü ama hikayeye olan katkısını düşününce hayal kırıklığına uğramadan edemedi.

İnsanlık şu dünyada gerçeğin ve güzelliğinin iki halini -*-yor: Biri doğmak, diğeri ölmek...

Huw Rees elindeki defteri bıraktı ve gözlerini ovuşturdu.

Saat gecenin ikisiydi. Bu, saatlerdir okuduğu altmış altıncı defterdi. Tüm defter ve kitapları katilin evinden önce ofise, sonra da evine taşıtmıştı. Tek umudu katilin zihninin nasıl anlaştığını anlayabilmek ve bir ipucu yakalayabilmekti ama şimdiye kadar Hiçbir şey elde edememişti. Yazıların bazıları din içerikliydi, bazılarının ne dediği hiç anlaşılmıyordu, bazılarından ise egoistlik akıyordu. Hepsi deli saçmasıydı.

Rees önündeki yığının içinden rastgele bir defter daha çekti.

Sanatçının hedefi ölümsüzlük olmalı.

Gerçek bir sanatçı eseriyle ilgili her şeyi, HER ŞEYİ açığa çıkartmanın yollarını aramalı. Eserin sadece dış kabuğunu değil, içini de göstermeli.

Kubistler bu yapmayı denedi ama başarılı olamadı. Eserlerini pek çok farklı perspektiften gözler önüne serdiler ama bu perspektif

li

"...¡Witness News'ten Eve Singer Belsize Park'dan bildirdi. Hepinize iyi akşamlar." Eve cümlesini tamamladıktan sonra yüzünde sempatik bir ifadeyle bir süre daha kameraya bakmaya devam etti.

Joe, "Tamam kestik." dedikten sonra ise günlerdir peşini bırakmayan mutsuz

ifade bir kez daha yüz hatlarındaki yerini aldı.

Aguda Eve’in hakkını vermeliydi; çok zor bir dönemden geçiyordu ama kamera karşısında gerçek bir profesyoneldi.

“İyi oldu mu?” diye sordu Eve Joe’ya.

“Evet oldu.” diye cevap verdi Joe.

Sonra ikisi aynı anda Agua’ya döndü. Aguda dudaklarında küçük bir zafer gülümsemesi belirmesine engel olamadı. “İşinizi hallettim.” .

«t»

Eve ve Aguda akşam eve dönünce, yemek yemek için mutfak masasına oturdu. Mönüde yemek artıkları vardı. Eve kötü el yazısıyla buzluktaki paketin üzerindeki etikete aynen böyle yazmış ama paketin içinde hangi yemeğin artığı olduğunu belirtmemişti. Akşam yemeğinde ne yiyeceklerini ancak paketi açınca öğrenebildiler. Lezzetsiz bir tavuk risotto...

Emily Aguda yemeğini yerken mutfaktaki saate baktı. “Haberleri izlemeyecek miyiz?”

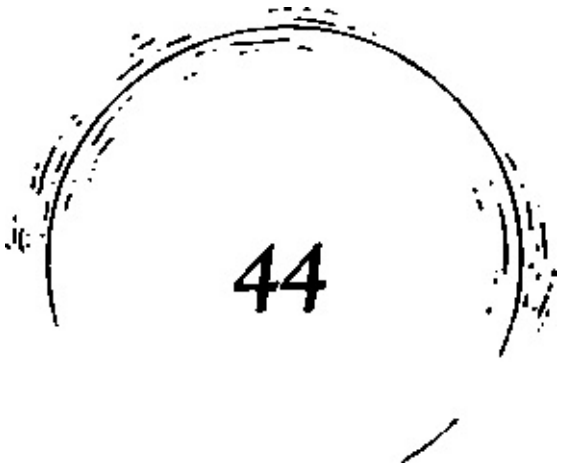
“Neden izleyelim ki?”

“Köpeklerle ilgili haber bu akşam yayınlanmayacak mı?”

Eve belli belirsiz gülümsedi. “Gören de Watergate haberi izleyeceksin sanacak.”

Aguda içinden bunu hak ettiğini düşündü ama hikayeye olan katkısını düşününce hayal kırıklığına uğramadan edemedi.

ihsanlık şu dünyada gerçeğin ve güzelliğinin iki halini deneyimli-Jiyor: Biri doğmak, diğeri ölmek...

Huw Rees elindeki defteri bıraktı ve gözlerini ovuşturdu.

Saat gecenin ikisiydi. Bu, saatlerdir okuduğu altmış altıncı defterdi. Tüm defter ve kitapları katilin evinden önce ofise, sonra da evine taşıtmıştı. Tek umudu katilin zihninin nasıl anlaştığını anlayabilmek ve bir ipucu yakalayabilmekti ama şimdiye kadar hiçbir şey elde edememişti. Yazıların bazıları din içerikliydi, bazılarının ne dediği hiç anlaşılmıyordu, bazılarından ise egoisdik akıyordu. Hepsi deli saçmasıydı.

Rees önündeki yığının içinden rastgele bir defter daha çekti.

Sanatçının hedefi ölümsüzlük olmalı.

Gerçek bir sanatçt eseriyle ilgili her şeyi, HER ŞEYİ açığa çıkartmanın yollarım aramalı. Eserin sadece dış kabuğunu değil, içini de göstermeli.

Kubistler bu yapmayı denedi ama başarılı olamadı. Eserlerini pek çok farklı perspektiften gözler önüne serdiler ama bu perspektif-

terin hepsi dışa dairdi. Merdivenlerden tnen Çıplak (Nude Descending) isimli eserin her açısını görmek istesem, sadece eserin etrafında dolaşmam yeterli olur mu? Hangi açıdan bakarsanız bakın eser hâlâ iki boyutlu. Eser bana arka tarafını gösteriyor ama bir bakıyorum ki arka taraf ön tarafina çok benziyor. Onu anlamak için İÇİNİ göstermemiz gerekiyor!!!

Sanat Huw Rees'in güçlü olduğu bir alan değildi. Spitfire and Messerschmitt

avcı uçaklarının Kent in üzerinde süzülürken resmedildiği tabloları seviyordu ama kendini hiçbir şekilde bir sanat sever olarak tanımlayamazdı.

Merdivenlerden İnen Çıplak isimli eseri bilmiyordu, dolayısıyla katilin yaptığı espriyi anlamamıştı ama sanat camiasındaki esprilerin cümlenin sonuna arka arkaya ünlem işareti koyarak vurgulandığını aklının bir kenarına yazmıştı.

Sonraki üç sayfa bu konuyla ilgili yazılarla doluydu.

Dedektif Marr kültürlü bir adamdı. Çıplak esprisini anlayabilirdi. Huw Rees ona bu yazıyı gösterecek ve ona bir şey çağrıştırıp çağrıştıramadığını soracaktı. Bunu zihnine not ettikten sonra, birkaç sayfa da ilerleyip okumaya devam etti.

Karındeşen Jack belli bir iç görüye sahip ama kontrolü eksik. Hangi gerçeğin peşinden gideceğini biliyor; gerçeği açığa çıkarmak ve diğerleriyle paylaşmak konusunda da oldukça başarılı...

Pislik herif.

Huw Rees'in yorgun gözleri 'kan' ve 'ölüm' gibi sözlüklerin peşindeydi. Yazıları kesik kesik okuyarak birkaç sayfa daha çevirdi.

Ona sanatımı göstermek istediğimde bana güvenmişti. Ama sonra tıpkı Thomas gibi şüpheye düştü. O Thomas ki İsa'nın dirildiğine inanmayan, karşısında gördüğünde yüzünden ve şeklinden ikna olmayandı. Sonra İsa'nın yarasına parmağım soktu ve işte o anda akimdaki hayalet bir gerçek bir adama dönüştü.

Rees işte bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kuşkucu Tho-mas'ı hem okulda din derslerinden hem de onuncu doğum gününde büyükannesinin hediye ettiği küçük Incil'deki resimlerden hatırlıyordu. Incil'deki sulu boya resimde aklı karışık yaşlı bir adam parmağını İsa'nın kaburgalarına sokuyordu. Neyse ki babası ona Wales ragbi takımın üniformasını almış ve doğum gününde yüzünü güldürmüştü. Rees Incil'i hiç okumamış ama resimlerine çok bakmıştı. İsa'nın çarmıha gerilmesi, kafası kesilenler, dayak yiyenler. Mutlu yıllar küçük çocuk! Mudu kudu yıllar!

Rees derin bir iç çekti ve defteri masaya bıraktı. Gözlerini ovuşturdu. Hiç uyumamıştı. En son ne zaman deliksiz uyuduğunu tam olarak hatırlamıyordu bile. Beyni o kadar doluydu ki uyku bir süre daha imkânsız görünüyordu.

İlk üç cinayet arasında bağlantı kurduktan sonra, Rees karısı Ma-ureen'i uyandırmamak ve ışığı açıp rahatça çalışabilmek için oturma odasında yatıp kalkmaya başlamıştı. Ama Maureen yine de her gece uyanmış, kocası Layla Martin'nin kanlar içindeki bedenine ya da Piccadilly metro istasyonundaki genç kızın cesedine bakarken oturma odasına gelip sandviç isteyip istemediğini sormuştu.

Gecenin üçünde.

Huw Rees karısının nezaketini hatırlayınca gözleri yaşlarla doldu. Boğazına kocaman bir yumruk saplanıp kaldı. Duygusallığının sebebi yorgunluk olmalıydı. Tüm umutlarını son operasyona bağlamıştı ve bunun içindeki son umut kırıntıları olduğunu fark etmemişti. Katili ya da elindeki rehineyi yakalamak için gösterdikleri çabalar boşa çıktıkça, Huw Ress hem zihinsel hem fiziksel gücünün hava kaçırmaya başladığını hissediyordu. Her adımda ardında bir umut bırakıp sabahlara kadar masa başında çalışırken de zihnini ve beynini jelibon yiyerek desteklemeye çalışıyordu. Birileri Tour de France bisiklet yarışına sadece etkinliğe sponsor olan jelibon ve su markalarının promosyonlarından faydalanmak için bile katılabileceğini söylemişti. Haklıydı. Jelibon şahane bir şeydi ama o psikopat bir an önce yakalanmazsa, Rees dişsiz bir şeker hastası olmanın eşiğine gelecekti.

Bu ihtimali hayal etmek bile içini titremeye yetti.

Cinayederin seri katil imzası taşıdığı anlaşıldığından beri polis teşkilatından dumanlar yükseliyordu. Eve Singer in telefonuyla yaptığı çekimle tüm şehri ilanlardan haberdar etmesiyle birlikte ise teşkilat tam bir yangın yerine dönmüştü. Rees Eve'i ilanı haber yaptığı için suçlamıyordu. Çaresizdi, babasını bulmak istiyordu ve çaresizlik bazen insana garip şeyler yaptırabiliyordu. Ama bunun işleri çok daha kötü bir hale getirdiği de inkar edilemez bir gerçekti.

Rees Vandenberg'ın sabıka fotoğrafını eline aldı, iki gündür tüm gazete ve televizyonların baş köşesinde bu fotoğraf vardı ama kimse onu gördüğüne dair bir ihbarda bulunmamıştı. Belki de kimse onu ilk bakışta fark etmemişti. Belki de görenler bile onu hatırlamıyordu ki bu çok normaldi.

Adamın teflon gibi bir yüzü vardı, genel görüntüsünün insanın hafızasına kazınması çok zordu.

Polis teşkilatına her gün en yüz elli tane ilan ihbarı geliyordu. Bunların yüzü halı

satışlarıyla ya da oyuncak bebek fuarları gibi ıvır zıvırlarla; kalan ellisi ise otobüs duraklarına ya da sokak lambalarına ilan yapıştıran insanlarla ilgili oluyordu. Polisler her bir ilanı tek tek kontrol ediyordu ama William Stafford Vandenberg ile ilgili hiçbir ipucuna rastlamak bir türlü mümkün olmuyordu.

Yani sistem çalışmıyordu.

Ortalık gerçekten de yangın yeriydi.

Rees bir türlü kapısını çalmayan uykunun ve yakın zamanda gidemeyeceğini bildiği küçük bir tatilin hayalini kurmak istiyordu ama onu bile yapamıyordu. Onu endişelendiren tek şey katilin ölüm gösterilerine devam etmesi değildi, aynı zamanda katili yakalama kapasitesinin her geçen gün azaldığım görmek de içini kemiriyordu. Her gün aynı tehditle doğuyor; bir insanın daha aynı katil tarafından öldürülme ihtimali keskin bir kılıç gibi kafasının üzerinde dönmeye başlıyordu.

Huw Rees sonunda odasına gitmeye karar verdi ama uyumak için değil...

Telefon yastığın altında titremeye başladı. Eve ilk çalışta telefonu eline aldı.

Gizli numara.

“Mesajını aldım, Eve. Çok akıllıcaydı.”

Eve yataktan fırladı ve odanın aralık duran kapısını yavaşça kapattı. Sonra ayağının altındaki parkeleri olabildiği kadar az gıcırdatmaya çalışarak pencereye doğru yürüdü. Camın arasından sızan serin hava çıplak bacaklarına değince içi ürperdi.

Sokak yağan taze karın etkisiyle yumuşacık görünüyordu. Sokak lambası telefon kulübesinin rengini kan kırmızısına döndürmüş, üzerindeki kardan şapkayı daha da belirginleştirmişti.

Katil kulübenin içinde olabilir miydi?

Elbette olabilirdi. O psikopat Eve’i her yerden arıyor olabilirdi. Ama telefon kulübesinin içi karanlık olduğu için kesin bir şey söylemek çok zordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordu katil.

“Babamı.” diye cevap verdi Eve. “Babamı canlı istiyorum.”

“Öyle mi?” dedi katil alaycı bir tavırla. “Kendimi Maymun Pençesi kitabının sayfalarında gibi hissettim.”

Eve bir an yutkunmakta zorlandığını hissetti. O hayalet hikayesini biliyordu. Herkes bilirdi. Bir aile ellerine geçen lanetli maymun pençesinden ölen oğulların dirilmesini diliyordu ve öykü boyunca felaketlerin ardı arkası kesilmiyordu.

Eve katilin işi dalgaya vurmaya çalışmasına çok sinirlendi ama sesini çıkartmadı. Derin bir nefes aldı. Bu defa onu kışkırtmayacak«. Bunu yapmak zorundaydı. Eğer katilin söylediği şeyleri kişisel olarak algılarsa, o zaman bir katil gibi düşünmesi mümkün olmayacaktı.

“Peki sen istiyorsun?” Eve bu defa hiç kekelemedi ve kısa bir anlığına bunun iyi bir şey olup olmadığını merak etti.

Ya da kötü, çok kötü.

Telefon kulübesi. Telefon kulübesinde bir kıpırtı vardı.

Eve ne olduğunu anlayamadan, bir el kulübenin camına yapıştı.

“ölüm bakiresine kavuşmak istiyor.”

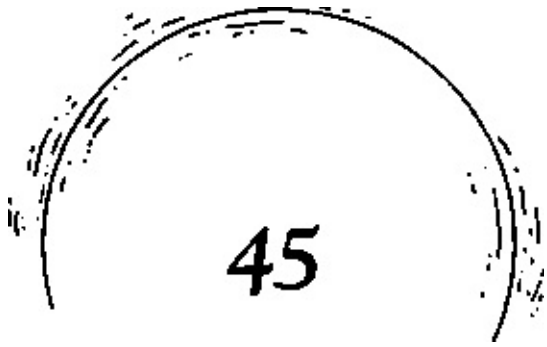
Eve korkudan erimek üzereydi. Düşmemek için o da elini istemsizce cama dayadı ve uzun, çok bir süre nefes almanın yollarını aradı.

Sonunda çıkartabildiği tüm sesle “Anlaştık.” dedi.

Telefonu kapattı, ağır adımlarla pencereden uzaklaştı ve duvardaki gölgesine sığındı.

Beni öldürecek, diye geçirdi içinden.

Ve muhtemelen ben bunu hak ettim.

45

22 *Aralık*

Bay Elias küfür etmeyen bir adamdı ama binlerinin telefon kulübesinin olağan görüntüsünü bozduğunu görünce çok sinirlendi ve gökyüzünden geçen Air France uçağının sesi eşliğinde ağzını doldura doldura bir şeyler söyledi. Sonra sıcak su ve ovma teli almak için hızlı adımlarla eve gitti.

Çok sinirliydi ama aynı zamanda kırgındı.

Hayal bile edemediği kadar çok kırgındı.

Gözlerine yaşlar doldu, önce Phoebe, sonra Jennifer, şimdi de bu.

Aslında Phoebe ve Jennifer'ın bu konuyla bir bağlantısı olmadığını biliyordu ama kızı ve karısı yüreğindeki açık yaralardı, telefon kulübesi de bu yaralara tuz basmıştı sanki.

Su gürültüyle kovanın içine dolarken, Bay Elias peçeteye burnunu sildi.

Bunu kim yapmış olabilirdi? Umarım bir yabancıdır, diye geçirdi içinden. Eğer tanımadığı biriyse, en azından bunu kişisel bir saldırı olarak algılamayabilirdi.

Bay Elias evden tekrar çıktı, elindeki kovanın ağırlığıyla güçlükle telefon kulübesinin yanına gitti, içeri girdi ve duvara yapıştırılmış ilanı tel ile ovalamaya başladı.

Tam sol alt köşeyi duvardan çıkarmayı başarmıştı ki gözünün önündeki sis perdesi aralandı ve aklına ilanda ne yazdığını okumak geldi.

SERGİ

Mekân: Madame Tussauds Müzesi

Tarih: Noel arifesi Saat: 14,00

Bay Elias kovayı telefon kulübesinin içinde bıraktı, karlı caddeden koşarak karşıya geçti ve tüm gücüyle Eve Singer'ın kapısını çalmaya başladı.

Geceydi. Telefon kulübesinin kapısı açıldı ve dışarıya yeşilimsi kısacık bir ışık

yayıldı. İçeriye karanlık bir figür girdi. Başında bir kapüşon vardı, yüzünün büyük bir kısmı atkıyla kapanmıştı.

Far ışığına maruz kalan bir tilki gibi sadece gözleri parlıyordu.

Cebinden çıkarttığı ilanı eldivenli elleriyle düzeltti ve duvara doğru götürdü. İlanı duvara yapışmış anı kulübenin içindeki gizli kameraya yansımadı.

“Sizce o mu?” diye sordu Joe.

“Bunu ciddiye almamız gerektiğini düşünüyorum.” dedi Huw Rees. “Bu görüntüden Vandenberg’in kimliğini tespit etmemiz mümkün değil ama kulübenin içinde parmak izleri var. En azından artık onu ne zaman ve nerede bulacağımızı biliyoruz.”

“Geçen sefer de onu nerede ve ne zaman bulacağınızı biliyordunuz.” dedi Eve.

“Güven bana.” dedi Rees ciddi bir ifadeyle. “Bu defa sorun çıkmayacak.” Sonra durakladı ve Aguda’ya baktı. “Ama bunun için hepimizin elini taşın altına koyması gerekiyor...”

îki polis aynı anda Eve’e döndü. Odayı derin bir sessizlik kapladı.

ırrrrrrn

Joe Rees’in ne demek istediğini anlayıp öfkeyle araya girdi. “Eve, seni tuzak olarak kullanmak istiyorlar!”

Rees yüzünü buruşturdu. “Niyetimiz bu değil, sadece katilin dikkatini dağıtmamız gerekiyor.” dedi ve Joe’un cevap vermesine fırsat tanımadan tekrar Eve’e döndü. “Vandenberg’in sana takıntısı olduğu çok açık, işlediği cinayederi dünyaya duyurmasının yolu senden geçiyor. Etkilemek istediği insan sensin...”

Joe kendini tutamayıp tekrar araya girdi. “Ya da öldürmek istediği...”

Rees onu duymazdan geldi. “Bu durum eve yaptığımız operasyondan farklı. Bu defa onun ne zaman, nerede olacağını tam olarak biliyoruz. Olay yerinin güvenliğini sağlamak için tam 48 saatimiz var. Bu süre içinde oraya gidip bütün kontrolleri yapacağız, Eve. İlk kez onun bir adım önünde olacağız. Senin etrafın polislerle çevrili olacak. Ayrıca Emily de seni yalnız bırakmayacak. Yirmi silahlı

sivil polisi olay yerinin farklı noktalarına yerleştireceğiz. Hepsinin gözü senin üzerinde olacak. Güven bana, Eve, o manyak senin üç metre yakınına bile yaklaşamayacak. Onu gördüğümüz anda, etkisiz hale getireceğiz."

Eve elindeki kelepçelerle oynamayı kısa bir anlığına bıraktı.

Aguda Eve'e baktı ve kelimeleri dikkatle seçmeye çalışarak söze girdi. "Bence iyi bir plan gibi gözüküyor."

"Ama hiç iyi bir plan değil." diye çıkıştı Joe. "Hatta bence korkunç bir plan. Ya adam işini size görünmeden hallederse? Ya operasyon istediğiniz gibi gitmezse? Ya Barnstormer Tiyatrosu n-da olduğu gibi adam hepinizi ayakta uyutursa? Ya yine her şeyi mahvederseniz? Ya o psikopat son noktayı Eve'in üç metre yakınına gelmeye gerek duymadan koyarsa? Ya elinde bir tüfekle çatı kirişlerinde bekliyorsa? O zaman ne olacak?"

"Joe..."

Eve elini Joe'nun koluna koydu. Herkes bakışlarını aynı anda Eve'e çevirdi. "Beni korumaya çalıştığını biliyorum. Ama ben artık bu kabusun bir an önce bitmesini istiyorum. Bir şeyleri mahveden biri varsa o da benim. Katille ben bağlantı kurdum. Kevin Barr videosunu yayınladım, Piccadilly Circus'daki o sözde sergiye gittim. O orospu çocuğunun evime kadar girip babamı kaçırmasına izin verdim!"

Eve ağlamamak için konuşmasına ara vermek zorunda kaldı. Aynı anda gökyüzünden bir uçak geçti ve ona toparlanmak için ihtiyacı olan zamanı tanıdı. "Eğer babamı geri almanın tek yolu buysa, denemek zorundayım. Zorundayım."

"Yani yapacak mısın?" diye sordu Joe.

Eve omuzlarını silkti. "Katil beni istiyor. Ona istediği şeyi vermek zorundayız."

"Hayatımda bu kadar saçma bir şey daha duymadım." dedi Joe. Ayağa fırladı, fırtına gibi eserek kendini evden dışarı attı.

Joe tam bahçe kapısından çıkmak üzereydi ki Eve onu son anda ceketinden yakaladı. "Joe..."

Joe arkasını döndü ama Eve'in gülümsemesine karşılık vermedi. "Bunların seni

ya da babanı umursadığı yok. Tek istedikleri katili yakalamak.”

“Bizim istediğimiz de bu değil mi? Yaptıkları plan ne olursa olsun, onlar bizimle aynı taraftalar.”

“Sözde öyle.”

“Bu onların işi. Yapılması gerekeni yaptıkları için onları suçlayamayız.”

“Ben suçlarım. Hepsinin canı cehenneme.” dedi Joe öfkeyle. Ağlamak üzereydi. Eve Joe’nun gitmesini engellemek için elini bahçe kapısına yasladı. “Ne oluyor, neyin var senin?”

Joe sanki cevap karların arasında bir yerdeymiş gibi etrafına bakındı. “Ben sadece senin güvende olmanı istiyorum.”

”Her şey yolunda gidecek, merak etme.”

“Bunu bilemezsin.”

Eve kafasını salladı. “Haklısın. Ama bunu hiçbirimiz bilemeyiz. Her sabah uyandığımızda akşam aynı yatağa geri döneceğimizi varsayıyoruz. Aramızda yanılanlar ve o yatağa geri dönemeyenler oluyor ama çoğumuz bu varsayımın doğru olduğunu deneyimliyoruz, Joe.”

“Çünkü çoğumuz bir seri katili alt etmek için çalışmıyoruz.”

Eve gülümsedi. “Arkamda sen varken başarısız olmam mümkün mü?”

Joe gülümsemedi. “Bu bir oyun değil, Eve. Farkında değilsin herhalde, durum çok ciddi.”

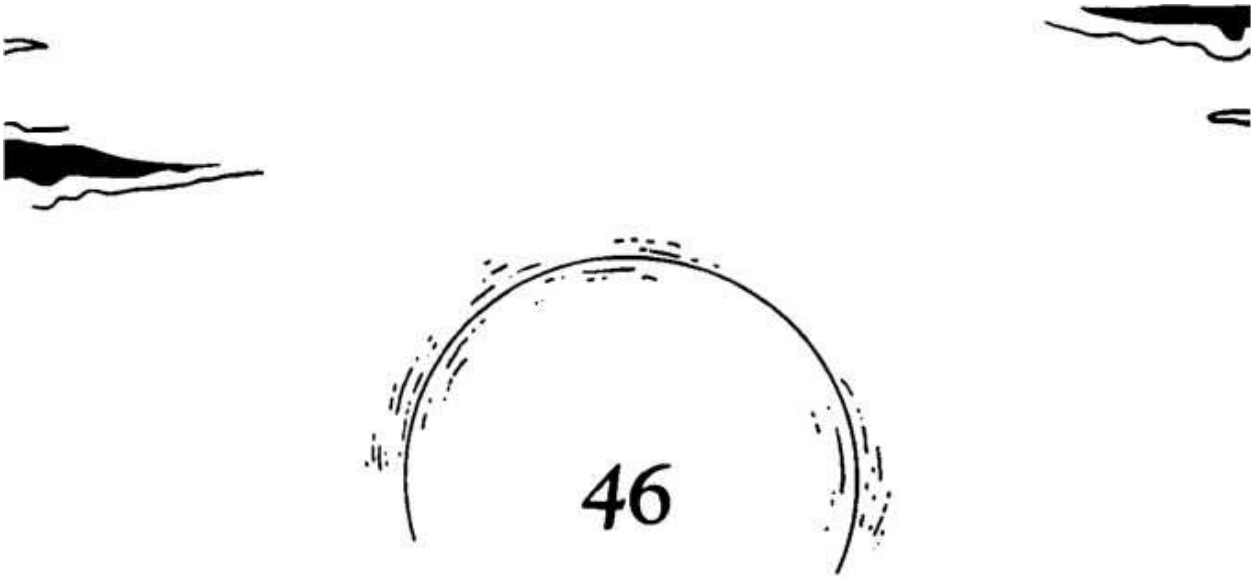
“Sence farkında olmamam mümkün mü? Sence ben böyle bir risk almaya bayılıyor muyum? Korkudan titriyorum ama başka seçeneğim yok. Huw Rees ne dersen desin, katil yanlış bir hamle yaptığı anda onu vuracaklarını biliyorum. Eğer o ölürse, babamı hiçbir zaman bulamam. Benim umursadığım tek şey bu. Önemli olan tek şey bu.”

Joe gözlerini kıstı ve kafasını salladı.

“Bunu seninle birlikte yapmayı çok isterdim.” dedi Eve. “Ama yalnız yapacağım.”

Joe elini Eve’in elinin altından geçirdi. “Biliyorum.” dedi ve bahçe kapısını açtı. Arabasına bindi, motoru çalıştırdı ve bir UPS kargo aracının yanından geçip yoluna devam etti.

Eve bir süre Joe’nun arkasından baktıktan sonra, ağır adımlarla eve geri döndü.

Bay Elias UPS kargonun görevlisine kapıyı açtı.

“Bay Elias?”

“Evet.”

“Size bir kargo var. Burayı imzalayın lütfen.”

“Ne kargosu?”

Adam bir adım yana kayınca, Bay Elias tekerlekli bir paket taşıma arabasının üzerinde kocaman bir kutu olduğunu gördü. Kutunun kenarında ***Hotpoirıt*** yazıyordu.

“Ama ben çamaşır makinesi siparişi vermedim ki.”

“Belki biri size sürpriz yapmıştır.” dedi adam omuz silkerek.

Olabilir, diye düşündü Bay Elias. Sonuçta Noel kapıdaydı. Ama yine de adının yazdığı dokunmatik ekrana imza atmadan önce adresin doğru olup olmadığını kontrol etti.

Kutu çok büyüktü, neredeyse bel yüksekliğindeydi ve oldukça ağır gözüküyordu.

“Ağır mı?” diye sordu Bay Elias.

“Evet, biraz ağır.” diye cevap verdi kargocu.

“O zaman sakıncası yoksa kutuyu içeri bırakabilir misiniz?”

“Aslında bu benim işim değil.” dedi kargocu. Sonra saatine baktı ve iç çekti. Paket taşıma arabasını arkaya doğru yatırdı, ittirdi ve kapının eşiğinden geçirip evin içine soktu. Bay Elias yardım istediği için çok memnundu çünkü bu hareketleri tek başına yapması çok zordu.

ön odada Bay Elias’ın jilet gibi duran düzenine zarar vermeden kutuyu açmak pek mümkün gözükmüyordu, o yüzden kar-gocuyu evin arka tarafındaki ikinci odaya yönlendirdi. Bu odada karısı öldükten sonra kutuların içine koyduğu ama bir türlü hayır kurumlarına veremediği ıvır zıvırlar vardı. Ayrıca Jennifer’ın piyanosu da bu odadaydı.

“Burası uygun, teşekkürler ederim.”

Bay Elias kargocuya bahşiş vermesi gerektiğini düşündü ve cebinde bozukluklar halinde duran bir poundu çıkarttı. Bir poundun az geleceğini biliyordu ama günümüzde bir kargocuya ne kadar bahşiş verilmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Veriliyor muydu, ondan da çok emin değildi.

“Tekrar teşekkürler. Bu sizin için.”

Bay Elias avcunun içindeki bozuk paralara bakarken, kafasına çarpan şeyin ne olduğunu göremedi ve artık çok geçti.

ite

Kargocunun adı Tyson Reid’di. Babası ona çok sevdiği boksör cinsi köpeğinin adını koymuştu. Kısa bir süre evin içinde bir isim karışıklığı yaşanmış ve bu

karışıldık ancak köpek Tyson bir yaz akşamı bir kargo aracının altında kalıp ebediyet intikal edince ortadan kalkmıştı.

Elbette köpeğe çarpan kargo aracı UPS'e ait değildi.

Genç Tyson büyük bir adam olacaktı. Annesinin ona durmaksızın söylediği şey buydu. Bir süre bu düş herkese müm-

künmüş gibi göründü. Tyson ın okul hayatı başarılı geçiyordu, akıllı bir çocuktu. Ayrıca futbola gözle görülür bir yeteneği vardı, eğer üzerine düşerse geleceğinin hediyesi bu alanda olabilirdi. Bir süre hem okulun takımında hem de Hackney Hunters adını taşıyan yerel bir kulübün gençlik liginde oynadı. Hatta bir keresinde West Ham'ın eğitim kampına bile davet edildi. Ama buradan bir şey çıkmadı. Tyson bir süre sonra yoğun antrenman temposundan sıkıldı ve sonuç alamadığını gördükçe futbola ilgisini kaybetti.

Annesi onu teşvik etmek için çok çaba sarf etti ama sonuçta haftada dört kez yağmurun altında üç kilometre koşmak zorunda olan o değildi. Tyson sonunda futbolu bıraktı ve arkadaşlarıyla birlikte bir garajda duvara şut çekmenin ötesine gidemedi. 16 yaşına geldiğinde Tyson artık akıllı ve başarılı bir çocuk değildi.

Mezun otamadan okuldan auldı ve para kazanmak için küçük çaplı bir uyuşturucu satma girişiminde bulununca başı polisle belaya girdi. Sadece arkadaşlarına ve tanıdıklara arada sırada küçük torbalar temin ediyor ama kendini Breaking Bad'in başrolü oyuncusu zannediyordu. Polis odasının içindeki her şeyi yavaşça kapının önüne yığıp içeride uyuşturucu taraması yaparken, annesi öfkeden delirmek üzereydi.

Tyson o kargaşada odanın içindeki polislerden birinin Milen-yum Kartalı'nı ayağıyla ezdiğini gördü.

Polis, "Kusura bakma, yanlışlıkla oldu." dedi ama Tyson polisin gözündeki donuk bakıştan bunu bilerek yaptığını anlayabiliyordu. İşte o anda bu yolda yürümeye devam ederse, böyle sahnelerle sıklıkla karşılaşacağını fark etti.

Hayatını kurtaran ve ona belasız bir hayatın daha kolay olduğunu hatırlatan şey annesinin öfkesi değil, polisin ayağının altında paramparça olan oyuncağın görüntüsüydü.

Tyson hiçbir şey için geç kalmış sayılmazdı. Polis onu tutuklamamış, sadece

uyarmakla ve ***Star Wars*** oyuncağını kırmakla yetinmişti. Futbol ve üniversite gündem dışı kalmıştı ama dürüst bir işte çalışmak hâlâ seçenek dâhilindeydi ve Tyson bu seçeneği kullanmaya karar verdi.

Geceleri bir benzin istasyonunda çalışmaya başladı, berbat bir işti ama ehliyet almak için başladığı sürücü kursunun parasını ödemeye yetiyordu. Sonunda ehliyetini aldı ve UPS Kargo'da işe girdi. İlk başta kargoları ayırma ve etikedeme görevindeydi ama kısa bir süre içinde teslimat bölümüne transfer oldu ve direksiyon başına geçti. Tüm gün yollarda olmayı seviyordu ve müşterileriyle iyi ilişkiler kuruyordu. Ona kendi işinin patronu olmadığını hatırlatan tek şey üzerindeki kahverengi üniformaydı.

Bu, Tyson'ın hayal ettiği hayat değildi ama kötü de sayılmazdı. Cumartesi sabahları futbol oynamaya başlayınca aslında bu spor dalım ne kadar sevdiğini ve ne kadar yetenekli olduğunu hatırladı.

Rose adında bir kız arkadaşı vardı. Bebek bekliyorlardı. Kızlarına Brady ya da Fern ismini koyacaklardı. Bir apartman dairesi almak için sıraya girmişlerdi. Yakında bir ev sahibi olacaklardı. Tyson ın annesi bebeğe patik ve hırka örmeye başlamıştı. Başına buyruk yaşayan babası birdenbire ortaya çıkıp bebek için bir banka hesabı açmış ve hesaba 50 pound yatırmıştı. Bunu büyük bir gösteri haline getirip yüksekten atıp tutmuş ve her ay bebeğin eğitimi için hesaba 50 pound yatıracağını söylemişti. Ama maalesef bir daha kendisini gören olmamıştı. Babasının hesabı açıp ortadan kaybolması evde dalga konusu haline gelmişti ama Tyson bunun iyi bir fikir olduğuna karar verip eline geçtikçe hesaba aylık 50 pound yatırmaya devam etmişti. Brady ya da Fern'in daha doğmadan 300 poundu olmuştu!

Ne mutluydu ki Noel günü yaklaşıyordu. İnsanlar kıçlarını kaldırıp hediye almaya gitmediği ve internetteki alışveriş sitelerine saldırdığı için şirketin işleri çok yoğundu. Bu da Tyson'ın iyi bir prim alacağını anlamına geliyordu.

Tyson insanların miskinliğine minnettardı.

Prim alacağı için çok muduydu.

Araba kullanırken kendi kendine şarkılar mırıldanıyor, çocukluk şarkılarını rap müziğe adapte ediyor; aylaklığa, sarhoş denizcilere, gemilere göndermeler yapıyordu.

"Sabah erkenden çıktımyolaaa.... ”

Aralık ayının 19’unda şirket Tyson ı bir kargo teslim almak için Londra’nın batısına yolladı. Çok ağır bir kutuydu ama neyse ki kargoyu veren adam kutuyu bir paket taşıma arabasıyla kaldırıma kadar indirmişti. Adamın üzerinde baklava desenli bir golf kazağı, ayağında ise makosen ayakkabılar vardı. Tyson m kutuyu kargo aracının hidrolik rampasına koymasına yardım etmesi büyük incelikti.

Tyson adama kargo kâğıtlarını imzalattırdı, sonra rampayı kaldırdı ve kapıyı kapatıp direksiyonun başına geçti.

Adam yolcu koltuğunda oturuyordu.

“Burada ne işiniz var, iner misiniz lütfen?”

Ama adam araçtan inmedi. Siyah gözlerinde soğuk bakışlar, elinde ise keskin bir bıçak vardı.

Adam Tyson’a arabayı Heathrow yakınlarına sürmesini emretti. Uzun mavi halatlarla direklere bağlanmış aç çingene atlarının sıralandığı geniş düzlük bir alanda durdular.

Adam Tyson a zorla kahverengi üniformasını çıkarttırdı.

İç çamaşırıyla öylece kalakalan Tyson hem utançtan hem de soğuktan tir tir titrerken adamın üniformayı üzerine geçirişini

izledi. Aklı hâlâ primdeydi. Acaba bu olaydan sonra prim alması mümkün olacak mıydı?

Tyson soyulduğunu biliyordu.

Ama henüz bir cinayete kurban gitmek üzere olduğunun farkında değildi.

Kargocu yüzüne yerleştirdiği iğrenç gülümsemeyle kanepede otururken, Bay Elias tedbirli ve korku dolu gözlerle kutuya bakıyordu.

ön odadalardı. Oda öyle dağınıktı, öyle dağıtılmıştı ki düzenden eser kalmamıştı; dolayısıyla kutuyu burada açmak hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bay Elias evin

her yerinin aynı durumda olduğundan emindi.

Kendine geldiğinde elleri bağlı, ağzı tıkalı bir şekilde koltukta yatıyor, kargocunun evin altını üstüne getirdiğini net bir şekilde duyabiliyordu.

UPS'in Bay Elias'ın elinden çekeceği vardı.

Çok korkmuştu. Hâlâ korkuyordu ama bu his yavaş yavaş yerini kaderci bir hissizliğe bırakıyor, huzursuzluk ve öfkeyi de beraberinde getiriyordu.

Kargocu uzunca bir süre Bay Elias'a hiç ilgi göstermemişti. Ona bir daha vurmamış, hatta yüzüne bile bakmamıştı. Ta ki onu oturma pozisyonuna getirip kutuyu önüne doğru itdrene ve gülerek "Aç şunu." diyene kadar...

Kargocu ellerini çözmemişti ama Bay Elias kutuyu tutan kahverengi bandın kenarını tırnağıyla yukarı kaldırınca kutu hemen açıldı ve kutunun asıl içeriğini korumakla görevli olan dolgu köpükler gün yüzüne çıktı.

"Çıkar onları kutudan." dedi kargocu.

Bay Elias köpükleri avuçlarına doldurup koyacak düzgün bir yer ararken, kargocu yaşlı adamın elinin altına sertçe vurdu ve köpükler olduğu gibi halıya ve sehpanın üzerine saçıldı.

Kargocu kabadayılık taslayan bir ergen gibi kahkaha attı.

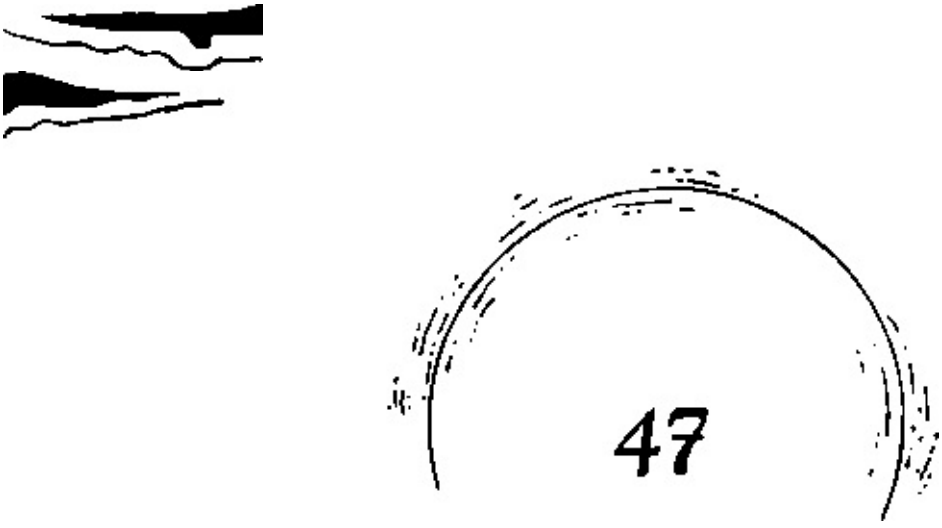
Aslında Bay Elias ona ağzının payını gayet iyi verirdi ama ağzının içindeki şey konuşmasını mümkün kılmıyordu. Kargocu Bay Elias'ın ağzının içine bir yastık kılıfı sokmuş ve üzerine de kutunun üzerindekine benzeyen kahverengi bir bant yapıştırmıştı.

Bay Elias kutunun içindeki köpükleri küçük bir tepecik oluşturana kadar yere boşalttı. Kutunun asıl içeriğine ulaşmasına çok az kaldığını hissediyordu. O anda eline garip bir şey değdi. Sürpriz!

Bay Elias'ın yüzündeki korku dolu ifadeyi gören kargocu gülmeye başladı. "Mutlu Noeller!" diye bağırdı ve kutunun içinde kalan köpükleri eline alıp havaya saçtı. Aklınca evin içine kar yağdırırken, kahkahalar içinde odanın içinde dört dönmeye başladı.

Bay Elias dikkatlice öne doğru eğildi ve daha önce hiç hissetmediği bir korkuyla irkildi.

Kutuda bir insan kafası vardı.

23 ***Aralık***

TV[7]"atil küçük bunaltıcı evin içinde kafese tıkılmış bir maymun X Vgibi oradan oraya koşturdu.

Her yerde aydınlık aradı. Parmaklarını bulduğu ufacık çatlakların içine bile soktu. Çekmeceleri ortalığa döktü, dolapların içini boşalttı.

Mutfağa saçılan reçel ve marulların üzerinde yürüdü.

Sonra cebinden telefonunu çıkartıp UPS çalışanının ölüm videosunu izledi. ***En azından ayakkabılarımı ver, dostum. Bu halde***

eve nasıl gideceğim?

“Gitmeyeceksin!” diye bağırdı katil, videodaki sesiyle eş zamanlı olarak. “Bundan sonra hiçbir yere gidemeyeceksin!”

Ardından kulağını bitişikteki duvara yasladı, konuşulanları daha iyi işitebilmek için gözlerini kapattı ve duyduğu ya da kafasında kurduğu planlara kendi kendine mırıldanarak tepki verdi.

Arka odada bir piyano vardı ama artık ortalığa saçılmış küçük parçalardan, sökülmüş tuşlardan ve yerinden fırlamış tellerden ibaretti. Katil ön odada asılı duran gemi maketlerinin ve sepya

portrelerin hepsini duvarlardan indirmiş, boya ve duvar kâğıdarı-nı yalnızlığa mahkûm etmişti.

Duvarlardaki portrelerden geriye kalan kare şeklinde boşluklar acının simgesiydi. Kaybın simgesiydi.

Hayır. Artık acı yoktu! Artık yoktu!

Katil evin içini boşalttıkça kendi içi hayatla doldu, o kadar doldu ki bir an için patlayacağını sandı. Üzerindeki üniformayı yırttı ve derisinin topladığı tüm hayadan içine almaktan gerilmeye başladığını hissetti. Başkalarına ait kanlar, bağırsaklar, gözler, saçlar, dişler, etler ve kemikler katilin içini tıka basa doldurmuştu!

Katil hayada doluydu! Bacakları artık daha kaslı, penisi daha büyüktü. Bir zamanlar hissiz duran kalbi şimdi vücuduna ateş ve kan pompalayacak kadar hızlı çalışıyordu!

Ve yarası artık hayata sıkı sıkı tutunuyordu. Hiç sesini çıkartmadan.

“Bana bakın!” Katil kollarını iki yana açıp halının üzerinde kendi etrafında döndü. “Bana bakın!”

Kanepe hiç ses çıkartmadı çünkü paramparçaydı.

Sandalyeler hiç ses çıkartmadı çünkü Jenga taşları gibi üst üste yığılmışlardı.

Adam hiç ses çıkartmadı çünkü ağzı bantlıydı.

Tam bu sırada Baş Komiser Rees pencerenin önünden geçti. Katil kutunun arkasına çömeldi.

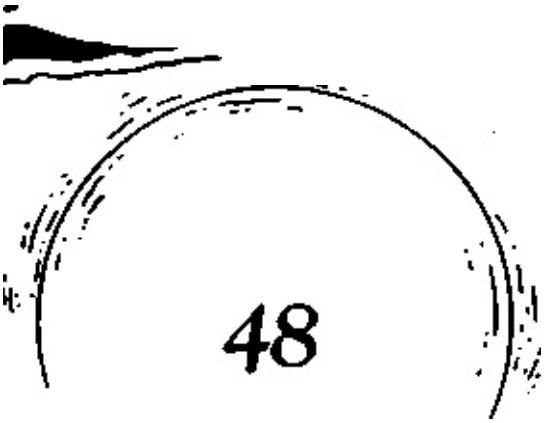
Rees Eve Singer’ın evine doğru ilerledi, katil hemen ardından paslı bahçe kapısının mandalının yavaşça açıldığını duydu. Bu ses onu Eve ile tanıştıkları o can alıcı ilk geceye götürdü.

Bu, muhteşem bir döngüydü. Her şey yine en başa dönmüştü.

“Sona çok yaklaştık.” diye fısıldadı katil, Bay Elias’ın kulağına.

Sonra evin merdivenlerini çıkmaya başladı.

Tek seferde 10 basamak birden adayarak tavan arasının yolunu tuttu.

Noel arifesi

Noel arifelerinde güneş Londra’ya yarım doğuyordu sanki.

Şehir daha bir solgunlaşıyor, gündüz geceden farklı olmuyor, mağaza ve evlerin ışıldan sabah bile açık tutuluyordu. Gökyüzünün koyu rengi havanın beraberinde getireceklerine karşı bir uyarı niteliğindeydi. ***Today*** isimi programın bugünkü konusu ise önemli bir iddia üzerindeydi. Bahisçiler haykırıyordu, beyaz Noel bu sene mağazalara kepenk kapattıracaktı!

Emily Aguda yatakta yan döndü ve radyoyu kapattı.

Trrrrrt.

Komiser yardımcısı derin bir iç çekti ve alt kata indi.

Eve Singer çoktan uyanmış ve giyinmişti. Bir taraftan kahve içiyor, diğer taraftan Aguda’nın kelepçeleriyle oynuyordu. ***Trrrrrt.***

Aguda kendine bir bardak kahve doldurdu ve mutfak masasına oturdu.

“Gergin misin?” Her çok normalmiş gibi davranmanın gereği yoktu, açık olmak

en iyisiydi.

Eve kafasını salladı. “Midem bulanıyor.” dedi kelepçeleri önce sol, sonra sağ bileğine takıp çıkartırken.

Bugün bu kadının gözünde farklı bir pırıltı vardı.

Aguda saate baktı. 09.30.

Öğle itibariyle MadameTussauds Müzesi’nde olmaları gerekiyordu. Aguda kar yağışını ve trafiği hesaba katarak yola en az iki saat önceden çıkmayı planlıyordu.

“Hareket etmeye başlayınca, kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Evet.” dedi Eve. “Muhtemelen haklısın.”

“Süper.” Aguda kahvesini bir dikişte bitirdi ve ayağa kalktı. “O zaman ben hızlıca duş alayım, ***büyük*** silahımı hazırlayayım, sonra da yola çıkalım. Biliyorsun, bunun paketlememiz gereken bir seri katil var.”

Eve gülümsedi.

Ama Emily Aguda yirmi dakika sonra aşağıya indiğinde, Eve çoktan evden ayrılmıştı.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Aguda evi ararken, defalarca Eve’in ismini bağırdı. Hatta eline bir fener alıp tavan arasına bile çıktı ama tozlar içinde hayalet gibi duran sallanan bir attan başka bir şey bulamadı. Sonra ‘nur topu gibi bir sorunumuz var’ demek için Huw Rees’i aradı.

“Sence kendisi mi gitti yoksa kaçırıldı mı?”

Aguda bir an tereddüt etti. Duşta sadece 10 dakika kalmıştı ama su gayet etkili bir ses duvarıydı.

“Bana kalırsa kendisi gitti, efendim. Evde herhangi bir boğuşma izi yok. Kapı da zorlanmamış. Zaten Eve bu tip durumlara kafa tutacak bir kadın, kaçınlsaydı

mutlaka bir işaret bırakırdı.”

“O zaman korktu ve kaçtı.”

Aguda bir kez daha tereddüt etti ve “Öyle görünüyor, efendim.” dedi. Aslında ‘korkup kaçtı’ tanımından çok hoşlanmamıştı. Eve kendisini bir seri katilin önüne atılan yem gibi konumlandırmak istemiyor olabilirdi, bunun için kimse onu suçlayamazdı. Peki ama Aguda ya haber vermeden evden gidişinin başka nasıl bir açıklaması olabilirdi?

Aguda amirinden talimat beklerken mutfak masanın yanında durdu ve aynı anda bir şey fark etti. “Lanet olsun, Eve giderken kelepçeleri yanına almış.”

Araya giren sessizlik Baş Komiser Rees’in konuyu anladığını söylüyordu. Eve Singer’ın korkup evden kaçması bir yere kadar anlaşılırdı. Ama eğer giderken yanına Aguda’nın kelepçelerini aldıysa, işin içinde başka bir şey vardı...

“Tamam.” dedi Rees. “Biz olay yerine erken gideceğiz ve Eve’in bizden bağımsız hareket etmeyi planlayıp planlamadığına bakacağız. Sen orada kal. Eğer bir haber alırsan ya da nereye gittiğine ve ne yapmayı planladığına dair bir ipucu bulursan hemen beni ara.”

“Tamam efendim.”

“Benimle temas halinde ol.”

“Tamam efendim.”

“Bir bu eksikti, o da oldu.”

“Haklısınız efendim.”

Aguda telefonu kapatır kapatmaz tekrar Eve’i aradı; aynı anda üst kata çıkıp evin içinde araştırma yapmaya devam etti, öncelikle Eve’in giderken yanına neler aldığını anlamaya çalışacaktı, belki bu sayede bir ipucu yakalayabilirdi. Banka kartları ortada yoktu. Yatağın yanındaki çekmecenin içinde bir telefon duruyordu ama oldukça eski bir modeldi ve ekranına kirli bir etiket yapıştırılmıştı. BİR ALANA BİR BEDAVA!

Demek ki Eve telefonu yanına almıştı ve Aguda’nın çağrılarına cevap

vermiyordu.

Emily Aguda kendini Eve Singer gibi düşünmeye zorladı. Babası kaçırılmıştı, hayatı tehlikedeydi, katil hâlâ yakalanamamıştı ve polis hiçbir şekilde yol kat edemiyordu.

Aguda bir anda içine düştüğü durumdan çok utandı. Eve Sin-ger'ın yerinde olsaydı, babasını kurtarmak konusunda polislere olan inancını yitirirdi. Eve Singer'ın yerinde olsaydı...

Katille rehine görüşmelerini polisi araya sokmadan kendisi yürütürdü.

İçinden bir ses Emily Agudaya doğru yolda olduğunu söylüyordu. Hızlı adımlarla alt kata indi. Koridordaki saat on buçuğu gösteriyordu.

Ne çabuk?

Aguda ön odada durdu ve daha hızlı düşünmeye çalıştı. Hiçbir şeyden haberi olmayan hamster bu sırada kafesindeki tekerleğinin içinde maceradan maceraya koşuyordu.

Eve Singer günlük tutuyor olabilir miydi? Günlük fikri kulağa aptalca gelebilirdi ama bu da bir ihtimaldi. Aguda evin içini hızlıca dolaşarak varlığından emin olmadığı günlüğün peşine düştü. Buzdolabının üzerinde köpek temalı bir takvim vardı ama iki sene öncesine aitti. Aguda yine de bugünün tarihini kontrol etti.

İki sene önce bugün Eve kendine "Noel alışverişi yap" şeklinde bir not almıştı.

Aguda Eve'in tatlılığına gülümsedi. Sonra kendine kızdı. Ne bekliyordu ki? ***'10.00: Yogaya git, 13.00: Seri katille buluş*** mu yazacaktı?

Eve bir hatırlatma aracına ihtiyaç duysa bile bunun için takvimi değil, bu devirdeki herkes gibi telefonunu kullanırdı.

Ve telefonda şu an onun yanındaydı.

Peki, bilgisayarıyla telefonu arasında senkronizasyon olabilir miydi?

Bilgisayarın şarj aleti ön odadaki sehpanın üzerinde duruyor-du. Eve bilgisayarını yanına almış olsaydı, şarj aletini evde bırakmazdı herhalde. Öyle

değil mi?

Aguda gümüş rengindeki ince MacBook'u kanepedeki yastığın altında buldu. Kanepeye oturdu ve hiç vakit kaybetmeden bilgisayarı açtı. İnsanların özel hayatını ihlal etmeyi çok sevmiyordu ama Eve'in güvenliği her şeyden önce geliyordu. Dolayısıyla yaptığı şeyden suçluluk duymuyordu. Kendini her türlü savunabilirdi.

Aguda internet tarayıcısının geçmişini kontrol etti ama Eve Singer Noel alışverişi yapmak dışında interneti hiç kullanmamış gözüküyordu.

Aguda'nın anladığı kadarıyla Eve bu Noel'de herkes için bir keçi evlat edinmişti.

Emily Aguda bilgisayarda arama yaparken tanıdık menü ve programların hepsine tek tek girmeye başladı. Önce takvime göz attı ama bugün için listelenmiş herhangi bir etkinlik ya da hatırlatma yoktu. Aguda ara' butonuna 'katil', cinayet' gibi anahtar kelimeler yazdı ama Eve'in mesleği gereği karşısına onlarca sonuç çıktı. Bu defa 'Noel arifesi' ve '24 Aralık' kelimelerini arattı ama yine ilgili bir sonuca ulaşamadı.

Aşağıya doğru açılan menüden 'en son kullanılanlar' seçeneğine tıklayınca, karşısına 20 tane dosya adı çıktı; Aguda bir ipucu yakalayabilmek için hızlıca dosyaların isimlerini taradı.

Aradığı ipucunu bulmak için Sherlock Holmes olmasına gerek yoktu....

SERGÎ.pdf

Aguda dosyayı açtı.

SERGİ

Mekân: Madatne Tussauds Müzesi

Tarih: Noel arifesi

Saat: 14.00

Bu, yan komşunun telefon kulübesinde bulduğu ilanın bir kopyasıydı. Belki de

Eve bunu daha sonra hazırlayacağı bir haber dosyası için saklamak istemişti.

Aguda bunun mümkün olabileceğini düşündü ama bu ilanla ilgili içine sinmeyen bir şey vardı.

Dokümanı adıyla arayıp aslını buldu ve özelliklerine göz atmaya koyuldu. Boyutuna, çözünürlüğüne, konumuna baktıktan sonra gözü dokümanın tarihine takıldı. 20 Aralık.

Aguda ekrandan gözünü ayıramıyordu. Bu mümkün değildi. Kafasında günleri geri sarmaya başladı. Telefon kulübesindeki ilan 22'sinde bulunmuştu ve Bay Elias ilanın bir önceki gün orada olmadığını kesin bir dille ifade etmişti. Peki Eve bu ilanı nasıl 20'inde görmüş olabilirdi? Olamazdı. Bu imkânsızdı.

Tabii eğer ilanı hazırlayan kişi kendisi değilse.

Bu düşünce Aguda'nın aniden duraklamasına sebep oldu. Bu mümkündü. Saçmaydı, kafa karıştırıcıydı, rahatsız ediciydi ama mümkündü. İlanı ayın 20sinde hazırlayan kişi Eve'di, tamam ama, ilanı telefon kulübesine yapıştıran kişi kimdi?

Aguda kamera görüntüsünü gözünün önüne getirdi. Telefon kulübesindeki kişinin sadece gözleri görülüyordu. Herkes o kişi-

nin Vandenberg olduğunu varsaymıştı ama herkes olabilirdi. Eve Singer da olabilirdi.

Peki Eve neden böyle bir şey yapmış olabilirdi? Aguda mantık sırasını takip etmeye çalıştı. Eve katille temasa geçmek istediyse, neden bir ilan hazırlayıp kolayca bulanacağını bildiği bir yere koymuştu? Neden planını polisin bilmesini sağlamıştı?

Sorunun cevabı buz gibi bir bardak su gibi Aguda'nın yüzüne çarptı, önce şoka girdi, sonra tüyleri ürperdi.

Telefon kulübesinde bulunan ilan bir tuzaktı!

Aguda Eve'e ne söylediğini hatırladı: ***Bir katili yakalamak için, bir katil gibi düşünmen gerekir.***

Peki Eve ne cevap vermişti: ***Ben de tam olarak aynı şeyi yapmaya çalışıyorum.***

Katil Guy Smith'e sahte bir ilan göndermişti. Yani onu yanlış yere yönlendirmek için tuzak kurmuştu. Eğer Eve bir katil gibi düşünmeye çalıştıysa, amacı Vandenberg'le temas kurmak değil, polisi yanlış yönlendirmekti.

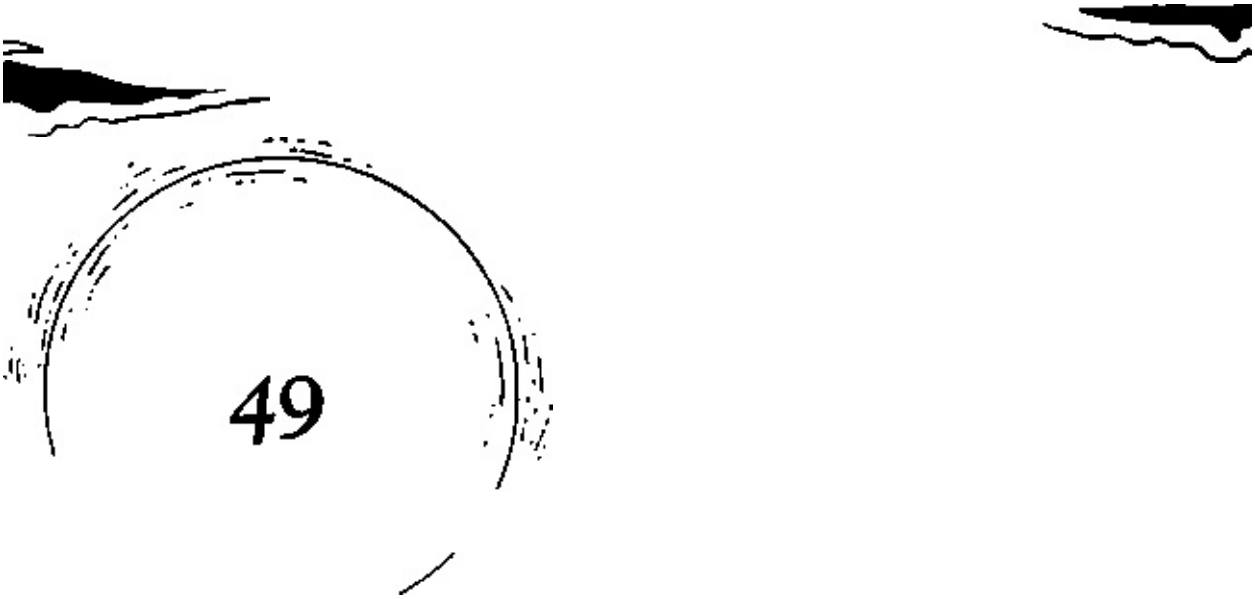
Ve bunu gayet iyi başarmıştı. Aguda kendini önündeki ışıltılı objeyi seyrederken, cebinden cüzdanını çaldırmış bir aptal gibi hissetti.

Ortada sahte bir ilan varsa, gerçeği de olmalıydı. Ama nerede? Aguda'nın hiçbir fikri yoktu. Sadece iki şeyden adı kadar emindi.

Madame Tussauds Müzesi'ndeki silahlı polisler hiçbir zaman gelmeyecek bir katil için pusuya yatacaklardı.

Ve Eve bir yerlerde babasını seri katilin elinden kurtarmaya çalışacaktı.

Tek başına.

Jl" oe arabayı doğuya, Londra'nın merkezine doğru sürüyordu. | Yollar eski karlardan temizlenmişti. Gökyüzü alçalıyordu ama enüz Noel karı yağmaya başlamamıştı.

"Kamera yanında mı?" diye sordu Eve. "O pislik kamerayı görmek isteyecektir."

TrrrrrT

Joe sadece kafasını salladı ve gergin bir ifadeyle Eve'in elindeki kelepçelere baktı.

An itibariyle Hyde Park'ın köşesindeydiler. Ama Joe kuzeye, Madame Tussauds'ya doğru dönmek yerine sola döndü ve güneye, nehre doğru ilerlemeye başladı. Gözlerini önündeki otobüsten ayırmadan "Umarım ne yaptığını biliyorsundur." dedi.

"Bir seri katilin yanına gidiyorum Joe." dedi Eve sertçe. "Sence ne yaptığımı biliyor muyum?"

Aguda Eve'in telefonuna mesaj bıraktı.

"Eve, ben Emily Aguda. Ne planladığını biliyorum. Lütfen bunu tek başına yapma. Lütfen beni ara ve nerede olduğunu söyle. Yanına gelip sana yardım edeyim. Hâlâ çok geç değil."

Aguda çaresizce bunun doğru olmasını umdu.

Sonra hemen Madame Tussauds'da hazır bekleyen Huw Rees'i aradı ve ona teorisini anlattı.

"Haklı olabilirsin." dedi Rees. "Ama kesinliği kanıtlanmamış bir teori üzerinden ilerleyemem."

"Ama efendim..."

"Emily." diyerek araya girdi Baş Komiser. "Sana güveniyorum. Ama bana güvenilir bir alternatif sunamıyorsun. Eğer o pisliğin bugün saat ikide nerede olacağı ile ilgili kesin bir bilgi verebilirsen, ben de ekibi toplayıp oraya giderim. Ama o zamana kadar buradan hiçbir yere ayrılamam."

"Anladım efendim." Aguda telefonu kapattı ve oturma odasındaki aynadan kendi yansımasına baktı. Rees haklıydı. Bunu biliyordu. Ama aynı zamanda Rees'in yanlış hareket ettiğini de biliyordu. Eğer bir an önce Rees'e gerçek bir adres sunamazsa, birkaç saat sonra Londra'nın herhangi bir yerinden bir telefon alacak ve gidip birilerinin cesedi teslim almak zorunda kalacaklardı.

Muhtemelen Eve'in.

Ya da zavallı babasının.

Şöminenin üzerindeki saat 11.17'yi gösteriyordu. Aguda sabahtan beri yandaki evin duvarlarından düzensiz bir takım sesler duyuyordu. Aynı şekilde uçaklarda ardı ardına geçmeye devam ediyordu. Ama Aguda şu anda hiçbirini duymuyordu. İnsan duyularının gereksiz olan şeyleri temizleyip atması, görünmez ve işitilmez kılması ne kadar muhteşem bir şeydi. Ama bu, seslerin hâlâ devam ettiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Aguda'nın kafasını daha çok çalıştırması gerekiyordu.

Bilgisayarda bulduğu dokümanı tekrar açtı. ***SERGÎ.pdf***

Dokümanın özelliklerine tekrar baktı. En son kullanılanlar listesine tekrar göz attı, aralarından rastgele seçimler yapıp içinde

yazanları gözleriyle hızlıca taradı. Bir dokümanı kapatıp, diğerini açtı. Son bir diğerini...

Bu sırada gözü listenin en sonundaki dosyanın ismine takıldı.

Watergate.avi.

Aguda dosyayı açtı. Bu, Eve'in katil köpeklerle ilgili hazırladığı haberdi.

Aguda o gün yaptığı kinayeli yorumu hatırladı. ***Gören de sizi Watergate skandalim haber yapıyorsunuz sanacak.***

Evet, bir Watergate haberi değildi ama yine de başarılı sayılırdı. Ciddi ve ürkütücüydü. Sanıklar köpek bile olsa, muhabirin yeteneği ve haberi sunuş şekli çok önemliydi. Aguda haberi seyrederken odağı Eve'in üzerindeydi ama bilinçaltı bir şekilde hep arka plana kayıyordu. Bir dış mekân çekimiydi; Eve katil köpeklerin adını söylerken (Boris ve Bubba) yer değiştirip tahta bir panosunun önüne geçiyordu...

Ve tahta pano baştan aşağı ***ilanlarla*** kaplıydı.

Aguda oturduğu yerde küçük bir çığlık attı. Gözü hâlâ ekrandaydı ama hiçbir şey görmüyor, sadece hafızasını zorlamaya çalışıyordu.

Eve Singer Aguda’nın katil köpek haberini seyretmesine izin vermemişti. Aguda ise Watergate yorumu yüzünden Eve’in huysuzluk yaptığını düşünmüştü.

Ama belki de başka bir sebebi vardı...

Aguda yeniden oynat’ butonuna bastı ve haberi tekrar izledi. Bu defa odağında Eve değil, arkasındaki ilan panosu vardı.

Ve işte oradaydı.

Aguda haberi durdurdu ve görüntüyü incelemeye başladı. Görmeniz için ***çok*** dikkatli bakmanız ya da haberi tekrar tekrar izlemeniz gerekiyordu.

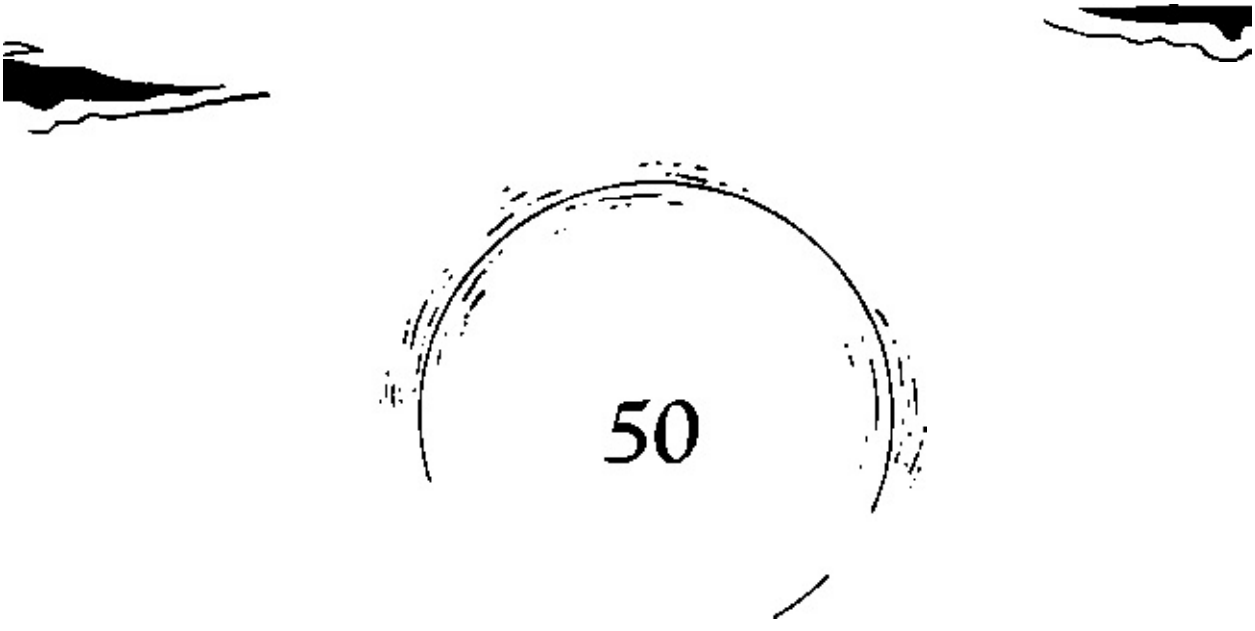
Ya da haberi sunan kişiye takıntılı olmanız...

Tahta panonun alt tarafına yeni yapıştırılan ilanı başka türlü fark etmek mümkün değildi.

SERGİ

Mekân: Tate Modern Tarih: 24 Aralık Saat: 14.00

Tate Modern Sanat Müzesi. Bir sergi için bundan daha iyi bir seçim olamazdı.

Tate Modern Sanat Müzesi, Thames Nehri’nin güney kıyısında yer alıyordu.

Müzenin eskiden bir enerji santrali olarak hizmet veren binası hemen yakınındaki ışıklı Milenyum Köprüsü'nün, nehrin karşısındaki St. Paul Katedrali'nin ve yürüyüş mesafesindeki London Eye'ın yanında gösterişsiz kalıyordu.

Kasvetli, bodur ve çirkin bir binaydı. Dikkat çekici tek tarafı binanın ortasından yükselen devasa kuleydi. Çok daha şık ve popüler olan kardeşi Battersea ile birlikte 30 yıl boyunca Londra'nın güneyine elektrik verdikten sonra, petrol fiyatları yüzünden kapatılmak zorunda kalmıştı. Şimdilerde dünyanın en zengin modem sanat koleksiyonlarına ev sahipliği yapıyordu ama bu bile binanın savaş sonrası kaba görüntüsünü değiştirmeye yetmiyordu.

Ama eski santralin içi muhteşem bir revizyondan geçmişti. Türbinler, borular ve pompalar kaldırılmış, yerlerine aydınlık ve güzelliklerle dolu havadar galeriler inşa edilmişti.

Joe ve Eve geniş rampadan inip müzeye doğru ilerlediler ve girişteki kalabalık ziyaretçi grubunun arasına karıştılar. Müzeye ilk girişte ziyaretçileri Türbin Koridoru karşılaşıyordu; tüm

müze ziyaretinin en nefes kesici anı bu olabilirdi. Beş kat yüksekliğinde olan ve neredeyse binanın uzunluğu kadar ilerleyen koridorun kendisi en az müzedeki sanat eserleri kadar göz kamaştırıcıydı.

Eve ve Joe kendilerini neredeyse tüm alanı kaplayan devasa büyüklükteki demir ağaç karşısında şaşkınlık içinde dururken yakaladılar. Ağacın kalın, siyah ve kasvetli dalları yukarıdaki balkonların arasına doğru uzanıyordu. Ağaç öyle büyüktü ki insanlar yanında karınca gibi kalıyordu.

"Ne kadar büyük, değil mi?" dedi Joe. Seri katil meselesini tamamen aklından çıkarmış gibi bir hali vardı.

Eve gülümsedi. "Beğendin mi? İstersen keçiyi iptal edebilirim..."

"Hmm, olabilir. Ama ağacı evde koyacak bir yer bulamayabilirim."

Birbirlerine bakıp güldüler ama neden burada olduklarını hatırlamaları çok uzun sürmedi, hemen kendilerini toparladılar.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Joe.

“Bilmiyorum.” diye cevap verdi Eve. Kafası karışıktı ve biraz gergindi. Ağır ağır etrafına baktı. “Ama ben onu bulamasam bile, eminim o beni bulacaktır.”

“Hâlâ fikrini değiştirmek için zamanın var.”

“Aynı şey senin için de geçerli.” dedi Eve ciddiyetle. “Bunun bir parçası olmak istemezsen, seni anlarım Joe.”

Joe omuzlarını silkti. “Seni bu işte yalnız bırakamazdım. Ama hâlâ çok kötü bir plan olduğunu düşünüyorum.”

“Evet kötü ama maalesef elimizdeki tek plan bu.”

“Senin elindeki tek plan bu. Benim planım ise şu anda havaalanına gitmek ve Jamaika’ya uçmak. Buradakiler cinayet peşinde

koşarken seninle birlikte güneşin, denizin, kumun tadını çıkarmak... Sence de bu daha iyi bir plan değil mi?”

“Peki babam ne olacak?”

Joe’nun yüzü kıpkırmızı oldu, “özür dilerim. Ben sadece seni düşünüyordum.”

“Biliyorum.” Eve Joe’nun yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. Joe ise şüphe içinde Eve’e baktı.

“Sen bensiz bir yere gitmeyeceksin değil mi?” Şaka yapıyordu ama sesindeki ciddiyeti fark etmemek mümkün değildi.

“Tabii ki hayır!”

Eve bakışlarını başka bir yöne çevirdi. Joe’ya yalan söylemekten nefret ediyordu.

Eve sergi salonlarına giden merdivenleri çıkmaya başladı. Joe’dan uzaklaştıkça kendini bir bataklığın içinde ilerliyormuş gibi hissediyordu. Birden yer ayağının altından kaydı ama tutunacak güvenli hiçbir şey bulamadı. Bir adım ilerisi dünyanın en sonuydu sanki.

Eve, William Stafford Vandenberg’in dikkat çekmeyen yüzünü kendine son bir

kez daha hatırlatmak için cebinden telefonunu çıkarttı.

ölümün bu kadar sıradan görünebileceğini hiç düşünmemişti.

Beyaz duvarlı sergi salonları Türbin Koridorundan sonra ilk başta gözüne çok dar ve klostrofobik göründü. Hiçbir şeye bakmadan üç salona girip çıktı ama sonra bunun çok saçma olduğunu fark etti çünkü salonlara girmesinin sebebi katili bulmaktı, etrafına bakması ve acilen nefes almaya başlaması gerekiyordu. Adımlarını yavaşlattı ve bakışlarını insanların yüzlerine odaklamaya çalıştı ama her yer çok kalabalıktı. Herkes ona benziyor, hiç kimse ona benzemiyordu. Vandenberg'in yüzü sürekli bir biçimde aklından çıkıyordu, o kadar sönük bir adamdı ki bir türlü Eve'in zihnine kök salamıyordu. Eve onu gözden kaçırmaktan korktuğu için bir baktığı yüze tekrar bakmak zorunda kalıyordu; öyle olunca yanından geçen bir diğer yüzü kaçırıyordu...

Midesi bulanmaya başlamıştı. Panik içindeydi. Bir an hareketsiz durdu; ciğerlerine hava girdiğini hissedene kadar nefes aldı, nefes aldı, nefes aldı.

Şimdi kendini biraz daha iyi hissediyordu. Zihni biraz daha temizdi. Joe'ya bakmak için arkasını döndü. Joe kalabalık salonun köşesinde kaşlarını çatmış, endişe içinde bekliyordu. Eve Joe'yu ele vermemek için hemen bakışlarını başka yöne çevirdi. Joe'nun yanında Barnstormer Tiyatrosu nda kullandığı gizli kamera vardı ve bunu müze içindeki personele çaktırmamak zorundaydı.

Eve derin bir nefes daha aldı ve yola devam etmek için güç topladı. Tam arkasını dönmüştü ki Elvis Presley ile burun buruna geldi.

Yaklaşık 2.5 metre boyundaydı. Gümüş ve siyahlar içindeydi. Saçlarını geriye doğru taramış, dar kalçalarını öne doğru çıkarmıştı. Uyuşturucu kullandığına ya da yer fıstıklı muzlu sandviç sevdiğine dair hiçbir ipucu yoktu. Bu kanvas tabloda sadece gençliği ve güzelliği resmedilmişti. Eve tablonun önünde durunca kendini Elvis'in ruhuna çok yakın hissettiğini fark etti. Gülümsedi ve bu duyguyu Joe ile paylaşmak için arkasını döndü ama aralarında çok fazla insan olduğu için onu göremedi.

Etrafına bakındı. Biraz Joe'yu, biraz da Vandenberg'i arıyordu. Gözlerinin her an katilin gözleriyle buluşabileceğini hissediyordu. Onu tanıdığı anı hayal etmek bile içinin ürpermesine yetiyordu.

Ama tüm gözler duvarlardaki sanat eserlerindeydi, Eve bile gözlerini eserlerden

ayırmakta zorlanıyordu.

Elvis'in açtığı kapından ilerleyince, Eve kendini dünyanın en muhteşem pop-up kitabının sayfalarını çeviren bir çocuk gibi hissetti. Hangi yöne gitse, hangi yabancının omuzlarından öteye baksa bir güzellikle karşılaşıyordu. Eve her şaheseri inceledikten sonra seri katili görebilmek için etrafına bakıyor ama her seferinde daha güzel bir eserle karşılaşıyordu. Eserlerin önüne yığılan kalabalık insan grupları seyreldikçe Eve'in karşı karşıya kaldığı sürprizlerin sayısı da artıyordu. Freud'a poz veren çıplak şişman bir kadın, Matisse'in sahilinde güneşlenen balık edi kadınlar, Klimt'in şelale gibi akan yaldızları bu sürprizler arasındaydı.

Kalabalığın önünü kapattığı bir diğer eser ise Van Gogh'a aitti. Eve kalabalığın azalmasını fırsat bilip esere yaklaşınca, bunun sanatçının ilk çalışmalarından biri olabileceğini düşündü. O bile bunun iyi bir Van Gogh eseri olmadığını söyleyebilirdi. Ay çiçekleri yoktu, bir oto portre de değildi. Eve tabloda sadece sürülmüş kahverengi bir tarla, pembeye çalan bir gökyüzü ve rüzgârda savrulan selviler görüyordu. Ve...

Eve öne doğru eğildi ve nefesinin ciğerlerinde takılıp kaldığını hissetti.

Ve bir parmak izi.

Kalın boya tabakasının içinde tek bir parmak izi.

Fark ettiği şey çok garipti. Aydınlanma gibiydi.

Eve şu anda sanatçının bir zamanlar durduğu yerde duruyordu. Vincent Van Gogh tam burada durmuştu; kreme çalan pembe bulutların gökyüzünde kıvrılışını, selvilerin rüzgâra teslim oluşunu tam buradan seyretmişti. Tarladaki saban izlerinin üzerinden önce botlarıyla, sonra fırçasıyla geçerken kendine tam bu açıyı seçmişti.

Ve sonra uzanıp gökyüzüne dokunmuştu.

Belki tabloyu şövaleden kaldırırken, belki de farklı bir bakış açısı yakalamak için başka bir yere taşırken başparmağı gökyüzüne değmişti. Belki bulutlardan birinin üzerine bir böcek konmuştu. Belki de Van Gogh o küçücük yaprak bitini başparmağıyla ezerek öldürmüştü.

Öyle ya da böyle, Van Gogh bu tabloya sonsuza kadar silinmeyecek bir parmak izi bırakmıştı.

Sonsuza kadar.

Peki sonra ne olmuştu? Tabloyu parmak iziyle daha mı çok beğenmişti?

Düzeltmek istemişti ama zamanı mı yetmemişti?

Yoksa hiç fark etmemiş miydi?

Zihni donuk tarladan ve selvilerden çok mu uzaktaydı? Sıkıcı, romantik olmayan bir günü resmederken yıldızlı bir romantik geceyi mi yaşıyordu?

Eve şaşkınlık içindeydi.

Van Gogh'un parmağının gökyüzünün girdabında bıraktığı izi görmek büyülü bir zaman yolculuğuna çıkmak gibiydi. Eve sadece sanatçının kendisine değil; bugüne kadar var olmuş her insana, her hayvana, her ağaca, her taşa bağlandığını hissediyordu.

Bunun adı ***ölümsüzlüktü.*** Eve bunu gayet iyi biliyordu.

Bu, ölümden geriye kalan en güzel şeydi; ruhun bedeni terk ettikten sonra kendine insanlığın zihninde ve yüreğinde yer buluş şekliydi. Bu bağlantı, yaşamın önemsizliğinin ötesine geçen bu muhteşem paylaşım bugüne kadar tüm acıları katlanılır kılmıştı ve bundan sonra da kılmaya devam edecekti. Bu tablonun değeri milyonlarla ölçüyordu ama bu parmak izi paha biçilmezdi. Tarihte bırakılan izin; Ay ın üzerine konan bir trilobolitin, bir hiyelografın, bir parmak izinin parasal bir karşılığı yoktu. Eve böyle bir güzelliği

deneyimleme firsatı bulamayan herkes için üzgündü. Boğazı düğüm düğümdü, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Kendi parmak izini Van Gogh'un parmak iziyle birleştirmek için sadece kolunu kaldırması yeterliydi...

Eve titreyen parmağını tabloya doğru yaklaştırdı.

"Merhaba Eve."

Eve olduğu yerde zıplayıp parmağını tablodan geri çekti.

Katil yanında duruyordu.

Görüntüsü her zamanki gibi çok sıradandı.

Belki ki kafasını yeni tıraşlamıştı, yer yer kırmızı jilet izleri fark ediliyordu ve kafası bu haliyle olduğundan daha küçük görülüyordu. Kaşlarını da tıraşlamıştı. Alnı daha genişlemiş, daha soluklaşmıştı. Gözleri fotoğraftaki kadar siyah ve ruhsuzdu. Eve'e bakıyordu ama Eve onunla göz teması kurup kurmadığını anlayamıyordu.

Göğsünde asılı duran telefonun kamerası Eve'e dönüktü. Bu görüntü Eve'in aklına Kevin Barr videosunu getirdi.

Ama bu defa filmin yıldızı kendisiydi.

Ve bu filmin nasıl bittiğini gayet iyi biliyordu.

"Muhteşemsin Eve. Sonunda doğru yolu bulacağını biliyordum." dedi katil gülümseyerek. Dişleri bir çocuğunki kadar kısa ve beyazdı.

"Babam nerede?"

"Bacon sergisini gördün mü?"

"Hayır."

"Birlikte görebiliriz." dedi. Sonra utangaç bir tavırla ekledi. "Tabii eğer sen de istersen."

"Babam nerede?" diye sordu Eve tekrar. "Seninle bir anlaşma yaptık."

Katil hayal kırıklığına uğramış gibi gözüküyordu. "Doğrudan işe girişelim diyorsun, öyle mi?"

Bahsettiği iş cinayetin ta kendisiydi. Eve nefes almaya devam etti. "Evet."

Katil iç çekti ve telefonunu askısından çıkarttı.

Eve gözünü telefona dikti, katilin ne yapmaya çalıştığını anlamış ve sinirlemeye

başlamıştı. “Babamı burada görmek istiyorum. Telefondan olmaz.”

Katil onu duymazlıktan geldi ve telefonun tuşlarından birine bastı.

Eve katilin bileğini seyretti. Çok oynatmadığı sol bileğini. Bunu daha önce defalarca yapmıştı. Kelepçeleri sağ bileğinde gizliyordu. Çok kolay olacaktı. Bir tanesini açıp katilin bileğine geçirmek çok kolay olacaktı...

Eve zihninde kısa bir prova yaptı. Önce baş parmağıyla kelepçenin dilini çözecek, sonra kelepçeyi hızlıca katilin bileğine geçirecekti. Sonra ***Trrrmrt...*** Kelepçelerden biri Eve’in bileğinde kalacak, diğeri onun bileğini esir alacaktı.

İşte o zaman katil kaçamayacaktı. Uzağa gidemeyecekti. Eve katilin onu Van Gogh tablosunun hemen yanında öldürmesine izin verecekti. O ölecekti, katil ise onun cesedine kelepçeli kalacaktı. Onu tutuklamak için olay yerine intikal eden polisler ona Duncan ın nerede olduğunu söyleteceklerdi. Joe da orada olacaktı. Eve ölecek ama babası yaşayacaktı.

Eve elini büktü ve kelepçeyi kavradı. Tam ses çıkarmamaya çalışarak kelepçenin kilit dilini çözmek üzereydi ki...

“Baban burada.”

Katil telefonun ekranını ona doğru çevirince, kelepçeler bir anda aklından uçup gitti.

Duncan Singer karanlıkta oturuyordu. Sadece başı, omuzları ve göğsü görünüyordu ama Eve görüntüdeki kişinin babası olduğuna emindi.

Hayattaydı.

“Baba! İyi misin?”

Duncan Singer beyaz bir gürültü eşliğinde uzunca bir süre kelimelerin kaynağını bulmak için etrafına bakındı. Sonra karanlığın içinden sesi yükseldi. “Baba kim?”

Eve öyle rahadamıştı ki neredeyse ağlamak üzereydi. “Neredesin?”

Katil telefonu kendine doğru çekti. “Kopya almak yok!” “Onu bırakacağını

söylemiştin. Seninle bir anlaşma yaptık.” “Sen bozmadığın sürece, ben anlaşmamıza sadık kalacağım.” Eve Duncan ın göğsünde yanıp sönen sıra halindeki yeşil sayıları işaret etti. “Bunlar ne?”

“Ah, onlar mı?” dedi katil. “Bomba zamanlayıcısı.”

“N... ne?”

Katil tüm dişlerini göstererek sırıttı. Eve şaşkınlık içinde katilin küçük beyaz dişlerine bakarken, kaburgalarını zorlayan acının üstesinden gelmeye çalıştı. Bir dev eliyle tüm organlarını sıkıp içini boşaltsa, ancak bu kadar canı yanabilirdi.

“Babanı seviyorum, Eve. Ama istediğimi alamazsam... eğer bana bir şey olursa... eğer engellenirsem...” Katil tıraşlı tek kaşını anlamlı bir şekilde havaya kaldırıp omuzlarını silkti.

Eve uyuşmuş durumdaydı. Ama uyuşamazdı. Düşünmek zorundaydı.

Beynini çalıştır.

Eve katilin dişlerine bakmayı bıraktı ve bu karanlık görüntünün vadettiğinden daha fazlasını bulmak için bir kez daha telefon

ekranına odaklandı. Görüntüdeki tek ışık kaynağı geri sayımdaki yeşil sayıların yaydığı parıltıydı.

01:58:29... 28... 27...

Babasının yaşamak için iki saatten az zamanı kalmıştı.

Ama bu görüntüde başka bir şey vardı. Çok daha önemli bir şey.

Eve’in içinden bir ses bir gariplik fark ediyor ama bir türlü bulamıyordu.

Neydi? Neydi?

Katil telefonu göğsündeki askıya geri yerleştirdi.

“Onunla tekrar konuşabilir miyim?”

“Hayır.”

Lanet olsun.

Eve tüm çaresizliğiyle, babasıyla yaptığı kısa görüşmeyi gözünde canlandırmaya çalıştı. Çok önemli bir şeyi gözden kaçırdığını biliyordu. Belki babasıyla, belki odayla ilgili bir şey. Belki sayılarla, belki babasının sesiyle... Bir şey vardı ama neydi? Eve onunla konuşmayı, onu bir kez daha görmeyi her şeyden çok istiyordu. Eğer babasının nerede olduğunu anlayabilirse, bu korkunç pazarlığı sürdürmek zorunda kalmayacaktı. Arkasını dönüp gidebilecek, bu kâbusu ardında bırakıp babasını bulabilecek ve onunla mutlu bir ömür sürebilecekti. Eğer babasının nerede olduğunu anlayabilirse, artık hayatı bambaşka olacaktı.

“Onu her halükarda öldürmeyeceğini nereden bilebilirim. Yani benden sonra?”

Katil dikkatle Eve’in yüzüne baktı. “Hayatım boyunca kimse bana tanıştığımız ilk gece senin güvendiğin kadar güvenmedi. Şimdi sen de bana güven. Bir anlaşma yaptık ve ben bu anlaşmanın gereğini yapacağım.” dedi.

Sonra gözlerini salonu dolduran kalabalığın ardında bir yere sabitledi. “Ölümünü insanlarla paylaşman hayatın boyunca...” Katil doğru sözcüğü bulmak için kısa bir süre durakladı. “... yaptığın en iyi şey olacak. Sanatın ötesinde. Yaşamında ötesinde.”

Katilin bakışları donuktu ama kısa dişleri hâlâ gülümsemenin peşindeydi.

“Seninle işimiz bitince zamanlayıcıyı durdurup babanı serbest bırakacağım. Ona herhangi bir zarar gelmeyecek. Bizim aramızda özel bir bağ var, Eve. Ölümün bu bağı kopartması mümkün değil.”

Katilin gözlerindeki ruhsuzluk yerine ışıltıya bırakınca, Eve midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Bu psikopat herife zarar vermek, hatta onu öldürmek için müthiş bir istek duydu. Sonra nefretinin büyüklüğü karşısında kendinden utandı.

Ama kulağa ne kadar saçma gelirse gelsin, bu onun doğrusuy-du ve an itibariyle burada sadece onun doğrusu geçerliydi.

Eve ona güvenmek zorundaydı.

O yüzden katil “Beni takip et.” dediğinde hiç itiraz etmeden onu takip etti.

Katil ardışık sergi salonlarından çıkıp dördüncü kattaki balkona doğru ilerledi. Burada sadece altı yedi kişi vardı. Bazıları balkondan aşağı bakıyor, bazıları uzakta gördükleri arkadaşlarına el sallıyor, bazılarıysa devasa demir ağacın siyah dallarını inceliyordu.

Eve katilin arkasından yürürken Joe'yu gördü. Otuz metre arkada onları takip ediyordu. Bir an göz göze gelince, Eve onun ne kadar endişeli olduğunu anladı. Hemen bakışlarını çevirdi ve katilin sırtına sabitledi; duygusallaşmak istemiyordu. Katil balkonun kenarına kadar geldi ama durmadı. Tek bir çevik harekede korkuluğun üzerine çıktı ve yavaşça demir ağacın dalına atladı.

Sonra Eve'e döndü ve elini uzattı.

"Gel."

Eve bir an tereddüt etti. Katilin eli. Bileği. Kelepçeler. Şimdi yap! Şimdi yap!

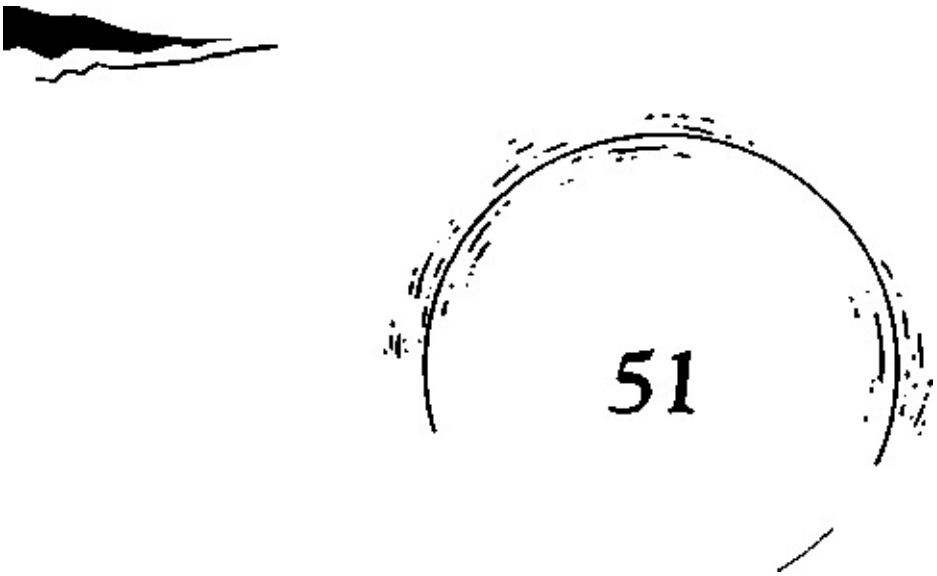
"Ever

Eve omzunun üzerinden arkaya baktı. Joe ona doğru geliyordu. Onu durdurmaya çalışıyordu. Onu kurtarmaya çalışıyordu!

Ama o kurtulursa, babası ölecekti.

Eve bu gerçeği bir kez daha kendisine hatırlattıktan sonra, katilin uzattığı eli tuttu ve önce korkulukların üzerine, sonra da büyük demir ağacın geniş dalına ayak bastı.

Artık bu işte gerçekten birliktelerdi.

Korkunç ve baş döndürücü bir andı. Eve ağaca ayak basar basmaz kendini dizlerinin üzerine bıraktı ve boğumlu dallar arasından 30 metre aşağıdaki Türbin Koridoruna bıraktı. Korkudan donup kalmıştı, hiçbir şekilde hareket edemiyordu.

Katil Eve’in elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Aşağıya bakma, sadece bana bak.”

“Tamam.”

Birlikte dal boyunca yürümeye başladılar. Dal, kalın gövde kısmına yaklaştıkça genişliyordu ama yüzeyi tam olarak düzleş-miyordu. Eve bir eliyle katilin elini tutarken, diğer eliyle başka bir dalı kavrayarak dengesini bulmaya çalıştı. Bütün bunlar olurken düşünmeyi hiç bırakmadı.

Aklı sürekli babasının video görüntüsündeydi. Bir şey vardı... O karanlık odada, Duncan’m belli belirsiz formunda, sesinde, kelimelerinde bir şey vardı...

Ama neydi?

Ayağı sonunda güvenli noktayı bulabildiğinde, Eve’in başında korkunç bir ağrı vardı. Tüm hayatı bir saat hesabına bağlıydı. Eve geçen her dakikanın bilincindeydi. Zaman akıyordu. Paniğini bastırması gerekiyordu.

Hızlı düşünmek zorundaydı. Daha hızlı!

Karilin ayakları dala gayet sağlam basıyordu. Aşağıdaki insanlar tel üzerinde gösteri yapan bir cambazı seyreder gibi gözünü ağaçtan ayırmıyordu. Eve her yalpaladığında kalabalıktan çığlıklar yükseliyordu ama katil Eve'in elini sımsıkı tutuyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu katil alaycı bir tavırla.

"Hayır." diye cevap verdi Eve. Yalan söylüyordu.

Katil gürültülü bir kahkaha attı. "Her zaman çok cesursun, Eve. İşte seni bu yüzden seviyorum."

"Eğer beni seviyorsan, neden öldürmek istiyorsun?"

"Bundan daha güzel bir sevgi olabilir mi? Ben seni öldüreceğim, sen benim için öleceksin. Böylesine bir sevgi hangi şarkıyla, hangi güzel gülle karşılaştırılabilir?"

"Demek ki ben hayatım boyunca kimseyi sevmedim."

Katil tekrar kahkaha attı.

Ağacın devasa büyüklükteki siyah gövdesine ulaşınca katil önüne döndü, Eve'in elini havaya kaldırdı ve aşağıya baktı. Artık kalabalık ikisinin de yüzünü görebiliyordu. "İzleyicilerimiz bizi bekliyor, Eve."

Aşağıda giderek artan bir kalabalık vardı, herkes beklenti içinde yukarıya bakıyordu. Aralarında gözleri dehşetle açılmamış tek bir kişi bile yoktu.

Hepsinin telefonları Eve'in ölüm anını görüntülemeye hazırdı.

Eve utandığını hissetti. Hak ettiği izleyici kitlesi tam olarak buydu.

Katil Eve'in elini bırakıp cebinden altın renginde küçük bir tel yumağı çıkarttı. Dizinin üzerine çöktü ve telin bir ucunu üzerinde durdukları kalın dala düğümledi.

Piyano teli.

Eve çocukken piyano dersi almıştı, bu telleri oradan hatırlıyordu. 'Chopsticks'

ve ‘Für Elise’ parçalarını çalabildiğini hatırladı.

“Piyano çalıyor musun?” Eve bu durumda sorutabilecek en aptalca soruyu sormuştu ama artık çok geçti.

Katil hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve bir saniye içinde telin diğer ucunu Eve’in boynuna doladı.

Kalabalıktan toplu bir çığlık yükseldi. Eve tamamen donmuş durumdaydı.

Birden her şey gözüne çok gerçek geldi. Bu ana kadar yaşananların gerçek olmayacak kadar saçma olduğunu düşünmüştü. Saçmalık, delilik, manyaklık; hepsi bir aradaydı. Ama şimdi farklıydı. Şimdi her şey çok gerçekti. Eve dalın üzerinde sendeleyince destek almak için katilin koluna yapıştı.

Eve ölüm şeklinin nasıl olacağını anladı. Ya kendi atlayacaktı ya da katil onu ittirecekti. Aşağıya düşerken tel Eve’in boynunu kesip dilimlere ayıracaktı.

Belki de kafası yerinden kopacaktı.

Bu, çok gerçekti. Eve hareket edemiyordu. Nefes alamıyordu. Hiçbir şey duyamıyordu. Düşünemiyordu. Kulaklarındaki uğultu öyle yüksekti ki sanki Boeing 747 jet uçağı havaalanına değil de kafasının içine iniş yapıyordu...

îşte o anda her şeyin cevabı çorap söküğü gibi gelmeye başladı.

Katil bir şeyler söyledi ama Eve kalp atışların sesinden hiçbir şey duyamadı ve sadece dudaklarını oynatıp katile baktı. Katil sorusunu tekrarladı.

“Hâlâ korkmuyor musun?”

Bu defa sesindeki alaycı tavırdan eser yoktu.

“Hayır.” dedi Eve.

Bu defa yalan söylemiyordu.

Çünkü babasının nerede olduğunu biliyordu. İçgüdüleri onu yanıltmamış». Aradığı cevap görüntünün tam içindeydi. Eve cevabı gözleriyle aramıştı ama cevap kulaklarındaydı! Eve Duncan konuşmadan önce duyduğu beyaz gürültüyü

çok iyi tanıyordu...

Duyduğu şey uçak sesiydi. Gökyüzünden bir uçak geçiyordu. Duncan Singer kendi evindeydi!

Bana elini ver, ey güzel ve zarif varlık!” Katil şairane bir ses tonuyla şiirini okumaya başladı.

Eve boğazındaki tele rağmen gülümsedi. Aslında kahkaha atmak istiyordu. Bir saniye önce öleceğini düşünüyordu, şimdiyse boğazını telle sıkan adamı öldürmeye hazırlanıyordu.

“Ben dostunum, seni cezalandırmak için gelmedim. ”

Katil Eve’i ebedi uykuya alıştırmaya, onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Ama Eve’in uykuya geçmeye hiç niyeti yoktu. Bir ***katil gibi düşünmeye*** çalışıyordu.

Ve kendini tam bir katil gibi hissediyordu. Sakin. Kendine güvenli. Dikkadi.

“ ***Cesur oÜ Ben vahşi değilim. ”***

"Ama ben vahşiyim." diye geçirdi Eve içinden. Sonra tüm soğukkanlılığıyla tekrar etti. ***Ben ÇOK vahşiyim!***

Eve dua eder gibi dizlerinin üzerine çöktü. Katil tatminkâr bir ifadeyle kafasını salladı ve ona onay verdi.

****Seni kollarımda rahatça uyutmak için... ”***

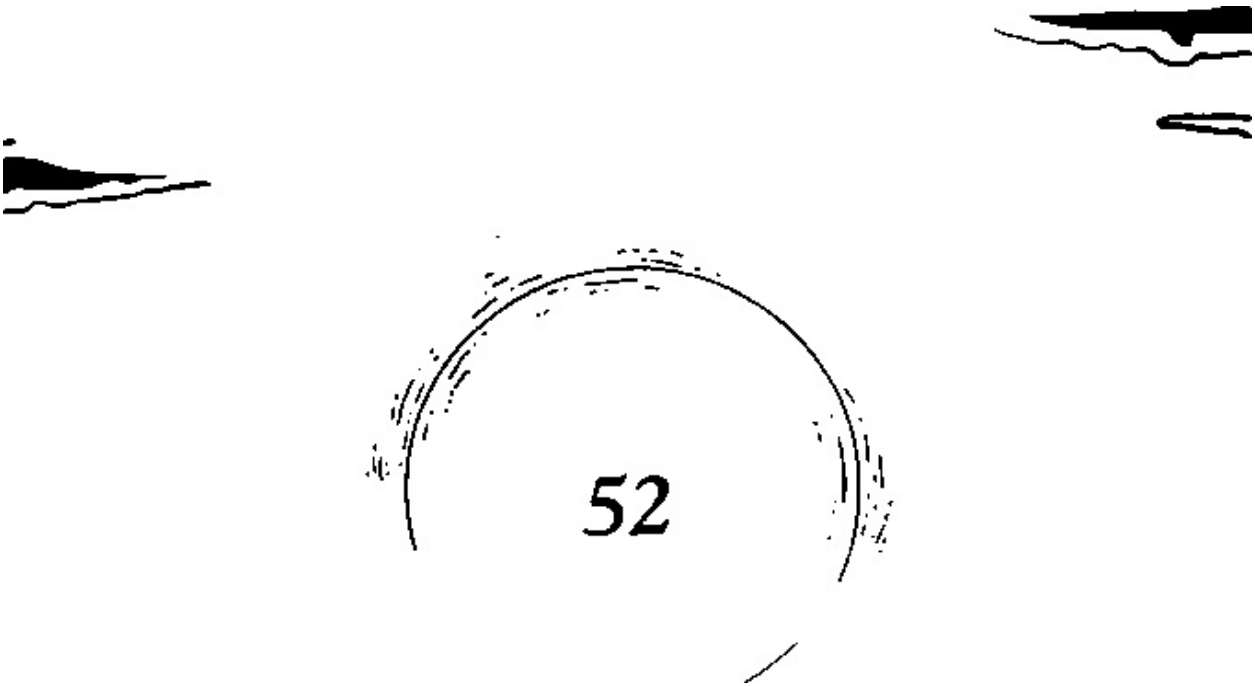
Eve tek bir seri hareketle katilin ayak bileklerini kavradı ve hızlıca öne doğru çekti.

İzleyicilerden gürültülü bir uğultu yükseldi.

Katil şiddetli bir şekilde sendeledi ve yana doğru devrildi. Hafifçe doğrulup Eve’e bir darbe indirmek istedi ama dengesini kaybetti ve düşmemek için can havliyle demir dallardan birine tutundu.

Sonra da Eve’in bacağına.

Ağacın dalları arasından aşağıya doğru düşerken ikisi hâlâ birlikteydi.

Eve bir katil gibi düşünmeyi başaramamaydı, ölmüş olacaktı.

Dalların arasından aşağıya doğru sürüklenirken, bileğindeki kelepçenin dilini açtı ve kelepçeyi ağacın ince dallarından birine kilitledi.

Kalabalıktan bir çığlık daha yükseldi.

Trmnrrt.

Eve bileğindeki kelepçeyle birlikte aniden ağacın dalında asılı kalınca acı içinde bağırdı.

Bu sırada katil hâlâ bacaklarına tutunuyordu.

İkisi birlikte ağacın dalına asılmış iki küçük biblo gibi sallanmaya başladılar. Katil korkak bir maymun gibi ciyaklayarak Eve'in bacaklarının üst kısmını kavradı; bir taraftan kendi bacaklarını havaya savurdu, diğer taraftan ağırlığıyla Eve'e aşağıya çekti. Eve başını yukarı doğru kaldırdı ve Aguda'nın kelepçelerinin, sanatçının ağacı yaparken kullandığı demirin ve kendi bilek kemiğinin bütün bu ağırlığı taşıyabilmesi için dua etti. İlk ikisi yeteri kadar sağlam görünüyordu ama Eve kendi derisinin gerilmeye başladığını

hissediyordu. Avcu kelepçenin keskin metalini kavrarken her an yırtılabilecek kadar acı veriyordu...

Eve 1 santimetre kadar aşağıya kayınca, boynundaki tel hafifçe gerildi.

“Bana yardım et!” diye bağırdı katil. “Tutunamıyorum.”

“Tutunamıyorsan bırak beni.”

Katil ısrarla tutunmayı bırakmadı, birkaç santimetre aşağı kaydı ve Eve’de kendisiyle birlikte çekti. Eve acı içinde bağırdı ve elinin kelepçeyi kavramaktan deri atmaya başladığını gördü. Eve elini döndürdü, kendini yukarı doğru çekti ve katilden kurtulmak için bir bacağını tekme atar gibi tüm gücüyle aşağı doğru savurdu.

Katil öfkeyle bağırdı. “Eğer düşersem ölürüm! Ben ölürsem babanı asla bulamazsın.”

“Buldum bile, seni pislik! Babamın nerede olduğunu biliyorum! Senden kurtulur kurtulmaz eve gidip onu bulacağım ve biz neşe içinde Noel yemeğimizi yerken senin arkandan kahkahalar atacağız.”

“Orospu!” diye bağırdı katil. “Orospu!” dedi ve Eve’in üzerine doğru tırmanmaya başladı, öfkesi onu güçlendirmişti; parmakları Eve’in bacaklarını morartacak kadar çok sıktı, tırnaklan kalçasına derin çentikler attı. Ve sonunda Eve’in boştaki sol elini yakaladı... Eve panik içinde irkildi ve tek bir hamleyle elini katilin elinden kurtarmayı başardı. Sonra sol elini yukarıya kaldırdı ve kelepçenin küçük zincirini tutup sağ elini biraz olsun rahatlatmaya çalıştı. İstediği rahadığı yakalayınca derin bir nefes aldı ve kendini sertçe yana döndürdü. Bu sırada kulağının arkasından boynuna doğru bir şeyin aktığını hissetti. Ter olmasını umdu ama kan olduğunu biliyordu. Keskin tel ile şah damarı arasında ne kadar et, ne kadar tendon kalmıştı? Yarım santimetre? Yarım milimetre?

Eve’in bir an önce katili üzerinden atması gerekiyordu!

Her şeyi bir kenara bıraktı, sadece kendi hayatta kalma mücadelesine odakladı ve katili sahip olduğu tüm güçle tekmeledi. Katil bu darbenin etkisiyle ellerinin gücünü büyük ölçüde kaybetti.

Yüzünde kan izleri vardı, Eve'in boynundan düşen damlalar onun yüzünü kirletiyordu. Ve bütün bunlar katilin sahip olmayı çok istediği izleyicilerin gözü önünde yaşanıyordu. Yüzü, şekli olmayan aptal bir insan kalabalığı balık bekleyen denizaslanları gibi merakla birazdan neler olacağını izliyordu.

Sonra kalabalık bir anda ikiye ayrıldı ve silahını yukarı doğru doğrultan küçük, siyahi bir kadına yol verdi.

Silah buradan bile devasa büyüklükte görünüyordu.

Katil silahı fark edince öyle dehşete düştü ki Eve kendini tutamayıp bir kahkaha patlattı.

"Artık ölme sırası sende!" diye bağırdı katile.

Sonra katilin yüzünün tam ortasına bir tekme savurdu. Sonra bir tekme daha. Ve bir tane daha. Eve'in eli metal kelepçenin yuvarlağından kayıp çıkmak üzereydi ama bunun bir önemi yoktu. Katil ne kadar tutunmaya çalışsa da gücünü kaybetmek üzereydi.

"Ben ölemem!" diye bağırdı. "Ben değil!"

"Neden? Hani ölüm çok güzeldi?" diye cevap verdi Eve bir kahkaha daha atarak. "Kendini şanslı hissetmiyor musun?"

"Seninle bir anlaşma yaptık! Bu benim sergimdi!"

"Yine seni sergin. Bak herkes seni izliyor!"

Eve katilin suratına son bir tekme daha savurdu.

Katil yere düşerken kalabalık çil yavruları gibi dağılıp ona yer açtı ama Eve daha fazlasını izlemedi. Katilin yere düştüğü anı görmedi, hatta duymadı bile.

O da pes etmek üzereydi. Sonunda başparmağı mücadeleyi bıraktı ve Eve'in eli Emily Aguda'nın kelepçelerinin arasından kaydı, kaydı, kaydı. Eve yere düşmeye hazırlanarak gözlerini kapattı.

Ama düşmedi.

Neden düşmemişti?

Eve bir an ne olduğunu anlamakta zorlandı. Hâlâ havada sallanıyor, hâlâ yere düşüp ölmeyi bekliyordu.

Kafasını yukarı doğru kaldırınca Joe ile yüz yüze geldi. Joe'nun anlı ter içindeydi, Eve'in kanlı bileklerini tutabilme gayretiyle dişlerini sıkıyordu.

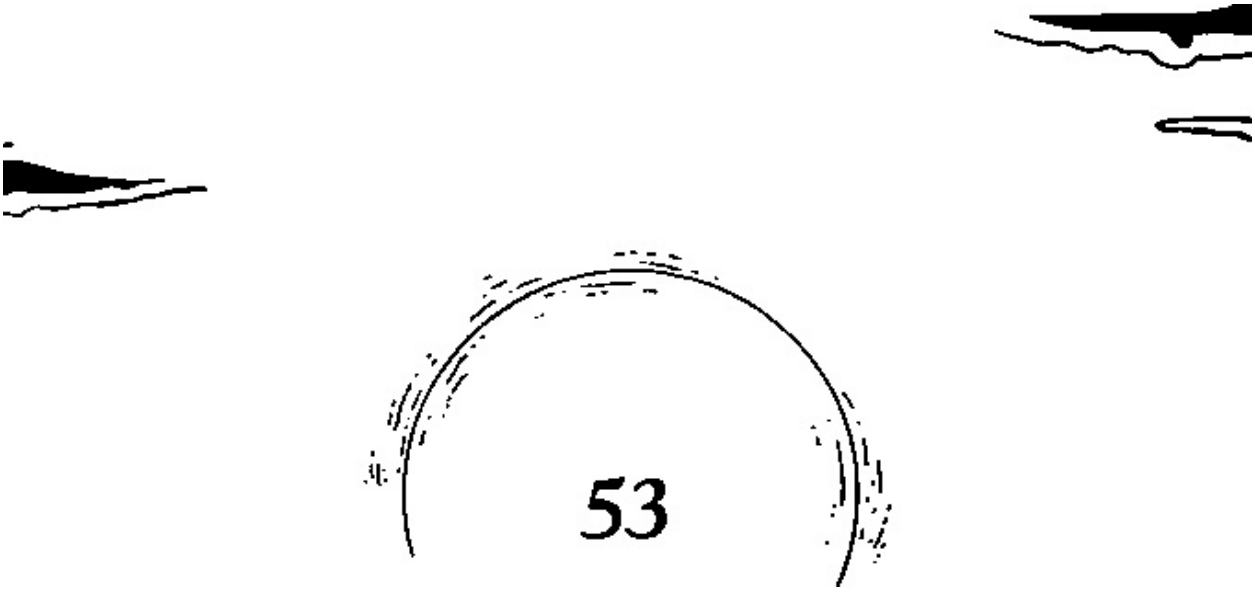
Joe Eve'i yavaşça yukarı doğru kaldırarak demir ağacın geniş dalına çıkartmayı başardı. Eve acı içindeki bileğini tutup bir yaprak gibi titrerken, Joe onun kanayan boynundaki teli çözdü.

"Gitmemiz gerek." dedi Eve boğuk bir sesle.

Joe kafasını salladı. "Ambulans çağırdım."

"Hayır!" diye bağırdı Eve. "Eve gitmemiz lazım."

Joe onunla tartışmadı. Eve'in elini tuttu ve dalın üzerinde dikkatli adımlar atarak onu balkona doğru yürütmeye başladı. Eve son bir kez aşağıya baktı ve izleyicilerin katilin yerde patlayan cesedini görüntüleyebilmek için birbirlerini ittirmekle meşgul olduğunu gördü.

"P ve! Bomba imha ekiplerini bekle! BEKLE!"

-I—/Ama Eve Singer beklemedi. Aguda daha arabayı durdurmadan kapıyı açtı,

Range Rover’dan dışarı fırladı ve bahçe kapısından geçip gözden kayboldu.

“Lanet olsun!” Aguda çaresizlik içinde el frenini çekti ve arabanın kapısını açtı. “Her zaman böyle midir?”

“Her zaman.” diye cevap verdi Joe gülümseyerek.

Aguda Joe’nun ses tonunda küçük bir hayranlık sezdi.

“Baba! Baba!

Eve evin içinde koşmaya başladı.

Duncan alt katta değildi. Eve üst kata fırladı. Babasının odasına baktı, sonra kendi odasına, sonra sandık odasına.

“BABA!”

Joe ve Aguda sürekli Eve’in peşindeydi.

“Burada değil.” diye bağırdı Eve. Panik içindeydi. “Burada değil!”

Eve babasını burada bulacağından çok emindi. O kadar emindi ki katilin ölmesini hiç umursamamıştı. Onu sert bir tekmeyle ölüme yollamıştı! Duncan ı bulmak için artık ona ihtiyacı olma-

dığını düşünmüştü! Çünkü burada olduğunu biliyordu! Yapması gereken tek şey eve gitmek ve babasına kavuşmaktı! Biliyordu, içgüdüleri ona bunu söylüyordu.

Ama görünen oydu ki içgüdüleri onu bu defa yanıltmıştı.

Ne kadar da aptaldı! Ne kadar da kibirliydi! Hayatının arka fonunda yer alan uçak sesini bambaşka bir beyaz gürültüyle karıştırmıştı işte! Diyelim ki videoda duyduğu ses gerçekten uçak sesiydi, diyelim ki o uçak Heathrow’a iniyordu. Sonuçta uçuş yolunun altında yüzlerce ev vardı. Duncan o yüzlerce evden birinde olabilirdi!

Burada olmadığına göre, şimdi babasını nasıl bulacaklardı?

Acı gerçek şuydu ki bulamayacaklardı. Babasının hayatını kurtarmak için zamanında yetişemeyeceklerdi.

Eve saatine baktı. Bombanın patlamasına 15 dakika vardı.

Artık çok geçti. Babası ölecekti.

Bir yerlerde tek başına ölecekti.

Ve bu Eve'in suçu olacaktı.

"Burnuma kedi çişi kokusu geliyor."

Eve ve Joe aynı anda tiksinti içinde etrafı koklayan Aguda'ya baktı.

"Benim kedim yok."

"O zaman bu gaz kokusu olabilir."

"Evde gazla çalışan bir şey yok." dedi Eve. Sonra kaşlarını çattı. "Ama Bay Elias'ın evinde var..."

Joe Bay Elias'ın kapısını defalarca yumrukladı ama ses yoktu.

Hava kararmıştı ama evin bütün ışıkları kapalıydı.

Eve kapıdaki mektup kutusunu kaldırıp içeri baktı ve 'Bay Elias' diye bağırdı ama yine içeriden hiçbir ses gelmedi. Eve dar kutudan evi görmeye çalışırken koridorun ahşap zemininde çok sayıda altın renginde piyano teli olduğunu fark etti, aynı anda kafatasına sert bir ağrı girdiğini hissetti.

"Geri çekilin." dedi Aguda, belinden silahını çıkartarak.

Eve kulaklarını eliyle kapattı ama Aguda silahını ateşlemedi. Bunun yerine pencerenin camına sert bir yumruk indirdi.

Cam kırılınca içeriden çıkan gaz tüm boğuculuğuyla yüzlerine çarptı.

"Burada kalın." dedi Aguda fenerini yakarak. "Merak etmeyin, ateş etmeyeceğim!" Silahının namlusuyla cam kırıklığını ittirerek pencerenin kenarını temizledi ve içeri daldı.

Malum bomba odanın ortasına düşse etraf ancak bu kadar dağınık olabilirdi. Bay Elias paramparça olmuş kanepenin üzerinde bilinçsiz bir şekilde yatıyordu.

Aguda sadece küçük bir homurtu çıkartarak Bay Elias'ı omzuna aldı ve pencereden Eve ve Joe'nun güvenli kollarına uzattı.

"Onu evden uzak bir yere götürün!"

Aguda emrinin yerine getirilip getirilmediğini görmek için bekleyemezdi. Saatine baktı. Bombanın patlamasına 12 dakika vardı.

Fenerin ucu çok dar, evin içi ise darmadağındı; o yüzden neyin ne olduğunu görmek çok kolay değildi. Buralarda bir yerde bir bomba olsa bile, üzerinde büyük harflerle BOMBA yazmadığı sürece Aguda'nın onu bulması mümkün değildi. Aguda bombayı aramak yerine odadan odaya koşarak evdeki bütün pencere ve kapıları açmaya başladı. Bombanın vakti geldiği zaman patlamanın çok büyük olmaması için evi gazdan olabildiği kadar boşaltması gerekiyordu.

10 dakika.

Aguda boğazına dolan gaz yüzünden öksürmeye başladı ama aynı zamanda öldürücü seviyelerde olmadığını da anladı. Bu iyi

bir şeydi ve Bay Elias'ın onu bulduklarında hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Aguda öksürmeye devam ederek üst kata çıktı ve Duncan Sin-geri bulabilme umuduyla yatak odalarına baktı.

Kimse yoktu.

Sekiz dakika.

Aguda yapabileceği her şeyi yapmıştı. Evden çıktı ve bahçe kapısına doğru koşmaya başladı.

"Düzelecek." dedi Joe.

Üç ü de bahçe kapısının dışına, karın üzerine diz çöktü. Joe Bay Elias'ın ağzındaki bandı çıkarttı. Yasak kılıfı da ağzından çıkınca yaşlı adamın rengi normale dönmeye başladı.

Polis, ambulans ve itfaiye sirenleri giderek daha çok yaklaşıyordu.

Bu sırada Aguda koşarak yanlarına geldi. “Evlerden uzaklaşmamız lazım.” dedi nefes almaya çalışarak. “Yolun karşısına geçin!”

“Babam ne olacak?”

“Baban burada değil, Eve. Her yere baktım. Çok üzgünüm.”

Aguda ve Joe Bay Elias’ın ayağa kalmasına yardım etti. Hep birlikte yolun karşısına, kırmızı telefon kulübesinin yanına geçtiler.

Eve saatine baktı.

Yedi dakika.

“Lanet olsun. ***Munchkin!”***

Eve kimsenin durdurmasına fırsat vermeden koşarak karşıya geçti ve evin içine daldı.

Munchkin iki patisinin üzerinde durmuş, yüzünde üzgün bir ifadeyle sahibini bekliyordu. Eve “Seni unuttuğumu mu san-

din? Çok özür dilerim ama unuttum.” dedi ve elini kafese sokup Munchkin i avcunun içine aldı, sonra özenle cebine yerleştirdi.

"Gökyüzündeki kuşlar... ”

Eve bir anda donup kaldı. Başını yavaşça şarkının geldiği yöne doğru çevirdi.

“Hiç kanat çırpmadan uçarlar... ”

“Baba?”

Bu, babasının sesiydi. Bu, babasının annesiyle birlikte arabadayken söylediği şarkıydı. Şarkının sesi o kadar yakından geliyordu ki Eve bu kadar uzak bir hatırayı nasıl hatırladığına hiç şaşırmadı.

“Sonra dağlardan bir turna çıkar... ”

Şarkının melodisi, sözlerinin zamansızlığı, akustik gitarın nameleri...

Akustik gitar.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Eve. “Babam. Babam tavan arasında!”

Merdivenleri ikişer üçer çıkmaya başladı. O kadar hızlıydı ki koşmaktan çok uçuyor gibiydi. Sandık odasının önüne gelince durakladı, nefes nefeseydi. Başını kaldırıp tavan arasının sürme kapağına baktı ve tekrar donup kaldı.

Oradaydı.

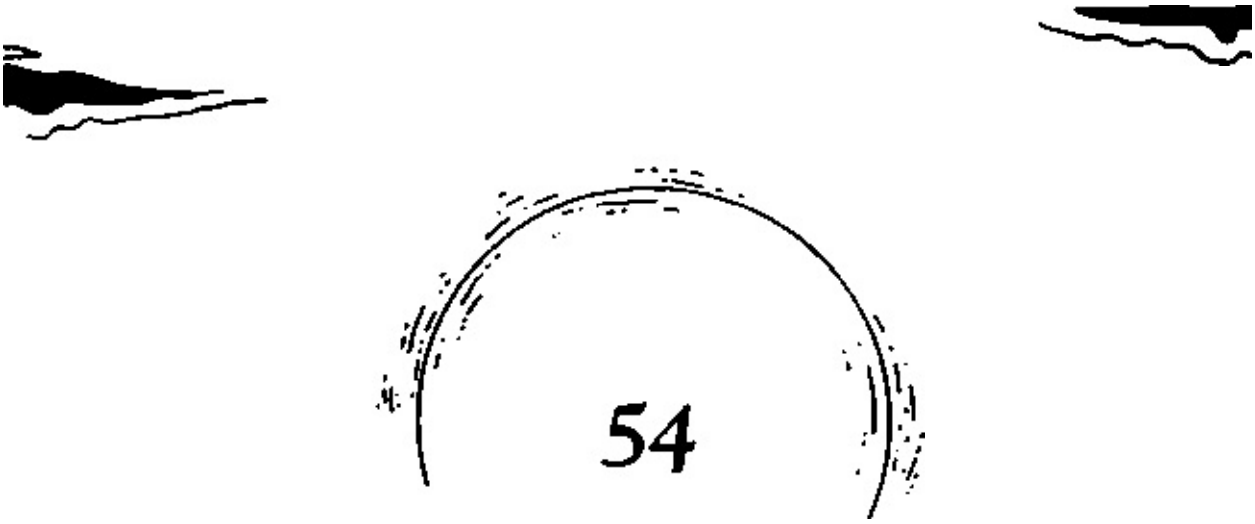
SERGİ

Mekân: Burası

Tarih: Bugün

Zaman: 16.00

Eve saatine baktı. Dört dakikası vardı.

~n ve’in sadece tek bir eli sağlamdı, o da yanlış olandı.

-^—/Uzun ahşap sırığın ucundaki kancayı tavan arasının sürme kapağına takamıyor, aradan günler geçiyormuş gibi hissediyordu! Gözleri yaşlarla dolu olduğu için önünü çok net göremediği gibi, durmaksızın titreyen eli yüzünden

ahşap sırığı bir türlü sabit tutamıyordu.

Sonunda kanca doğru yere girdi. Eve merdiveni aşağı çekip sırığı elinden fırlattı ve külüstür ahşap basamakları büyük bir hızla tırmanmaya başladı.

Gaz kokusu burada çok daha yoğundu.

“Baba!”

Duncan Singer şaşkınlık içinde Eve’e baktı. Karanlıkta bir kutunun üzerinde oturuyordu, gitarı dizlerinin üzerindeydi. Göğsünde duran telefonda hayatının son dakikalarını geri sayan yeşil numaralar ışıl ışıl parlıyordu.

00:03:17... 16... 15...

Eve sert zeminin üzerinde sürünerek ilerledi ve babasına kocaman sarıldı, öyle rahatlamıştı ki babasının boynundayken derin bir oh çekti.

Ama bu rahatlama çok kısa sürdü. Önlerinde panik içinde geçecek dakikalar vardı.

“Baba, buradan çıkmamız gerekiyor.” Eve babasını elini tutarak ayağa kaldırmaya çalıştı ama Duncan yerinden kıpırdamadı.

“Baba kim?” diye sordu boş gözlerle.

Babasının bugün sesini duyunca ona cevap vermemesinin sebebi de buydu. Tabii ya! Duncan Eve’in babası olduğunu bilmiyordu.

“Ba... Duncan. Gitmemiz lazım. Çabuk ol!”

“Meşgulüm.” dedi Duncan gitarına hafifçe vurarak. “Hükümet beni bir iş için özel olarak görevlendirdi.”

“Ama bu evde bomba var!”

“Biliyorum.” diye cevap verdi Duncan göğsüne bakarak. “Üç dakikası kaldı!”

“Duncan, benimle gelmen gerek yoksa ikimiz de öleceğiz!”

Eve babasının elini tekrar tuttu ama Duncan yine itiraz etti.

“Sen önden git, annenle biz arkandan yetişiriz.”

«V »

Yapma...

Eve neredeyse bağıracaktı. Neredeyse vazgeçecekti. Neredeyse babasını burada bırakıp evden koşarak çıkacaktı.

00:**02**:**22**... **21**... **20**...

İlham alabileceği bir şeyler bulabilmek için etrafına baktı. Tavan arası en son gördüğü gibiydi, tek fark Bay Elias’ın tavan arasıyla burayı ayıran duvardan sökülen tuğla yığınıydı. Annesinin kitapları bu defa tuğla tozuna bulanmıştı.

Annesinin kitaplarını görmek Eve’i bir kez daha geçmişe götürdü. Eskiden kim olduklarını hatırlattı. Duncan’ın aklı o zamanlar zehir gibiydi ve o zamanlar her şey onun için çok daha kolaydı.

Her şey değil, diye düşündü Eve birden.

“Duncan.” dedi sertçe. “Bayan Cole’un elektrik tesisatı yine bozulmuş!”

“Hayır, olamaz!” Duncan dizlerinin üzerindeki gitarı yere bıraktı. “Nasıl bozulmuş, daha yeni tamir etmiştim.”

“Biliyorum! Ama bozulmuş işte.”

Duncan hafifçe titreyerek yerinden kalktı ve karanlığın içinde yürümeye başladı. Eve’in görebildiği tek şey yeşil sayılardı: 00.01: 55... 54... 53...

Eve tavan arasının ahşap merdivenini büyük bir hızla inmeye başladı, yaralı eli bir yerlere değdikçe yüzünü buruşturdu.

“Nereye gidiyoruz?”

Eve kafasını kaldırıp babasına baktı. Duncan merdivenin en üst basamağında duruyordu.

“Bayan Cole’un evine. Tesisatı tamir etmeye. Çabuk ol!”

“Bayan Cole kim?”

Eve korku dolu gözlerle babasına baktı. Duncan Singer bugüne kadar Bayan Cole’u hiç unutmamıştı. Bir kez bile! Bayan Cole üç yıldır hayatlarının vazgeçilmez bir parçasıydı. Eve’in en kötü zamanda babasıyla bağlantı kurmasını sağlayan bir mihenk taşıydı. Ve şimdi, en ihtiyacı olduğu zamanda, Duncan m aklının uçurumundan kendi aşağıya bırakmıştı.

Eve elini uzattı, babasının pantolonunun paçasını yakaladı ve aşağıya doğru çekmeye çalıştı ama Duncan geri çekildi ve tavan arasına geri çıktı.

“Baba! Duncan! Lütfen! Ben ölmek istemiyorum, senin de ölmeni istemiyorum. Lütfen. Buradan hemen çıkmamız gerek.”

Duncan ın gözlerinde ne anladığına ne de kızını tanıdığına dair bir belirti vardı. Eve yeşil sayıların kırmızıya döndüğünü göldü.

Bir dakika.

Eve tekrar yukarı çıktı ve babasını kolundan tutup aşağıya çekti. Duncan Eve’in üzerine düştü, Eve Duncan t hızlıca üzerinden ittirdi. Duncan şaşkındı, soluksuzdu ama bütün bunlar Eve’in umurumda bile değildi. Birkaç kemiği kırılmış bile olsa, umurunda değildi. Babasının kolunu kavradı ve alt kata inen merdivenlerin başına kadar sürükledi.

>ef

Joe Duncan’ı kucakladığı gibi omzuna attı.

“Çık buradan.” diye bağırdı Joe. “Çok buradan!”

Eve evden çıktı. Hepsi evden çıktı. Önce aşağıya indiler, sonra peri masalını andıran Noel dekorasyonlarının iki itfaiye arabasının yanıp sönen mavi ışıkları ile bir araya gelişi sayesinde bir kart postalı andıran sokağa adım attılar.

Joe bahçe kapısında Duncanı yere bıraktı. Eve babasının koluna girdi, hep birlikte arabaların arasından geçip kan kırmızı telefon kulübesine doğru ilerlemeye başladılar. Bay Elias ayaktaydı, yaşıyordu, nefes alıyordu. Aguda ise onun tam yanında duruyordu.

Ya ev patlarsa ne olacaktı? Hiç önemli değildi! Sonuçta hepsi dışarı çıkmayı başarmıştı! Bu evi dişleriyle, tırnaklarıyla yapmışlardı ama önemli olan herkesin hayatta olmasıydı...

“Eve! EVE!”

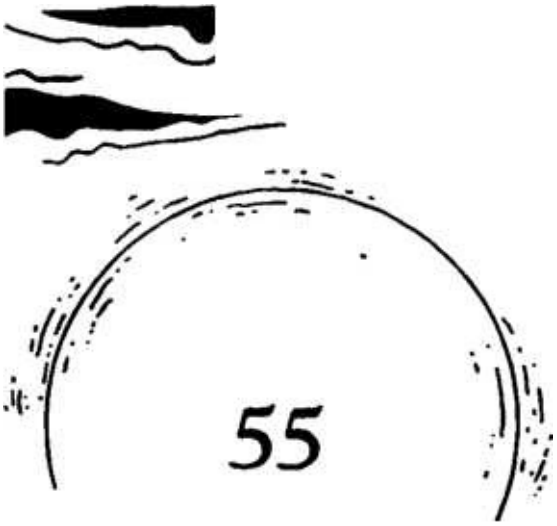
Aguda birden koşmaya ve bağırmaya başladı. “Yere yat! YERE YAT!” Bir yerleri işaret ediyordu.

Ama işaret ettiği kişi Eve değil, Duncandı.

Eve kafasını çevirip babasına baktı.

Ve o anda, sokak lambasının ışığının altında Aguda’nın ne anlatmaya çalıştığını anladı.

Bomba babasının üzerindeydi.

T^1 ve! KOŞ!”

-L'Yapılması gereken tek şey buydu.

Ama Eve koşmadı.

Kırmızı sayılar geri sayıma devam etti.

13... 12... 11...

Joe Eve’in kolunu tuttu ama Eve yerinden kıpırdamadı. Artık kalp atışlarını hissetmiyordu.

Tüm uyarılara rağmen olduğu yerde öylece durdu ve kahverengi bir bantla Duncan’ın beline sarılmış bombaya baktı. Teller, düğmeler, bağlantı kabloları ve gri bir plastik patlayıcı. Eve bu mekanizmayı önce Duncan’ın elindeki gitar, sonra karanlık ve son olarak da kendi paniği yüzünden görememişti.

Görememiş ve müdahale edememişti.

Gerçeklerle yüzleşmenin artık bir faydası yoktu.

8... 7...**6...**

“Eve!” dedi Joe yalvaran bir ses tonuyla. Hâlâ Eve’in kolunu tutuyordu.

Eve altıncı ve beşinci saniye arasında geçen sonsuz zamanda kendine bin kere ne yapmak istediğini sordu...

5... 4... 3...

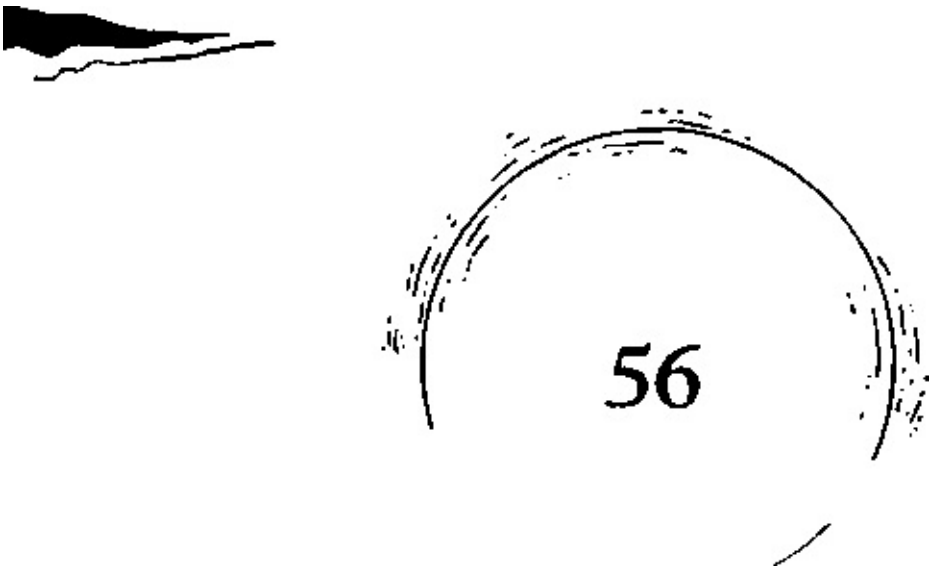
... bin kere aynı cevabı buldu.

“Seni seviyorum!” dedi ve babasına tüm gücüyle sarıldı.

Duncan kollarını kızının beline doladı ve “Zamanımız kalmadı.” dedi.

Eve bombanın patladığını duymadı...

Eve Singer yavaşça, çok yavaşça gözlerini açtı.

Hâlâ College Sokağı'nın ortasında hareketsiz duruyorlardı. Eve babasıyla arasında duran bomba zamanlayıcısına baktı. **00**:**00:00** "Patlamadı."

"Biliyorum." dedi Duncan, bir adım geri çekilirken. "Bombayı etkisiz hale getirdim." Ucu açıkta duran iki kabloyu havaya kaldırdı. Bir tanesinin yanına muzların üzerindeki küçük san etikederden yapıştırmıştı. Etiketin üzerinde ***Fairtrade*** yazıyordu.

"Bombayı etkisiz hale mi getirmiş?" diye sordu Joe yavaşça gözlerini açarken. "Bari bize söyleseydi."

Eve gülmeye başladı.

Duncan her ikisine bakıp gülümsedi. "Bazen ben de 'keşke ölsem' diye düşünüyorum." dedi. Eve'in gülüşü dudaklarında asılı kaldı.

"Ama bugün değil." diye ekledi Duncan neşe içinde. "Bugün değil."

Noel

Komiser Yardımcısı Emily Aguda'nın talimatıyla Eve Singer Noel gününü sarhoşların, kusanların ve kavgaya karışanların kol gezdiği Acil Servis'te karşıladı.

Başparmağı yerinden çıkmıştı ama adrenalin vücudunu terk ettiği için çıkan parmağı yerine takmak çok canını acıtıyordu, hatta öyle ki parmağı çıkarken bile bu kadar acı çekmemişti. Ama her nedense doktorlar operasyonu tamamlamak için ağrı kesiciye gerek duymuyordu.

Eve'in yüzündeki acı dolu ifadeye dayanamayan Aguda sonunda gergin dudaklı hemşireye omuz atıp sinirden deliye dönmüş pratisyen doktorun gözü önünde en yakındaki dolabı açtı, içinden bir şırınga ve bir şişe çıkarttı.

"Sizi amirinize şikâyet edeceğim." diye bağırdı doktor.

"Ben de sizi Hipokrat'a şikâyet edeceğim." dedi Aguda tüm sakinliğiyle morfini Eve'e enjekte etmek üzere şırıngaya doldururken. "Sizce hangimiz kazanırız?"

Emily Aguda acil servisi birbirine katarken» Huw Rees boş ofisteki masasında oturmuş, katilin ekranı kırık olmasına rağmen hâlâ çalışan iPhone'nundaki video görüntülerini izliyordu.

Rees ceset siyah torbaya konmadan önce katilin kanlı baş parmağını telefonun kilidini açmak için kullanmıştı ve bununla ilgili hiçbir vicdan azabı duymuyordu. Ama bombanın patlama anı gelene kadar telefonu teknik bir uzmana ulaştıramadığı için içi biraz rahatsızdı. Eğer Eve Singer'ın kaçık babası bombayı etkisiz hale getirmeseydi, iki evin de havaya uçacağını aklına bile getirmek istemiyordu.

Huw Rees hayatı boyunca ilk defa okullarda verilen Sağlık ve Güvenlik eğitimlerinin boşa olmadığını düşündü.

Rees telefonu olay yerinde çok fazla karıştırmadan doğrudan ofise gelmişti.

İyi ki de öyle yapmıştı.

Telefonda tüm kurbanların görüntüleri vardı. Bu ölüm videolarını izlemek çok

zordu ama bunu yapmak zorundaydı. İzlerken bazen midesi bulandı, bazen sinirlendi, bazen üzüntüden çenesi kilitlendi, bazen kalbi acıdı.

Eve Singer'ın Tate Moderndeki görüntüleri de telefona kayıtlıydı ve onlar da en az diğerleri kadar dehşet vericiydi.

Rees görüntülerde hiç tanımadığı iki kişiye daha rastladı. Karanlık bir mekânda kendi atkısıyla boğulan bir kız ve iç çamaşırlarıyla dizlerine kadar karın içinde duran genç bir adam. Katilin kurbanları arasında zavallı Siobhan Mackie yoktu ama en azından iki faili meçhul ölüm daha açığa kavuşmuştu. Bu bir baş komiser için tatmin edici bir gelişmeydi ama Rees şu anda bunu kutlayacak halde değildi.

Telefonda başka videolar da vardı. Ama çok değil. Rees hepsini kronolojik sırayla izledi. Görüntülerin çoğu katilin annesine aitti. O psikopat herif annesinin cesedinin yataktaki çürüme aşamalarını videoya kaydetmişti. Diğer videolarda insan yoktu; katil sadece güneş ışığındaki tozlu perdeleri ve kiraz ağacı parkelerin üzerindeki paramparça çamaşır makinesini çekmişti.

Hotpoint.

Saatler sabahın beşini gösterdiğinde Huw Rees'in seyretmediği yalnızca birkaç video kalmıştı.

Ve bunların hepsi Duncan Singer'ın görüntüleriydi.

Rees az sonra göreceklerinden korkarak huzursuzca kıpırdandı. Kim bilir katil zavallı adama ne işkenceler yapmıştı?

İlk videoda Duncan Singer Hotpoint çamaşır makinesinin etrafında yavaşça yürüyordu. Arada bir sorular soruyor ya da katile cesaret verici yorumlarda bulunuyordu.

"Motor çok kaliteli gözüküyor, eieğil mi?"

"Aman Tanrım, şu kazanın tatlılığına baksana; sence de bu güzelliği çamaşır makinesinin içinde saklamak zalimlik değil mi?"

"Artık kazanları bu kadar sağlam yapmıyorlar."

Duncan'ın her yorumundan sonra katil dudaklarını telefonun mikrofonuna

yaklaştırarak ona cevap veriyordu. Yüksek ve orantısız bir sesle.

“Motoru parçalarına ayırmak çok uzun zamanımı aldı. Her bir vidayı tek tek sökmek zorunda kaldım."

“Kazan benim de en sevdiğim parça. Gerçekten çok güzelparlı-

/))

yor!

“Evet, şimdikiler plastik gibi.”

Rees daha önce katilin sesini hiç duymamıştı ama burada sesi kulağa... ***mutluymuş*** gibi geliyordu, öğretmeninden övgü alan küçük bir çocuk gibi, Bay Singerın her olumlu yorumundan sonra mahcup bir tavırla yerinde sallanmaya başlıyordu.

Birinci video bu kadardı.

Rees ikinci videoyu çalıştırdı.

Katil ve Duncan Singer yerde bağdaş kurmuş, karşılıklı oturuyordu. Telefon yakınlarda bir yere yerleştirilmiş olmalıydı. Duncan elindeki tellerle küçük bir şey hazırlıyordu.

Kafaları neredeyse birbirine değmek üzereydi.

Bu defa ne konuştuklarını duymak daha zordu ama aralarındaki usta-çırak ilişkisi burada da çok net görülüyordu. Duncan elindeki tornavidayla önünde bir yerleri işaret ediyor, ardından katilden bir şeyler istiyordu. Katil bir an görüntüden çıkıyor, sonra elinde bir kutu çiviyle gelip yerine oturuyordu...

Bu, katilin evine düzenlenen operasyon esnasında tavan arasında buldukları, dokunan ilk kişiyi havaya uçuracak çivi bombasıydı.

Duncan yapmıştı.

Hiç şüphesiz çivi bombasını etkisiz hale getiren de oydu. Üzerine yarı fiyatına’ etiketini yapıştıran da...

Duncan neden orada olduğunu anlamış mıydı? Ne yaptığını biliyor muydu? O bombayı etkisiz hale getirerek birinin hayatını kurtardığının farkında mıydı? Yoksa ‘önce güvenlik’ içgüdüsü ile mi davranıyordu?

Son video Duncan’ın katile Noel arifesinde patlamaya programlanan bombanın bir insanın üzerine nasıl yerleştirileceğini uygulamalı olarak gösterişi üzerineydi.

Vandenberg’e verdiği bomba dersini tamamladıktan sonra Duncan büyük bir mukavva kutunun içine giriyor, katil ise kutuyu onun üzerine kapatıyordu.

Sonra tekrar açıyordu.

“Merhabaaa!” diyordu Duncan kutudan kafasını çıkartarak. Katil ise kendini özel hisseden bir çocuğun neşesiyle kahkahalara boğuluyordu.

Huw Rees kendi çocukluğunu, bir çocuğun kendini özel hissetmesinin ne kadar güzel bir duygu olduğunu hatırladı. Gözlerinin derinlerinde saklanan yaşlar sonunda yanaklarına süzüldü, Rees hemen eline bir peçete aldı ve arka arkaya birkaç kez burnunu çekti.

“Bu kadar üzücü olan ne?”

Rees’in kalbi durmak üzereydi.

Veronica Creed.

Bu kadın içeri ne zaman girmişti?

Rees onun kapıyı açtığını duymamıştı. Odada yürüdüğünü duymamıştı. Ne kadar zamandır orada durduğu ve onu seyrettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

O videoyu seyrederken, Veronica Creed de onu mu seyretmişti?

“Bir şey yok.” dedi Rees kısa kesmeye çalışarak. “Grip olmu-

»

şum.

Creed tüm suratsızlığıyla Rees’e dik dik baktı. Kazağının üzerinde yavru kedi deseni ve mor bir yün pon pon vardı.

“Vandenberg’in görüntülerini mi seyrediyorsun?”

“Evet.”

“Ben de görmeyi çok isterim.”

Rees de tam olarak bundan korkuyordu. Ayağa kalktı ve sandalyesinin arkasında asılı duran ceketi aldı. “Ben artık gitsem iyi olacak.” dedi. Sesinin hissettiğinden daha sağlam çıktığını umuyordu. “Evde büyük açılış beni bekliyor.”

“Büyük açılış derken?” diye sordu Creed, kafasını gulyabani gibi yana yatırarak.

“Noel hediyelerinden bahsediyorum.” diye cevap verdi Rees.

“Anladım. Tabii ki.”

Rees, Veronica Creed’in gözlerini üzerinde hissederek telefonu cebine koydu. Kapıya doğru ilerledi, tam çıkmak üzereydi ki arkasını döndü.

“Mutlu Noeller Veronica.”

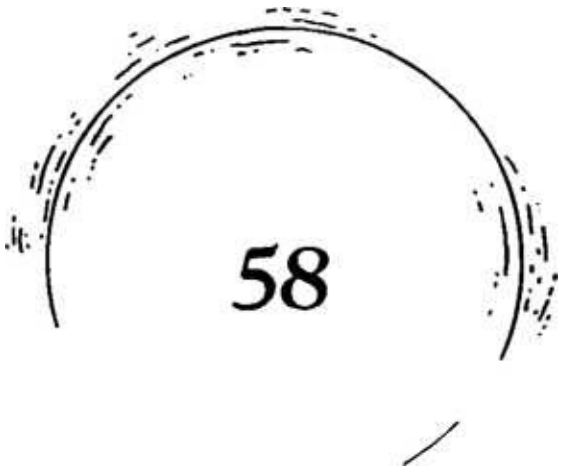
“Bayan Veronica demek istedin herhalde.”

Huw Rees New Scodand Yard polis merkezinden çıktı ve bahisçilerin bile tahmin edemediği kadar beyaz bir Noel gününe adım attı.

Saatine baktı. Sabah yediydi. Holly ve Bronwyn çoktan kalkmış ve hediyeleri açmak için sabırsızlanmaya başlamış olmalıydı. Şu anda Maureen in onları babalarını beklemeye ikna etmeye çalıştığına emindi, o yüzden acele etse iyi ederdi.

Arabasına bindi, anahtarı kontağa taktı ve biraz soluklanmak için kafasını yavaşça arkaya yatırdı. Aynı anda bir sonraki Noel’e kadar kimsenin uyandırmaya gücünün yetmeyeceği derin ve hızlı bir uykuya daldı.

Noel yemeğini henüz bitirmişlerdi. Eve'e kalsa buzluktaki lazanyayla idare etmek zorunda kalacaklardı ama neyse ki Bay Elias duruma müdahale edip tek kişi için fazlaca yemeği olduğunu söylemiş, gerçek bir Noel sofrası kurmalarına vesile olmuştu. Katil Bay Elias'ın tüm buzluğunu boşaltmıştı ama nedendir bilinmez derin dondurucuya dokunmamıştı.

O yüzden Noel yemeğinde Bay Elias'ın içi garnitür dolu hindisini pişirdiler, onun küçük sürpriz paketlerini masaya koydular, onun şarabını içtiler, onun pudingini yediler. Eve her şeyi onun üzerine yıktığı için kendini biraz kötü hissetti ama Bay Elias durumdan gayet memnun görünüyordu.

Sonra hep birlikte birbirlerine aldıkları hediyeleri açtılar. Bay Elias Eve'e üzerinde sümbül deseni olan bir demlik almıştı, Joe ise bir çit budama makinesi...

"Ben bunu kullanmayı bilmiyorum." dedi Eve, Joe'nun hediyesini görünce.

"Ben biliyorum." diye yanıt verdi Joe.

Eve bütün hediyelerini Noel günü açık olan ve metro istasyonunun içinde bulunan hediyelik eşya dükkanlarının birinden

almış; doğru gözle bakıldığında ne kadar güzel hediyeler bulunabileceğine şaşırmıştı. Bay Elias'ın hediyesi bir Bahçıvan Takvimi, Joe'nunki ise içinde canavar Yeti olan bir kar küresiydi. Eve aynı dükkândan takma göz şeklinde şekerlemeler bulmuş ve bir tanesini babasının sürpriz paketinin içine koymuştu.

"Tam istediğim şeyi almışsın!" diye bağırdı Duncan hediyesini masa örtüsünün

üzerinde neşe içinde yuvarlarken.

Saat geç olunca Joe, Eve'in sandık odasını Bay Elias için hazırlamasına yardım etti. Yarın sabah kalkar kalkmaz Bay Elias'ın evine gidecek ve katilin ardında bıraktığı dağınıklığı hep birlikte temizlemeye başlayacaklardı.

Eve yatağı yaparken Bay Elias'a bir piyano borçlu olduğunu düşündü.

Ve birden çok üzüldü.

Yaşanan her şey tüm ağırlığıyla kalbinin orta yerine çöktü.

Boş yatağın kenarına oturdu ve ağladı, ağladı, ağladı. Bay Elias Eve'in ağladığını, Joe'nun ise onun sırtını sıvazladığını görünce tüm nezaketiyle banyoya yöneldi.

"Bugün hayatta olmayı beklemiyordum." dedi Eve hıçkırıkla karışık derin bir iç çekerken.

"Hayatta olduğun için çok muduyum." diye cevap verdi Joe, Eve'in yaşlarla nemlenen saçlarını gözünün önünden alırken.

"Ben de."

"Baban hayatta olduğu için de mutluyum."

"Ben de. İyileşmeyeceğini biliyorum... Bir gün öleceğini de biliyorum ama onu şimdi kaybetmek..." Eve cümlesinin devamını getiremedi.

Joe hüzünlü bir ifadeyle kafasını salladı. "Ardında senin gibi bir güzellik bırakan bir adam ölmüş sayılmaz."

Eve'in yüzü kızardı, ellerine bakıp gülümsedi. "Çok güzel, kim söylemiş bu sözü?"

"Ben söyledim." dedi Joe sırıtarak. Sonra Eve dudaklarından yavaşça öptü.

"Sen benim için fazla gençsin." diye cevap verdi Eve ama kendi söylediğine kendi de ikna olmadı.

"Hayır, değilim." dedi Joe. Eve'i tekrar öptü. "Gördün mü?"

“Evet.” dedi Eve kafasını sallayarak. “Yanılmışım.”

Eve ve Joe Bay Elias’a iyi geceler diledikten sonra, tekrar aşağıya indi. Duncan hâlâ televizyon seyrediyordu.

Kanepeye oturup el ele tutuştular. Dizleri, omuzlan, tenleri birbirinden hiç ayrılmadı.

Ne yaşanırsa yaşansın ***How Its Made***den kaçış yoktu. Hiçbir şekilde Noel ruhu taşımayan bugünkü programın teması pipet, tahta ayakkabı ve bisiklet tekerleği yapımıydı.

“Bu bölümü seyrettin mi, baba?” diye sordu Eve.

Duncan kaşlarını çattı. “Tabii ki seyrettim! En az elli kere.”

Kırmızı şarap babasının gerçekçi ve neşeli eski benliğini diriltmiş gibi görünüyordu. Aklının bir kısmı hiç şüphesiz başka bir diyardı ama eski halinin bir kısmı da hâlâ oradaydı; dokunulmayı, ilgilenilmeyi, kucaklanmayı bekliyordu.

Eve onu çok seviyordu. Uzun uzun babasının televizyon izleyişini izledi. Takma göz şeklindeki şekerleme kaşıyla elmacık kemiğinin arasında duruyordu. Duncan arada bir çıkartıp eline alıyor ve meraklı meraklı göze bakıyordu.

Göz de ona.

Sonra şekerlemeyi yalayıp yerine geri koyuyordu.

“Baba, yapma şunu.”

“Baba kim?”

Eve Joe’ya bakıp gözlerini devirdi. “Ölümsüzlük diye bir şey olsaydı, babamı kesin birkaç defa öldürürdüm.”

Sonunda Duncan horlamaya başladı.

Ekranda ***How It’s Madem*** bir başka bölümü belirdi.

“BBCl’de Jaws varmış.” diye fısıldadı Joe.

“Muhteşem bir Noel filmi.” diye cevap verdi Eve aynı ses tonuyla.

Uzaktan kumanda hâlâ Duncan’ın elindeydi. Eve babasını uyandırmak istemiyordu, dikkatlice kumandaya doğru uzandı. Duncan kıpırdanınca takma göz yerinden çıktı ve kazağına doğru yuvarlandı.

Joe ağzını kapatıp güldü. Eve ise olduğu halde donup kaldı.

Ama sonra Duncan tekrar horlamaya başladı. Eve kumandayı bir cerrah titizliğiyle babasının elinden aldı. Tuşlardan birine bastı ama kanal değişmedi. Eve kumandayı başka bir açıyla tuttu ama yine bir şey olmadı. Kumandanın arkasını çevirip pil yuvasını açtı ama pil yerine üzerinde ***Bir Alana Bir Bedava*** yazan bir etiketle karşılaştı.

“Bu ne be!” dedi Eve gülerek. “Haydi yatalım!”

Ama önce Duncan Singerı merdivenlerden ittirmek zorundalar-dı. Bu iş iki kişiyle kesinlikle çok daha kolaydı.